

Tráng Sĩ Nóc Nhà Người Có Lưu Manh

Contents

Tráng Sĩ Nóc Nhà Người Có Lưu Manh	2
1. Chương 1: Muộn (một)	2
2. Chương 2: Muộn (hai)	4
3. Chương 3: Muộn (ba)	7
4. Chương 4: Nấu Ăn (một)	10
5. Chương 5: Nấu Ăn (hai)	13
6. Chương 6: Nấu Ăn (ba)	16
7. Chương 7: Chưng (một)	20
8. Chương 8: Chưng (hai)	23
9. Chương 9: Hấp (ba)	26
10. Chương 10: Hầm (một)	29
11. Chương 11: Hầm (hai)	32
12. Chương 12: Hầm (ba)	35
13. Chương 13: Luộc (một)	38
14. Chương 14: Luộc (hai)	41
15. Chương 15: Luộc (ba)	45
16. Chương 16: Nướng (một)	49
17. Chương 17: Nướng (hai)	52
18. Chương 18: Nướng (ba)	55
19. Chương 19: Chiên (một)	58
20. Chương 20: Chiên (hai)	62
21. Chương 21: Chiên (ba)	65
22. Chương 22: Xông Khói (một)	68
23. Chương 23: Xông Khói (hai)	71
24. Chương 24: Xông Khói (ba)	73
25. Chương 25: Bung (một)	77
26. Chương 26: Bung (hai)	81
27. Chương 27: Bung (ba)	84
28. Chương 28: Chiên (một)	87
29. Chương 29: Chiên (hai)	90
30. Chương 30: Chiên (ba)	93
31. Chương 31: Nhúng (một)	96
32. Chương 32: Nhúng (hai)	99
33. Chương 33: Nhúng	103
34. Chương 34: Xào (một)	108
35. Chương 35: Xào (hai)	111
36. Chương 36: Xào (ba)	113
37. Chương 37: Thịt (một)	117
38. Chương 38: Thịt (hai)	120
39. Chương 39: Thịt (ba)	123
40. Chương 40: Bóc (một)	125
41. Chương 41: Bóc (hai)	127

42. Chương 42: Bóc (ba)	129
43. Chương 43: Ướt (một)	131
44. Chương 44: Ướt (hai)	134
45. Chương 45: Ướt (ba)	136
46. Chương 46: Nấu (một)	138
47. Chương 47: Nấu (hai)	140
48. Chương 48: Nấu (ba) – Kết Thúc	142
49. Chương 49: Ngoại Truyện Ấp Trại Phu Nhân	143

Tráng Sĩ Nóc Nhà Người Có Lưu Manh

Giới thiệu

Truyện kể về nhân vật chính Lãnh Cầm tướng tá phong lưu có cái sở thích kì lạ ngồi xõm trên nóc nhà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-si-noc-nha-nguoi-co-luu-manh>

1. Chương 1: Muộn (một)

Lãnh Cầm cảm thấy phiền toái lớn nhất cuộc đời này chính là nhạt một tên béo về khách điểm.

Nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ vụn ở phòng bên cạnh, nàng thở hắt ra, nhảy bổ tới trước cửa phòng.

“Lão đại, sao lại thế này? Người kia lại muốn tự sát nữa sao?” Dưới lầu khách điểm truyền tới giọng nói của nam nhân, đó là Đinh Việt, mới vừa hai mươi tuổi, khuôn mặt vô cùng thật thà, là người rất trung thành với Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm liếc nhìn Đinh Việt một cái, đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào, Đinh Việt ở dưới lầu lại nói: “Lúc trước bên Hoa Mạc thành Tây lại cho người đến gây chuyện, thiếu chút nữa đã xông vào phòng này, cũng may ta chặn được, nếu không thì bọn họ đã biết chúng ta nhạt người về khách điểm rồi...”

“Không phải nhạt, là cứu.” Về mặt Lãnh Cầm nghiêm túc kiên trì nói.

Hoa Mạc ở thành Tây là một kẻ khó chơi, bọn họ ở trấn Lâm Nhân, phía Đông do Lãnh Cầm nàng quản lý, phía Tây là do Hoa Mạc.

Hai người nước sông không phạm nước giếng, nhưng gần đây vì vấn đề khách điểm Lâm Nhân mới ầm ĩ lên.

Không thèm nghĩ mấy thứ kia nữa, Lãnh Cầm dời tầm mắt lên cửa phòng một lần nữa.

Chậm trễ một chút thời gian, Lãnh Cầm hơi lo lắng gia hỏa ở bên trong đã chết rồi.

Sau cùng nàng liếc nhìn Đinh Việt một cái, Lãnh Cầm đặt tay lên cánh cửa, lại chậm chạp không đẩy cửa ra – nếu, nếu có thể, quả thật nàng không muốn trở về căn phòng này.

Cần răng đẩy cửa ra, tình cảnh trong phòng so với nàng tưởng tượng còn hỗn loạn hơn.

Mới vừa rồi nàng không dễ dàng dọn dẹp xong, giờ phút này lại rối tung lên một lần nữa. Mảnh vụn của ly trà, ấm trà bị tung đầy trên đất, mấy cuốn sách bên cạnh bị xé nát, giấy rơi rụng đầy trên đất. Trên bàn cũng hỗn độn kinh khủng. Mà một người nam nhân, chính xác mà nói, là một nam nhân rất béo, lúc này đang ngồi dưới đất, trên một bàn tay cầm một mảnh sứ vỡ nhuộm máu, cổ tay bên kia thì đã bị cắt một lỗ rất sâu, máu tươi đang trào ra từ đó.

Lãnh Cầm hít sâu một hơi, nhìn thấy bóng dáng mập mạp đang run nhè nhẹ trên mặt đất kia, sau một lúc rốt cuộc vẫn vọt tới.

Tên mập mạp kia vẫn còn có ý thức, nhìn thấy Lãnh Cầm xông tới, giơ tay muốn đẩy nàng ra, nhưng mà Lãnh Cầm bắt quá chỉ vung nhẹ tay lên cầm lấy cánh tay vô lực của hắn. Ngay sau đó, nàng chăm chăm nhìn vào đôi mắt vô hồn của tên mập, cứng rắn mở miệng: “Ta nói rồi không cho ngươi chết, nếu chết ở chỗ này sẽ làm bẩn chỗ của ta.” Vừa nói như vậy, nàng kéo xuống một góc vải màn, bọc lấy chỗ bị thương trên tay tên mập mạp.

Cái tên mập này dường như không cảm thấy đau đớn, chỉ lẳng lặng nhìn từng cử chỉ của Lãnh Cầm, ngũ quan của hắn vì mập mạp nên có chút biến dạng, chỉ có đôi mắt vô cùng xinh đẹp. Nếu không phải trong ánh mắt hắn không nhìn ra chút sức sống thì thật sự có thể làm người khác sáng mắt.

Lãnh Cầm cũng không chú ý tới hắn đang nhìn nàng, chỉ thản nhiên nói: “Có thể sẽ nhức, nhưng nếu không băng bó nhanh sẽ không cầm máu được.”

“Ừm.” Mập mạp kia lên tiếng.

Lãnh Cầm hơi kinh ngạc, từ khi cứu cái tên mập này về, hắn lúc nào cũng nghĩ mọi cách để tự sát, lần này không dễ dàng tự sát thành công lại bị mình cứu. Nàng vốn tưởng tên mập này nhất định sẽ tức giận, trách mình cứu hắn, thật không ngờ hắn lại bình tĩnh như vậy.

Sau đó, Lãnh Cầm nói: “Ngươi không trách ta đã cứu ngươi sao?”

Mập mạp kia không trả lời, chỉ lẳng im nhìn động tác của Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm mới vừa rồi còn định tức giận, nhưng lúc này không biết vì cái gì mà bùng phát không nổi. Có lẽ do biểu tình của tên mập này quá mức bình tĩnh, ngược lại làm cho Lãnh Cầm cảm thấy hơi bất lực. Im lặng một lúc, cái tên mập kia đột nhiên mở miệng: “Cô nương...Không cần băng bó lên trên.”

“Hử?” Lãnh Cầm nhất thời không hiểu được ý của người mập này, nàng đang chuẩn bị vén tay áo của hắn lên nhìn trên tay có bị thương hay không, vừa nghe thấy lời hắn nói lập tức dừng động tác ngẩng đầu nhìn hắn, thật không ngờ lại đối diện với đôi mắt đang mở to của tên mập. Trong lúc này, Lãnh Cầm không nói gì, cũng không hề nhìn lầm thấy hai gò má của người mập kia đỏ ửng, đôi mắt có phần tránh né.

Chần chừ một lúc, Lãnh Cầm nghi hoặc nói: “Ngươi đang thẹn thùng sao?”

Người mập ho nhẹ một tiếng, không nói lời nào.

Lãnh Cầm người này có một sở thích đó là việc người khác không muốn nói ra thì nàng càng phải làm cho họ nói ra, người khác càng muốn chết thì nàng phải làm cho họ sống sót. Nàng cũng không biết sở thích này là từ đâu tới, có lẽ là do trời sinh thôi.

Cho nên lúc này, Lãnh Cầm đột nhiên nổi lên tâm tư muốn trêu chọc người mập này. Nàng mở miệng nói: “Ta tên là Lãnh Cầm, ngươi tên là gì?”

“...Phương Tiểu An.” Người mập trả lời.

“Phương Tiểu An, tên này...” Lãnh Cầm nhìn hình dạng khổng lồ của Phương Tiểu An, câu kế tiếp không cần nói cũng biết.

Trên mặt Phương Tiểu An vẫn hơi phiểm hồng như cũ, ho nhẹ một tiếng: “Đây là phụ thân của ta đặt tên...”

“Ừm.” Lãnh Cầm lên tiếng, sau đó đứng lên muốn rời khỏi Phương Tiểu An. Phương Tiểu An ngẩng đầu nhìn nàng, tránh khỏi bàn tay nàng đang duỗi ra: “Ta rất nặng...”

Lãnh Cầm không để ý nhún vai: “Người cho rằng mấy ngày trước người chết đói ở trên đường, là ai vác người về?”

Sức mạnh cánh tay của Lãnh Cầm có uy lực kinh người, điều này tất cả mọi người trong trấn Lâm Nhân đều biết. Nhưng Phương Tiểu An không phải người trấn Lâm Nhân cho nên hắn nghe thấy Lãnh Cầm nói những lời này thì sững sốt một lúc, lập tức đỏ ửng mặt: “Là cô đưa ta...” Hắn không nói tiếp được, vừa được Lãnh Cầm băng bó miệng vết thương đã đủ đỏ mặt, giờ lại biết mình được Lãnh Cầm đưa về, lại càng khó chấp nhận nổi.

Lãnh Cầm không để ý chút nào, nàng giống như không tổn chút hơi sức nào đã kéo Phương Tiểu An lên, sau đó đẩy ngã hắn lên giường, cả cái giường cọt kẹt kêu một tiếng nguy hiểm, nháy mắt làm cho hai người dừng động tác. Có điều không tồi, cái giường có xu hướng gãy xuống. Lãnh Cầm mở miệng nói: “Người mất máu quá nhiều, nghỉ ngơi trước đi, không được muốn tự sát nữa.”

Nói xong câu đó, nàng bước nhanh ra khỏi phòng, chỉ còn lại Phương Tiểu An lặng yên nhìn bóng lưng của nàng.

Đừng nhìn trên mặt hắn ửng đỏ, thật ra hắn vô cùng bình tĩnh...

Đi ra khỏi phòng của Phương Tiểu An, Lãnh Cầm thuận tiện dọn dò Đỉnh Việt ngoài cửa chuẩn bị đồ ăn cho Phương Tiểu An, còn mình thì yên tâm đi nghỉ ngơi. Theo nàng nghĩ nếu Phương Tiểu An không hề giận mình đã cứu hắn, như thế là hắn đã nghĩ thông suốt, chắc không cố chấp muốn tự sát nữa.

Nhưng mà, sự thật lại khiến người ta kinh ngạc - -

Ngày hôm sau, Lãnh Cầm bị tiếng gõ cửa của Đỉnh Việt đánh thức.

“Lão đại lão đại! Cái tên mập kia lại tự sát!”

“...” Lãnh Cầm bực mình từ trên giường đứng lên, khoác y phục lên rồi xông ra ngoài, động tác... Vô cùng thuần thục.

2. Chương 2: Muộn (hai)

Sau khi Phương Tiểu An được cứu về, hắn liền một mực nghĩ các biện pháp tự sát. Nhưng không biết là do Lãnh Cầm cứu quá đúng lúc hay là do mệnh của Phương Tiểu An quá cứng mà chưa lần nào hắn thành công. Cho nên thái độ của Lãnh Cầm đã từ kính hoàng ban đầu trở thành bình tĩnh hiện tại. Dù sao tên kia cũng không chết được, lúc này Lãnh Cầm chỉ tò mò lần này hắn ta dùng cách gì để tự sát thôi.

Chạy tới phòng tạm thời an bài cho Phương Tiểu An, Phương Tiểu An đã bị Đỉnh Việt kéo đến giường. Hai mắt hắn nhắm chặt không biết đã hôn mê chưa mà trên trán của hắn đang không ngừng chảy máu tươi.

Chần chờ một chút, Lãnh Cầm mở miệng: “Lần này là...bị đập vào?”

“Xem ra là không sai.” Đỉnh Việt cười khổ một tiếng, động tác trên tay cũng không ngừng lại, hắn đã sớm đi múc nước, lúc này đang dùng khăn tắm ướt lau đi vết thương trên trán.

Lãnh Cầm nhanh chóng đi tới, nói với Đỉnh Việt: “Đỉnh Việt, người đi về nghỉ ngơi trước đi.”

“...Lão đại?” Đỉnh Việt hoài nghi nhìn vẻ mặt Lãnh Cầm, thật sự hoài nghi lão đại nhà hắn muốn hắn rời đi, sau đó sẽ không kiên nhẫn đá Phương Tiểu An này ra cửa sổ không. Dường như, Lãnh Cầm nhìn thấy lo lắng trong mắt hắn, tìm ghế ở cạnh giường ngồi xuống, thấp giọng nói: “Ta tới giúp hắn xử lý miệng vết thương.”

Đỉnh Việt thấy vẻ mặt Lãnh Cầm cũng không phải quá tức giận, cuối cùng mới yên tâm nói: “Thế như vậy đi, Lão đại người... Nhẹ tay, cả người tên mập này đều là vết thương.”

“Ta biết.” Lãnh Cầm gật đầu. Từ khi bắt đầu cứu Phương Tiểu An, nàng đã nhìn thấy hắn không ngừng tự sát, ít nhất đã là mười lần. Mà trước khi bọn họ gặp mặt thì càng không biết hắn đã tự sát bao nhiêu lần, trên người không nhiều vết thương mới là lạ.

Lãnh Cầm khinh thường ý bảo Đinh Việt trở về. Đinh Việt gật đầu rời đi. Khi tiếng bước chân đã biến mất ở cuối hành lang, Lãnh Cầm mới trầm giọng nói: “Phương Tiểu An, người tỉnh đi?” Nàng tiện tay vỗ vỗ lên cánh tay của Phương Tiểu An.

Chuyện thần kì xảy ra, ngay lúc Lãnh Cầm chạm vào cánh tay của Phương Tiểu An, trong nháy mắt mắt của Phương Tiểu An đỏ bừng lên.

Lãnh Cầm ho nhẹ một tiếng: “Người quả nhiên không hôn mê.”

“Ta...” Phương Tiểu An mở hai mắt, có chút tránh né, hấn chống mép giường ngồi dậy làm cho cái giường lại phát ra tiếng kẽo kẹt. Lãnh Cầm vô cùng lo lắng nhìn cái giường vốn dĩ thuộc về mình kia, về mặt phức tạp. Phương Tiểu An vội vàng hỏi: “Thật xin lỗi...Không phải ta cố ý...”

“Không phải cố ý mập như thế?” Lãnh Cầm khẽ cười một tiếng.

Phương Tiểu An nháy mắt không nói gì được, cúi thấp đầu, qua một lúc lâu mới nói: “Ta sẽ rời khỏi đây, sẽ không mang lại phiền toái cho cô nữa.”

“Không được.” Lãnh Cầm một lời cự tuyệt.

Phương Tiểu An trầm mặc không nói lời nào, Lãnh Cầm lại nói: “Người nợ ta mấy mạng, người có trả được không?”

Phương Tiểu An tiếp tục trầm mặc.

Lãnh Cầm càng cảm thấy chính mình đang nói chuyện với tảng đá, nàng không muốn dông dài, chỉ nói thêm: “Từ giờ trở đi, ta quả thật không muốn quản người có chết hay không. Nhưng mà, có ơn nên báo, người biết không?”

Phương Tiểu An vẫn dùng tư thế cúi thấp đầu nhìn xuống mặt đất không nói lời nào.

Lãnh Cầm tự hỏi tự trả lời cực kì mất mặt, trong lòng thầm nguyên rửa một cái, nói: “Người trả nợ mệnh cho ta xong rồi thì người muốn chết ở đâu thì đi tới đó đi.” Lãnh Cầm là do bị Phương Tiểu An gây phiền phức tới mức không chịu được mới có thể nói như vậy. Có điều khi nàng nói xong câu đó, ngẩng đầu lên tiếp xúc với ánh mắt của Phương Tiểu An, nàng có chút hơi hối hận.

Đôi mắt của Phương Tiểu An cực kì trong sáng, hấn nghiêm túc hỏi: “Thật sự?”

Nói mà như hắt nước đổ ra ngoài, Lãnh Cầm nghĩ rằng chỉ cần khiến hấn nhận ân tình của mình, hấn sẽ không thể cả đời muốn tự sát, cho nên nàng nhanh chóng gật đầu.

Về mặt của Phương Tiểu An không nhìn ra buồn vui, hấn chỉ một lần nữa úp mặt vào trong chăn, không chịu mở miệng.

Lãnh Cầm nhẹ đụng vào vai hấn, nói: “Nói như vậy là người đồng ý??”

Phương Tiểu An giống như bị phồng, lùi mặt vào trong chăn, đỏ mặt gật gật đầu: “Ta đồng ý với cô, nghĩa phụ đã dạy, tri ân đồ báo (có ân phải báo).” Cho nên, cho dù hấn không muốn sống nhưng mỗi lần Lãnh Cầm cứu hấn, hấn vẫn có thể nói cảm ơn, sau đó...Tiếp tục tự sát. [Tieutam: Anh này bị cuồng tự sát ~ ~]

Lãnh Cầm cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua tiểu gia hỏa mâu thuẫn kì quái như vậy, nàng bắt đầu nhìn Phương Tiểu An, cuối cùng không nói gì lau qua vết thương cho hấn. Có điều nhìn thấy cánh tay của Lãnh Cầm tới gần, mặt của hấn càng đỏ hơn, ngập ngừng nói: “Tự ta làm là được rồi.”

“Im miệng.” Lãnh Cầm nghiêm mặt nói, sau đó bắt đầu lau lau máu trên trán hấn đã hơi khô lại.

Hai người ngồi trong phòng đều không mở miệng, Lãnh Cầm rửa sạch sẽ xong, mặt rớt cuộc giãn ra nói: “Tốt, về sau đừng dùng cách này để chết nữa.” Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: “Không được, không có sự cho phép của ta, người không được tự sát.”

Tảng đá không hổ là tảng đá, vẫn im lặng như cũ.

“May mà người không phát sốt.” Lãnh Cầm giơ tay sờ lên trán Phương Tiểu An, Phương Tiểu An né tránh lại bị Lãnh Cầm trừng mắt một cái. Sau đó...Mặt hấn lại đỏ rồi.

Lãnh Cầm sững sốt, chỉ là sờ sờ trán của Phương Tiểu An, hắn cũng có thể đỏ mặt nữa.

“Hóa ra là như vậy...” Lãnh Cầm bắt giác tự nói, sờ soạng trán của Phương Tiểu An lần thứ ba nhưng lại Phương Tiểu An né tránh mà không cẩn thận đụng phải gương mặt hắn, thịt rất dày, cực kì mềm, còn có chút ẩm ập, tay của Lãnh Cầm cứng ngắc.

Phương Tiểu An, mặt càng đỏ bừng rực.

Ngay tại lúc tay của Lãnh Cầm vẫn dừng trên mặt Phương Tiểu An, Phương Tiểu An ho nhẹ một tiếng, nói: “Lãnh cô nương...Đủ rồi.”

Lãnh Cầm chớp chớp mắt, lập tức nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Ta chỉ thử xem có phải người phát sốt hay không, hóa ra là vì thẹn thùng nên mới đỏ mặt như vậy. Xem ra, a, người sợ bị người khác đụng vào sao?”

“...” Được rồi, Lãnh Cầm cũng không hy vọng Phương Tiểu An trả lời câu hỏi của nàng.

Dọn dẹp giường xong, Lãnh Cầm lấy tấm khăn tay kia đi giặt, sau đó mới bưng chậu máu loãng ra khỏi. Có điều khi nàng vừa bước một bước ra khỏi phòng, lại nghe thấy giọng nói của hắn truyền tới: “Ta phải báo ân như thế nào?”

Bước chân của Lãnh Cầm ngừng một chút, nghĩ một chút mới nói: “Khi nào cần người ta sẽ nói. Trước hết người phải nghỉ ngơi thật tốt, thương thế tốt lên thì giúp ta làm việc, đừng nghĩ để ta nuôi không người.” Nói xong câu này, nàng tiếp tục đi ra ngoài, lại nghe Phương Tiểu An nói tiếp: “Vậy...Cô không hỏi vì sao ta tự sát sao?”

“Người có thể nói sao?” Lãnh Cầm quay đầu nhìn hắn, khóe miệng hơi xếch lên.

Quả nhiên, Phương Tiểu An lại không nói gì.

Tiếp xúc với Phương Tiểu An, Lãnh Cầm luôn luôn thấy người kia tẻ ngắt, cho nên nàng không nói gì nữa, chỉ bưng chậu nước rồi đi.

Những ngày về sau, Phương Tiểu An quả nhiên không có ý đồ tự sát lần nữa, chỉ có điều chỉ đi qua đi lại trong phòng. Lãnh Cầm cũng không đi tìm hắn, chỉ có Đinh Việt đưa đồ ăn cho hắn mỗi ngày, như vậy cũng coi là quá mức bình tĩnh.

Nhưng năm ngày đi qua, chuyện không bình thường lại xảy ra.

Sáng sớm hôm ấy, Phương Tiểu An nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Cầm rời khỏi khách điểm, mãi cho đến giữa trưa thấy Đinh Việt đưa cơm tới cho hắn, cũng không thấy Lãnh Cầm trở về. Phương Tiểu An ngồi ở trước cửa sổ, một tay bưng bát, một tay cầm đũa, thấp giọng hỏi: “Lãnh cô nương không trở về sao?”

Lúc Phương Tiểu An nói ra những lời này, Đinh Việt đang khổ sở suy nghĩ cái gì, nghe thấy câu này giật mình ngẩng đầu lên. Ngày thường hắn cũng coi như chiếu cố tới Phương Tiểu An, mỗi ngày tới đưa cơm cho hắn cũng sẽ ngồi rảnh rồi tán dóc, bất quá nói chuyện phần lớn là hắn. Bây giờ, Phương Tiểu An lại chủ động nói chuyện với hắn, làm cho hắn kinh ngạc.

Phương Tiểu An nhìn Đinh Việt, do dự một chút lại hỏi: “Các người là...Ai? Lãnh cô nương đi đâu vậy?”

Đinh Việt cười ầm lên, tiện tay phất ống tay áo, ngồi xuống bên cạnh Phương Tiểu An: “Chúng ta là bá chủ một phương ở trấn Lâm Nhân!”

“...” Phương Tiểu An an tĩnh ăn cơm.

Đinh Việt nhìn thấy Phương Tiểu An không phản ứng gì, lại cười khan một tiếng rồi nói: “Tốt tốt tốt, ta không phải bá chủ, Lãnh lão đại mới phải.”

“Bá chủ?” Phương Tiểu An ngẩng đầu lên: “Lãnh cô nương?”

“Đúng vậy.” Đinh Việt tựa hồ nói tới chỗ hưng phấn, liên tục gật đầu, nói liền một mạch: “Hoa Mạc, Lãnh Cầm ở Lâm Nhân trấn mọi người đều biết đến. Hoa lão đại quản lý phía Đông, Lãnh lão đại quản lý phía Tây. Bọn tiểu nhân ở phía Tây có chuyện gì không ai dám không xin chỉ thị của Lãnh lão đại.”

Phương Tiểu An gấp một đĩa thức ăn, yên lặng từ từ ăn. Tổng kết, kỳ thật là thủ lĩnh lưu manh ở trấn Lâm Nhân sao?

Nhìn Phương Tiểu An không có bộ dáng thích thú, Đinh Việt lại lớn giọng hơn nữa: “Tên mập...Á, Phương huynh đệ, chẳng lẽ ngươi không muốn biết Lãnh lão đại lợi hại thế nào sao?”

Động tác của Phương Tiểu An ngưng lại, ngẩng đầu nhìn ánh mắt cực kì khát vọng của Đinh Việt, miêng cưỡng nói: “...Muốn.”

Thời gian sau đó, Đinh Việt bắt đầu kể về chính mình gặp Lãnh Cầm như thế nào, rồi như thế nào chứng kiến Lãnh Cầm mở một đường máu ở trấn Lâm Nhân, sau đó trở thành bá chủ.

“Đợi một chút, đường máu?” Phương Tiểu An nhỏ giọng hỏi.

Đinh Việt cười gượng: “Quên câu đó đi, quên đi là được rồi. Tóm lại, tuy Lãnh lão đại là nữ tử nhưng không hề bại trước tên Hoa Mạc thành Tây kia!”

“Khách điểm này là do Lãnh cô nương mở?” Phương Tiểu An đột nhiên hỏi một câu.

“Không. Khách điểm là của Hạ lão bản.” Đinh Việt xua tay nói.

Phương Tiểu An một lần nữa im lặng. Đinh Việt cũng không hy vọng xa vời hẳn nói chuyện, trực tiếp nói: “Hạ lão bản là nghĩa phụ của Lãnh cô nương, vài ngày trước ông ấy được một vị lão gia ở trấn bên cạnh mời đến làm khách, chưa thể về ngay cho nên khách điểm tạm thời do Lãnh cô nương quản ...”

“Đinh Việt, ra đây!”

.

.

Giọng nói của Đinh Việt đột nhiên ngừng lại, sững sờ nói: “Mập...Phương huynh đệ có nghe thấy tiếng gì không?”

“Là giọng của Lãnh cô nương.” Phương Tiểu An gật đầu.

Tiếng nói vừa dứt đã nghe thấy tiếng cửa phong bị đẩy ra, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, đúng là Lãnh Cầm lạnh lùng đang đi đến. Không nhìn đến Phương Tiểu An, Lãnh Cầm trực tiếp nói với Đinh Việt: “Đinh Việt, Hoa Mạc đến làm loạn khách điểm Lâm Nhân.”

“Cái gì?” Đinh Việt hô lên.

Sắc mặt Lãnh Cầm ngưng trọng gật đầu, rồi nói: “Thức ăn ngươi làm cũng không tệ lắm đúng không?”

Những lời nói sau cùng này của Lãnh Cầm, thành công cắt đứt tiếng hét chói tai của Đinh Việt, giọng nói của Đinh Việt biến chuyển, nghi hoặc quay đầu lại: “Á?” Đề tài nói chuyện của Lãnh Cầm thay đổi có hơi...quá nhanh rồi.

3. Chương 3: Muộn (ba)

“Lần này ta và Hoa Mạc sẽ đấu văn thơ, so trù nghệ (nấu ăn), người nào thắng thì người đó quản lý khách điểm Lâm Nhân. Hẳn đã mời một người nghe nói là đệ nhất đầu bếp ở thành Lạc Dương, mười ngày sau chúng ta sẽ tỷ thí.” Lãnh Cầm giải thích.

Phương Tiểu An lẳng lặng ăn cơm, nghe hai người này nói chuyện.

Đinh Việt có chút căng thẳng nhìn thoáng qua Phương Tiểu An, lại nhìn qua Lãnh Cầm, do dự nói: “Ta chỉ làm được vài món ăn thường ngày, làm sao so được với đầu bếp Hoa Mạc mời đến? Còn nữa... Vì cái gì... Lão đại người phải đồng ý lần tỷ thí này?”

“...Bởi vì có một loại thi văn là so thư pháp.” Lãnh Cầm không tình nguyện nói ra, đổi lấy một tiếng hiểu rõ của Đinh Việt: “A...”

“Dừng...ngươi dừng đi.” Lãnh Cẩm nhìn Đinh Việt, trầm giọng nói: “Nhanh đi luyện tài nấu nướng của ngươi! Chẳng lẽ ngươi lại muốn ta lên so với bọn họ sao?”

“Chuyện này...” Đinh Việt nhìn xung quanh một chút, cả cái khách điểm đơn điệu này đếm đi đếm lại cũng chỉ có ba người. Đồ ăn Lãnh Cẩm làm nghe nói có thể độc chết rất nhiều chuột, Đinh Việt cũng không nghĩ tới nàng, nhưng mà....

Đinh Việt nhảy sang chỗ Phương Tiểu An đang hết sức chăm chú ăn cơm: “Bên này vẫn còn một người.”

Lãnh Cẩm nâng trán, lạnh lùng nói: “Ngươi cảm thấy hần nấu ăn được sao? Ngươi cảm thấy lúc hần nấu ăn sẽ không chém vào tay mình sao...?”

“Ta sẽ.” Phương Tiểu An nói một câu làm cho Lãnh Cẩm dừng động tác nâng trán.

Hai người trong phòng đồng thời quay đầu nhìn về phía Phương Tiểu An.

Không lâu sau đó, Lãnh Cẩm và Đinh Việt đã tin lời Phương Tiểu An nói. Bởi vì sau khi Phương Tiểu An tiến vào phòng bếp không lâu đã bưng ra một bát mì. Một bát mì nhìn hết sức bình thường, Đinh Việt nhìn Lãnh Cẩm bên cạnh, lại nhìn Phương Tiểu An bị ngăn cách bởi hơi nóng, sững sốt, sau một hồi mới phun ra một câu: “Đây nhìn không giống đồ ăn.”

Lãnh Cẩm liếc nhìn Đinh Việt một cái, đi thẳng lên phía trước, cầm lấy bát mì trong tay Phương Tiểu An.

Trong lúc Phương Tiểu An và Đinh Việt vẫn đang chăm chú nhìn, Lãnh Cẩm bưng đến một bàn trong khách điểm ngồi xuống. Từ khi Hạ lão bản rời đi khách điểm không mở cửa buôn bán, cho nên giờ phút này trong khách điểm cũng chỉ có ba người bọn họ, bởi vì chỉ có ba người nên cực kì yên tĩnh.

Một lúc trầm mặc, Lãnh Cẩm cầm một đôi đũa trên bàn, cúi mặt bắt đầu ăn. Động tác ăn mì của Lãnh Cẩm cực kì nho nhã, nếu như không biết còn cho rằng nàng là vị tiểu thư nhà nào đó chứ không phải là Lãnh lão đại của trấn Lâm Nhân.

Ăn xong một bát, Lãnh Cẩm buông đũa xuống, vẻ mặt trở nên quái dị.

Đinh Việt tiến lên trước quan tâm hỏi: “Lão đại, làm sao vậy? Thứ này...rất khó ăn sao?”

Lãnh Cẩm không để ý tới hần, đi thẳng tới trước mặt Phương Tiểu An, vẻ mặt hết sức phức tạp, nàng trầm giọng nói: “Ta đã từng ném qua loại hương vị này.”

Những lời nàng nói Phương Tiểu An không dự đoán tới, Phương Tiểu An lùi lại nửa bước, rũ mắt xuống nói: “Là do học từ cha nuôi, cũng không có gì đặc biệt, Lãnh cô nương đã ăn qua, có thể là cùng hương vị.”

“Trên đời này người có thể làm ra loại hương vị này, không có mấy ai.” Lãnh Cẩm tiến lên một bước, khiến cho Phương Tiểu An lùi về sau hai bước.

Nhìn thấy Phương Tiểu An sợ hãi bị mình đụng vào, khóe môi Lãnh Cẩm cong lên, đi từng bước tới gần, mãi đến khi Phương Tiểu An đụng vào góc tường, nàng mới dừng lại, nói: “Ta nhớ rõ lần đầu tiên ta ném loại hương vị này là lúc tám tuổi, tại thiên hạ đệ nhất tửu lâu.”

Căn bản không trông chờ Phương Tiểu An mở miệng, Lãnh Cẩm tiếp tục nói: “Lần thứ hai ném loại hương vị này là ở một tửu quán rất nhỏ ở thành Lạc Dương, người nói...Có phải ta nhớ nhầm không?”

Phương Tiểu An không trả lời, Lãnh Cẩm giơ tay phải ra... Ngón trở chọc chọc vào cánh tay Phương Tiểu An. Đinh Việt đứng ở phía khác không nhìn rõ hành động của hai người, nhìn một lúc lại phát hiện sau khi Phương Tiểu An bị chọc, gương mặt tròn tròn thần kì đỏ lên.

Lãnh Cẩm bật cười một tiếng, nàng bắt quá chỉ thử xem chiêu này có dùng được hay không, không nghĩ tới quả thật mỗi lần Phương Tiểu An bị nàng chạm vào sẽ đỏ mặt.

Có điều Phương Tiểu An tuyệt đối không cảm thấy buồn cười, giống như đề phòng lang sói nhìn ngón tay Lãnh Cẩm vẫn đặt trên cánh tay mình, hần ho nhẹ một tiếng nói: “Lãnh cô nương, cô muốn nói cái gì cũng không cần chạm tay vào chỗ đó.”

Gật đầu, Lãnh Cẩm thu tay về, lại khôi phục vẻ đứng đắn, nói: “Người chính là Diện Ngư ca ca trong quán rượu nhỏ năm đó, ta có nhớ nhầm không?”

“Lãnh cô nương, sợ là thật sự nhớ nhầm rồi.” Đổ ửng trên mặt Phương Tiểu An dần biến mất.

“Được rồi, là ta nhớ nhầm.” Lãnh Cầm xoay người, nhìn nhìn Đinh Việt, lại im lặng một chút rồi nói: “Phương Tiểu An, không phải huynh muốn báo ân sao? Giúp chúng ta thắng cuộc tỷ thí với Hoa Mạc, coi như là huynh đã báo ân, được chứ?”

(Tieutam: từ đoạn này Lãnh Cầm sẽ gọi Phương Tiểu An là “huynh”)

Phương Tiểu An nghĩ nghĩ một chút: “Báo ân xong có thể tự sát chứ?”

Nghe được những lời này của hắn, cước bộ của Lãnh Cầm đột nhiên ngừng lại, quay đầu trừng mắt nhìn Phương Tiểu An: “Tùy huynh.” Nói xong câu đó, nàng cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi.

Phương Tiểu An đứng yên tại chỗ, nghĩ nghĩ rồi nhìn Đinh Việt bên cạnh. Đinh Việt nhìn có vẻ rất mơ hồ, hắn chớp chớp mắt, nhìn Phương Tiểu An nói: “Mấy hôm trước lão đại nói ta chăm sóc tốt cho người, nói không để người tự sát, hôm nay lại nói tùy người tự sát... Nàng rốt cuộc là muốn người chết hay không chết?”

Sự thật chứng minh, trong tính cách của Lãnh Cầm cũng có cái hay thay đổi.

Phương Tiểu An thở dài một tiếng, rốt cuộc theo cái góc tường kia đi ra, về mặt của hắn cho tới bây giờ đều thần nhiên, không biết nên nói là u buồn hay là bình tĩnh, hay là nhìn thấu mọi điều. Đinh Việt nhìn hắn rời đi, lúc này mới nhớ ra một vấn đề trọng yếu: “VẬY...Bát mì này rốt cuộc là ăn ngon hay khó ăn?”

Đôi mắt Phương Tiểu An trong suốt, cười cười nói: “Người ăn thử xem?”

Không đợi xem Đinh Việt quyết định muốn thử hay không, Phương Tiểu An lại nói tiếp: “Ta về phòng trước, Đinh công tử... Đinh huynh đệ, người tự nhiên đi.” Dứt lời, hắn xoay người đi về phía phòng trên lầu. Chỉ để lại một mình Đinh Việt đứng giữa đại sảnh ngẩn ngơ, dù là Lãnh Cầm hay là Phương Tiểu An đều tràn ngập một loại cảm giác thần bí. Nói thần bí có lẽ hơi quá, nhưng hắn cảm thấy giữa hai người tựa hồ có mối quan hệ nào đó.

Có điều mấy thứ này toàn là suy nghĩ cao xa, Đinh Việt rõ ràng muốn từ bỏ suy nghĩ vấn đề này, hắn đưa tầm mắt nhìn về phía bát mì nóng hổi còn bốc lên hơi nóng trên bàn. Hắn đi tới, cầm một đôi đũa lên, sau đó nhìn chằm chằm bát mì bắt đầu động thủ.

Sau một lát, tiếng kêu sợ hãi của Đinh Việt truyền khắp khách điểm Lâm Nhân: “Làm sao có được hương vị như vậy! Làm sao có thể ăn ngon như vậy chứ!”

“Câm miệng!” Giọng của Lãnh Cầm truyền ra từ phòng nàng, đợi cho Đinh Việt ngậm miệng, nàng mới mở cửa ra ngoài nói: “Phương Tiểu An, bắt đầu từ ngày mai do huynh nấu cơm.”

Lúc này, Phương Tiểu An đã vào phòng, không trả lời nàng.

Lãnh Cầm biết hắn nghe thấy, dừng một chút nàng lại nói: “Ta muốn ăn canh cá.”

Dứt lời, đóng cửa.

.

.

Kết quả, ngày hôm sau Lãnh Cầm lại không được ăn canh cá.

Nhìn mì trong bát, Lãnh Cầm cầm đũa lên, lại buông đũa xuống, sau cùng nhúu mày nói: “Không phải ta nói muốn uống canh cá sao?”

Phương Tiểu An vẫn đang yên tĩnh ăn cơm, nghe nàng nói thế hắn vẫn không trả lời ngay, mà đợi tới khi ăn xong bát mì, mới ngẩng đầu nói: “Lãnh cô nương, tại phòng bếp không có cá.”

Một câu này lại làm cho Lãnh Cầm giật mình, ho nhẹ một tiếng, nàng nói: “Được rồi.” Nàng chỉ nói một câu như vậy rồi lại cúi đầu ăn mì, cũng không biết lại nghĩ cái gì. Đinh Việt ngồi một bên vẻ mặt hạnh phúc ăn, nhai mì sợi trong miệng, mơ hồ nói: “Lão đại, mì này ăn ngon như vậy, cũng không nhất định phải ăn canh cá.”

“Im miệng.” Lãnh Cẩm kéo đầu hấn lại gần rồi lật lại: “Nghiêm túc ăn mì.”

Không dám nói nữa, Đinh Việt yên tĩnh ăn. Ba người ăn mì xong thì bắt đầu không có việc gì. Thật ra thì công việc thường ngày của Lãnh Cẩm chỉ là để ý trông nom bọn tiểu lưu manh không tuân theo quy củ ở trấn Lâm Nhân, những lúc khác lại rảnh rỗi ở khách điểm.

Do đó nên không lâu sau, Đinh Việt và Phương Tiểu An nhìn thấy Lãnh Cẩm bưng ra một khay bánh hạnh nhân đi ra phía sân sau. Phương Tiểu An không để ý lắm, tự mình đi về căn phòng mà Lãnh Cẩm tạm thời ượn. Nhưng Đinh Việt lại nói: “Lão đại, người đi đâu vậy?”

“Nóc nhà.” Lưu lại hai chữ, Lãnh Cẩm đi về phía sân sau.

Kế tiếp, Phương Tiểu An ở trong phòng, vẻ mặt thờ dấn đứng trước cửa sổ, nhìn Lãnh Cẩm đi tới cạnh bàn đá trong sân sau, sau đó từ trên bàn đá nhảy sang cây đại thụ bên cạnh, sau cùng dẫm lên cành cây nhảy lên, rồi cuộc không nhìn thấy bóng dáng. Vẻ mặt vẫn thờ dấn như cũ, bất quá đôi mắt của Phương Tiểu An mở hơi lớn so với bình thường rất nhiều.

Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh Lãnh Cẩm dẫm lên, Phương Tiểu An ngẩng đầu nhìn xà nhà trên đỉnh đầu, trầm mặc một lúc rồi lùi về trên chiếc giường lớn kia. Nằm trên giường cực kì thoải mái, không lâu sau Phương Tiểu An mơ màng ngủ thiếp đi. Hấn vừa nghĩ không biết đã ngủ bao lâu thì trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng thét chói tai làm hấn bừng tỉnh.

Đó là tiếng Đinh Việt hét, Phương Tiểu An vừa tỉnh lại trong nháy mắt đã phát hiện ra.

Tiếp đó là giọng của Lãnh Cẩm: “Ngươi lên làm gì?”

Trên đỉnh đầu lại là một tràng tiếng bước chân, sau đó Đinh Việt mở miệng nói: “Lão đại người đang nhìn cái gì? Đã nhìn cả buổi sáng rồi, ta tới xem thế nào.”

“Ta?” Lãnh Cẩm tựa hồ nở nụ cười, sau đó nói: “Ta đang nhìn mỹ nam.”

Kế tiếp là một khoảng im lặng, Phương Tiểu An vui mặt trong chăn, nghĩ rằng có lẽ Đinh Việt bị câu nói dừng mãnh này của Lãnh Cẩm làm chấn kinh rồi. Quả nhiên, sau một lúc lâu mới nghe thấy Đinh Việt nói: “Lão đại người...Chắc chắn là nhìn mỹ nam nhà kia sao?”

“Ừm...Ngươi nhìn theo hướng kia kìa.” Lãnh Cẩm nói xong, Phương Tiểu An chỉ có thể suy đoán nàng tựa hồ là chỉ bữa một hướng nào đó, sau đó lại nghe thấy nàng nói: “Tòa nhà kia là nhà ai, ngươi biết chứ?”

Ngay sau đó giọng nói của Đinh Việt có chút kinh ngạc: “Biết, là Huyện lão gia!”

“Đúng vậy, mỹ nam ta nhìn chính là Huyện lão gia.”

4. Chương 4: Nấu Ăn (một)

Nguyên là Phương Tiểu An cũng không có hứng thú nghe hai người đối thoại, cho nên hấn ngồi dậy từ trên giường. Trên đầu nhất thời yên tĩnh, hấn nghĩ Lãnh Cẩm đang nhìn về phía nơi ở của Huyện lão gia. Đến khi Phương Tiểu An mặc xong y phục, cột tóc đằng sau gáy, mới nghe thấy Lãnh Cẩm nói: “Nếu ta nói là ta đã biết Huyện lão gia từ trước thì ngươi nghĩ thế nào?”

“Không có khả năng...” Trong giọng nói của Đinh Việt rõ ràng có ý không thể tin, “Phải biết là năm nay Huyện lão gia mới đến trấn Lâm Nhân, nghe nói là một vị công tử nhà giàu, lão đại làm sao có thể biết từ trước...”

“Lão đại nhà ngươi không nên biết công tử nhà giàu sao?” Giọng nói Lãnh Cẩm kéo theo tiếng Đinh Việt kêu đau đớn, Phương Tiểu An không biết nàng làm cái gì, nhưng nhất định là đã động thủ với Đinh Việt. Đợi cho Đinh Việt không hét lên nữa, nàng mới lại nói: “Đinh Việt, ta nói thật, ta đã quen vị Huyện lão gia này, chẳng những biết mà chúng ta còn lớn lên cùng nhau từ nhỏ.”

“A?” Đinh Việt nhất thời ghen lời.

Lãnh Cẩm tiếp tục nói: “Thôi, dù sao hiện tại ta ở trấn Lâm Nhân thành cái dạng này, không bằng không biết thì hơn.”

“Cái dạng này có gì không tốt? Lão đại người là bá chủ một phương của trấn Lâm Nhân! Người dẫn theo huynh đệ ở trấn Lâm Nhân chống lại tên gia hỏa Hoa Mạc kia! Hiện tại người có bao nhiêu uy vũ chứ! Chúng ta còn chờ cùng người đồng khởi mở một đường máu ở trấn Lâm Nhân...” Giọng của Đinh Việt vốn chói tai hơn so với người ngoài một chút, lúc này lại mang theo một chút sôi trào háo hức. Nhưng mà Lãnh Cầm chỉ dùng một chữ trả lời hắn: “Cút!” Lập tức trên đầu lại là một trận gào thét mới.

Lúc này Phương Tiểu An đã mặc xong áo ngoài, mò mẫm trong phòng một hồi mới tìm được túi gấm mang theo trên người lúc được cứu. Hắn sờ sờ túi gấm, túi gấm nặng trĩu, những thứ đồ bên trong tựa hồ không bị thiếu.

Lúc này, giọng nói ở phía trên của Lãnh Cầm lại vang lên: “Kỳ thật...Chẳng những ta có quen với Huyện lệnh, mà ta còn quen biết Phương Tiểu An.”

“Cái gì?” Thanh âm của Đinh Việt cao hơn một tiếng, một chốc im lặng qua đi, lại nghe hắn nói: “Lão đại, người thật sự quen biết cái tên mập kia sao?”

“Đúng vậy.”

Đột nhiên không thấy Lãnh Cầm nói gì, Phương Tiểu An đang muốn mở túi gấm ra cũng dừng lại.

Sau một khắc, Lãnh Cầm mới nói tiếp: “Hắn là lúc ta mười tuổi gặp ở một quán rượu nhỏ. Lúc đó buổi tối ta không ngủ được nên trốn khỏi tầm mắt của cha ta, chạy vào phòng bếp của quán rượu tìm đồ ăn.”

Phương Tiểu An ho nhẹ một tiếng, tuy không có ai bên cạnh hắn nhưng mặt hắn vẫn đỏ bừng.

“Lão đại, thật sự người phải tới phòng bếp trộm đồ sao? Mười tuổi đã đi ăn trộm đồ, không hổ là lão đại!” Đinh Việt ha ha cười ầm lên.

Sắc mặt của Phương Tiểu An có chút cứng ngắc, xem ra sùng bái của Đinh Việt với Lãnh Cầm đã đến trình độ gần như si mê rồi.

Lãnh Cầm không để ý tới Đinh Việt, nói tiếp: “Ừm, lúc đó ta vốn tưởng rằng nửa đêm trong phòng bếp không có người, nhưng lúc ta mở cửa phòng bếp, ta đã nhìn thấy ánh dao.” Một trận hít khí lạnh truyền đến, Đinh Việt hồi hộp nói: “Là mập mập, à Phương huynh đệ gặp nguy hiểm? Có người muốn giết hắn? Người hăng hái làm việc nghĩa cứu hắn?”

Trong phòng, tay của Phương Tiểu An đang cầm túi gấm run lên, sau đó hai vai cũng bắt đầu run rẩy – vì không muốn hai người trên kia nghe thấy tiếng của hắn, nên hắn cố gắng nén lại tiếng cười.

Quả nhiên Lãnh Cầm lập tức cắt ngang suy nghĩ lan man của Đinh Việt: “Làm sao lại kích thích như vậy? Là Phương Tiểu An chặt cá mà thôi.”

“A?” Đinh Việt tựa hồ hơi sững sốt.

Lãnh Cầm lại nói: “Lúc đó Phương Tiểu An tuyệt đối không giống bây giờ, huynh ấy cực kì gầy, rất đẹp mắt, cho nên ngày đó ta cứu Phương Tiểu An mới không nhận ra huynh ấy.”

“Cực kì...gầy? Lão đại, người thật sự không nhận lầm người chứ?”

“Không, cái hương vị kia ta sẽ không quên.” Lãnh Cầm nói những lời sau này, lại dừng một chút, sau đó nói: “Ta đoán Phương Tiểu An là người thừa kế của đầu bếp ở thiên hạ đệ nhất lâu. Hương vị huynh ấy làm ra chỉ cần ném qua thì cả đời này sẽ không quên.”

“Tối hôm đó, Phương Tiểu An làm canh cá cho ta ăn, cho nên về sau...” Ho nhẹ một tiếng, giọng nói của Lãnh Cầm có hơi chút xấu hổ: “Không nói nữa, ta không nói cho người được đâu.”

Phương Tiểu An đã sớm khôi phục lại bình tĩnh, hắn mở túi gấm lấy dây thừng ra, lấy một vài thứ ra ngoài, sau đó chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

Lúc này trên đỉnh đầu lại truyền đến âm thanh, là giọng nói của Đinh Việt: “Lão đại! Người không thể đi! Trước tiên hãy nói hết ra đi! Phương huynh đệ, hắn làm sao vậy?”

Giọng nói của Lãnh Cầm có chút không kiên nhẫn, nhưng nàng vẫn nói tiếp: “Lúc đó ta vẫn còn quá nhỏ người biết không? Cho nên về sau ta cho rằng huynh ấy là thần tiên ở phòng bếp, ta gọi huynh ấy là Diện

Ngư ca ca (canh cá), ta cho rằng trong thiên hạ mỗi một phòng bếp đều có một vị thần tiên, tất cả đều có bộ dáng đẹp như huynh ấy, mỗi tối bọn họ sẽ xuất hiện, làm món ăn gì đó ọi người ăn!”

“...” Đây là Đinh Việt.

“...” Đây là Phương Tiểu An ở trong phòng.

Vô thức sờ lên khuôn mặt đầy thịt béo của mình, sắc mặt Phương Tiểu An trở nên phức tạp. Hóa ra hần đã từng bị tưởng nhầm thành thần tiên hạ phàm sao? Khó trách khi Lãnh Cẩm biết hần là Diện Ngư ca ca lại có biểu tình quỷ dị như vậy.

Đó là...Mộng đẹp bị giẫm nát sao?

“Ta biết ngay người sẽ có phản ứng thế này mà!” Giọng nói Lãnh Cẩm cực lớn xuyên thấu từ trên đỉnh đầu truyền tới, sau đó là tiếng kêu sợ hãi của Đinh Việt.

.

.

Đợi tới khi Lãnh Cẩm xuống khỏi nóc nhà, Phương Tiểu An đã không có trong phòng nữa.

Nghiêm mặt lạnh nhìn vào trong phòng mở rộng cửa của Phương Tiểu An, Lãnh Cẩm không nói câu này. Đinh Việt đi theo sau Lãnh Cẩm, nhìn thấy phòng trống không, hần dè dặt mở miệng: “Lão đại... Người nói xem Phương huynh đệ này, hần cảm thấy ở trong khách điểm tự sát không chết được cho nên đã đi ra bên ngoài tự sát sao?”

“Không có khả năng!” Lãnh Cẩm nhìn hần một cái.

“Làm sao lão đại người biết không có khả năng?” Đinh Việt hơi tò mò nhìn Lãnh Cẩm.

Im lặng một chút, Lãnh Cẩm đi vào trong gian phòng nhìn nhìn, đợi tới khi nàng nhìn thấy túi gấm trên bàn bị người mở ra, nàng nói: “Bởi vì huynh ấy đã đáp ứng ta, trước khi báo ân nhất định không tự sát.” Nàng vô cùng khẳng định, không ngờ lại làm Đinh Việt càng thêm giật mình, hần hỏi: “Lão đại, người chắc chắn hần không tự sát sao?”

“Ừ, ta đoán kỳ thật huynh ấy cũng không thật sự muốn chết.” Lãnh Cẩm cầm lấy túi gấm trên mặt bàn, tựa hồ hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn không lấy thứ gì từ bên trong túi gấm ra. Tiện đó nàng nói tiếp: “Ta cảm thấy nếu huynh ấy thật sự muốn chết thì sẽ không tự sát nhiều lần mà vẫn không chết được.”

“Vậy...” Đinh Việt trợn to mắt, không phải thật sự muốn chết lại tự sát nhiều lần như vậy, nếu Phương Tiểu An thật sự như vậy thì cũng coi là một đóa kỳ hoa.

Lãnh Cẩm than nhẹ một tiếng: “Có lẽ...Chính huynh ấy cũng mâu thuẫn, muốn chết mà mỗi lần đều do dự, cho nên mặc kệ tự sát như thế nào cũng không chết được.”

Đinh Việt nghĩ một chút, thật sự không cách nào lý giải loại suy nghĩ này, cho nên hần đành hỏi: “Nếu vậy bây giờ chúng ta làm cái gì?”

“Nên làm cái gì thì làm cái đó.” Lãnh Cẩm xoay người trở lại phòng của mình.

Đinh Việt cực kỳ mơ hồ.

Bất quá Lãnh Cẩm nói cũng không có gì sai, Phương Tiểu An chính xác không có ra ngoài tìm chỗ tự sát.

Trước bữa cơm trưa, Phương Tiểu An cầm một con cá trong tay trở về từ bên ngoài.

Lãnh Cẩm và Đinh Việt đều đã đói bụng, ra khỏi phòng lại nhìn thấy Phương Tiểu An trở về từ bên ngoài, ngó người ra một lúc, Lãnh Cẩm mới nói: “Huynh đi ra ngoài làm cái gì vậy?”

Phương Tiểu An thẹn thùng tựa hồ trở nên nghiêm túc, nghe thấy Lãnh Cẩm nói chuyện với hần, hần hơi lùi lại nửa bước, sau đó mới mở miệng: “Ồ phòng bếp không có gia vị, rất nhiều đồ ăn đã hỏng, ta đi ra ngoài đổi tiền, mua một chút gia vị, còn có cái này.” Hần chỉ chỉ vào con cá đang ở trên tay mình.

Biểu tình của Lãnh Cầm có chút run sợ, sau đó nhìn nhìn con cá gật gật đầu. Lập tức nghĩ tới cái gì hỏi hẳn: “Trên người huynh có mang theo ngân lượng?”

“Trên người ta chỉ có một chút đồ đáng giá, ta đi cầm đồ.” Phương Tiểu An gật đầu, lập tức đi vào phía trong, có vẻ như muốn đi xuống phòng bếp.

Nhưng hẳn chỉ có thể đi được nửa đường. Tay hẳn tựa hồ bị người nào đó cầm lấy. Chậm rãi cúi đầu nhìn lại, đã thấy một đôi tay trắng nõn đang đặt lên cánh tay to béo vĩ đại của hẳn. Sau đó hẳn ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải Lãnh Cầm tươi cười đối diện hẳn, nụ cười cực kỳ đẹp: “Ta giúp huynh mang vào, huynh cũng cầm cả đường rồi.”

Ngay sau đó, mặt Phương Tiểu An nháy mắt đỏ bừng.

Lãnh Cầm run bần bật, thiếu chút nữa đã quên Phương Tiểu An sợ hãi nàng đụng chạm. Nàng nhanh chóng buông tay Phương Tiểu An, vô tội nói: “Được rồi, huynh cầm đi, ta không tranh với huynh.”

“Ừm, tốt.” Phương Tiểu An chỉ đáp hai chữ, sau đó hẳn yên lặng cầm theo con cá vào bếp.

Đinh Việt thấy cả quá trình, lúc này mới mới chen miệng vào: “Lão đại, cái người mập này hình như cực kỳ sợ hãi người.”

“Thật?” Lãnh Cầm liếc nhìn hẳn.

Đinh Việt vô cùng thành khẩn gật đầu nói: “Thật sự, mỗi lần chỉ cần hẳn bị người chạm vào sẽ đỏ mặt, nhưng hẳn bị ta đụng chạm nhiều như vậy mà mặt cũng chưa từng đỏ.”

Lãnh Cầm không muốn nhiều lời, chỉ nói: “Hình như hẳn thay đổi rất nhiều so với trước đây.” Lúc trước cũng không thấy Phương Tiểu An đỏ mặt.

Hai người lại nói vài lời nữa, sau đó đi làm việc của từng người. Không lâu sau, lại ngửi thấy hương thơm từ trong phòng bếp bay ra. Lãnh Cầm ôm hai tay trước ngực đứng ở đầu cầu thang lầu hai, sắc mặt phức tạp ngửi hương vị kia.

“Thơm quá.” Đinh Việt đứng một bên không khỏi thốt lên.

“Đúng vậy, rất thơm.” Lãnh Cầm lên tiếng, đúng là hương thơm trước đây, đã không biết bao năm không ngửi qua rồi.

Hai người đợi một lúc mới nhìn thấy Phương Tiểu An bê một bát canh cá ra khỏi. Phương Tiểu An mặt dày bưng bưng nhiệt khí, không thấy rõ biểu tình, chỉ có đôi mắt kia vô cùng chăm chú nhìn đường trước mắt, như sợ hãi đụng phải bàn sẽ làm rơi bát trong tay.

Suy nghĩ một chút, Lãnh Cầm đi qua, không để ý khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng của Phương Tiểu An, túm lấy bát canh cá từ trong tay hẳn: “Để ta.”

Nàng đặt bát canh cá lên bàn, quay đầu nhìn lại Phương Tiểu An còn đang đứng sững ở đó, mỉm cười: “Còn không mau qua đây?”

“Ừm.” Phương Tiểu An chỉ nói như thế, trầm mặc ngồi xuống cạnh bàn. Mà Đinh Việt cũng không cần Lãnh Cầm gọi, trực tiếp ngồi xuống. Ba người cùng ăn cơm, ăn cá, uống canh cá, thi thoảng Đinh Việt lại kể những chuyện lớn nhỏ sắp xảy ra ở trấn Lâm Nhân, không khí cũng không hề lúng túng gượng gạo.

5. Chương 5: Nấu Ăn (hai)

Từ khi biết Phương Tiểu An biết nấu ăn, Lãnh Cầm và Đinh Việt rốt cuộc không quá lo lắng về cuộc đấu nấu ăn với Hoa Mạc. Theo bọn họ, trù nghệ của Phương Tiểu An không ai có thể so bì. Nhưng hình như bọn hẳn tựa hồ tín nhiệm quá mức Phương Tiểu An.

Sáng sớm bị âm thanh bầm bầm thái thái ở phòng bếp đánh thức, Lãnh Cầm mở to mắt, có chút phiền muộn nhìn đầu giường của mình. Nơi đó có một đai lưng tơ tằm, mới sáng sớm bên ngoài mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời đang chiếu đến sợi tơ. Đó là do lúc trước nàng cố ý treo ở đầu giường, là từ mạng che mặt

xé rách thành đai lưng. Lãnh Cầm nghe âm thanh bầm bầm thái thái ở bên ngoài, nhìn dây lưng không ngừng lắc lư kia, trong lòng có chút hoảng hốt.

Trước đây nàng cho rằng đi tới trấn Lâm Nhân sinh sống là có thể tách ra khỏi rất nhiều sự tình trước đây. Nhưng hiện giờ Phương Tiểu An xuất hiện, Huyện thái gia cũng là người đã quen từ trước, cuộc sống ở trấn Lâm Nhân tựa hồ không còn yên bình nữa rồi.

Nhớ lại những thứ này, đột nhiên Lãnh Cầm lại nhớ lại một việc từ nhiều năm trước, thật lâu sau nàng mới cười nhẹ một tiếng, lẩm bẩm: “Suy nghĩ nhiều quá rồi, Lãnh Cầm.”

Nàng ngồi dậy, bắt đầu mặc y phục. Mãi đến khi mặc áo khoác ngoài lên, động tác của Lãnh Cầm mới đột nhiên ngừng lại, vì nàng đột nhiên phát hiện âm thanh ở phòng bếp không còn. Không chỉ âm thanh bầm bầm chặt chặt không có mà ngay cả bất kì âm thanh gì Lãnh Cầm đều không nghe thấy nữa.

Mơ hồ cảm thấy có chuyện xảy ra, Lãnh Cầm tùy tiện cài áo ngoài lại, nhanh chóng đẩy cửa hướng về phía phòng bếp.

Lúc Lãnh Cầm đi tới phòng bếp, nhìn thấy cảnh tượng khiến cho người ta kinh hãi.

Một tay Phương Tiểu An ấn lên thớt, một tay kia cầm con dao phay, trên thớt còn đồ ăn chưa cắt xong để lộn xộn. Nhưng mà, ánh mắt của Phương Tiểu An chăm chăm nhìn, không phải là đồ ăn trước mặt hắn mà là tay hắn, đang để trên thớt.

Phương Tiểu An từ từ gơ dao lên...

Lãnh Cầm đứng ở ngoài cửa, nhìn động tác của Phương Tiểu An, cảm thấy rõ ràng Phương Tiểu An không bình thường. Nàng chú ý tới nếu Phương Tiểu An chặt một dao kia xuống thì tuyệt đối không cắt đồ ăn, mà chính là tay hắn.

“Dừng tay!” Lãnh Cầm gọi một tiếng.

Phương Tiểu An giống như không nghe thấy gì, tiếp tục vung dao xuống. Mắt thấy ngay sau đó sẽ là cảnh máu me tung tóe.

Ánh mắt Lãnh Cầm biến đổi, nhanh chóng vọt tới, một bàn tay giữ chặt tay cầm dao của Phương Tiểu An, tay kia khóa trên người Phương Tiểu An, phòng ngừa hắn vùng vẫy. Quả nhiên, cảm nhận được có người ngăn cản động tác của hắn, Phương Tiểu An đột nhiên vùng lên, thân thể hắn quá mức khổng lồ, Lãnh Cầm nhất thời vô pháp không chế được, đành phải dùng hết khí lực ôm trụ lấy thân thể hắn, sau cùng lấy cả người mình đè nặng xuống.

Hai người vùng vẫy một lúc lâu, Lãnh Cầm tách đầu ngón tay cầm dao của Phương Tiểu An ra, lúc này mới cướp được con dao phay của hắn, tiện tay ném vào góc tường. Sau đó, Lãnh Cầm nghiêng răng một cái, hung hăng đẩy Phương Tiểu An, hai người đồng thời ngã xuống đất.

Bị Lãnh Cầm hung hăng đẩy ngã, Phương Tiểu An tựa hồ mới thanh tỉnh một chút, chớp chớp mắt, ngừng vùng vẫy.

Đợi khi nhìn rõ người đặt trên người mình là Lãnh Cầm, khuôn mặt hắn nháy mắt đỏ bừng.

“Lãnh cô nương...” Giọng nói của Phương Tiểu An có chút khàn khàn.

Lãnh Cầm cũng cảm giác được Phương Tiểu An đã bình thường trở lại, nhưng nàng vẫn không cách nào chắc chắn, cho nên vẫn trừng mắt nhìn Phương Tiểu An: “Huynh có biết huynh đang làm cái gì không?”

Ánh mắt Phương Tiểu An có chút né tránh, quay đầu lại nhìn thấy con dao bị ném ở góc tường, hắn do dự một chút, nói: “Là ta...Lại muốn tự sát sao?”

“Huynh còn nhớ huynh đã đồng ý với ta cái gì không?” Lãnh Cầm hỏi.

Phương Tiểu An gật đầu, phun ra một câu: “Trước khi báo ân, không thể chết...”

Lãnh Cầm vẫn không chịu rời khỏi người Phương Tiểu An, tiếp tục hỏi: “Vậy vừa rồi huynh làm cái gì?”

“Thật xin lỗi.” Khuôn mặt của Phương Tiểu An ngày càng đỏ, thanh âm cũng trở nên nhỏ xíu, hần nhìn đi nơi khác nói: “Thật xin lỗi, không phải ta cố ý.”

“...” Lãnh Cẩm cuối cùng không nói gì, đi xuống khỏi người Phương Tiểu An, thuận tiện kéo người hần lên.

Phương Tiểu An huynh quả nhiên đầy đủ ngoan độc, có thể coi tự sát biến thành một loại thói quen.

Nhìn thấy trong lòng Lãnh Cẩm không tốt, Phương Tiểu An cũng không biết nói gì, chỉ trốn tránh ánh mắt của Lãnh Cẩm, lui lại một bước: “Lãnh cô nương, ta muốn tiếp tục nấu cơm.” Hần nói như vậy, rồi quay sang góc tường nhặt dao phay lên, lấy nước rửa sạch, muốn bắt đầu băm thái.

Lãnh Cẩm nhìn động tác của hần một lúc lâu, cũng không mở miệng, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh.

Phương Tiểu An tiếp tục băm thái, động tác lưu loát nhanh nhẹn, hần nhanh chóng bỏ đồ ăn đã thái sẵn bỏ vào trong nồi. Hần yên lặng nấu cơm, Lãnh Cẩm cũng yên lặng ở bên cạnh xem. Hai người đều không nói lời nào. Qua một lúc lâu, Phương Tiểu An cũng sắp nấu xong đồ ăn, rốt cuộc hần quay đầu lại nhìn về phía Lãnh Cẩm: “Lãnh cô nương, cô không cần trông coi ta.”

“Ta tuyệt đối không cảm thấy ta làm vậy là không cần thiết.” Lãnh Cẩm tự tiểu phi tiểu trả lời.

Khuôn mặt đỏ bừng của Phương Tiểu An từ lúc này chưa từng biến mất, hần nghe thấy Lãnh Cẩm nói như vậy nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Lúc này, Đinh Việt ngáp dài đi từ trên lầu xuống, đứng ở trước cửa phòng bếp, nhìn hai người trong phòng cười nói: “Lão đại chào buổi sáng, chào buổi sáng Phương huynh đệ, thế nào? Đã có cơm chưa?”

Lãnh Cẩm và Phương Tiểu An đồng thời quay đầu nhìn hần, im lặng không nói gì.

Đinh Việt nhúc nhích, vẻ mặt vô tội: “Làm sao vậy?”

“Không có gì, Đinh Việt, người trông chừng người này, đừng để cho huynh ấy có cơ hội tự sát lần nữa.” Lãnh Cẩm nói xong một câu, lập tức xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Đinh Việt còn đang khó hiểu, mắt thấy Lãnh Cẩm đi lên lầu, mới mơ màng nhìn về phía Phương Tiểu An, hỏi: “Lão đại nàng làm bị sao vậy? Sao ta lại cảm thấy nàng đang tức giận?”

“Ta cũng không biết.” Phương Tiểu An thản nhiên nói.

Đinh Việt trợn tròn mắt, lúc này có cảm giác mình bị lừa gạt.

“Hai quái gia hỏa.” Đinh Việt lại ngáp một cái, bưng chiếc ghế ngồi bên cạnh trông nom Phương Tiểu An nấu cơm. Tuy hần không rõ có chuyện gì đã xảy ra, nhưng lời của Lãnh Cẩm, cho tới bây giờ hần đều làm theo.

Không quá lâu sau, Lãnh Cẩm lại đi từ trên lầu xuống, Phương Tiểu An rốt cuộc cũng làm xong bữa sáng.

Ba người ăn sáng tại đại đường trống không của khách điểm, im lặng một lát, Lãnh Cẩm buông đũa xuống nói một câu: “Ta quyết định, khách điểm Lâm Nhân của chúng ta ngày mai sẽ mở cửa một lần nữa.”

“Hả?” Đinh Việt một lần nữa trợn mắt.

Phương Tiểu An cảm thấy việc không liên quan tới mình, tiếp tục ăn cơm.

Lãnh Cẩm ho nhẹ một tiếng, lại nói: “inh Việt, người nói xem Hạ lão bản đã đi bao lâu rồi?”

“Điều này...Ba tháng rồi.” Đinh Việt nghĩ nghĩ.

Lãnh Cẩm gật đầu nói: “Đúng vậy, Hạ lão bản đi đã ba tháng, từ khi ông ấy rời đi chúng ta vẫn trông giữ khách điểm, một lượng bạc cũng không kiếm được. Mà ngân lượng Hạ lão bản lúc đi để lại cho chúng ta đã dùng hết rồi.”

Đinh Việt nghẹn cơm trong cổ, ho khan nói: “Lão đại, người nói...Chúng ta không còn ngân lượng rồi sao?”

“Đúng vậy.” Vẻ mặt Lãnh Cẩm không có chút lo lắng nào cả. Lãnh Cẩm không lo lắng nhưng Đinh Việt lại lo lắng muốn chết, vẻ mặt hần đau khổ suy nghĩ, sau đó thăm dò hỏi: “Lão đại, không bằng chúng ta kêu

tên thợ rèn kia giao thêm bạc cho chúng ta? Hoặc là Lưu lão tám ở trong ngõ? Hắn trước giờ luôn ở đây ăn không uống không, chúng ta thu ít tiền chắc không có gì đáng ngại chứ?”

Lãnh Cầm không nói lời nào, lạnh lùng trừng mắt nhìn Đinh Việt.

Đinh Việt xấu hổ cười cười, nhìn vẻ mặt Lãnh Cầm như vậy chắc chắn nàng tuyệt đối không đáp ứng.

Đợi cho Đinh Việt không nói nữa, Lãnh Cầm mới nói: “Chúng ta quyết định như vậy, ngày mai khách điểm sẽ mở cửa một lần nữa. Hôm nay, Đinh Việt, người cùng Phương Tiểu An đi mua một chút đồ nấu ăn, rượu thì không cần mua, ở trong hầm ngầm của chúng ta vẫn còn rất nhiều.”

Phương Tiểu An nghe thấy Lãnh Cầm gọi tên của hắn, động tác ăn cơm không khỏi ngừng một chút.

Thấy Phương Tiểu An phản ứng, Lãnh Cầm cười nhẹ một tiếng: “Phương Tiểu An, huynh muốn báo ân thì hãy báo ân triệt để đi, đầu bếp của khách điểm bị Hạ lão bản mang đi, cho nên hiện tại huynh là đầu bếp của khách điểm rồi.”

Phương Tiểu An không nói gì, lẳng lặng gật đầu.

Lãnh Cầm nhìn phản ứng của hắn, lại nói: “Đến khi chúng ta tỷ thí xong với Hoa Mạc thì huynh coi như là báo ân xong, thế nào?”

“Được.” Phương Tiểu An gật đầu.

Lãnh Cầm lại nói: “Nếu vậy, Đinh Việt, mấy ngày này người giúp ta trông coi Phương Tiểu An, tuyệt đối đừng để huynh ấy tự sát.”

“Hắc, lão đại người yên tâm.” Đinh Việt vỗ vỗ ngực.

Lãnh Cầm gật đầu, nàng đã ăn xong điểm tâm nên lúc này muốn đứng lên đi ra khỏi khách điểm. Phương Tiểu An bất động thanh sắc. Đinh Việt lại kinh ngạc hỏi: “Lão đại, người muốn ra ngoài?”

“Đúng vậy, có chút việc.” Lãnh Cầm thản nhiên nói.

Đinh Việt thấy trên mặt Lãnh Cầm có chút ý cười, nhin xuống không hỏi tiếp. Rất lâu rồi hắn không nhìn thấy nụ cười đó của Lãnh Cầm. Tuy đôi khi có vẻ chậm chạp, nhưng Đinh Việt vẫn biết có lúc Lãnh Cầm không muốn kể nhiều chuyện. Cho nên hắn nhìn theo Lãnh Cầm rời khỏi khách điểm, sau đó quay đầu về phía Phương Tiểu An nói: “Phương huynh đệ, lão đại nàng có lúc nói chuyện rất độc ác, nhưng tuyệt đối là người tốt, điều ấy người có thể yên tâm.”

Phương Tiểu An ngược mắt nhìn Đinh Việt, cười nói: “Ta biết, cảm ơn Đinh huynh đệ.”

Phương Tiểu An tới khách điểm lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cười với hắn như vậy làm Đinh Việt lập tức hơi mơ hồ. Đinh Việt ha ha cười lớn: “Cảm tạ cái gì, về sau đều là huynh đệ một nhà.”

“Ừm.” Phương Tiểu An đáp một tiếng.

Mà ở nơi khác, Lãnh Cầm rời khỏi khách điểm đi về phía tòa nhà của Huyện lệnh.

6. Chương 6: Nấu Ăn (ba)

“Nữ tử Lãnh Cầm này, bướng bỉnh thành tính.” Lúc này trong phủ đệ của tri huyện đại nhân trấn Lâm Nhân, có người nói như vậy.

“Ừm.” Cũng có người đáp như vậy.

Người nói chuyện là sư gia bên cạnh Huyện lão gia trấn Lâm Nhân, tên gọi Vương Hồ, mới chỉ ba mươi tuổi, diện mạo vô cùng nghiêm túc. Mà Huyện lão gia không để ý chút nào trả lời là huyện lão gia trấn Lâm Nhân, Du Tú. Lúc này hai người ở trong hậu viện nói chuyện, Vương Hồ gấp đến độ đi tới đi lui, mà Du Tú chỉ một bộ dạng yên tâm thoải mái, cầm bút viết.

Nghe được câu trả lời của Du Tú, sư gia Vương Hồ nhíu mi liên tục lắc đầu: “Lãnh Cầm này tuy là nữ tử, nhưng lại làm náo loạn trấn Lâm Nhân, người nói xem Lãnh Cầm được nuôi dạy thế nào? Tại sao lại tạo thành đức hạnh như vậy?”

“Việc này...” Du Tú nghe đến đó, rút cuộc từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Vương Hồ, buông bút lông trong tay xuống, khẽ cười nói: “Ta cũng không phải phụ thân của nàng, làm sao ta biết được?”

Sáng sớm ngày hôm nay, Du Tú mặc toàn thân màu xanh nhạt ngồi dưới tán cây, làn gió thổi qua làm cánh hoa rơi trên mái tóc của hắn, hắn không để ý cười, khuôn mặt thanh tú để nhìn làm cho Vương Hồ sửng sốt một chút. Vương Hồ đã quen nhìn khuôn mặt này của chủ tử nhà mình, nhưng nghĩ tới ánh mắt ngưỡng mộ của nữ tử trong trấn, lại lắc đầu thầm than. Người nào quá đẹp cũng là tội lỗi, chủ tử nhà mình là ví dụ tốt nhất.

Du Tú không quản Vương Hồ lại miên man suy nghĩ cái gì, nói xong câu đó lại cúi đầu viết chữ.

“Ha ha, nói được thật tốt quá.” Một tiếng nói rất nhẹ, không cẩn thận căn bản không nghe được.

Nhưng Vương Hồ lại nghe thấy, hắn ngẩng đầu nhìn về phía góc tường bên kia, cao giọng hét: “Là kẻ nào?”

Hắn nói xong lời này chỉ thấy rất yên tĩnh, Vương Hồ nhìn góc tường lại không phát hiện thấy gì. Trong lòng cảm thấy kỳ quặc, Vương Hồ quay người về phía Du Tú, nói: “Lão gia, người có nghe thấy giọng nói chuyện của nữ nhân không?”

“Ừm.” Du Tú vẫn tiếp tục viết, nghe thấy Vương Hồ hỏi, theo quán tính đáp lại một tiếng.

Vương Hồ thấy câu trả lời khẳng định của Du Tú, gật đầu nói thầm: “Quả nhiên không phải ta nghe lầm...”

“Ừm?” Hình như tới lúc này Du Tú mới phản ứng kịp, nhíu mày hỏi: “Người vừa mới hỏi ta cái gì?”

“...” Vương Hồ im lặng một chút, nhìn cặp mắt trong suốt kia của Du Tú, đành phải nâng trán thở dài một tiếng.

Được rồi, hắn đã hiểu, Du Tú căn bản là không nghe thấy lời hắn nói.

Mà ở góc tường kia, một nữ tử yếu ớt cười nhìn hai người trong sân nói chuyện. Nữ tử này mặc bộ y phục ngắn màu vàng nhạt, trên lưng đeo một thanh đoản đao, mái tóc dài dùng một trâm nhỏ màu xanh cài ở sau gáy, dung nhan nàng vô cùng xinh đẹp thanh tú, đôi mắt kia lại vô cùng ngời sáng. Nàng chính là kẻ bắt hảo thành tính trong miệng Vương Hồ, là người khiến trấn Lâm Nhân hỗn loạn, Lãnh Cầm.

Giờ phút này nàng đang trốn ở góc tường nhìn bộ dáng chăm chú viết chữ của Du Tú, trong đôi mắt không biết rốt cuộc là tình cảm gì.

Lúc này, Vương Hồ lại tiếp tục nói chuyện: “Ta cảm thấy Lãnh Cầm nên được giáo huấn một lần, nếu không nàng ta làm tất cả Lâm Nhân trấn không được yên bình.”

“Ừm.” Du Tú vẫn trả lời như cũ.

Vương Hồ cảm thấy mình đang nói chuyện với cọc gỗ, hắn cố gắng muốn Du Tú chú ý: “Lãnh Cầm này mấy ngày trước đã đánh một trận với Hoa Mạc thành Tây, ồn ào tới mức mọi người trong trấn đều đi xem náo nhiệt, lão gia, người xem việc này...”

Du Tú nhìn chằm chằm một chữ vừa viết xong, hơi cúi mi, hình như cảm thấy chữ kia có chút không ổn, hắn lên tiếng nói: “Ồn ào...Xem ra ồn ào rất tốt...”

Vương Hồ vốn tưởng lão gia nhà mình có thể ngẩng đầu nhìn mình một lần, ai biết hắn lại vẫn phản ứng thờ ơ như vậy, chỉ tiếc rên sắt không thành thép, trong lòng bắt đầu bất mãn, hắn phản bác lại: “Nhưng chuyện này diễn ra cả một buổi, trên trấn rất nhiều người không thể buồn bán được!”

“Nghỉ ngơi một chút, cũng rất tốt...” Du Tú dứt khoát vò tờ giấy vừa viết thành một cục đặt ở bên cạnh.

Vương Hồ trừng mắt, thở phì phì, chưa từng bỏ ý định nói: “Thậm chí hai người bọn họ mang theo thủ hạ của mình đáng bị thương người vô tội qua đường!”

“Ừm.” Du Tú gật đầu, lại mài mực cầm bút viết lên một tờ giấy khác.

Vương Hồ cảm thấy không tưởng tượng nổi, kích động nói: “Lão gia! Đả thương người đó! Lãnh Cầm đánh nhau cũng không được đả thương người qua đường vô tội chứ! Lão gia, làm sao người có thể bình tĩnh như vậy!”

“Ách...” Du Tú bị kích động đang viết chữ bị trật một chút, đang viết chữ “Nhân” lại bị xoay vắn, hần cuối cùng dừng bút, lại ngẩng đầu nhìn Vương Hồ, thở dài một tiếng, nói: “Người vừa mới nói cái gì?”

“...” Vương Hồ cảm thấy lúc này hần tốt nhất là xoay người rời đi, nhưng hần lại không thể, trên vai hần là trách nhiệm giữa bình an cho dân chúng trấn Lâm nhân.

Hít một hơi, Vương Hồ vô cùng ủy khuất nói ra: “Lão gia, người có thể hay không...Có thể một lần thật sự nghe tôi nói...”

“Ừm?” Du Tú lộ vẻ lo sợ.

Vương Hồ cảm giác sâu sắc sự vui mừng, tuy nhiên vẫn chỉ là một tiếng “Ừm”, nhưng tốt xấu gì hiện tại ngài ấy cũng thay đổi âm điệu, coi như đã có chút tác dụng. Hần cố gắng làm cho tâm trạng dịu xuống, ngồi trước mặt Du Tú bắt đầu lặp lại một lần những lời vừa nói.

“Lão gia, mấy ngày trước Lãnh Cầm đánh nhau với Hoa Mặc thành Tây rồi.”

Du Tú không có phản ứng, chớp mắt lắng nghe, mà lúc này Lãnh Cầm đang ngồi chồm hổm ở góc tường nghe hai người nói chuyện, hừ lạnh nói: “Tên Hoa Mặc kia trêu học ta trước...”

Vương Hồ tiếp tục nói: “Bọn hần đánh một trận, tất cả mọi người trong trấn đều đi xem náo nhiệt, những người buôn bán cũng không làm gì được.”

“Là do mọi người trong trấn quá buồn chán, đánh một trận đã có nhiều người tới xem như vậy.” Lãnh Cầm nghiêm mặt.

Vương Hồ và Du Tú căn bản không biết Lãnh Cầm tồn tại, Du Tú ý bảo Vương Hồ tiếp tục nói hết, ánh mắt lại đột nhiên lại rơi vào khóm hoa hạnh phía sau Vương Hồ.

Vương Hồ nhìn phản ứng của Du Tú, thầm nghĩ lão gia nhà mình rốt cuộc thật sự nghe mình nói, hần tiếp tục: “Tính tình Lãnh Cầm hung dữ, trong lúc đánh nhau còn làm bị thương người vô tội qua đường.”

“Người nào gặp phải một kẻ gào lên muốn đi tìm người giết, lại không đánh cho hần một chưởng?” Sắc mặt Lãnh Cầm ngày càng lạnh lùng, hướng chỉ mình căn bản không hề muốn đánh hần, là chính người kia lao vào quả đấm của nàng.

Vương Hồ nói xong, lại nhìn phản ứng của Du Tú, ai người Du Tú lại chăm chú nhìn bụi cây hạnh (*), sau đó quay đầu nghiêm túc nói với Vương Hồ: “Người nhìn xem...Bông hoa nở trên ngọn cây không giống với hoa nở ở phía dưới.”

(*) Cây hạnh: Có điển tích về cây hạnh: Đức Khổng Tử thường ngồi dạy học dưới giàn hạnh, vì thế thường dùng chữ này làm chữ gọi về cửa thầy học. Nhà đường cho các học trò đỗ tiến sĩ vào ăn yến tiệc ở vườn hạnh nên mới gọi những người đỗ đạt là hạnh lâm.

“...” Vương Hồ biết lúc này mặt mình nhất định là màu xanh.

Lãnh Cầm đang ngồi xổm ở góc tường nghe lén, nghe thấy câu này của Du Tú, nhin không được bật cười một tiếng: “A Tú đúng là chưa thay đổi chút nào...” Cho dù xa cách đã nhiều năm, nhưng Du Tú vẫn không hề để tâm tới mọi việc như vậy. Nhớ lại trước đây bản thân vẫn vì tính tình của hần mà sinh ra không ít hờn dỗi, nụ cười trên mặt Lãnh Cầm càng thêm tươi rói.

Không may mắn, một lời cảm xúc của nàng đã rơi vào tầm nghe cực kì kinh người của Vương Hồ, Vương Hồ nhìn thấy nàng đang ngồi xổm ở góc tường, trầm giọng quát: “Rốt cuộc là ai?” Nói xong, lão chậm rãi thông thả bước về phía góc tường.

Lãnh Cầm lui về sau một chút, dường như muốn xoay người rời khỏi tòa nhà này, nhưng khi nàng đang lùi về phía sát tường, động tác của nàng lại dừng lại.

Vẻ mặt trầm xuống, Lãnh Cầm tiến lên một bước, tự làm mình bại lộ dưới tầm mắt của Du Tú và Vương Hồ.

Vừa nhìn thấy đã khiến Vương Hồ vô cùng sửng sốt, mà Du Tú đứng sau Vương Hồ cũng hơi cứng đờ người.

Khóe môi Lãnh Cầm nhếch lên khẽ cười một tiếng: “Làm sao vậy? Vương Hồ sư gia?” (Sư gia: người phụ tá riêng)

Vương Hồ không trả lời câu hỏi của Lãnh Cầm mà chỉ tay vào Lãnh Cầm rồi quay đầu nói với lão gia nhà mình: “Lão gia! Đây đây...Đây chính là tên Lãnh Cầm kia!”

“Ừm.” Du Tú lên tiếng.

Lãnh Cầm cũng nhìn Du Tú, sắc mặt hơi có chút biến hóa, nhưng nàng chỉ nhìn về phía Du Tú, khẽ nói: “Huyện lão gia, ta chính là nữ tử tính tình bất hảo trong lời vị sư gia kia.”

“Đã lâu không gặp.” Du Tú dường như không để ý tới lời Lãnh Cầm nói, chỉ thản nhiên nói một câu.

Nụ cười của Lãnh Cầm rốt cuộc không còn lạnh lùng nữa, mà vô cùng chân thật, nàng nói tiếp: “Ta chỉ tới tìm huynh để nói một chuyện.”

“Ừm?” Cho dù Lãnh Cầm đột nhiên xuất hiện thì Du Tú vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt như thường.

Lãnh Cầm không hề kinh ngạc về thái độ đó của hắn, có điều trong lòng vẫn có chút không thoải mái, không rõ vì sao. Cho nên nàng im lặng một chút mới nói tiếp: “Ăn oán giữa ta và Hoa Mạc thành Tây chắc huynh cũng đã nghe Vương Hồ sư gia nói qua rồi.”

“Ừm.” Du Tú gật đầu, có điều lúc này hắn không lơ đãng như khi Vương Hồ nói chuyện.

Vương Hồ chấn kinh nhìn lão gia nhà mình, trừng mắt thật lâu mới nói: “Lão... Lão gia! Hai người quen nhau!”

“Đúng vậy, có quen.” Du Tú cười cười, giống như chỉ đang nói một chuyện rất bình thường.

Lãnh Cầm không thản nhiên giống hắn, nàng quay đầu nhìn sang sư gia: “Ngài cảm thấy ta không nên quen biết lão gia nhà các ngài sao?”

Vương Hồ im lặng không nói gì, nhưng vẻ khinh thường trong mắt lão lại cho thấy ý nghĩ thật sự.

Lãnh Cầm không để ý tới lão, chỉ tiếp tục nói xong mục đích của mình: “Ta tới để nói một tiếng, lần này ta và Hoa Mạc thành Tây có một cuộc tỷ thí, đặt cược bằng khách điểm Lâm Nhân.” Nàng nói xong lời này, sắc mặt có chút phức tạp, nhưng vẫn chăm chăm nhìn Du Tú.

Du Tú dường như không hề để ý tới lời của Lãnh Cầm, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừm.”

“Ừm cái gì mà ừm, lúc này không phải huynh nên hỏi ‘Sau đó thì sao’ à?” Lãnh Cầm nản lòng nói.

“Ừ.” Du Tú gật đầu, chớp mắt: “Sau đó thì sao?”

“...Sau này người kia có thể dùng mưu kế gì thì ta không rõ ràng lắm, nhưng nếu lần tỷ thí này do Huyện lệnh là huynh tới chủ trì thì tất nhiên hắn sẽ không dám giở trò gì.” Lãnh Cầm nghiêm túc nói.

Du Tú im lặng một chút, thấp giọng nói: “Ta biết rồi.”

“Ừm.” Lãnh Cầm lên tiếng.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người đều không nói gì nữa, mà Vương Hồ ở bên cạnh chỉ trợn mắt nhìn mà không mở miệng, lão cũng không biết mình nên nói gì. Du Tú quen biết Lãnh Cầm, mà lúc này hai người nói chuyện như vậy thật sự làm hắn không hiểu rõ, nhưng nếu hắn muốn hô lên bắt tên du côn đầu sỏ này thì hình như lại không qua được ải của lão gia nhà mình.

Thấy Du Tú không có gì muốn nói, cuối cùng Lãnh Cầm cúi mắt, lùi về sau một bước: “Ta đi đây.”

Dứt lời, nàng chờ giây lát không thấy Du Tú trả lời, trực tiếp rời đi - - leo lên tường lộn ra ngoài. Vương Hồ kinh hồn bạt vía nhìn Lãnh Cầm vượt qua tường nhà mình, vài lần muốn ngăn cản nàng ta nhưng không có

dùng khí, mãi đến khi Lãnh Cầm biến mất không thấy đâu, hắn mới quay đầu lại nói với lão gia nhà mình: “Lão gia, người xem...”

“Ừm?” Du Tú cười yếu ớt nhìn hắn.

Vương Hồ nhất thời không nói nổi, đây là không phản đối rồi.

Nhìn thấy Vương Hồ không nói tiếp, Du Tú xoay người tiến tới dưới giàn hạnh, giơ bàn tay nhìn hoa hạnh rơi xuống, nụ cười trở nên vô cùng tinh khiết. Hoa rơi, thanh y, cảnh tượng này vô cùng phiêu dật tinh khôi.

7. Chương 7: Chưng (một)

(Chưng: nấu chín bằng hơi)

Khi Lãnh Cầm trở lại khách điểm, Đinh Việt đang ngồi trước phòng bếp, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lãnh Cầm đi tới phía trước hắn, khẽ nói: “Đinh Việt.”

Đinh Việt cũng không trả lời nàng, vẫn cúi đầu như cũ. Lãnh Cầm suy đoán chắc rằng hắn đã ngủ thiếp đi, cho nên giơ tay đập hắn vào cửa phòng bếp, chấn động mạnh này cuối cùng đã đánh thức Đinh Việt. Đinh Việt cuống quýt ngẩng đầu, nhìn hai bên một chút mới thấy Lãnh Cầm đang từ trên cao chăm chú nhìn mình.

Cười khan một tiếng, Đinh Việt khẩn trương đứng lên: “Lão đại, người đã trở lại.”

“Đúng vậy.” Lãnh Cầm trả lời, lập tức vừa quay mặt nhìn về phía phòng bếp, vừa nói: “Phương Tiểu An đang làm gì...” Nàng còn không hỏi xong câu đó, bởi vì ngay sau đó nàng đã thấy Phương Tiểu An. Lúc này Phương Tiểu An đang một tay giơ dao phay, một tay cầm rau củ, ngơ ngẩn đứng ở trong đó. Điều khiến Lãnh Cầm thực sự chấn kinh chính là trên bàn tay cầm rau củ kia của Phương Tiểu An có không ít vết thương, máu đang thấm ra bên ngoài.

Lãnh Cầm vuốt trán, xem ra Phương Tiểu An lại bắt đầu rồi.

Nàng đi qua đó nắm cổ tay của Phương Tiểu An, giọng nói không được tốt, nói: “Huynh không thể làm người khác an tâm một chút sao?” Nàng nói xong, vừa lấy ra một mảnh vải màu trắng, thít chặt lấy cổ tay của Phương Tiểu An, vừa giải thích với hắn: “Như vậy có thể làm máu ngừng chảy một chút, huynh đi theo ta.”

Nói xong, nàng đi lên phía lầu hai của khách điểm. Phương Tiểu An ngoan ngoãn không hề nói gì đi theo nàng lên lầu, mặt hắn có chút hồng hồng. Còn Lãnh Cầm vừa đi được nửa đường, lại dừng lại, quay đầu lại nhìn Đinh Việt đang chết đứng ở cửa phòng bếp, nói: “Không phải ta đã nói ngươi trông coi huynh ấy cho tốt sao? Tại sao vẫn xảy ra chuyện?”

“Việc này, ta...” Đinh Việt vỗ vỗ đầu, không nghĩ ra nên nói cái gì.

Lãnh Cầm cũng không chờ hắn trả lời, đi thẳng lên lầu. Nàng đi vào gian phòng phía trong, bắt đầu tìm kiếm đồ trong ngăn tủ. Còn Phương Tiểu An cũng nhanh chóng vào phòng, không hề nói gì chỉ nhìn động tác của nàng.

Không lâu sau, Lãnh Cầm rút cuộc cũng tìm thấy một mảnh vải màu trắng, cùng với một bình sứ nhỏ. Nàng quay đầu lại nhướn mày nói với Phương Tiểu An: “Đưa tay ra cho ta.”

Phương Tiểu An nhìn nàng, trên mặt cực kì đỏ, nhìn thấy Lãnh Cầm đang đi về phía hắn, cuối cùng Phương Tiểu An mới thỏa hiệp đưa một tay ra cho Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm không nói gì chỉ xem xét bàn tay mập mạp của hắn trong tay, tỉ mỉ xử lý miệng vết thương của hắn. Đôi khi băng bó xong nàng mới ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tròn trĩnh của Phương Tiểu An: “Vì sao muốn tự sát?”

Phương Tiểu An quay mặt đi, nhỏ giọng nói: “Có thể hay không...”

“Ừm?” Lãnh Cầm chờ hấn nói xong.

Phương Tiểu An ho nhẹ một tiếng, nói: “Có thể...buông tay ra trước được không?”

Lãnh Cầm cúi đầu nhìn tay mình, lúc này tay nàng vẫn đang nâng bàn tay của Phương Tiểu An, ho nhẹ một tiếng, nàng nhanh chóng buông tay hấn ra. Lui về phía sau một bước, Lãnh Cầm nói: “Được rồi, huynh nói đi.”

Phương Tiểu An nhẹ nở nụ cười, Lãnh Cầm cũng nhìn không ra, hấn nói tiếp: “Lần này ta không muốn dùng dao chặt tay mình...”

“Không? Vậy thì chuyện gì xảy ra với tay huynh?” Lãnh Cầm nhíu mày hỏi.

Không biết có phải có chút cảm giác sai lầm hay không, nàng nói xong câu đó nhìn về phía Phương Tiểu An lại thấy chút vô tội trên mặt hấn. Lãnh Cầm quay lưng lại không nhìn về mặt của hấn, nói thẳng: “Ta cũng không thể ở cùng dưới mái hiên với một kẻ điên lúc nào cũng có thể tự sát.”

“Thật xin lỗi.” Giọng nói của Phương Tiểu An rất nhỏ, qua một lúc lâu sau mới nói: “Là ta...bị cô gõ cửa nên hoảng sợ, nên mới không cẩn thận cắt trúng tay...”

“...” Lãnh Cầm đen mặt.

Sau một lúc lâu, Lãnh Cầm khoanh tay trước ngực quay người lại, than nhẹ một tiếng: “Tại sao vừa rồi huynh không nói gì...” Được rồi, những lời này cũng không nhất định phải hỏi tiếp, bởi vì biểu tình vô tội của Phương Tiểu An đã nói cho nàng biết, là vừa rồi nàng không cho hấn cơ hội nói ra.

Lại vuốt trán, Lãnh Cầm rút cuộc thỏa hiệp, chuyển đề tài: “Bây giờ tới giờ ăn cơm rồi? Tay huynh bị thương, ta sẽ sai Đinh Việt đi nấu cơm.”

“Không sao cả, chỉ là vết thương nhẹ thôi.” Phương Tiểu An thấp giọng nói.

Lãnh Cầm liếc hấn một cái: “Vết thương nhẹ?”

Phương Tiểu An nhìn tay mình, phía trên bị Lãnh Cầm bọc lại giống cái bánh bao: “Đúng vậy, vết thương nhẹ...” Nói là vết thương nhẹ tới chính hấn cũng không tin nổi.

Kết quả cuối cùng, ba người vẫn là ăn đồ ăn Đinh Việt làm, đã nếm qua mỹ vị của Phương Tiểu An, giờ lại ăn lại đồ ăn Đinh Việt làm, cái loại so sánh này giống như nâng lên chín tầng mây sau đó đập xuống đất, mà còn là rơi đầu xuống phía dưới.

Ba người ăn cơm, Đinh Việt lại nhớ tới sáng sớm Lãnh Cầm ra khỏi nhà, không nhận được hỏi: “Lão đại, hôm nay người xuất môn rốt cuộc là đi đâu vậy?”

“Tìm Huyện lệnh đại nhân của chúng ta.” Lãnh Cầm nói.

“Người thật sự quen biết đại nhân sao?” Đinh Việt kinh ngạc hỏi.

Lãnh Cầm cũng không thêm nhìn hấn, lại nói tiếp: “Đúng vậy, quen biết.”

Đinh Việt rụt cổ lại, dò hỏi tiếp: “Nếu vậy, Lão đại tìm vị đại nhân kia làm cái gì?”

Lãnh Cầm dừng ăn, cuối cùng ngược mắt nhìn hấn: “Qua vài ngày nữa là thi đấu trù nghệ, dù sao cũng phải có người quyết định ai thắng ai thua, không phải sao? Còn có người công bằng hơn so với Huyện lệnh đại nhân của chúng ta sao?”

“Nói đúng lắm! Lão đại quen biết vị đại nhân kia, nói không chừng đến lúc đó...” Đinh Việt cứ thể tưởng tượng, không khỏi nở nụ cười toét miệng.

Lãnh Cầm nhìn Đinh Việt ngây ngô cười, tiếp tục vỗ trán, sau đó dời mắt nhìn về phía Phương Tiểu An đang yên lặng ăn cơm, nàng nói: “Ta và hấn không quen biết nhiều lắm, chỉ là có chút quen mà thôi.” Nàng nói những lời này xong, Phương Tiểu An ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nghiêm túc không rõ cảm xúc gì.

Lại một lúc im lặng, ba người ăn xong cơm trưa, bên ngoài đã có người tới tìm Lãnh Cầm. Đinh Việt và Lãnh Cầm nói chuyện với người đó vài lời, có vẻ như trong trấn lại xảy ra việc gì đó, vài người náo loạn, cần

Lãnh Cầm đi xử lý. Lãnh Cầm không hề do dự chút nào, nhanh chóng đáp ứng người nọ, rồi quay đầu nói với Đình Việt: “Chăm sóc Phương Tiểu An, ta sẽ trở lại ngay.”

Đình Việt vốn định cùng Lãnh Cầm đi xử lý việc này, không ngờ lần này Lãnh Cầm không dẫn hắn ra ngoài, hắn có chút kinh ngạc thất thần tại chỗ: “Lão đại, người không cần ta đi cùng người?” Ngày thường việc Đình Việt thích nhất đó là đi theo Lãnh Cầm, xem nàng xử lý việc lớn việc nhỏ trong Lâm Nhân trấn, có đôi khi hắn cảm thấy Lãnh Cầm còn giống Huyện lệnh hơn là Huyện lệnh.

Lãnh Cầm nhú mi nói: “Người trông coi Phương Tiểu An chờ ta trở lại là được rồi.”

“Nhưng...” Đình Việt có chút không cam chịu nhìn Lãnh Cầm.

Lúc này Phương Tiểu An mở miệng nói: “Mình ta ở lại là được rồi, ta sẽ trông coi khách điểm giúp các người.”

Lãnh Cầm có chút kinh ngạc với lời Phương Tiểu An nói, nàng cười: “Huynh sẽ không tự sát chứ?”

“Tuyệt đối không.” Phương Tiểu An cam đoan.

“Thế được rồi, lão mập này đã cam đoan thì nhất định không có việc gì.” Đình Việt vô cùng cao hứng khi Phương Tiểu An nói như vậy.

Lãnh Cầm thở hắt ra, gật đầu nói: “Được rồi, người đi theo ta... Phương Tiểu An, huynh phải nhớ kỹ huynh đã đáp ứng ta, không được tùy tiện tự sát.” Những lời này nói ra vô cùng kỳ quái, nhưng nếu nói trên người Phương Tiểu An thì cái gì cũng không kỳ quái nữa rồi.

Chuyến đi này của Lãnh Cầm phải sau khi mặt trời lặn rất lâu mới trở về, nàng và Đình Việt trở lại khách điểm Lâm Nhân thì nhìn thấy Phương Tiểu An đang thu bát đĩa. Lãnh Cầm hơi tò mò hỏi: “Phương Tiểu An, huynh đang làm cái gì?”

Đình Việt nhìn thấy Phương Tiểu An đang thu dọn đồ ăn trên bàn, trong lòng khổ sở cực điểm: “Phương huynh đệ, giữ lại, giữ lại, chúng ta còn chưa có ăn cơm!”

Phương Tiểu An nhìn hai người, thấp giọng nói: “Đồ ăn đã nguội lạnh, ta đi hâm nóng rồi sẽ bưng ra.”

Lãnh Cầm nhìn động tác của Phương Tiểu An, sắc mặt có chút phức tạp: “Bây giờ đã quá thời gian ăn cơm rồi.”

“Ừm, cho nên đồ ăn lạnh rồi.” Phương Tiểu An không để ý lắm nói tiếp.

Lãnh Cầm dường như không thể nào nhìn nổi bộ dáng lạnh nhạt đó của Phương Tiểu An, nhịn không được tiến lại gần, khi Phương Tiểu An vẫn chưa kịp phản ứng, nàng đặt một ngón tay lên cánh tay của Phương Tiểu An. Phương Tiểu An nhất thời đỏ mặt, quay đầu nói: “Lãnh cô nương, nói chuyện không cần đến gần như vậy...”

Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt như thiếu nữ mới lớn của Phương Tiểu An, Lãnh Cầm đều nhịn không được muốn cười, nàng cố gắng nín cười, nói: “Chắc hẳn huynh chưa ăn gì, một mực chờ chúng ta về phải không?”

“Ta...Ném qua rồi.” Phương Tiểu An thấp giọng nói.

“Mới là lạ, đồ ăn đều chưa động một chút nào.” Lãnh Cầm lườm Phương Tiểu An một cái, trên tay chính xác là những đồ ăn này, nàng tức thì gấp một cái, nói: “Thôi, vết thương trên tay huynh còn chưa tốt, việc nấu cơm tạm thời vẫn giao cho Đình Việt đi. Hôm nay có hơi mệt, ta không muốn ăn, huynh và Đình Việt ăn trước đi.”

Nói xong câu này, Lãnh Cầm mới mệt mỏi trở về giường, nằm một chút đã thiếp đi.

Lãnh Cầm cảm giác ngủ cũng khá tốt, vốn tưởng rằng sáng sớm hôm sau mới có thể tỉnh lại, ai ngờ tới lúc nửa đêm đã thức dậy - - bị đói tỉnh.

Quả nhiên không nên ngại phiền toái mà không ăn gì, Lãnh Cầm đứng dậy, không thay y phục, chính là y phục mặc ban ngày, cực kì tiện lợi mở cửa đi ra khỏi phòng. Nàng cũng không rõ rốt cuộc đã là giờ nào, chỉ thấy khách điểm tối đen, chắc hẳn mọi người đã ngủ.

Nàng thấp một ngọn nến, tiện đường đi tới phòng bếp, nhớ lại vừa rồi Phương Tiểu An làm đồ ăn còn thừa, mình có thể đi hâm nóng lại. Ai ngờ vừa đẩy cửa phòng bếp ra đã ngửi thấy một chút mùi thơm, Lãnh Cẩm sững sốt bước nhanh vào, nhìn thấy trên bếp có một cái nồi hấp, nhìn thấy một bát cháo ở bên trong. Bát cháo này chắc chắn là do Phương Tiểu An làm, cháo rất ấm, còn có thể nhìn thấy hơi nóng bốc lên, hẳn là do Phương Tiểu An nghĩ ra cách mới khiến cháo không bị nguội lạnh.

Lãnh Cẩm nhếch môi, nụ cười mang theo chút thỏa mãn, thầm nói: “Phương Tiểu An cũng không ngốc nhỉ.” Nói xong, nàng tiện tay nhắc bát cháo nóng hầm hập lên, tự mình ăn. Có điều vừa lúc ăn cháo, nàng cũng nhìn thoáng qua một đồng hồ bên cạnh lò bếp, động tác nháy mắt dừng lại.

Đồng bát đĩa kia ngoại trừ đồ ăn đêm nay Phương Tiểu An làm bọn họ, còn có một chiếc bát tô cùng một đôi đũa.

Nàng vốn tưởng rằng Phương Tiểu An chờ bọn họ về ăn cơm, tự nói mình ăn rồi cũng chỉ là cạy mạnh hoặc không muốn làm bọn họ cảm động mà thôi, hiện tại nhìn thấy đồng hồ này, hẳn thật sự là...đã ném qua rồi.

Quả nhiên nàng không nên quá cảm động.

8. Chương 8: Chương (hai)

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Lãnh Cẩm đã đi lên lầu lần lượt gõ cửa đánh thức Đinh Việt và Phương Tiểu An.

Lãnh Cẩm ở dưới lầu đợi từng người một lúc, Phương Tiểu An đã đi xuống, thân thể vô cùng to lớn đi trên cầu thang, giẫm lên bậc gỗ vang lên tiếng ken két. Lãnh Cẩm nhìn động tác đi xuống lầu của Phương Tiểu An, trong lòng kỳ thật có chút lo lắng hẳn sẽ giẫm sập cầu thang. Động tác của Phương Tiểu An quả nhiên vô cùng thoải mái, Lãnh Cẩm chắc chắn lúc mình gõ cửa phòng thì Phương Tiểu An còn chưa tỉnh lại, lúc này bất quá mới qua chút thời gian mà hẳn đã ăn mặc chỉnh tề bước xuống lầu, mà trên mặt không hề có chút buồn ngủ nào.

Phương Tiểu An đi xuống lầu, khi còn cách Lãnh Cẩm một chút thì ngừng lại. Lãnh Cẩm nhìn thấy hẳn dừng lại, không nhịn được cười nói: “Vì sao không đi tới chút nữa? Sợ ta?”

Về mặt Phương Tiểu An hồ hững, giọng nói vẫn trầm thấp như cũ: “Ta đứng ở chỗ này là được rồi.”

“Được rồi.” Lãnh Cẩm than nhẹ một tiếng, sau đó cười cười đi về phía Phương Tiểu An: “Là tự huynh nói, huynh đứng ở yên đó, ta đi qua, chắc là được nhỉ?”

Phương Tiểu An hơi kinh ngạc, có điều chỉ biểu lộ trong ánh mắt, trên mặt không hề thay đổi chút nào. Đường như hẳn muốn lui ra phía sau, nhưng hẳn vừa mới chuyển động, Lãnh Cẩm đã thuận miệng nói: “Không phải huynh vừa mới nói sao? Huynh đứng ở đó là tốt rồi?”

Phương Tiểu An không nói lời nào, đành phải đứng yên tại chỗ, nhìn Lãnh Cẩm càng lúc càng tới gần mình.

Lúc này, Đinh Việt rốt cuộc cũng mặc xong y phục xuống lầu, thời điểm ánh mắt của hắn đi tới cửa thang lầu vừa lúc nhìn thấy Lãnh Cẩm đi rất gần tới bên cạnh Phương Tiểu An, không khỏi kinh ngạc hỏi một câu: “Lão Đại, Phương huynh đệ, các người đang làm cái gì?” Đường như mỗi một lần xuống lầu vào buổi sáng, đều có thể gặp được cảnh tượng đặc sắc.

Lãnh Cẩm ngừng đùa giỡn Phương Tiểu An, quay đầu nói: “Ta gọi hai người dậy, hai người nên biết là vì cái gì chứ?”

“Ừm? Vì cái gì?” Đinh Việt chớp chớp đôi mắt, hơi khó hiểu hỏi một câu.

Lãnh Cẩm liếc nhìn hắn một cái, vừa định mở miệng nói thì lại nghe thấy giọng nói của Phương Tiểu An truyền tới: “Là vì chuyện mở cửa khách điểm?”

“Không sai.” Lãnh Cẩm gật đầu, lập tức nhìn về phía Đinh Việt nói: “Có phải người nên theo Phương Tiểu An học tập hay không? Không cần mỗi lần đều cần ta nhắc nhở được không?”

“Ha ha. Khả khả...Được.” Đinh Việt lùi lại một bước, gãi đầu cười gượng.

Lãnh Cầm mặc kệ hắn, lại bắt đầu sắp xếp: “Như thế này, trước đây trong khách điểm có bốn người là ta, Hạ lão bản, Đinh Việt, còn có Lâm thúc. Bây giờ trở thành ba người cũng có thể hơi bận rộn một chút. Ta kí sổ sách, Phương Tiểu An nấu cơm, Đinh Việt người làm tiểu nhị, có việc quan trọng hơn thì người cũng nhất định phải làm.”

“Ai?” Đinh Việt chỉ vào chính mình, có chút không tin nổi nói: “Ta...Cái gì gọi là chuyện quan trọng?”

“Chính người tự xử lý.” Lãnh Cầm mặc kệ câu hỏi của hắn, tiếp tục hỏi: “Hôm qua cho các người đi mua nguyên liệu đã xong hết rồi chứ?”

Không trông cậy vào cái người hủ nút Phương Tiểu An kia trả lời, Đinh Việt liên tục gật đầu: “Đã xong, mua rất nhiều rồi.”

“Vậy là tốt rồi, chúng ta rời giường sớm một chút chuẩn bị khách điểm thật tốt, đến giờ có thể mở cửa rồi.” Lãnh Cầm cười nói.

Ba người bận bịu trong trong ngoài ngoài, quả nhiên trước hừng đông buổi sáng đã dọn dẹp xong khách điểm. Trời vừa sáng, ba người đã mở cửa khách điểm, mời khách vào cửa.

Khách điểm Lâm Nhân đã ba tháng không mở cửa rồi cuộc đã mở lại, chuyện này nói lớn cũng không lớn, nhưng tại địa phương nhỏ như trấn Lâm Nhân này, gà mái nhà ai đẻ một quả trứng tròn cũng đều bị truyền khắp thị trấn, chuyện này cũng như vậy mà được truyền ra. Rất nhiều người khách từ trước vẫn tới ăn uống trong khách điểm cũng đã nghe tin chạy tới xem.

Khách điểm mở cửa không bao lâu, việc buôn bán cũng trở nên tốt hơn, người lui tới cũng nhiều.

Lãnh Cầm nhìn cảnh náo nhiệt trong khách điểm Lâm Nhân, trong lòng cũng không rõ có cảm xúc gì. Trước đây Hạ lão bản của khách điểm Lâm Nhân là một người hay chuyện, ba bên hai hộ (ý chỉ những người xung quanh) đều ở chung vô cùng tốt, những người ở trấn Lâm Nhân không biết Hạ lão bản cũng không có mấy người, cho nên danh tiếng của khách điểm Lâm Nhân cũng vô cùng tốt. Đây cũng là nguyên nhân Lãnh Cầm vừa mở cửa lập tức có nhiều người tới khách điểm ăn cơm như vậy.

Người tới ăn cơm không hề ít, có điều người ở trọ thì không có một ai. Vị trí của trấn Lâm Nhân có chút hẻo lánh, người qua đường lui tới cũng không nhiều.

Ba người bận bịu suốt cả một ngày, ngay cả ăn cơm cũng vội vội vàng vàng bớt chút thời gian ăn, tuy rằng vất vả nhưng Lãnh Cầm cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ngược lại Đinh Việt cảm thấy một chút cũng không vui, Lãnh Cầm một mực ngồi trước quầy, chỉ dùng một ngón tay là đủ rồi. Còn hắn quả thật là phải tả hữu bên tấu (chạy qua lại xung quanh), đi từng bàn hỏi han hầu hạ, mà Phương Tiểu An lại từ đầu tới cuối im lặng, không biết rốt cuộc nghĩ cái gì.

Thật không dễ dàng đợi tới lúc yên tĩnh, trời cũng đã tối.

Ba người ngồi trước một cái bàn trong khách điểm, tính lời lãi kiếm được.

Đinh Việt nhìn Lãnh Cầm một lát, mí mắt đã bắt đầu sụp xuống. Lãnh Cầm tính toán xong nhìn Đinh Việt, đã thấy hắn đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, tiện đà nàng nhìn về phía Phương Tiểu An, đã thấy Phương Tiểu An cúi đầu im lặng. Nàng vỗ vỗ bàn, đánh thức Đinh Việt, Lãnh Cầm nói: “Mặc kệ thế nào, hôm nay là bắt đầu rất tốt, tiền chúng ta kiếm được không ít hơn chút nào so với Hạ lão bản.”

Nói xong câu này, nàng lại quay sang phía Phương Tiểu An, cười nói: “Khách nhân đều nói đồ ăn hôm nay là đồ ăn ngon nhất mà cả đời bọn họ được nếm.”

Về mặt Phương Tiểu An vẫn bình tĩnh như cũ không nhìn thấy thay đổi, chỉ hơi gật đầu với Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm thở hắt ra, đứng lên nói: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi, mọi người cũng đã mệt mỏi cả ngày, trước tiên đi ngủ đi.” Lúc nàng nói có nhìn ra ngoài cửa, trời đã tối đen, bên ngoài đèn thấp đã ít đi.”

Phương Tiểu An im lặng một chút rồi đứng dậy rời đi, còn Đinh Việt nhìn Phương Tiểu An rời đi, lại nhìn Lãnh Cầm, khẽ nói: “Lão đại, Phương huynh đệ này thật sự là bảo bối đó, lúc trước cứu hắn thật không ngờ hắn biết nấu ăn!”

“Biết nấu ăn thì là bảo bối rồi hả?” Lãnh Cầm cũng không nhiều lời, tự mình đi lên lầu.

Đinh Việt nhìn Lãnh Cầm, ngăn người rồi cũng đi lên lầu.

Có điều Lãnh Cầm cũng không hề ngủ, không biết có phải do cả ngày bận bịu, cho dù lúc trước đã ăn cơm tối, lúc này lại vẫn hơi đói.

Ở trong phòng ngủ người một lúc, Lãnh Cầm cuối cùng vẫn nhịn không được đẩy cửa ra ngoài tìm đồ ăn. Nàng nhanh chóng đến cửa phòng bếp, lại nhìn thấy trong phòng bếp có chút ánh sáng. Lãnh Cầm chần chờ một hồi, đẩy cửa tiến vào. Bên trong cánh cửa quả nhiên là Phương Tiểu An, hắn đang một tay cầm một cái bát, tay kia cầm muôi muốn múc cái gì đó trong nồi vào chén.

Phương Tiểu An nhìn thấy Lãnh Cầm đi vào, vẫn như cũ bất động thanh sắc múc thứ gì đó trong nồi vào chén, sau đó hắn bưng bát tới bên cạnh Lãnh Cầm, nói: “Tối vừa lúc, vừa mới làm xong.”

Lãnh Cầm nhìn thứ trong bát kia, là cháo nóng hầm hập.

Lãnh Cầm nhận cái bát, suy đoán: “Chẳng lẽ huynh biết ta nhất định sẽ tìm đồ ăn, cho nên mới nấu chờ ta?”

“Không.” Phương Tiểu An phủ định suy đoán của nàng.

Lãnh Cầm cũng không cãi cò với hắn, có người khi nói dối sẽ không nhận ra, Phương Tiểu An là một trong số đó.

Lãnh Cầm tùy tiện ngồi ở một chỗ trong phòng bếp, nhìn Phương Tiểu An đang dọn dẹp trên bếp, không khỏi hỏi: “Huynh thực sự không đặc biệt làm cho ta? Tại sao huynh lại không ăn?”

“Ta đã ăn rồi.” Phương Tiểu An vẫn nói câu này.

Lãnh Cầm cười cười, đột nhiên nói: “Chẳng lẽ huynh cũng không ngủ được?”

Động tác của Phương Tiểu An ngừng một chút, tựa hồ không muốn để ý tới ý tứ của Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm mặc kệ hắn có chuẩn bị hay không, chỉ nói: “Huynh đã không ngủ, không bằng ngồi xuống nói chuyện phiếm với ta.” Khi nàng nói ánh mắt cũng không nhìn về phía Phương Tiểu An, mà nhìn xung quanh mặt đất trong phòng bếp, không biết tìm thứ gì ở đó.

Phương Tiểu An cũng không rõ nàng đang tìm cái gì, cho nên hắn không tiến lên, mà chỉ đứng cách nàng một chút, khẽ nói: “Ta sẽ không cùng cô nói chuyện phiếm, cô ăn nhanh cháo rồi ngủ sớm một chút đi.” Nói xong câu đó, hắn lùi lại mấy bước đến chỗ cửa.

Lãnh Cầm nhìn ra ý đồ của hắn, chớp chớp mắt nói: “Huynh phải về đi ngủ?”

“Ừm.” Phương Tiểu An trả lời một tiếng, xoay người rời đi.

Lãnh Cầm cảm thấy không thú vị, cũng không để ý tới hắn, xoay người húp cháo của mình.

Phương Tiểu An rời khỏi phòng bếp trở về phòng mình, rốt cuộc cũng không ngủ được. Hắn ngồi im ở trên giường, trầm tư một lát rồi đứng dậy tới bên cửa sổ, nhờ ánh trăng nhìn ngắm cảnh sắc trong viện. Vừa nhìn một lúc lại rất lâu, có lẽ là sợ hãi, có lẽ nghĩ tới việc gì đó, đợi tới khi Phương Tiểu An rốt cuộc xoay người trở về chuẩn bị muốn đi ngủ, hắn nghe thấy có chút động tĩnh truyền tới từ phòng bếp.

Chần chờ một chút, Phương Tiểu An lại tới phòng bếp.

Trong phòng bếp đã có thêm mùi rượu nồng, trên bàn còn có một vỏ rượu lớn, phía dưới bàn để lung tung vài vỏ rượu, Phương Tiểu An nhìn Lãnh Cầm say khướt trên bàn, khẽ nói: “Lãnh cô nương.” Nhìn bộ dạng này, có vẻ như Lãnh Cầm đã uống không ít, mà còn trong thời gian không lâu.

“Ừm?” Có vẻ như Lãnh Cầm cũng không hoàn toàn say, não đại gục ở trên bàn ngẩng lên, đợi tới nhìn thấy người tới là Phương Tiểu An, nàng cười cười, nụ cười vô cùng đơn thuần: “Không phải huynh nói không cùng ta nói chuyện phiếm à?”

Phương Tiểu An đi tới, ngồi xuống trước cái bàn nàng ngồi: “Lãnh cô nương, cô muốn tán gẫu chuyện gì?”

“Huynh, nói chuyện về huynh.” Lãnh Cầm chỉ vào Phương Tiểu An, phun ra ba chữ kia, theo đó còn phun ra một miệng đầy mùi rượu. (Trong bản tiếng Trung, câu đó là “ , .” nên mới là ba chữ.)

Phương Tiểu An ngón tay gài trong gang tấc của nàng, cũng không đỏ mặt, hai đôi mắt vô cùng sáng ngời, hần nói: “Nói chuyện về ta...Chuyện gì?”

Ai ngờ trong nháy mắt Lãnh Cầm lại thay đổi đề tài, khẽ nói: “Ta nói chuyện về huynh làm cái gì, huynh cũng không phải là gì của ta...Huynh chỉ là thần tiên phòng bếp, mỗi lúc trời tối mới xuất hiện, ban ngày ta không nhìn thấy huynh, ta làm sao nói chuyện về huynh...”

“...” Thật ra Phương Tiểu An cũng không chắc chắn Lãnh Cầm có say không, bởi vì người say không có ý nghĩ rõ ràng như vậy, có điều giờ phút này hần chắc chắn rồi.

“Ta và huynh nói chuyện A Tú đi.” Lãnh Cầm giữ chặt tay Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An lập tức bị Lãnh Cầm nắm tay, ngó ra một lúc sau mới nói: “Lãnh cô nương...” Một tiếng này hần cũng không gọi xong, Lãnh Cầm đã dùng lực nhéo vài cái trên tay hần, còn nói thêm: “Thật mềm.”

“...” Phương Tiểu An quyết định tiếp tục im lặng.

Lãnh Cầm thấy hần không nói, hài lòng nói tiếp: “Ta nói cho huynh nghe, A Tú là người trong lòng của ta...”

“Ừm.” Phương Tiểu An lên tiếng.

“Không được nói ừm, lúc này nên nói ‘Sau đó thì sao.’” Lãnh Cầm nhíu mày.

Phương Tiểu An nhìn nàng một chút, thỏa hiệp nói: “...Sau đó thì sao?”

“Sau đó...Ta không xứng với hần, ta không dám đi tìm hần nữa.” Giọng nói của Lãnh Cầm ngày càng nhỏ.

“Ừm.” Phương Tiểu An lắng lắng nghe.

Lãnh Cầm nói tiếp: “Ta chỉ có thể đứng xa xa nhìn hần, bởi vì hiện tại ta cái gì cũng không phải, mà hần là nhân trung long phượng...” Nàng dừng một chút, nói tiếp: “Kỳ thật cũng không có gì, nhưng mà...Ta không dám, không dám đi tìm hần, không dám nói chuyện cùng hần...Ta cực kỳ nhát gan đúng không? Không cho cười...”

Phương Tiểu An rốt cuộc không rõ đang nghĩ cái gì, cũng không nói gì, sau cùng nhìn Lãnh Cầm từ từ gục xuống bàn, nặng nề ngủ.

9. Chương 9: Hấp (ba)

Ngày hôm sau đương nhiên Lãnh Cầm tỉnh lại trong phòng bếp, thời điểm nàng tỉnh lại nhìn thấy Phương Tiểu An nghiêm túc bận bịu trong phòng bếp.

Dụi dụi mắt, Lãnh Cầm nhìn bóng lưng Phương Tiểu An, ngáp một cái rồi nói: “Huynh dậy lúc nào?”

“Được một lúc rồi.” Phương Tiểu An quay lưng về phía nàng bận bịu nấu cơm, cũng không nhìn nàng, chỉ khẽ đáp. Dừng một hồi, Phương Tiểu An lại nói: “Tối hôm qua cô uống rượu trong phòng bếp, gục xuống bàn ngủ một đêm.”

Lãnh Cầm đứng lên, vận động thân thể cứng ngắc sau một đêm, rồi nói: “Ta biết.”

“...Cô biết?” Phương Tiểu An rốt cuộc quay đầu lại, có hơi chút kinh ngạc.

Lãnh Cầm nhíu mày, buồn cười gật đầu nói: “Đúng vậy, mỗi lần say rượu xảy ra chuyện gì, ta đều nhớ rõ.”

“...” Phương Tiểu An yên lặng quay lại bận rộn chuyện của mình, ngày hôm qua Lãnh Cầm nói nhiều như vậy, nếu nàng biết còn có thể không đỏ mặt, đúng là hiếm có.

Lãnh Cầm có vẻ nhận ra nguyên nhân Phương Tiểu An im lặng, nàng đi ra phía trước, tới bên cạnh Phương Tiểu An khẽ nói: “Này, An mập mạp, tối hôm qua ta nói những gì huynh đều nghe được, ta cũng không có gì phải ngại ngùng xấu hổ cả.”

“...Cô gọi ta, là gì?” Phương Tiểu An ngừng động tác lại.

Lãnh Cầm sửng sốt, nhớ ra mình không nên xưng hô như vậy, nhưng lời đã nói ra muốn chữa lại cũng đã muộn, cho nên nàng cười cười nói: “An mập mập, xưng hô này rất tốt, huynh không thấy thế sao?” Ít nhất là vô cùng...Hình tượng.

Phương Tiểu An không nói gì, tiếp tục nấu nướng.

Lãnh Cầm thấy hần im lặng, cho nên nói tiếp: “Lời nói tồi qua của ta, huynh không được nói cho bất kỳ ai.”

“Ừm.” Phương Tiểu An gật đầu.

Lãnh Cầm nhìn thấy Phương Tiểu An dễ dàng gật đầu đáp ứng, lại muốn dò gài gì đó, nhưng sau một lúc suy nghĩ cũng không nghĩ ra muốn nói gì, vì thế đành thôi. Nàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ phòng bếp, trời đã có chút ánh sáng, lại nói tiếp: “Tên Đinh Việt kia còn chưa dậy?”

“Ta không có đánh thức hần.” Phương Tiểu An nói.

Lãnh Cầm đi ra ngoài cửa phòng bếp: “Ta đi đánh thức hần.”

Tới khi Phương Tiểu An làm xong bữa sáng, Lãnh Cầm đã đánh thức Đinh Việt cùng xuống lầu. Ba người tranh thủ thời gian ăn cơm xong rồi mở cửa khách điểm chờ khách nhân vào cửa. Không ngờ bọn hần không đợi được khách nhân lại đợi phải mấy tên gia hỏa tới quấy rối.

Cửa khách điểm vừa mở không lâu đã thấy một đám người đi theo một nam nhân có ria mép đi vào khách điểm. Nhìn thấy Lãnh Cầm ngồi trước quầy, cái tên có ria mép kia hơi kinh ngạc nhú mày, híp mắt cười nói: “A, Lãnh lão đại đang tính sổ sách sao?”

“Ngô lão lục?” Lãnh Cầm nhận ra cái tên nam nhân ria mép này, hần chính là thuộc hạ của Hoa Mạc thành Tây, luôn luôn gây khó dễ với nàng, trước đó vài ngày người này còn đến náo loạn khách điểm một lần.

Ngô lão lục gật đầu: “Xem là Lãnh lão đại người còn chưa quên tiểu nhân ta đây.”

Lãnh Cầm không trả lời, chỉ nhìn hần, có vẻ dăm chiêu nói: “Hôm nay người tới là vì chuyện gì?”

Ngô lão lục tỏ vẻ vô tội nhìn Lãnh Cầm, khoát tay nói: “Lãnh lão đại à, ở trong mắt người, ta chỉ chuyên tới gây chuyện à? Chỉ là ta mới vừa nghe nói khách điểm Lâm Nhân các người lại mở cửa, cho nên đặc biệt tới xem. Hơn nữa, thuận tiện ăn một bữa điểm tâm, không sao chứ?”

“Thế sao?” Lãnh Cầm không để ý tới hần, quay đầu lại nói với Đinh Việt: “Đinh Việt, ra đây chào hỏi khách khứa, nhất định phải tiếp đãi thật tốt.”

“Đến đây!” Từ trong phòng bếp Đinh Việt chạy ra, vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy đám người Ngô lão lục, vẻ mặt vốn cực kỳ hứng thú trong nháy mắt trở nên suy sụp, không cam lòng liếc mắt nhìn Lãnh Cầm: “Lão đại, những kẻ này...Chính là khách khân?”

“Đúng vậy, là khách nhân.” Lãnh Cầm cường điệu hai chữ khách nhân.

Đinh Việt có ngốc cũng nhận ra Lãnh Cầm không vừa ý, hần nhìn về phía đám người Ngô lão lục, nói: “Các người...”

“Chúng ta thế nào?” Ngô lão lục cười cười, “Khách điểm Lâm Nhân các người không vui vẻ tiếp đón khách như vậy sao? Nếu việc này truyền đi cũng không hề tốt với khách điểm các người.”

“Người...Ngô lão lục, người đang uy hiếp chúng ta?” Đinh Việt nghe ra ý tứ trong lời nói của hần, bất quá Ngô lão lục tuyệt đối không phủ nhận, lại còn cười, mà đám người phía sau hần cũng cười nhạo nhìn hần và Lãnh Cầm.

Đinh Việt tức giận đỏ mặt, còn Lãnh Cầm nhìn tình thế này, cũng biết nhiều lời vô ích, chỉ nói: “Đinh Việt, người sắp xếp hai bàn lấy đồ ăn cho bọn họ.”

“Nhưng mà...” Đinh Việt còn đang do dự, bộ dạng vô cùng không tình nguyện.

Lãnh Cầm nhú mày nói: “Lời của ta nói người cũng không nghe sao?”

“Ta...Được rồi.” Đinh Việt nhìn sắc mặt Lãnh Cầm, do dự một chút rồi cúi đầu đồng ý, có điều động tác sắp xếp bàn ghế vô cùng từ tốn.

Ngô lão lục và những người đi cùng nhìn Đinh Việt thu dọn bàn, không khỏi cười nói: “A, người làm của khách điểm Lâm Nhân này đúng là không dùng được nữa, một lúc lâu cũng không sắp xếp xong, nhìn mấy động tác này xem, là đang thêu hoa sao?”

“Người mới thêu hoa.” Đinh Việt trừng mắt nhìn Ngô lão lục, nắm chặt cái khăn đang lau nên một cái trên bàn.

Ngô lão lục sững sốt, lập tức nhú mày nói “Đây là chuyện gì xảy ra? Làm người mất hứng rồi hả?”

“Đinh Việt.” Mắt thấy sắc mặt Đinh Việt càng ngày càng kém, Lãnh Cầm không muốn xảy ra chuyện nên gọi hắn dừng lại.

Đinh Việt nhìn Lãnh Cầm, cuối cùng thở ra hơi, mạnh mẽ lau cái bàn kia, giọng điệu không tốt nói: “Ta cũng không dám mất hứng, không phải người nói động tác của ta hơi giống thêu hoa sao? Ta sẽ mạnh cho người xem...” Động tác của hắn quả nhiên rất mạnh, giống như muốn dùng sức lực toàn thân để lau bàn, thương thay cho cái bàn kia, kết...kết...Quả thật làm Lãnh Cầm lo lắng một chút nữa cái bàn kia sẽ gãy vụn.

Nhìn Đinh Việt lau xong cái bàn, Ngô lão lục trừng mắt rồi lại trừng mắt, cùng một đồng người ngồi xuống, sau khi bàn bạc một lúc, nói: “Như vậy đi, chúng ta sẽ thử món ngon nhất của khách điểm các người, thế nào?”

“Món gì?” Lãnh Cầm cúi đầu kí sổ sách, cũng không thềm ngừng đầu lên hỏi.

Ngô lão lục nói: “Mỳ thịt bò.”

“Mấy người?”

“Mười người, Lãnh lão đại chắc không tính toán chứ?” Ngô lão lục cố ý gây khó dễ với Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm chỉ yên lặng liếc hắn một cái, cũng không thềm để ý, chỉ quay sang nói với Đinh Việt: “Đinh Việt, người đi nói với An mập mập, mười bát mỳ thịt bò.”

“...Được.” Đinh Việt mấp máy môi, đi vào phòng bếp.

Ngô lão lục lại nghe ra cái gì, thò đầu ra như muốn nhìn về phía phòng bếp, mở miệng nói: “An mập mập?”

Lãnh Cầm cũng không để ý tới hắn, tỏ vẻ không nghe thấy câu hỏi của hắn, tiếp tục tính toán sổ sách. Có điều Ngô lão lục cũng chưa từ bỏ ý định, lại đứng dậy đến bên cạnh Lãnh Cầm, khẽ hỏi: “Lãnh lão đại, cái tên An mập mập rốt cuộc là ai? Đầu bếp của khách điểm Lâm Nhân không phải là An mập mập mà?”

“Đầu bếp mới tới.” Lãnh Cầm nhú mày trả lời.

Ngô lão lục suy nghĩ một lát, muốn hỏi lại cái gì, nhưng cuối cùng cũng không mở lời, bởi vì vẻ mặt của Lãnh Cầm ngày càng khó coi rồi. Tuy rằng Ngô lão lục vốn dĩ cố ý đến gây chuyện, nhưng nếu như thật sự làm cho Lãnh Cầm tức giận, hắn cũng không thể dễ dàng ứng phó.

Ngô lão lục quay lại chỗ ngồi đợi một lúc thì thấy Đinh Việt bưng hai bát tô tới, cả đám người ngồi thấy hương vị kia lập tức nhao nhao nhìn ngó thứ trong tay Đinh Việt. Ngay cả Ngô lão lục cũng cả kinh, hắn chưa từng thấy ai có thể làm cho người khác ngồi thấy hương vị đã cảm thấy khó quên.

Đinh Việt đặt bát xuống, sắc mặt xanh mét nói: “Đây, đồ ăn của các người, trước đưa lên hai bát, còn nữa đang làm nhé.”

Một đám người vội vàng gạt đầu, Ngô lão lục đoạt lấy một bát trước tiên, nói với đám thuộc hạ: “Để ta thử xem, món ăn của khách điểm Lâm Nhân rốt cuộc ngon thế nào.” Dứt lời, hắn tiện tay lua một đũa vào trong miệng, có điều hắn vừa mới bỏ vào trong miệng lập tức kêu lên.

Mọi người ở bên cạnh nhìn hắn, liên tiếp hỏi: “Lão lục, làm sao vậy? Làm sao vậy?”

“Có hương vị thế nào?”

“Ăn không ngon?”

Ngô lão lục dùng vẻ mặt vô cùng khổ sở nuốt xuống, lúc này mới nói: “Nó...Bỗng chết ta rồi...” Có điều nói xong câu này, hắn lại cố gắng bình tĩnh lại, đứng dậy đi tới trước mặt Lãnh Cầm, cúi người xuống khẽ hỏi: “Lãnh lão đại, người đầu bếp này, không thiếu tiền chứ?”

“Người nghì sao?” Lãnh Cầm nhìn hắn một cái.

Ngô lão lục nhíu mày, mặc kệ đám thuộc hạ đằng sau tỏ vẻ nghi hoặc và kinh ngạc, chỉ lo nói chuyện với Lãnh Cầm: “Lãnh lão đại là vì tỷ thí với Hoa lão đại chúng ta cho nên đặc biệt tìm đầu bếp sao?”

“Thế nào? So với cái tên đệ nhất đầu bếp Lạc Dương của các người tốt hơn rất nhiều, đúng không?” Rốt cuộc Lãnh Cầm cũng nổi giận, nàng ngẩng đầu khiêu khích nhìn Ngô lão lục.

Ngô lão lục vừa thấy Lãnh Cầm có chút tức giận thật sự, trong lòng có chút run, chỉ có điều hắn vẫn không lui bước, nói: “Có thể để chúng ta gặp vị đầu bếp này một lần không? Để biết rốt cuộc vị An mập mập này là ai?”

“An mập mập không phải để người gọi.” Lãnh Cầm lạnh lùng nói.

Ngô lão lục nheo mắt, im lặng một lát vẫn quyết định đối đầu với Lãnh Cầm: “Lãnh lão đại, thật sự không thể cho chúng ta nhìn một lần?”

“Không thể.” Lãnh Cầm từ chối.

“Xem ra Lãnh lão đại người quả thật coi người này như bảo bối rồi, ta nghĩ nếu Hoa lão đại chúng ta biết nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú.” Rốt cuộc Ngô lão lục cũng nói ra danh hào của lão đại nhà mình.

Lãnh Cầm không sợ Hoa Mạc, chỉ là nàng không biết chắc rốt cuộc Hoa Mạc sẽ làm gì với Phương Tiểu An. Dù sao Hoa Mạc vẫn vô cùng cố chấp với khách điểm Lâm Nhân, vì để có được khách điểm không chừng có thể giở trò bịp bợm nào đó. Cho nên, Lãnh Cầm trầm giọng nói: “Tốt nhất các người không nên tới náo loạn.”

“Ta chỉ muốn nhìn một lần thôi.” Ngô lão lục kiên trì.

Ở phía sau, Đinh Việt lại đi từ phòng bếp ra, trong tay bưng hai bát, mà phía sau hắn là một bóng dáng khổng lồ. Đinh Việt vừa đi vừa nói với người phía sau: “Vốn không muốn để huynh giúp ta bưng ra, sao huynh lại muốn bưng ra?”

“Đi vài bước mà thôi.” Phương Tiểu An thản nhiên nói ở phía sau hắn.

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người trong khách điểm đều dừng trên người Phương Tiểu An.

10. Chương 10: Hàm (một)

Phản ứng đầu tiên của Lãnh Cầm là nâng trán.

Nàng giằng co với Ngô lão lục lâu như vậy, chính vì không muốn để Ngô lão lục nhìn thấy Phương Tiểu An, thật không ngờ Phương Tiểu An lại tự mình đi ra ngoài. Sắc mặt nàng không tốt nhìn Phương Tiểu An, thở dài: “Huynh không ngoan ngoãn ở trong phòng bếp nấu ăn, chạy ra ngoài làm gì?”

Phương Tiểu An thản nhiên nói: “Đinh Việt bưng không nổi nhiều bát mỳ như vậy, ta giúp hắn bưng ra thôi.”

“Làm sao vậy?” Đinh Việt cũng khó hiểu, đặt mỳ lên bàn rồi gãi gãi đầu.

Lãnh Cầm không nói lời nào, Ngô lão lục lại nói tiếp. Hắn nhìn Phương Tiểu An, cười nói: “Vị này...là đầu bếp mới do khách điểm Lâm Nhân mời tới? An mập mập?”

Nghe thấy loại xưng hô này của Ngô lão lục, mặt Phương Tiểu An không thay đổi, khẽ nói: “Phương Tiểu An.”

“Ôi chao, gọi là gì cũng giống nhau.” Ngô lão lục khoát tay.

Phương Tiểu An lại im lặng một lần nữa. Ngô lão lục lại nói: “Không biết vị An...Phương huynh đệ là đầu bếp từ đâu tới? Sư phụ ở phương nào?”

Phương Tiểu An không trả lời, nhìn Lãnh Cầm, đã thấy Lãnh Cầm ghét bỏ nhìn Ngô lão lục. Hắn thở dài, nói: “Ta tới từ Trường An.” Ngô lão lục nghe hắn nói, hơi trợn to mắt, chuẩn bị nghe câu sau của Phương Tiểu An, ai ngờ Phương Tiểu An nói xong câu đó, lập tức xoay người đi về phía cửa phòng bếp.

Ngô lão lục sững sốt, vội vàng kêu lên: “Vị này...Phương huynh đệ, trong thành Trường An có từ lâu là Túy Tiên lâu, được vinh danh là thiên hạ đệ nhất tửu lâu, nghe nói tửu lâu này có được danh xưng này là vì bên trong có vị thiên hạ đệ nhất đầu bếp.”

Phương Tiểu An không ngừng động tác, như thể chưa từng nghe thấy lời hắn nói.

Ngô lão lục chưa từ bỏ ý định, lại nói tiếp: “Không biết Phương huynh đệ có quan hệ gì với vị thiên hạ đệ nhất đại trù?”

Phương Tiểu An vẫn không trả lời như cũ, đi thẳng tới phòng bếp.

Ngô lão lục nhìn chằm chằm bóng lưng Phương Tiểu An, híp mắt im lặng một hồi lâu mới quay sang nói với Lãnh Cầm: “Lãnh lão đại, xem ra lần này để thắng Hoa lão đại của chúng tôi, các người đã phí không ít tiền bạc rồi.”

“Thì sao?” Lãnh Cầm từ chối cho ý kiến.

Ngô lão lục phát cáu không nói lên lời, kéo đám huynh đệ khẩn trương ăn mỳ xong lập tức rời khỏi khách điểm Lâm Nhân. Đợi tới khi Ngô lão lục đi khỏi, Lãnh Cầm mới giao cho Đinh Việt trông chừng khách nhân, còn mình đi vào phòng bếp.

Phương Tiểu An không tỏ vẻ gì tiếp tục nấu ăn, nhìn thấy Lãnh Cầm đi vào phòng bếp cũng không ngừng động tác. Lãnh Cầm dựa vào cạnh cửa, nói: “Phương Tiểu An, lần này huynh chộc phải phiền toái lớn rồi.”

“Phiền toái gì?” Phương Tiểu An cũng không tỏ ra kinh ngạc, chỉ thản nhiên nói.

Lãnh Cầm vì bộ dáng luôn luôn bình tĩnh của hắn mà cảm thấy bất lực, nàng thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Hoa Mặc rất coi trọng khách điểm này, hắn đã định cùng ta tỷ thí trù nghệ (tài nấu nướng) là do biết ta không thể tìm thấy đầu bếp đối đầu được với hắn. Bây giờ hắn biết ta tìm được huynh, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp đối phó với huynh.”

Phương Tiểu An ngừng động tác, ngược mắt lên nhìn Lãnh Cầm một cái: “Cô sợ hắn?”

“Ta mà lại sợ hắn?” Đối với câu hỏi bất thành linh của Phương Tiểu An, Lãnh Cầm sững sốt một lát rồi trả lời.

Phương Tiểu An lại nói tiếp: “Vậy là...Cô sợ hắn gây bất lợi cho ta?”

“...Ta sợ tới lúc đó huynh không thắng được trận đấu.” Lãnh Cầm quay đầu.

Phương Tiểu An cười cười: “Không sao, ta nhất định sẽ thắng.”

Lãnh Cầm bước hai bước tới gần hắn, nghĩ một lát rồi hỏi: “Huynh tự tin thế sao?”

“Ừm.” Phương Tiểu An gật đầu.

Lãnh Cầm cũng tươi cười, nhưng bất ngờ nhớ ra điều gì, nghiêng đầu hỏi: “An mập mập, gần đây huynh không muốn tự sát nữa?”

“Không có.”

“Sau khi báo ân?” Lãnh Cầm lo lắng hỏi.

Phương Tiểu An há miệng thở dốc, nụ cười cũng trở nên ảm đạm, cuối cùng hắn chỉ nói một câu: “Ta cũng không biết.”

Nói thế khác nào nói lời vô ích.

Lãnh Cẩm mặc kệ hắn, rời khỏi phòng bếp. Ba người ở trong khách điểm lại tiếp tục bận rộn, mãi tới khi mặt trời xuống núi cũng chưa dừng lại nghỉ ngơi. Đợi tới khi ba người đi ngủ thì Thiên Đô đã tối mịt rồi.

Đinh Việt đi được nửa đường lên lầu thì thấy Phương Tiểu An đi ra từ phòng bếp, có vẻ muốn đi ra cửa, hắn lập tức gọi lại: “Phương huynh đệ, người muốn đi đâu?”

“Trong phòng bếp không còn nguyên liệu, ta ra ngoài mua một chút.” Phương Tiểu An ngẩng đầu trả lời Đinh Việt.

Đinh Việt ha ha cười hai tiếng: “Phương huynh đệ à, nếu thế thì ta sẽ không đi cùng người, người nhớ phải mua cá ở nhà bên trong cùng nhé, cá của nhà đó ngon.”

“Ta biết rồi, Đinh Việt người ngủ trước đi.” Phương Tiểu An gật đầu trả lời.

Đinh Việt lại nói tiếp vài câu, càng về sau càng nhớ không nổi muốn nói gì, rồi đi lên lầu ngủ, chỉ để lại một mình Phương Tiểu An dọn dẹp một lúc rồi đi ra cửa. Có điều Phương Tiểu An vừa mới bước ra cửa đã đụng phải một người.

Ngoài cửa lớn của khách điểm Lâm Nhân có một người đang đứng, một nam tử toàn thân áo trắng, nhìn có vẻ lịch sự nho nhã, bộ dạng cũng vô cùng tuấn tú. Hắn đang nhìn chăm chăm bằng hiệu của khách điểm Lâm Nhân, có vẻ không hề phát hiện ra sự xuất hiện của Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An nhìn thấy nam tử đứng ngoài cửa này, thoáng chần chờ một chút, rồi vẫn đi về hướng chợ. Nhưng thật không ngờ Phương Tiểu An mới đi vài bước đã nghe thấy nam tử trẻ tuổi kia mở miệng nói: “Xin hỏi...Lãnh Cẩm cô nương có ở trong khách điểm này không?”

Phương Tiểu An dừng bước, quay đầu, đối diện với nam tử kia: “Có.”

“Cuối cùng đã tìm được rồi.” Nam tử tươi cười, nụ cười vô cùng đẹp đẽ, hắn nhìn về phía Phương Tiểu An đang đi tới, vô cùng lễ độ nói: “Tại hạ Du Tú, có việc đặc biệt tìm Lãnh Cẩm cô nương.”

“Người tìm cô ấy?” Phương Tiểu An cũng không biết Du Tú có thân phận gì, chỉ có chút nghi hoặc nhìn người này.

Du Tú gật đầu: “Vài ngày trước nàng ấy có tới tìm ta một lần, hôm qua ta mới nhớ ra, có một số việc đã quên nói với nàng...”

“Ngày hôm qua?” Phương Tiểu An hỏi.

Du Tú tiếp tục vân đạm phong khinh tươi cười: “Đúng vậy, ngày hôm qua. Vốn là hôm qua nhớ ra rồi, nhưng vì phải xử lý một vài việc, với lại...Trước đây ta không chú ý nghe Vương Hồ nói chuyện này cho nên nhất thời không nghĩ ra rốt cuộc Lãnh Cẩm cô nương ở đâu, cho nên tìm một hồi mới tới đây.”

Phương Tiểu An hiểu rõ gật đầu, rồi lại nói: “Bây giờ cô ấy đã đi ngủ rồi.”

“A...Quả nhiên ta đã tới chậm.” Du Tú cười cười, bộ dáng không để ý lắm.

Phương Tiểu An không nói gì, nhìn trời, trời tối như vậy không muộn mới là lạ đó.

Có điều Du Tú không có ý rời khỏi, hắn lại nói với Phương Tiểu An đang chuẩn bị rời đi: “Đúng rồi, còn chưa hỏi qua, vị công tử này xưng hô thế nào?”

“Phương Tiểu An.” Phương Tiểu An gật đầu, không biết bao lâu rồi không được nghe người khác gọi hắn là công tử rồi...Đa phần những người nhìn dáng người của hắn đều gọi hắn là huynh đệ, hoặc là tráng sĩ...

Du Tú lại nói tiếp: “Công tử là gì của khách điểm...”

“Đầu bếp, Phương Tiểu An.” Phương Tiểu An nói thẳng.

Du Tú hiểu rõ cười cười, lại nói tiếp: “Phương công tử muốn ra ngoài?”

“Ừm, nguyên liệu nấu ăn của khách điểm đã hết, ta đi chợ mua một ít.” Phương Tiểu An nói. Sau đó hai người cũng không nói nhiều chuyện với nhau, Phương Tiểu An chỉ nói vài câu với Du Tú rồi đi về phía chợ, còn Du Tú vẫn đứng ở trước cửa khách điểm không hề rời đi.

Mãi tới khi Phương Tiểu An mua đồ trở về đã thấy cửa lớn của khách điểm mở rộng.

Phương Tiểu An nhú mày đi vào khách điểm, đúng lúc nhìn thấy một mình Du Tú ngồi ở một bàn trong đại đường, đang nhàm chán nhìn vân gỗ trên bàn.

Phương Tiểu An sững sốt một chút rồi nói: “Du Tú công tử?”

Du Tú không trả lời hần, dường như đang xuất thần nhớ lại việc gì. Phương Tiểu An lại nói tiếp: “Du Tú công tử, sao huynh có thể vào trong khách điểm?”

“Ừm?” Rốt cuộc Du Tú ngược mắt lên nhìn Phương Tiểu An, thản nhiên chỉ vào cửa khách điểm, nói: “Ta chỉ thấy cửa khách điểm các người không khóa...Cho nên vào được...” Phương Tiểu An nghe hần nói vậy liền nhớ ra, lúc mình ra ngoài thật sự không khóa cửa khách điểm.

Hần đi tới trước mặt Du Tú ngồi xuống, rồi nói: “Du Tú công tử tìm Lãnh cô nương là có việc quan trọng sao?”

“Thật ra cũng không phải rất quan trọng...” Du Tú khẽ cười nói.

Phương Tiểu An vốn định nói nếu là việc thật sự quan trọng thì sẽ dẫn Du Tú lên lầu đánh thức Lãnh Cầm, lại không ngờ Du Tú lại tỏ ra hoàn toàn không quan trọng, ngược lại khiến hần cảm thấy mình đã lo lắng thừa rồi. Chỉ chốc lát sau, Du Tú lại nói tiếp: “Phương công tử, đêm nay ta nghĩ là ta không nên trở về thì tốt hơn, có thể để ta ở lại khách điểm Lâm Nhân một đêm không?”

“...Có thể.” Khách điểm không phải của Phương Tiểu An, nhưng đây là lần đầu Phương Tiểu An quyết định.

Vì thế đêm nay, khách điểm Lâm Nhân có vị khách nhân ngữ trọ đầu tiên từ khi mở cửa lại. Mà ngay hôm sau khi Lãnh Cầm tỉnh dậy, bị kinh hách cũng là điều khó tránh khỏi.

Sáng hôm sau, Lãnh Cầm mặc y phục đầy đủ đẩy cửa bước ra, lúc đi xuống lầu đã thấy một vị công tử mặc y phục màu trắng ngồi dưới lầu uống trà. Nghe thấy tiếng động, vị công tử này ngẩng đầu lên nhìn, trên dung mạo thanh tú hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, hần nói: “Lãnh Cầm, rốt cuộc muội đã thức dậy.”

Phản ứng của Lãnh Cầm, sững sốt, sau đó giống như té từ trên cầu thang xuống.

11. Chương 11: Hầm (hai)

“A Tú!” Lãnh Cầm lớn tiếng gọi, vội vàng bám lấy thang lầu cạnh mình, sợ mình sẽ kích động mà ngã xuống cầu thang.

Du Tú cười nhẹ, khẽ nói: “Lãnh Cầm.”

Lãnh Cầm từ kinh ngạc lúc đầu dần dần phục hồi lại tinh thần, bước vài bước xuống lầu, khó hiểu nói: “Huynh...Làm sao lại tới đây?”

Du Tú nhìn Lãnh Cầm, cười nói: “Ta nhớ ra có một vấn đề muốn hỏi muội, cho nên đã tìm tới đây.”

“Vấn đề gì?” Lãnh Cầm không duyên cớ cảm thấy căng thẳng trong lòng, dường như Du Tú sẽ hỏi một vấn đề quan trọng. Nàng nhìn Du Tú chậm rãi mở lời, không dời mắt.

Du Tú nhìn phản ứng của nàng, sau một lúc rốt cuộc nói: “Ta chỉ muốn hỏi...” Hần vừa nói tới đây, đột nhiên có một người đi ra từ phòng bếp, chính là Phương Tiểu An vừa nấu xong điểm tâm. Phương Tiểu An nhìn tình huống của hai người, cước bộ ngừng một lát, rồi tiếp tục đi lên phía trước, đặt thứ ở trong tay lên mặt bàn, khẽ nói: “Ta đi lên lầu trước.”

Dứt lời, hần thật sự xoay người lên lầu.

Lãnh Cầm cảm thấy có đôi khi Phương Tiểu An rất hiểu biết phong hoa tuyết nguyệt.

Vì thế cả lầu một chỉ còn lại hai người Lãnh Cầm và Du Tú. Bởi vì muốn mở cửa đón khách nên gần đây Lãnh Cầm đều thức dậy sớm. Cho nên lúc này trời còn chưa sáng hẳn, ánh sáng chiếu bên ngoài chiếu vào trong khách điểm vẫn mờ mờ ảo ảo, mà trong khách điểm chỉ thấp một chén đèn dầu. Dưới ánh đèn, Lãnh Cầm không nhìn rõ được khuôn mặt Du Tú.

Lãnh Cầm không phải người nhát gan, nàng tự nhận nàng không đỏ mặt giống tên gia hỏa Phương Tiểu An, nhưng không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Du Tú... Nàng sẽ có một loại cảm giác không biết làm gì, loại cảm giác này trước đây ở chung cũng không có, không biết vì sao lúc này lại xuất hiện.

Du Tú không mở miệng, điều này khiến Lãnh Cầm không đợi được có phần nóng nảy, nàng nói: “Không phải huynh có chuyện muốn hỏi ta sao?”

“Ừm?” Du Tú chớp mắt, dời tầm mắt đang ở trên người Phương Tiểu An thu hồi lại. Lúc này Lãnh Cầm quả thật muốn nâng trán, hóa ra hồi lâu huynh ấy chỉ quan sát Phương Tiểu An sao?

Du Tú cười cười, giọng nói dịu dàng như trước: “Đúng, ta muốn hỏi...Lãnh Cầm muội tới trấn Lâm Nhân bao lâu rồi?”

Lãnh Cầm không ngờ đột nhiên Du Tú lại hỏi vấn đề này, ngó ra một lúc mới nói: “Sáu bảy năm thôi, ta cũng không tính qua.”

Du Tú gật đầu, nói tiếp: “Vậy muội biết ta tới trấn Lâm Nhân bao lâu rồi?”

“Năm trước.” Lãnh Cầm nói những lời này không chút do dự.

“Ừm.” Du Tú lại gật đầu, lập tức buông tay nói: “Ta hỏi xong rồi.”

Lãnh Cầm cho rằng hai vấn đề này chỉ để làm nền, vấn đề thực sự còn chưa bắt đầu hỏi, trong lòng âm thầm căng thẳng, lại không ngờ Du Tú nói hần đã hỏi xong rồi. Nàng kinh ngạc nhìn Du Tú, hỏi lại: “Hỏi xong rồi hả?” Không biết vì sao, trong lòng Lãnh Cầm hơi có chút mất mát.

Du Tú tươi cười nhả nhận, giống như có một sức mạnh khiến người khác an tâm: “Đúng vậy, chắc là không có gì muốn hỏi nữa.”

Lãnh Cầm nhíu mày, nàng không rõ Du Tú tới đây chỉ vì để hỏi nàng hai vấn đề không quan trọng như vậy?

Bỏ lại phía sau suy nghĩ miên man trong lòng, Lãnh Cầm ngược mắt nhìn bộ dáng thản nhiên của Du Tú, nhin không được hỏi: “Huynh tới lúc nào?”

“Muội không biết sao? Năm trước tới trấn Lâm Nhân...” Du Tú lại ngồi xuống, động tác tao nhã bùng ly trà lên.

Lãnh Cầm liếc nhìn hần: “Ta hỏi là huynh tới khách điểm lúc nào.”

“...Tối hôm qua.” Du Tú cười nhẹ một tiếng, lại bỏ ly trà xuống.

Lãnh Cầm nhìn hần cầm lên rồi hạ xuống, nhin không được giờ tay cầm lấy ly trà trong tay hần, động tác này khiến Du Tú hơi nhíu mày. Bất chợt Lãnh Cầm nói: “Huynh lão gia không cần xử lý công việc trong trấn Lâm Nhân sao?”

“Cần...đi.” Du Tú ngừng đầu nhìn ly trà trước mặt Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm lại nói: “Lúc này huynh về phủ Huyện lão gia?”

“Lập tức trở về.” Du Tú gương mặt nhìn Lãnh Cầm, phát hiện nàng đang chăm chú nhìn mình.

Nhìn thấy Du Tú nhìn mình, trong lòng Lãnh Cầm hơi xao động, lập tức mở miệng nói: “Huynh còn chưa ăn điểm tâm?”

Du Tú lắc đầu.

Lãnh Cầm gõ gõ bàn: “Cùng ăn điểm tâm ở đây rồi về?”

“Ừm.” Du Tú gật đầu, nhẹ nhàng cười.

Vì thế Lãnh Cầm muốn Du Tú chờ một lát, tự mình lên gọi Phương Tiểu An và Đinh Việt xuống ăn cơm. Lúc trước Phương Tiểu An đã rời giường chuẩn bị điểm tâm, vì thấy Lãnh Cầm và Du Tú có chuyện muốn nói cho nên mới trở về phòng, bây giờ Lãnh Cầm đi lên gõ cửa phòng hần, hần lập tức ra ngay.

Mở cửa ra, Phương Tiểu An chần chờ một chút rồi mới nói với Lãnh Cầm: “Người kia, là A Tú mà cô nói?”

“Làm sao huynh biết?” Lãnh Cầm đang chuẩn bị đi sang phòng Đình Việt, nghe thấy Phương Tiểu An hỏi quay đầu lại.

Phương Tiểu An nói ra những lời này rồi mới thấy hối hận, sắc mặt hắn có chút phức tạp lắc đầu nói: “Đoán.”

“Huynh đoán rất đúng.” Lãnh Cầm mặc kệ hắn làm sao đoán ra, dù sao trước mặt hắn say rượu điên loạn như vậy, đúng là chuyện mất mặt mà mình đã làm, quả thật mình không sợ gì nữa rồi. Cho nên nàng không để ý đi tới phòng Đình Việt, bắt đầu gõ cửa gọi hắn dậy.

Một mình Phương Tiểu An đứng trước cửa, đột nhiên có chút bất đắc dĩ cười cười.

Du Tú, A Tú, chuyện này thực ra cực kỳ dễ dàng đoán ra.

Thật không dễ dàng đánh thức Đình Việt dậy, ba người đi xuống lầu muốn ăn cơm cùng Du Tú, đã thấy Du Tú có vẻ xuất thần nhìn một bộ tranh chữ treo trên tường của khách điểm. Lãnh Cầm ho nhẹ một tiếng, đi tới ngồi trước mặt Du Tú, khẽ gọi: “A Tú.”

“Ừm?” Du Tú lấy lại tinh thần, nhìn về phía Lãnh Cầm.

Lúc Lãnh Cầm nói chuyện, Phương Tiểu An và Đình Việt vừa ngồi xuống, Phương Tiểu An biết rõ người trước mặt là ai, nhưng Đình Việt còn chưa gặp Du Tú, cũng không biết hắn là ai. Cho nên nhìn thấy Lãnh Cầm dùng ngôn ngữ thân mật như vậy để gọi một nam tử, hắn kinh ngạc: “Lão...Lão đại?”

Lãnh Cầm không để ý tới Đình Việt, chỉ quay sang nói với Du Tú: “Đói bụng chưa?”

“Chưa đói lắm.” Du Tú tao nhã cười.

“Lão đại! Rốt cuộc người này là ai?” Đình Việt cuối cùng nhận không được hỏi, kéo lấy ống tay áo của Lãnh Cầm tò mò cực điểm.

Lãnh Cầm không kiên nhẫn nhìn hắn, nói: “Huynh lệnh trấn Lâm Nhân, người gặp chưa?”

“A?” Đình Việt chớp mắt hai lần.

Lãnh Cầm nhìn bộ dáng của hắn nhận không được cảm thấy buồn cười, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều. Nàng nhìn Phương Tiểu An và Đình Việt, chỉ vào Du Tú ở bên cạnh, nói: “Vị này là Huyện lệnh đại nhân của chúng ta, Du Tú.” Nàng lại quay sang Du Tú nói: “Hai người bên cạnh ta là người làm của khách điểm Đình Việt, còn có đầu bếp Phương Tiểu An.”

“Phương công tử, Đình công tử.” Du Tú quay sang hai người cười cười.

Phương Tiểu An không chút hoang mang đáp lễ, hành động này khiến Du Tú thoáng hiện lên chút kinh ngạc, còn Lãnh Cầm cũng thật không ngờ động tác của Phương Tiểu An lại tự nhiên như vậy. Nếu không phải vì hình dáng của Phương Tiểu An thì hắn thật sự là công tử thế gia, giống như Du Tú lịch sự nho nhã. Chẳng qua khí chất của Phương Tiểu An, nói tao nhã có chút không thích hợp, trong sáng mà lạnh lùng – chỉ cần hắn không đỏ mặt.

Ăn xong bữa sáng, Lãnh Cầm chăm chú nhìn Du Tú, Du Tú chuyên tâm tập trung vào đồ ăn, còn Đình Việt càng khẩn trương nhìn quanh bốn phía, chỉ có Phương Tiểu An vẫn một bộ dáng không liên quan đến mình.

Sau bữa sáng, Du Tú trở về phủ của hắn, còn ba người cũng mở cửa buôn bán. Ngoài mặt Lãnh Cầm tỏ vẻ không để ý gì, nhưng trong mắt lại thêm phần thất vọng. Điều này Phương Tiểu An nhìn thấy, nhưng không nói gì.

Từ khi Du Tú đột nhiên xuất hiện, khách điểm Lâm Nhân cũng xảy ra chuyện lớn nào. Việc buôn bán của khách điểm Lâm Nhân nhờ vào tài nấu ăn của Phương Tiểu An nên ngày càng tốt, có khi còn vượt qua cả Hạ lão bản ngày trước. Mỗi ngày ba người chạy đi chạy lại tới choáng váng đầu óc, hoàn toàn đã quên chuyện với Hoa Mạc.

Vốn tưởng rằng Hoa Mạc sẽ nhắm vào Phương Tiểu An gây sự, nhưng vẫn không có hành động nào, mãi tới một ngày trước cuộc thi đấu.

Hôm nay sau khi khách điểm đóng cửa, Lãnh Cầm cùng hai người Phương Tiểu An và Đinh Việt nói về chuyện tỷ thí ngày mai. Lẽ ra với trù nghệ tuyệt vời của Phương Tiểu An thì bọn họ căn bản không có gì phải lo lắng, nhưng ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì thì không ai có thể chắc chắn. Mà thật ra khách điểm này cũng không phải do Lãnh Cầm quyết định, chủ nhân chân chính thật sự là Hạ lão bản. Hạ lão bản coi khách điểm này giống như sinh mệnh, nếu như thật sự xảy ra sai lầm gì khiến cho khách điểm về tay Hoa Mạc, thì Lãnh Cầm không nghi ngờ gì Hạ lão bản có thể dùng một đao tự sát ngay trước mặt nàng.

Cho nên, nằm trên giường lúc lâu, Lãnh Cầm không đi vào giấc ngủ được.

Trần trọc hồi lâu, mãi tới khi bao tử của Lãnh Cầm kêu lên hai tiếng, bọn ta còn chưa ngủ, nàng bắt đắc dĩ từ trên giường đứng dậy. Lãnh Cầm nhớ lại trước đó vài ngày mình đều đi tìm thức ăn vào buổi tối thành thói quen, cho nên đêm nào cũng đói bụng.

Nhớ lại như vậy, nàng khoác áo ngoài lên, mở cửa xuống lầu đi tới phòng bếp.

Ngoài ý muốn, trong phòng bếp còn có ánh sáng. Lãnh Cầm hơi suy nghĩ đã đoán được Phương Tiểu An vẫn ở bên trong, nhưng không biết vì sao hắn chưa ngủ.

Nàng do dự một lát rồi đi lên phía trước, đẩy cửa phòng bếp.

Trong phòng quả nhiên là Phương Tiểu An, lần này hắn không đang nấu ăn, mà chỉ lẳng lặng ngồi ở cái bàn duy nhất trong bếp, nhìn đèn dầu trên bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì. Nghe thấy tiếng mở cửa, Phương Tiểu An quay đầu nhìn về phía Lãnh Cầm, không hề bất ngờ với việc nàng xuất hiện, hắn nói: “Lãnh cô nương.”

“An mập mập...Huynh cũng không ngủ được?” Lãnh Cầm đi thẳng về phía trước ngồi trước mặt hắn.

Phương Tiểu An từ chối cho ý kiến, chỉ thản nhiên nói: “Lãnh cô nương, ngày mai sẽ tin tưởng ta?”

Câu hỏi này, trái lại khiến Lãnh Cầm có chút kinh ngạc.

12. Chương 12: Hàm (ba)

“Sao đột nhiên lại nói như vậy?” Lãnh Cầm hơi nhíu mày.

Phương Tiểu An không mở miệng, qua lúc lâu sau mới nói thêm: “Thế này... Sau ngày mai, ta đã trả xong ân tình của cô rồi chứ?” Cho dù trong lòng hắn hiểu rõ ơn cứu mạng sao có thể trả dễ dàng như vậy? Nhưng hắn không thể vĩnh viễn ngây ngốc ở đây, hiện giờ không có khả năng, về sau càng không thể.

Lãnh Cầm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phương Tiểu An, nhin không được nắm chặt tay mình, sau một lúc mới nói: “Thật ra huynh không hề muốn ở đây, đúng không?”

Phương Tiểu An im lặng, Lãnh Cầm hiểu rõ mình hỏi lại cũng không hỏi ra cái gì, cho nên nàng chuyển đề tài: “Được, ngày mai thắng trận đấu, huynh có thể rời khỏi khách điểm Lâm Nhân, từ nay về sau huynh muốn đi nơi nào đi đi, huynh muốn sống thì sống, huynh muốn chết thì chết.” Câu nói sau cùng có chút quá nặng nề, nhất là chữ chết kia, nhưng đợi tới khi Lãnh Cầm hối hận thì câu nói đó đã truyền tới tai Phương Tiểu An.

Lãnh Cầm chần chừ nhìn sắc mặt Phương Tiểu An, không biết vì sao lại lo lắng Phương Tiểu An sẽ nghĩ lung tung.

Phương Tiểu An lại như không nghĩ ngợi gì, chỉ thản nhiên cười: “Cảm ơn cô, Lãnh cô nương.”

“Ừm.” Lãnh Cầm gật đầu, hai người lại im lặng một lúc.

Sau đó lại nghe thấy Phương Tiểu An nói: “Nửa đêm Lãnh cô nương tới phòng bếp, là vì tìm đồ ăn?”

“...Đúng vậy.” Nói chuyện một hồi, nàng thiếu chút nữa đã quên.

Phương Tiểu An thản kỳ đưa tới một bát cháo, khẽ nói: “Đói bụng thì ăn bát cháo này đi.”

“Ừm.” Lãnh Cẩm cũng không từ chối, nhận lấy bát cháo trên tay Phương Tiểu An. Phương Tiểu An không hề có ý muốn rời đi, yên lặng ngồi bên cạnh nhìn Lãnh Cẩm ăn cháo. Cho dù đôi khi Lãnh Cẩm có chút tùy tiện, nhưng Phương Tiểu An thản nhiên nhìn nàng ăn cháo vẫn khiến nàng hơi đỏ mặt.

Xem ra Phương Tiểu An dường như có tiến bộ, trước nay đều là nàng đùa bốn hấn, vậy mà lần này lại để cho tên mập này diễn trò một hồi.

Đợi tới khi Lãnh Cẩm ăn cháo xong, Phương Tiểu An mới cầm lấy bát cháo từ tay nàng, sau đó đứng lên chuẩn bị rửa chén. Động tác này khiến Lãnh Cẩm hơi ngẩn ra, nàng nói: “Huynh chờ ở đây để rửa chén?”

“Ừm? Không thể thì sao?” Phương Tiểu An nhú mày, có chút khó hiểu.

“Không có gì.” Lãnh Cẩm thở dài trong lòng một hơi, An mập mập ngày càng khó hiểu, nếu không đùa nữa thì qua đêm nay cũng không đùa giỡn được nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Lãnh Cẩm dừng cảm ngẩn đầu, hai mắt trực tiếp nhìn mắt Phương Tiểu An.

“Làm sao vậy?” Phương Tiểu An ngừng động tác.

Lãnh Cẩm cảm thấy mình nên làm khó An mập mập một chút, cho nên nàng nheo mắt, trầm giọng nói: “Trước đây huynh có hỏi ta, vì sao không hỏi huynh rốt cuộc vì sao muốn tự sát. Lúc đó ta nói rằng nếu ta hỏi thì huynh cũng không nói cho ta biết, hiện tại thì sao? Ta hỏi, huynh vẫn không muốn nói cho ta biết sao?”

“Lãnh cô nương...” Phương Tiểu An khó xử, nhú mi lại.

Lãnh Cẩm không có ý muốn buông tha, vẻ mặt cố chấp nhìn hấn.

Phương Tiểu An rốt cuộc thở dài một tiếng, cất cái bát đã được rửa sạch, lau tay rồi ngồi xuống, ngay đối diện Lãnh Cẩm. Hấn cúi thấp đầu, nói khẽ: “Thật ra cũng không phải chuyện đại sự gì, chẳng qua là ta khó có thể chấp nhận mà thôi.”

“Ừm?” Nói không hiểu kỳ là giả, thật ra trong lòng Lãnh Cẩm cực kỳ muốn biết đáp án, chỉ là nàng cảm thấy, Phương Tiểu An chắc không nói ỉn. Hôm nay bắt quả nàng chỉ thăm dò một chút tiện đà khiến Phương Tiểu An khó xử một chút, ai ngờ hấn thật sự mở miệng nói.

Phương Tiểu An lại nói: “Khi ta còn rất nhỏ, phụ thân ta đã dạy dỗ ta bằng phương thức rất khắc nghiệt, huấn luyện ta. Từ khi sinh ra ta chưa từng được trải qua thời thơ ấu hồn nhiên ngây thơ, thời điểm đó ta cũng không biết ta khác biệt so với những người khác.”

Phương Tiểu An rốt cuộc bắt đầu nói, Lãnh Cẩm nâng cằm lên nghiêm túc nghe.

“Ta vẫn không biết vì sao phụ thân ta lại dạy dỗ ta như vậy, rõ ràng một nhà chúng ta ở một nơi xa xôi, mỗi một ngày trôi qua rất yên bình, nhưng ta cũng không biết rốt cuộc phụ thân ta dạy ta nhiều thứ như vậy để làm gì. Mãi cho tới một ngày, cha ta đưa ta ra khỏi nơi lớn lên từ nhỏ, đưa ta tới trước mặt một lão nhân.”

“Phụ thân ta nói cho ta biết đó là gia gia của ta, ông ấy không có cách nào trợ giúp cho gia gia của ta cho nên chỉ có thể giáo dục ta từ nhỏ, muốn ta lớn lên sẽ hỗ trợ gia gia. Từ nay về sau, ta sẽ ở bên cạnh gia gia, còn phụ thân ta lại yên tâm rồi đi. Từ đó về sau ta chưa từng gặp lại ông ấy, lúc đó ta mới mười một tuổi.”

Lúc này vẻ mặt của Phương Tiểu An không rõ vui hay buồn, hấn yên lặng nhìn ngọn đèn lắc lư trên bắc đèn, trên khuôn mặt tròn phản chiếu ánh sáng dịu dàng.

Lãnh Cẩm có chút ngây ngốc, nàng cũng không thể lý giải tâm tình của Phương Tiểu An, một người bị ở lại bên cạnh gia gia, nhưng lại bị chính phụ thân mình dùng phương thức khắc nghiệt dạy dỗ, sau đó bị một cước đá văng đi. Sau đó phát hiện ra kỳ thật sự tồn tại của mình chỉ để trợ giúp một người. Tất nhiên sẽ khó chịu.

“Về sau thế nào?” Lãnh Cẩm không nhịn được hỏi. Nàng cũng không rõ huấn luyện khắc nghiệt trong lời Phương Tiểu An rốt cuộc là gì, nhưng tất nhiên không hấn là nấu ăn, nếu vậy trù nghệ của Phương Tiểu An làm thế nào đạt được?

Phương Tiểu An nhìn Lãnh Cầm, thản nhiên lắc đầu nói: “Về sau khi gia gia tuyên bố ta là người thừa kế của ông ấy thì ta chạy trốn tới Lạc Dương, gặp được cha nuôi.”

“Cha nuôi?” Lãnh Cầm hơi chần chừ, “Vị cha nuôi đó là người dạy huynh nấu ăn?”

“Ừm.” Phương Tiểu An gật đầu.

Lãnh Cầm không hỏi tiếp, thực ra không cần hỏi nàng cũng có thể đoán được, nàng sớm đã biết Phương Tiểu An và thiên hạ đệ nhất đầu bếp có quan hệ, nhưng không ngờ rằng hẳn thực ra là nghĩa tử của thiên hạ đệ nhất đầu bếp.

Phương Tiểu An không chú ý tới vẻ mặt của Lãnh Cầm, tiếp tục nói: “Những ngày ở cùng cha nuôi trong tửu lâu là những ngày ta vui vẻ nhất. Lúc đó nguyện vọng lớn nhất của ta là một ngày nào đó có thể mở một tửu lâu của riêng mình, mỗi ngày nấu cho người khác ăn.”

“...Ừm.” Thật sự là một nguyện vọng vĩ đại, Lãnh Cầm không nói lời nào, chỉ đáp lại một tiếng.

Ai ngờ đâu, nói tới đây, Phương Tiểu An lại không mở miệng nữa.

Lãnh Cầm đang nghe tới thời khắc mấu chốt, lại không thấy đoạn dưới. Nàng ngược mắt nhìn một bên mặt của Phương Tiểu An được ngọn đèn chiếu sáng, khuôn mặt kia cực kỳ béo, tuyệt đối không hề xinh đẹp, nhưng không hiểu vì sao lại khiến người ta cảm thấy thoải mái. Chỉ có điều lúc này, trên gương mặt đó lại mang theo chút u sầu, đậm sâu tới mức như thể vĩnh viễn không thể tan được.

“Về sau thế nào?” Lãnh Cầm hỏi.

Phương Tiểu An chớp mắt, cuối cùng vẫn thờ dài nói: “Về sau bởi vì một chuyện nên ta rời khỏi tửu lâu, nhưng ta vẫn không muốn trở lại chỗ của gia gia, cho nên ta tìm một quán rượu nhỏ, ở đó nấu ăn, cũng có thể là vào lúc đó ta gặp cô lần đầu tiên.”

Lãnh Cầm sững sốt, nhớ tới chuyện nhiều năm trước ở quán rượu nhỏ mình đã tưởng nhầm Phương Tiểu An là thần tiên.

Phương Tiểu An cười cười, có vẻ hơi tự giễu: “Nhưng mà ta ở đó không lâu, về sau đã xảy ra một chuyện, ta mới biết được sau khi ta đi khỏi, gia gia ta đã một mực phái người tìm ta. Về sau vì tìm ta mà ông ấy để cho người lạ thừa dịp đi vào, khiến cơ nghiệp ông ấy gian khổ gây dựng thiếu chút nữa bị hủy.”

Hai tay Lãnh Cầm nắm chặt, cắn cắn môi.

Phương Tiểu An rút cuộc ngoái đầu lại nhìn Lãnh Cầm, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ: “Cô nói xem có phải ta rất vô dụng không? Vì trốn tránh trách nhiệm, trốn tránh gia gia của ta nhiều năm như vậy, thiếu chút nữa đã hại chết gia gia, thiếu chút nữa làm hại ông ấy bị hủy hoại tất cả.”

Lãnh Cầm không biết đang nghĩ tới cái gì, nhưng trong mắt nàng dần dần gọn sóng, nàng khẽ nói: “Huynh thật sự là cực kỳ vô dụng, có điều huynh sẽ không có khả năng vì chuyện này mà muốn tự sát.”

Vậy mà Phương Tiểu An không phủ nhận.

“Còn có nguyên nhân gì?” Lãnh Cầm hỏi.

Phương Tiểu An không đáp, chỉ dời tầm mắt về phía bóng đêm ngoài cửa sổ. Lãnh Cầm nhìn theo tầm mắt của hắn, cửa sổ kia loang lổ lỗ chỗ, từ bên trong có thể nhìn thấy bóng cây già mơ hồ ngoài kia.

Lãnh Cầm biết bây giờ Phương Tiểu An không muốn nói cho nàng biết, cho nên nàng không hỏi tiếp.

Nhưng không hỏi cũng không có nghĩa là không muốn biết, không có nghĩa là không thấy khó chịu, hờn dỗi. Ngay sau đó, Lãnh Cầm trả thù giả bộ lấy tay chọc chọc Phương Tiểu An, khiến Phương Tiểu An đỏ bừng mặt, khiến vẻ mặt lạnh nhạt xa cách vừa rồi tan rã.

Phương Tiểu An dời ghế lui lại một khoảng, khép hờ mắt nói: “Lãnh cô nương, cô...”

“Ta không cố ý.” Lãnh Cầm chớp chớp mắt, ra vẻ vô tội.

Phương Tiểu An không nói tiếp, tất nhiên là hắn không nói lại Lãnh Cầm, bởi vì chỉ cần Lãnh Cầm vừa giơ tay ra thì hắn chắc chắn thất bại, cho nên hắn dứt khoát giữ yên lặng. Phương Tiểu An im lặng, Lãnh Cầm liền mở miệng nói: “Huynh không thể ở lại? Sau khi báo ân?”

Phương Tiểu An vẫn im lặng như cũ.

Lãnh Cầm thấy hắn không trả lời, lại cảm thấy vẫn còn hy vọng, lại nói tiếp: “Ta đưa huynh tiền công, bao ăn bao ở, thế nào?”

“Đa tạ Lãnh cô nương có ý tốt.” Phương Tiểu An khẽ nói.

Nói như vậy là xin miễn rồi. Lãnh Cầm nghe thấy câu đó, khe khẽ thở dài, buông tay nói: “Được rồi, nghe huynh.” Nói xong câu này, nàng xoay người rời khỏi phòng bếp, trở lại phòng đi ngủ.

Còn Phương Tiểu An vẫn ở phòng bếp ngây ngốc, cả đêm không ngủ.

Cuộc đời này của hắn ở một nơi quá một tháng cũng không nhiều, khách điểm Lâm Nhân này là một trong số đó. Hắn muốn nhớ thật kĩ nơi này, sau này cho dù tới nơi nào cũng sẽ không quên được.

13. Chương 13: Luộc (một)

Cho dù thế nào, ngày hôm sau vẫn tới.

Ngày hôm đó, bắt đầu cũng không có chuyện gì, Lãnh Cầm đã dậy sớm ngồi ở đại sảnh dưới lầu, chờ Phương Tiểu An mặc y phục xuống lầu. Một mình nàng ngồi ở cái bàn thường ngày ba người vẫn ngồi ăn cơm, nhớ lại vài ngày trước bọn họ ngồi ở chỗ này, cùng ăn cơm rồi mở cửa buôn bán. Hôm nay không phải chờ mở cửa đón khách, mà là chờ một kết quả.

Nhớ lại như vậy, Lãnh Cầm lại nhìn lên trên lầu, vẫn yên lặng như cũ không có chút tiếng động nào.

Đình Việt ngủ muộn chưa tỉnh dậy là chuyện thường, nhưng Phương Tiểu An cũng chưa rời giường là chuyện không bình thường rồi. Lãnh Cầm hơi nghi ngờ đứng lên muốn lên lầu nhìn rõ ràng, không biết vì sao Phương Tiểu An còn chưa đi xuống.

Chỉ có điều nàng vừa đi được nửa đường đã nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ phía cửa phòng bếp. Lãnh Cầm ngừng động tác, quay đầu nhìn lại đã thấy Phương Tiểu An chậm rãi đi ra. Hắn nhìn thấy Lãnh Cầm đứng ở bên ngoài, có vẻ ngớ ra một chút, rồi lập tức nói: “Lãnh cô nương, sớm như vậy cô đã dậy rồi?”

Lãnh Cầm gật đầu, nhìn Phương Tiểu An cả người y phục chỉnh tề, không khỏi hỏi: “Huynh vẫn ở trong phòng bếp?”

“Ừm.” Phương Tiểu An gật đầu.

Lãnh Cầm nghĩ tới một khả năng, nàng hỏi tiếp: “Cả đêm huynh ở phòng bếp, hay là sáng hôm nay thức dậy rồi mới tới đó?”

“Ta...Cả đêm đều ở đây.” Phương Tiểu An chần chừ một chút rồi nói ra.

Lãnh Cầm nhú mào, há miệng định hỏi Phương Tiểu An rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lời tới miệng lại đổi thành: “Ngay cả huynh cũng lo lắng ngủ không yên sao? Trừ nghề của huynh ỉnh như vậy, trên đời này chắc là không có mấy người là đối thủ của huynh chứ?”

“Nhân ngoại hữu nhân (*).” Phương Tiểu An thản nhiên nói.

(*): Cả câu là “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”: trên trời còn có trời, trên người còn có người

Lời nói của Phương Tiểu An luôn luôn thản nhiên khiêm tốn, tuy rằng đều là bộ dáng bình tĩnh nhưng lại trong trẻo thanh cao, quả thật khác với sự cao ngạo. Lãnh Cầm nghe thấy Phương Tiểu An nói như vậy, cũng không kinh ngạc, trải qua mấy ngày ở chung, nếu như không có chút hiểu biết như thế về Phương Tiểu An thì nàng cũng không phải là Lãnh Cầm rồi.

Chỉ có điều ý định ban đầu của nàng là muốn biết nguyên nhân cả đêm Phương Tiểu An ở phòng bếp, ai ngờ Phương Tiểu An lại nói một câu như vậy, ngay cả một chút ý muốn giải thích cũng không có, quả nhiên

nói chuyện với Phương Tiểu An không nên quá lắt léo. Vì thế Lãnh Cầm từ bỏ cách nói từ từ với Phương Tiểu An, trực tiếp hỏi: “Vì sao huynh không đi ngủ? Cả đêm huynh ở trong phòng bếp làm gì?”

“Chuẩn bị một chút mà thôi.” Phương Tiểu An cúi đầu.

Hai người nói chuyện tới đây có chút ngột ngạt, Lãnh Cầm không biết nói gì, Phương Tiểu An cũng là người không thích nói chuyện. Lúc này, Đinh Việt rót cuộc vừa đi vừa ngáp từ trên lầu xuống, mắt buồn ngủ mơ màng vịn vào thang lầu, quay về phía hai người chào: “Lão đại, Phương huynh đệ, chào buổi sáng.”

“Ừm.” Lãnh Cầm lên tiếng.

Phương Tiểu An nhìn Đinh Việt xuống tới nơi, nhân tiện nói: “Ta bừng bữa sáng ra.” Hóa ra hắn đã chuẩn bị xong bữa sáng, chỉ là chờ bọn họ tỉnh dậy mà thôi. Nhìn Phương Tiểu An xoay người đi lấy bữa sáng, Lãnh Cầm nhíu mày không nói lời nào, còn Đinh Việt đi tới trước mặt Lãnh Cầm, khẽ chạm vào cánh tay Lãnh Cầm, nháy mắt ra hiệu nói: “Lão đại, Phương huynh đệ quả nhiên là người tốt, người nào trở thành thê tử của huynh ấy, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.”

“Người coi trọng huynh ấy hả?” Lãnh Cầm không để ý tới Đinh Việt nói.

Lần này Đinh Việt bị Lãnh Cầm chẹn họng không nhẹ, xấu hổ cười cười, lại nói: “Lão đại, người nói cái gì thế.... Là ta thật tâm nghĩ như vậy...”

Lãnh Cầm bật cười ha hả, vỗ vỗ bả vai Đinh Việt, nói: “Người khấn trương như thế làm gì? Chẳng lẽ bị ta nói đúng rồi hả? Chẳng qua ta chỉ thuận miệng nói một chút thôi... Có điều người nói cũng đúng, Phương Tiểu An ngoại trừ ít nói ra, thật ra cũng là một người không tệ.”

Chẳng qua, mình không có hứng thú thôi. Trong lòng Lãnh Cầm bổ sung một câu.

Đợi khi Phương Tiểu An bừng bữa sáng tới, ba người ngồi quanh bàn im lặng ăn. Đinh Việt đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: “Phương huynh đệ, lần này tỷ thí trừ nghệ xong, có phải huynh muốn rời đi không?”

Phương Tiểu An cầm đũa ngừng một chút, ngay cả động tác của Lãnh Cầm cũng ngừng lại, chốc lát sau, Phương Tiểu An khẽ nói: “Có lẽ sẽ đi.”

“Không thể ở lại sao?” Ăn quen đồ ăn Phương Tiểu An nấu, Đinh Việt thật sự có chút không nỡ để Phương Tiểu An đi khỏi.

Phương Tiểu An im lặng không nói, Lãnh Cầm lại liếc mắt nhìn Đinh Việt: “Đinh Việt, huynh ấy ở lại hay không là chuyện của huynh ấy, đừng để người khác nói chúng ta là kẻ ác ép người.” Những lời Lãnh Cầm nói có chút nghiêm trọng khiến Đinh Việt sững sốt một chút, không biết vì sao, Đinh Việt lại cảm thấy Lãnh Cầm đang... Tức giận.

Ba người ăn xong bữa sáng, Lãnh Cầm thuận tiện nói: “Các người đi chuẩn bị đi, ta nghĩ... bọn Hoa Mạc và người bên huyện nha không lâu nữa sẽ tới.”

“Ừm.” Phương Tiểu An im lặng thu dọn bát đĩa vào phòng bếp.

Còn Đinh Việt lại lôi kéo Lãnh Cầm nói: “Lão đại, người thật sự không giữ Phương huynh đệ lại? Người không sợ hắn sau khi rời đi sẽ tới chỗ không người để tự sát sao?”

“Hắn sẽ không thế.” Lãnh Cầm trừng mắt nhìn Đinh Việt.

Qua một lúc lâu sau, bên ngoài khách điểm Lâm Nhân quả nhiên xuất hiện một vài người. Chốc lát sau, Du Tú toàn thân áo trắng đã cùng sư gia Vương Hồ đi vào trong khách điểm. Ánh mắt của Lãnh Cầm rơi vào trên người Du Tú, nàng gật nhẹ đầu với Du Tú, nói: “Đại nhân, người đã tới rồi.”

Nàng chỉ gọi Du Tú là đại nhân, mà không phải là A Tú. Du Tú nghe xưng hô như vậy, cũng không tỏ vẻ gì.

Đinh Việt không rõ nguyên do, mời Du Tú và sư gia Vương Hồ ngồi xuống một cái bàn ở đại sảnh. Lãnh Cầm tiến lên trước nói: “Đám người Hoa Mạc không lâu nữa sẽ tới, thỉnh đại nhân chờ một lát.”

Biểu hiện hôm nay của nàng đã khiến Vương Hồ bên cạnh Du Tú trợn mắt, theo suy nghĩ của hắn, Lãnh Cẩm bất quá là người chỉ biết nhiễu loạn trật tự trấn Lâm Nhân, không ngờ rằng hôm nay nàng lại khéo léo như vậy.

Du Tú yên tâm thoải mái uống trà trên bàn, bộ dáng có thể chờ đợi bao lâu cũng được.

Không quá lâu sau, bên ngoài khách điểm Lâm Nhân lại xuất hiện một đám người ngang ngược, đó là Hoa Mạc thành Tây cùng với thuộc hạ của hắn. Hoa Mạc đi ngay đằng trước, toàn thân mặc y phục màu xám, tóc của hắn cực kỳ ngắn, chỉ buộc sau gáy một nhúm, bên hông treo một hồ lô rượu. Bộ dạng của Hoa Mạc kỳ thật cũng không quá khó nhìn, đường nét rõ ràng, ánh mắt nhấp nháy.

Bên cạnh Hoa Mạc là người hay tới khách điểm Lâm Nhân gây sự, Ngô lão lục. Mà sau lưng Ngô lão lục là một nam tử trung niên toàn thân đầy mỡ, chắc hẳn đó là đầu bếp đối thủ của Phương Tiểu An.

Nhìn thấy Hoa Mạc đi tới, Lãnh Cẩm nhanh chóng cùng Đinh Việt đi ra nghênh đón. Đinh Việt không ngu ngốc, trước khi Hoa Mạc tới, hắn đã gọi những tiểu tử dưới trướng Lãnh Cẩm tới, cho nên lúc này khi Lãnh Cẩm vừa đi lên phía trước thì phía sau đã có một đám đông đi theo. Đội ngũ hai bên không ít, khiến khách điểm có chút chật chội, có điều lúc này đứng song song có vẻ vô cùng hoành tráng.

Hoa Mạc mở miệng trước Lãnh Cẩm: “Lãnh Cẩm, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Ừm.” Lãnh Cẩm lên tiếng.

Hoa Mạc nhíu mày, nhìn bộ dáng bình tĩnh của Lãnh Cẩm, không khỏi nói tiếp: “Người cần phải ghi nhớ đánh cuộc của chúng ta, người nào thắng thì khách điểm Lâm Nhân thuộc về người đó, ai cũng không thể đổi ý.”

“Ta nhớ rõ, mong rằng Hoa Mạc người cũng nhớ rõ.” Lãnh Cẩm nhìn lại Hoa Mạc.

“Tốt tốt.” Hoa Mạc gật đầu, lập tức ánh mắt hắn lại dời sang Du Tú, giọng điệu có hơi biến đổi: “Du đại nhân, mong rằng ngài có thể làm theo hai chữ công bằng.” Hắn đã sớm nghe nói Du Tú là do Lãnh Cẩm mời tới, mặc dù không biết giữa hai người có quan hệ gì, nhưng tuyệt đối có khả năng Du Tú bao che cho Lãnh Cẩm.

Du Tú nghe Hoa Mạc nói, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không mở miệng.

Hoa Mạc vừa cười, vừa quay sang nói với Lãnh Cẩm: “Đầu bếp của người đâu?”

“Ở phòng bếp.” Lãnh Cẩm thản nhiên nói.

Hoa Mạc gật đầu, lập tức quay sang nói với đầu bếp bên kia: “Người cũng tới phòng bếp đi.” Hắn nói xong lại quay đầu về phía nhóm thuộc hạ ở đằng sau nói: “Các người nhanh lên đi, chuyển tất cả mọi thứ vào trong phòng bếp.” Lúc này Lãnh Cẩm mới chú ý tới, trong tay nhóm thuộc hạ của Hoa Mạc có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, mới nghĩ ra vị đầu bếp kia cần dùng tới những thứ đó.

Đinh Việt đứng bên cạnh Lãnh Cẩm có chút nóng nảy, nhỏ giọng nói vào tai Lãnh Cẩm: “Lão đại, người xem nguyên liệu nấu ăn của bọn họ nhiều như vậy, chắc chắn sẽ làm một món chính rất kì công... Với nguyên liệu trong phòng bếp của chúng ta, Phương huynh đệ có thể làm ra đồ ăn lợi hại hơn bọn họ không?”

“Đồ ăn có cái gì lợi hại hay không lợi hại?” Lãnh Cẩm không kiên nhẫn liếc hắn một cái. Có điều lát sau, nàng lại giống như an ủi Đinh Việt: “Yên tâm, không phải chỉ một bát mì Phương Tiểu An đã có thể làm tới mức đó sao?”

Đinh Việt cười khổ, hiện giờ cũng chỉ có thể tin tưởng như vậy.

Không lâu sau, trận đấu bắt đầu. Bởi vì quy định thời gian trận đấu là hai canh giờ cho nên trong khoảng thời gian này, mọi người đều yên tĩnh ngồi ở đại sảnh uống trà. Bên trong đại sảnh có nhiều người nên khá ồn ào. Người của Hoa Mạc ngồi một chỗ, người của Lãnh Cẩm ngồi một chỗ khác, ở giữa là Du Tú và người của huyện nha. Mọi người ở ba phía tự nói chuyện với người của mình, chỉ có Lãnh Cẩm có chút không yên lòng không biết đang nhìn cái gì.

“Lão đại?” Đinh Việt nói chuyện với mấy người hồi lâu, quay đầu lại nhìn thấy Lãnh Cẩm có vẻ đắm chiêu nhìn chăm chăm về phía huyện nha, không khỏi lên tiếng gọi nàng.

Lãnh Cầm đáp: “Làm sao vậy?”

“Không phải ta làm sao, mà là lão đại người làm sao vậy? Người đang lo lắng cho Phương Tiểu An không có gì để lo lắng?” Đinh Việt khẽ nhủ mày.

Lãnh Cầm ngừng động tác, rút cuộc thu tầm mắt trở về, nói: “Phương Tiểu An không có gì để lo lắng.”

“Như vậy là người đang nhìn vị...” Ba chữ huyện thái gia còn chưa ra khỏi miệng, Đinh Việt đã bị Lãnh Cầm nhét vào miệng. Lãnh Cầm trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Không cho nói ra.”

Đinh Việt gật đầu liên tục, trong lòng lại oán thăm, đã tới lúc nào mà lão đại còn có tâm trạng ngấm mỹ nam...

Lãnh Cầm đương nhiên không cố ý ngấm mỹ nam, mà chỉ là nghi hoặc. Vài ngày trước Du Tú tới khách điểm Lâm nhân đã nói mấy lời kia. Lúc ấy nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Du Tú chỉ thuận tiện tới hỏi hai vấn đề kia, nhưng bây giờ nghĩ lại....Du Tú hỏi việc đó, dường như có ngụ ý khác.

Lại đợi một chút nữa, thời gian thi đấu rốt cuộc kết thúc. Hoa Mạc liếc mắt nhìn Lãnh Cầm, quay sang Ngô lão lục nói: “Người đi mời hai vị đầu bếp ra ngoài.”

“Vâng.” Ngô lão lục nghe lời đi vào phòng bếp.

Đinh Việt nuốt một ngụm nước miếng, không chớp mắt nhìn theo Ngô lão lục. Lãnh Cầm khẽ nhủ lòng mày, nhìn chăm chú về phía phòng bếp. Mọi người ở đây không khỏi dời tầm mắt hướng về phía phòng bếp, một lát sau, Phương Tiểu An và vị đầu bếp kia tự bưng đồ ăn của mình đi ra ngoài.

14. Chương 14: Luộc (hai)

Trong lúc này, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào Phương Tiểu An và người đầu bếp đi cùng..

Phương Tiểu An coi như không nhìn thấy những người đó, bưng thứ gì đó trên tay đi thẳng tới bàn trước mặt Du Tú, mà người đầu bếp Hoa Mạc mời tới cũng đi ngay đằng sau Phương Tiểu An. d#d\$!q\$d Không biết trong phòng bếp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong ánh mắt người đầu bếp kia nhìn Phương Tiểu An có một chút cảm xúc kì lạ.

Du Tú đã sớm buông ly trà xuống, lúc này đang cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Phương Tiểu An quay đầu nhìn thoáng qua Lãnh Cầm, muốn nói gì đó lại thôi, rồi nhìn nhìn về mặt nghiêm trọng của Hoa Mạc, không nói một lời đặt khay đồ ăn được úp sẵn trước mặt Du Tú, mà người đầu bếp phía sau hắn cũng làm theo như vậy.

Phương Tiểu An đặt đồ ăn xuống, rồi lùi lại mấy bước, đứng ở phía ngoài đám người, cùng đợi Du Tú phân xử.

Mà Du Tú...Vẫn chưa có động tác nào.

Tất cả mọi người đang nhìn hành động của Huyện thái gia, nhưng vị Huyện thái gia tuần tú trẻ tuổi vẫn không nhúc nhích tí nào...Mãi tới khi sư gia Vương Hồ đứng bên cạnh lấy khuỷu tay chạm vào hắn. Du Tú bị Vương Hồ huých một cái mới từ từ ngước mắt lên, nhẹ nhàng liếc nhìn Vương Hồ một cái, đợi đến khi nhìn thấy ánh mắt Vương Hồ mới nhẹ nhàng cười: “Vương Hồ, nói bao nhiêu lần rồi...Lúc ta ngủ không được lắm nhai...”

“Lão gia...” Vương Hồ khóc không ra nước mắt, hiện tại lão gia nhà mình thực sự mất mặt trước dân chúng trấn Lâm Nhân rồi.

Du Tú đột nhiên nhớ lại tình hình lúc nào, vẻ mặt không hề có chút biến hóa nào, cúi đầu nhìn thoáng qua hai món ăn đặt trước mặt mình, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe: “Đây là thành quả của trận đấu lần này?”

“Chính xác.” Người trả lời là Phương Tiểu An.

Du Tú gật đầu, tay áo bào trắng hơi vén lên, hắn giơ tay lên, từ từ mở nắp đồ ăn. Khi cái nắp vừa hé mở, một làn hương ập vào mặt. Hương vị này hòa quyện ít nhiều loại hương vị khác nhau, dường như mọi người

không chỉ chạm tới hương vị của món ăn, mà còn cảm thấy một loại mê hoặc lòng người. Mọi người nhao nhao ló đầu nhìn trong khay có thứ gì, vẻ mặt đều trở nên quái dị, vừa chờ mong, vừa ngấm ngấm nín nhịn.

Ở đây có người không đổi sắc mặt sợ là chỉ có Du Tú, Lãnh Cầm, Hoa Mạc, Phương Tiểu An và vị đầu bếp kia. Về mặt Du Tú thản nhiên nhìn món ăn trong khay, đó là biểu hiện rất bình thường, hẳn đã thưởng thức rất nhiều loại đồ ăn. Món ăn này rất đơn giản, nước canh trong vắt, chính giữa là nguyên liệu nấu ăn có ba màu, trên nguyên liệu nấu ăn có một chút nấm hương, bỗng nhiên khiến ón ăn có một chút linh khí. Đồ ăn có linh khí, đó là lần đầu nhìn thấy.

Về mặt Du Tú rốt cuộc có một chút biến hóa, Lãnh Cầm nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng đương nhiên đã hiểu, mặc dù Du Tú không thông thạo nấu ăn, nhưng là người sinh ra trong thế gia, đương nhiên đã sớm thưởng thức nhiều sơn hào hải vị, đối với hương vị của đồ ăn cũng cực kỳ kén chọn.

Lãnh Cầm vốn chắc chắn trù nghệ của Phương Tiểu An do đầu bếp đệ nhất thiên hạ truyền thụ nên tuyệt đối không cần lo lắng, nhưng giờ phút này nhìn thấy biểu lộ của Du Tú với món ăn đó, vẫn nhịn không được có chút lo lắng.

“Món ăn rất đẹp mắt.” Du Tú mím môi, thản nhiên nói.

Lãnh Cầm nắm chặt hai nắm đấm, không mở miệng, lại nhìn thoáng qua Hoa Mạc. Vừa lúc này Hoa Mạc cũng nhìn sang, trong mắt không có khiêu khích mà có chút không rõ chân tướng.

Lúc này Du Tú rốt cuộc lại hoạt động, tay của hắn cầm đôi đũa đã chuẩn bị sẵn trên bàn, nhẹ nhàng gấp đồ ăn trong bát canh, có điều khi thực sự chạm vào, nguyên liệu nấu ăn giống như đóa hoa nở rộ sau cơn mưa. Vốn là nguyên liệu được sắp xếp chỉnh tề bây giờ đã tách ra từng tầng. Lúc này mọi người mới nhìn rõ những nguyên liệu này kỳ thật là ba loại màu sắc tinh tế, một đỏ một trắng một vàng, có điều không biết rốt cuộc làm từ cái gì.

Du Tú không hề kinh ngạc, động tác có chút chậm rãi gấp một chút để vào trong miệng, từ từ nhấm nuốt.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn theo động tác của hắn, trong khoảng thời gian ngắn khách điểm trở nên cực kỳ yên tĩnh khiến ai nấy đều hít thở không thông.

Không biết qua bao lâu, Du Tú mới đặt đôi đũa xuống, cười nói: “Không biết là món ăn của ai?”

“Là của đầu bếp ta mời tới.” Chính mắt thấy món ăn này do đầu bếp mình mời tới bưng ra, Hoa Mạc không suy nghĩ trả lời ngay, rồi nhìn phản ứng của Du Tú.

Du Tú hiểu rõ cười cười, từ chối cho ý kiến, sau đó hắn lại nói: “Ta sẽ nếm một món ăn khác.” Nói xong câu này, hắn lại mở một nắp đồ ăn khác. Món ăn này lại không khiến mọi người cảm thấy được hương vị kích động.

Nhưng mà, món ăn này rất đẹp mắt. Chỉ là một món ăn, lại giống như đang tạc tượng bằng ngọc lưu ly. Nguyên liệu nấu ăn chỉ là một cái đuôi cá, nhưng người nấu ăn lại vô cùng tỉ mỉ, không biết dùng phương pháp gì, khiến nó trở nên sống động. Con cá này khác với nơi khác ở chỗ nó chỉ có một nửa. Thịt cá óng ánh trong suốt lại thêm bốn phía đặt rất nhiều nguyên liệu khác, phía trên còn có nước canh, xem ra đã khiến người khác nhịn không được thán phục mãi không thôi.

“Thật đẹp.” Du Tú quay sang Vương Hồ bên cạnh nhú mày, khẽ nói: “Vương Hồ, ngươi cảm thấy được không?”

Vương Hồ nuốt nước miếng, cố gắng duy trì vẻ mặt nghiêm túc của mình, gật gật đầu.

Du Tú thấy Vương Hồ gật đầu, lại đưa đôi đũa tới cho Vương Hồ, nói: “Ta thật sự không đành lòng ăn món ăn tinh xảo đó, bằng không, Vương Hồ, ngươi hãy nếm thử hương vị của món cá này đi?”

“Ta...” Vương Hồ chớp chớp mắt, sau một lúc lâu mới kìm nén đỏ mặt, van nài khuyên nhủ: “Lão gia, đã là lúc nào rồi, đừng đùa nữa, nếu ta thử món ăn này, thì sẽ thành ra thế nào...”

“Vậy để ta ăn.” Vương Hồ vốn tưởng Du Tú sẽ kiên trì, ai ngờ hắn vừa nói như vậy, Du Tú đã thu hồi đũa lại, đưa về phía món cá kia. Hắn gấp một miếng thịt cá đưa vào trong miệng, lại tiếp tục chậm rãi nhấm

nuốt. Ngay cả Vương Hồ ngồi bên cạnh Du Tú cũng trở nên nóng nảy, cuối cùng hắn mới buông đũa xuống, tự tiểu phi tiểu ngược mắt nhìn mọi người bốn phía.

Cuối cùng cũng ném xong hai món ăn, trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng.

Lãnh Cầm căng thẳng, bởi vì chuyện này quan hệ tới việc khách điểm Lâm Nhân sẽ về tay ai, quan hệ tới việc sau khi Hạ lão bản trở về có khả năng tự sát trước mặt nàng hay không. Còn Đinh Việt căng thẳng, bởi vì... Lãnh Cầm căng thẳng nên hắn cũng căng thẳng. Đám thuộc hạ kia căng thẳng, bởi vì việc này quan hệ tới uy tín của Lãnh lão đại và Hoa lão đại.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nín thở chờ Huyện lão gia mở miệng nói ra người thắng sau cùng.

Du Tú dường như cố ý, từ từ không chịu mở lời, mà chỉ nhìn chăm chăm vào hai món ăn trên bàn. Trong lòng Lãnh Cầm có chút lo lắng, bởi vì món ăn kia là do Phương Tiểu An làm. Cuối cùng nàng cũng không thể kiên nhẫn được nữa, chờ Du Tú bần thần một chút, rồi mở miệng nói: “Đại nhân, không biết người thắng cuộc là ai?”

“Ừm?” Du Tú nhìn Lãnh Cầm, không ăn nhập gì cười cười.

Lúc này Lãnh Cầm tuyệt đối không muốn cười, chỉ chờ hắn nói ra.

Du Tú quả thật không khiến Lãnh Cầm thất vọng, nhanh chóng nói: “Món ăn này...Chỉ có vẻ ngoài đẹp mắt mà thôi.” Ý trong lời nói của hắn chính là món cá óng ánh trong suốt kia.

Một câu này nghe trong tai mọi người không cần nói cũng biết ý tứ khác – bộ dáng đẹp mắt, cũng không phải là món ăn tốt nhất.

Trái tim Lãnh Cầm lập tức rơi xuống vực, nàng cắn cắn môi dưới, chưa từ bỏ ý định lại chỉ vào món ăn bên cạnh: “Vậy còn món này?”

“Đây là một món ăn vô cùng tốt, ngoại trừ vẻ bề ngoài thì đều tuyệt hơn món kia.” Du Tú chậm rãi mở miệng.

Du Tú nói câu này, càng khiến Lãnh Cầm chìm xuống chút nữa. Nàng nhú mày, nhìn những người ở nơi này, tiếng cười của Hoa Mạc, còn có tiếng thổn thức ở một phía, đều đi vào trong tai. Nàng vốn tưởng rằng Phương Tiểu An sẽ chiến thắng, ai ngờ được lại có kết cục như vậy. Chỉ là, nàng không tin.

Lãnh Cầm không tin Phương Tiểu An thất bại.

Nàng đẩy mọi người ra, đi thẳng tới trước bàn Du Tú, giơ tay tùy tiện lấy một đôi đũa, gắp một chút đồ ăn trong hai khay cho vào miệng.

Sau một lát, vẻ mặt của Lãnh Cầm có chút biến hóa.

“Lão...Lão đại, thế nào? Có phải Huyện lệnh đại nhân đùa giỡn chúng ta...” Đinh Việt nhìn vẻ mặt Lãnh Cầm, không nhịn được mở miệng hỏi.

Lãnh Cầm vốn đang khép hờ mắt, lúc này nghe thấy tiếng Đinh Việt nói, mở mắt lên, nhìn hắn một chút, cuối cùng nói: “Thôi, Đinh Việt, chúng ta thật sự thua.” Trong giọng nói của nàng có thêm mỗi mọt.

“Không, không thể nào...” Trên mặt Đinh Việt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Lãnh Cầm lắc đầu, không nói thêm gì.

Hoa Mạc ở bên cạnh nhếch môi, từ từ đi tới, quay sang nói với Lãnh Cầm: “Lãnh Cầm, một ván này, không biết Huyện lệnh thái gia đã định thắng bại, người sẽ không đổi ý chứ?”

Lãnh Cầm nghe thấy giọng nói của Hoa Mạc, lạnh lùng nhìn hắn một chút, hơi cứng ngắc phun ra hai chữ: “Sẽ không.”

Dừng một lát, Lãnh Cầm lại nói: “Lãnh Cầm ta nói được nhất định làm được.”

Du Tú đứng bên cạnh nhìn hai người, thần than một tiếng, bỗng nhiên quay đầu nhìn Vương Hồ nói: “Vương Hồ, người nói xem...Có phải ta đã nghĩ sai rồi không?”

“Ủm? Lão gia?” Vương Hồ không rõ tại sao lão gia nhà mình đột nhiên nói một câu như thế.

Du Tú cười cười, lập tức dời tầm mắt sang phía đầu bếp vẫn đứng yên không nói gì, vị đầu bếp kia vẫn chỉ cúi đầu nhìn xuống mặt đất, không biết suy nghĩ gì. Có điều không biết có phải Vương Hồ nghĩ nhiều hay không, hắn cảm thấy tay của vị đầu bếp này run nhè nhẹ.

Giọng nói của Du Tú rất nhẹ nhàng, hắn nói: “Vị này...đầu bếp đệ nhất Lạc Dương, người nói xem?”

Lời nói dịu dàng của hắn đi vào tai vị đầu bếp này lại giống như sấm sét, đầu bếp đột nhiên ngẩng đầu lên, trán toàn mồ hôi. Về mặt hắn đau khổ, hắn khẽ nói: “Đại nhân, này...Là bọn họ nghĩ sai rồi...”

“Ủm?” Du Tú dường như không chú ý nghe hắn nói, cổ tình khiến hắn lập lại lần nữa.

Vị đầu bếp không còn cách nào, đành phải tỏ vẻ ủy khuất nâng giọng nói: “Ta cùng với Phương...công tử đã giao kèo lúc ra phòng bếp, món ăn hắn bưng ra là món do ta làm, còn món ăn của Phương công tử, là do ta bưng ra.”

Một câu nói này của hắn cũng không lớn, nhưng lại khiến tất cả mọi người nghe được.

Ý nghĩa chính của nó, chính là người thực sự chiến thắng là Phương Tiểu An, là phía Lãnh Cầm.

Trong phút chốc, cục diện thay đổi.

Hoa Mạc vốn đang cao hứng nhất thời thay đổi sắc mặt, còn bên phía Lãnh Cầm lại trở nên vui mừng. Một vài thuộc hạ của Hoa Mạc không phục, muốn âm ỉ nói rõ ràng, cũng có vài người muốn ra tay đánh người, trong phút chốc tình hình trở nên có chút hỗn loạn. Có điều Hoa Mạc nhanh chóng đứng dậy, ngăn cản người của mình động thủ. Mà Lãnh Cầm cũng quát người bên mình phải biết phải trái. Lãnh Cầm chắn ở trước, lạnh lùng nhìn thoáng qua Hoa Mạc.

Hoa Mạc híu hắt, nhìn thấy ánh mắt của Lãnh Cầm, nhẹn không được nhún vai nói: “Ta tự nguyện chịu thua, người không cần tỏ vẻ nham hiểm tiểu nhân như vậy.”

“Như vậy sẽ tốt hơn.” Tuy Hoa Mạc nói như vậy nhưng thái độ của Lãnh Cầm đối với hắn cũng không thay đổi.

Hoa Mạc quả thật nói được làm được, thắng bại một lời, rồi gọi thuộc hạ của mình rời khỏi khách điểm Lâm Nhân. Trên mặt hắn không có biểu tình dư thừa nào, sự thay đổi vừa rồi cũng nhanh chóng không ảnh hưởng gì tới hắn. Điều này khiến Lãnh Cầm có chút thay đổi cách nhìn về Hoa Mạc.

Còn Du Tú, sau khi tuyên bố thắng bại không bao lâu lập tức rời khỏi khách điểm Lâm Nhân. Lãnh Cầm vốn định mở miệng cảm ơn hắn, nhưng lời tới miệng lại nuốt xuống tất cả, sau cùng chỉ yên lặng nhìn hắn và huyền nha rời khỏi khách điểm.

Mãi tới khi mọi người đã rời đi hết, Đinh Việt mới đi tới trước mặt Lãnh Cầm, có chút xúc động nói: “Lão đại, xem ra Phương huynh đệ thật sự lợi hại...”

“Ta nói rồi không cần lo lắng về Phương Tiểu An.” Lãnh Cầm cắt đứt lời nói của hắn.

Thời điểm Lãnh Cầm nói những lời này dường như là không ý thức, đợi nói xong câu đó, nàng mới giật mình nhớ lại, chính mình đồng ý với Phương Tiểu An một ước định – đợi sau khi Phương Tiểu An báo ân xong, hắn có thể rời đi.

Bây giờ, hắn thật sự phải đi rồi?

Lãnh Cầm quay đầu tìm kiếm bóng dáng Phương Tiểu An, phía sau nàng có rất nhiều người đang đứng, đám thuộc hạ này còn chưa đi khỏi, thấy nàng quay đầu lập tức nín nọt cười.

Không có Phương Tiểu An, không có bóng dáng của hắn.

“Đinh Việt.” Lãnh Cầm đột nhiên mở miệng.

Đinh Việt sửng sốt, vội hỏi: “Lão đại, làm sao vậy?”

Ánh mắt của Lãnh Cầm hơi u ám, khẽ nói: “Không thấy An mập mạp đâu cả.”

15. Chương 15: Luộc (ba)

“Phương huynh đệ, hẩn...đã đi đâu?” Trong lòng Đinh Việt có chút bất an, trước đó vài ngày khi cứu Phương Tiểu An về, những hành vi tự sát của hẩn vẫn rành rành trước mắt, mà bây giờ...Chắc hẩn hẩn sẽ không chạy tới chỗ không người...

Lúc này ngay cả Lãnh Cầm cũng không chắc chắn, nàng quay đầu sang phía Đinh Việt nói: “Chúng ta đi tìm huynh ấy.”

“Được!” Đinh Việt đương nhiên đồng ý.

Lãnh Cầm bước chân về một phía, rồi lại nghĩ tới cái gì, nói với những người phía sau: “Các người đều đi hỗ trợ, giúp ta tìm vị đầu bếp hôm nay! Mặc kệ dùng biện pháp gì cũng phải tìm ra hẩn!”

Mọi người liên tục đồng ý, cùng theo Lãnh Cầm rời khỏi khách điểm, tìm khắp trấn Lâm Nhân.

Lãnh Cầm tìm cả một ngày. Nàng sắp xếp cả đám người tìm kiếm khắp nơi ở trấn Lâm Nhân, thậm chí ngay cả trong nhà dân thường cũng không buông tha, nhưng vẫn không thể tìm thấy Phương Tiểu An. Ngay khi Đinh Việt mảy chau mặt ủ nhìn Lãnh Cầm, không biết nên nói gì thì Lãnh Cầm lại nghĩ tới một việc: “Đinh Việt.”

“Lão đại?” Đinh Việt vội vàng trả lời.

Lãnh Cầm nghĩ một chút rồi nói: “Người nói xem, không phải An mập mập đã rời khỏi trấn Lâm Nhân rồi chứ?”

Đinh Việt nghe thế, nhin không được chớp mắt, vẻ mặt giật mình: “Lão đại người nói đúng! Sao ta lại không nghĩ ra chứ, chúng ta tìm lâu như vậy, lật cả trấn Lâm Nhân cũng không tìm thấy hẩn, có lẽ hẩn thật sự đã đi rồi...”

“Dù là đi rồi cũng phải tìm về...” Lãnh Cầm ngắt lời hẩn, vẻ mặt không tốt chút nào.

Đinh Việt ngừng nói, rõ ràng cảm giác Lãnh Cầm đang tức giận.

Lãnh Cầm có vài lần tức giận, dường như đều vì Phương Tiểu An.

Đinh Việt vừa định mở miệng, lại nghe thấy Lãnh Cầm nói: “Chúng ta đi sang trấn trên núi nhìn xem, có lẽ Phương Tiểu An vẫn chưa đi xa.” Nói xong nàng vội vàng đi về phía đó, một đám người lập tức đi theo, ai cũng không dám nói thêm gì.

Một đám người rời khỏi trấn, Lãnh Cầm sắp xếp để mọi người phân công nhau tìm. Dù sao phía ngoài trấn rộng lớn như vậy, không ai biết Phương Tiểu An đi về phía nào. Lãnh Cầm đi tới một con đường mòn phía Tây, đi cùng Đinh Việt, không lâu sau trước mặt có một ngã rẽ, Lãnh Cầm nhíu mày nói: “Đinh Việt, người đi bên trái, ta đi bên phải.”

“Được.” Đinh Việt trả lời, sau đó cất bước đi.

Đinh Việt vẫn chưa đi xa lắm đã nghe thấy Lãnh Cầm nói phía sau: “Đinh Việt.”

“Ừm?” Đinh Việt quay đầu nhìn Lãnh Cầm muốn nói lại thôi, có chút không hiểu.

Lãnh Cầm nhìn Đinh Việt một lát, mới nói: “Nếu gặp Phương Tiểu An, nhất định phải giữ huynh ấy lại, không để huynh ấy đi khỏi.”

Đinh Việt gật đầu lia lịa, cười cười nói: “Lão đại yên tâm, Phương huynh đệ nhất định sẽ không bỏ đi!”

Lãnh Cầm thoáng ngẩn người, cuối cùng mỉm cười gật đầu.

Bọn họ tách ra không lâu, Lãnh Cầm đã tới một khu rừng. Bên ngoài rừng có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy theo dòng, kéo dài tới phía xa xa. Lãnh Cầm nhìn dòng nước, không tự chủ dừng bước. Giữa dòng nước có đồ vật gì đó, hình như là một mảnh vải màu xám.

Lãnh Cầm đến gần dòng suối nhỏ, ngồi xổm xuống, nhìn thấy rõ thứ sắp bị cuốn đi giữa dòng nước – đó là một cái túi gấm. Trong lòng Lãnh Cầm run rẩy, giơ tay vớt túi gấm lên, nắm trong tay. Nếu nhớ không lầm, đây là túi gấm của Phương Tiểu An.

Nàng không có tìm nhầm chỗ, Phương Tiểu An thực sự đã tới đây, chỉ là không biết vì sao hắn lại ném túi gấm lại chỗ này.

Lãnh Cầm đứng dậy, nhìn phía thượng du của dòng suối, nơi đó kéo dài tới rừng cây, phía bên trong hơi tối, không nhìn thấy rõ tình huống trong đó. Lãnh Cầm chần chờ một chút, rồi cất bước tiến vào bên trong.

Lãnh Cầm đi rất lâu, vẫn không thể nào tìm thấy Phương Tiểu An, thậm chí ngay cả dấu vết có người đi qua cũng không có, mãi cho tới khi phía ngoài rừng cây có tiếng Đinh Việt gọi vọng vào, nàng cuối cùng dừng bước, xoay người đi về.

Ngoài rừng cây, Đinh Việt sốt ruột nhìn Lãnh Cầm đi đến, hắn tiến lên nghênh đón, nói: “Lão đại, thế nào? Người có tìm thấy Phương huynh đệ không?”

“Người cũng không tìm thấy?” Lãnh Cầm nhú mày, ngẩng đầu nhìn Đinh Việt.

Đinh Việt lắc đầu, cười khổ nói: “Lão đại, việc này...Người nghĩ xem, Phương huynh đệ hắn đi gấp như vậy, chắc hắn là không muốn ở lại rồi...”

Trong thâm tâm Lãnh Cầm vốn nhất định phải tìm thấy Phương Tiểu An, nhưng nghe thấy những lời này của Đinh Việt, lại đành im lặng. Lời Đinh Việt nói khiến Lãnh Cầm phải suy nghĩ lại một lần nữa. Hắn nói không sai, nếu Phương Tiểu An không phải quả thật không có ý muốn ở lại thì tại sao có thể rời đi nhanh như vậy, ngay cả một tiếng chào cũng không có?”

“Có lẽ huynh ấy thật sự không muốn ngây ngốc ở đây nữa?” Lãnh Cầm trào phúng cười nhẹ một tiếng.

Đinh Việt vì những lời bất ngờ này của Lãnh Cầm mà sững sốt một chút, rồi lập tức nói: “Lão đại, không phải người nói nhất định phải tìm Phương huynh đệ về sao? Bây giờ...”

“Người nói đúng, có lẽ huynh ấy thật sự không muốn ở lại?” Lãnh Cầm cúi đầu.

Đinh Việt không mở miệng, không biết phải nói gì, hắn biết mình ăn nói vụng về, nói gì cũng không an ủi được Lãnh Cầm. Có điều bộ dáng Lãnh Cầm giống như không cần an ủi, nàng nhếch môi: “Nếu Phương Tiểu An đã đi rồi thì để huynh ấy đi đi. Dù sao hắn cũng đã báo ân, chúng ta cũng không bị thiệt, phải không?”

Đinh Việt không biết phải dùng lời nào để trả lời nàng, hắn chỉ có thể im lặng.

Hai người cứ như vậy trở về khách điểm Lâm Nhân, mà những huynh đệ được phái đi tìm Phương Tiểu An cũng đã lục tục trở lại, đều không có chút thu hoạch nào. Chuyện tìm Phương Tiểu An, cứ như vậy chấm dứt.

Phương Tiểu An sẽ phải rời khỏi khách điểm Lâm Nhân, tuy chuyện này sẽ xảy ra vào một ngày nào đó, nhưng khi ngày đó đột nhiên tới, Lãnh Cầm và Đinh Việt vẫn có chút không quen. Dù sao đã thành thói quen mỗi sáng sớm Phương Tiểu An sẽ rời giường nấu cơm, thói quen này lặng lẽ giống như tên mập bình tĩnh lại hay thẹn thùng. Cho nên ngày thứ hai ăn bữa sáng do Đinh Việt nấu, Lãnh Cầm nhịn không được nhú mày buồn bã xuống.

“Lão đại?” Đinh Việt hơi khó hiểu với hành động này của Lãnh Cầm.

Về mặt Lãnh Cầm hơi thay đổi, sau cùng lại thản nhiên nói: “Không có việc gì.” Nói xong một câu này, Lãnh Cầm liếc mắt nhìn Đinh Việt một cái, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Ánh mắt của Đinh Việt từ trước tới nay cũng không phức tạp, hắn nhìn chăm chăm Lãnh Cầm, rồi im lặng không mở miệng.

.

.

Cuộc sống trở về như trước khi Phương Tiểu An biến mất, Lãnh Cầm đã đóng cửa khách điểm, không tiếp tục buôn bán. Nàng và Đinh Việt vẫn ở trong khách điểm làm việc của mình, ngẫu nhiên sẽ giải quyết việc lớn nhỏ phát sinh hỗn loạn trong trấn Lâm Nhân, hoặc là tới phía Tây của Hoa Mạc giải quyết vài người. Mỗi ngày cứ trải qua như vậy.

Mãi tới hơn mười ngày sau, cửa lớn của khách điểm bị một người đập mạnh.

Nói thật, Lãnh Cầm không ngờ sẽ có người hơn nửa đêm tới đập cửa khách điểm, cũng thật không ngờ người kia có thể đập được cửa lớn ra, càng không nghĩ trong tay người kia lại có một thanh đao rỉ sắt.

Thời điểm người nọ giơ chân đập cửa được một nửa, Lãnh Cầm và Đinh Việt đã ra khỏi phòng, Lãnh Cầm khoác áo ngoài nhanh chóng xuống lầu, vừa mới đi tới trước cửa thì người kia đã đá văng cửa lớn đi vào.

Động tác của Lãnh Cầm hơi cứng đờ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào người vừa tới.

Người tới là một nam tử, dáng người vô cùng cao lớn, bên ngoài gió to thổi mạnh hơi có mưa phùn cho nên vạt áo ngoài thân hình râm nắng có chút ẩm ướt. Khuôn mặt của nam tử giống như được chạm khắc, đêm đã khuya nên trong nhà chỉ có đèn lồng đỏ xuống ánh sáng hồng hồng chiếu vào khuôn mặt của hắn, nhìn có vẻ khá quỷ dị.

Lãnh Cầm nhìn chằm chằm vào nam tử, đột nhiên cảm giác được hơi thở nguy hiểm.

“Người là ai?” Lãnh Cầm mở miệng nói.

Hai mắt nam tử trước mặt hơi hồng hồng, hấn nhú chặt lông mày, có vẻ đang do dự có nên mở miệng hay không. Ở phía sau, Đinh Việt vừa lúc chạy từ trên lầu xuống, mắt thấy nam tử trước mặt Lãnh Cầm có cầm theo đoản đao, nhin không được quát lớn: “Người là người phương nào! Lại dám xông vào khách điểm Lâm Nhân!”

“Ta...” Nam tử kia rốt cuộc đã mở miệng, nhưng giọng nói lại khàn khàn.

Một lời này lại khiến Lãnh Cầm ngẩn người, nàng giơ tay ngăn Đinh Việt vừa chạy tới, khẽ nói: “Nói chuyện.” Một câu này, tất nhiên là nói với nam tử kia.

Nam nhân này có vẻ không ngờ thái độ của Lãnh Cầm lại cương quyết như vậy, hấn nheo mắt đánh giá cẩn thận Lãnh Cầm đứng trước mắt, cô nương nhỏ nhắn xinh đẹp này không ngờ trên người lại có một sức mạnh khiến người khác rét lạnh không thể bỏ qua. Sau đó, nam tử nói: “Ta muốn tìm nơi ngủ trọ.”

“Khách điểm của chúng ta đã đóng cửa rồi.” Lãnh Cầm liếc nhìn đèn lồng ngoài cửa.

Nam tử vẫn đi vào phía cửa của khách điểm, hấn nói: “Nếu ta nhói ta nhất định phải tìm nơi ngủ trọ thì sao?”

Lãnh Cầm vốn tưởng rằng nam tử này sẽ nghĩ cách tiến vào, hoặc là giằng co với nàng, hoặc là nói với nàng nỗi khổn khổ phải tìm nhà trọ, hoặc hấn sẽ trực tiếp giơ đao buộc nàng chấp nhận. Ai ngờ, nam tử này, sau một khoảnh khắc lại ngã xuống đất.

“Bịch bịch” một tiếng, nam tử yếu ớt ngã trên mặt đất.

Lãnh Cầm và Đinh Việt đứng sau lưng nàng đồng thời sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn người nam tử đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

“...” Đây là Lãnh Cầm.

Đinh Việt do dự một lúc lâu rồi mở miệng: “Lão đại...”

“Ừm.” Lãnh Cầm đáp lời.

“Chúng ta có cần quản cái tên gia hỏa kia không?” Đinh Việt hỏi.

“...Không cần.” Lãnh Cầm trả lời.

“A...” Đinh Việt gật đầu.

Kết quả, ngày hôm sau, người nam tử kia tỉnh lại, phát hiện mình đang ở một gian phòng vô cùng đơn sơ. Trong phòng bài trí vô cùng đơn giản, bên trong có rất ít đồ, khiến cho gian phòng không có vẻ chật chội. Nam tử cau mày trầm tư một lát, có vẻ như đang nhớ lại chuyện xảy ra trước khi hắn hôn mê, sau cùng hắn cũng nhớ ra.

Hắn đi tới nơi hẻo lánh trấn Lâm Nhân này, vốn định tìm một khách điểm dưỡng thương, ai ngờ trấn nhỏ này chỉ có một khách điểm, mà khi hắn gõ cửa khách điểm thì lại phát hiện ra khách điểm này không nhận khách nhân.

Hắn tranh luận cùng lão bản của khách điểm một chút, giữa chừng lại không chống đỡ nổi nên hôn mê.

Nếu như vậy, hiện giờ mình nên bị lão bản khách điểm kia ném trên đường cái...

“Người tỉnh rồi.” Lãnh Cầm dựa bên cạnh cửa, lạnh lùng chăm chú nhìn người nam tử này.

Không sai, nàng thực sự nên ném tên này ra đường để cho hắn tự sinh tự diệt, nhưng đấu tranh một lúc, nàng vẫn cứu người nam tử này, nguyên nhân... Ngay cả bản thân nàng cũng không rõ lắm.

Nam tử hơi ngẩn ra, sau đó hiểu rõ: “Đa tạ cô nương cứu mạng.”

“Không cần.” Lãnh Cầm lại không chọc ghẹo nam tử này, nàng lạnh lùng lên tiếng, sau đó định rời khỏi gian phòng, trước khi rời đi lại dừng bước, khẽ nói: “Phòng người đang ở là của một vị bằng hữu trước kia của ta đã ở, phòng khác chưa kịp dọn dẹp nên để người ở chỗ này, khi nào phòng dọn dẹp xong, người lập tức đi sang đó.”

Nam tử này có vẻ dễ nói chuyện hơn so với suy nghĩ của Lãnh Cầm, điều này khiến Lãnh Cầm cực kỳ vui mừng.

“Đừng làm gian phòng này lộn xộn.” Lãnh Cầm dặn dò một lần nữa.

“Ừm.” Nam tử gật đầu liên tục, cuối cùng lại vội vàng thêm một câu: “Ta tên là Nhậm Lăng, xin hỏi quý danh của cô nương?”

“Lãnh Cầm.” Lãnh Cầm thản nhiên nói một câu rồi xoay người đi khỏi phòng của nam tử.

Không biết vì sao, khi nói chuyện với nam tử tên Nhậm Lăng này luôn làm Lãnh Cầm nghĩ tới Phương Tiểu An. Nhớ về lúc trước Phương Tiểu An được mình cứu, cảm thấy phản ứng với Nhậm Lăng có hơi khác biệt, nhớ lại nếu bây giờ người mình nói chuyện là Phương Tiểu An, thì hắn sẽ mở miệng thế nào.

Lãnh Cầm vừa đang nghĩ mình đã nghĩ quá nhiều, vừa đi tới phòng bếp. Trong phòng bếp, Đinh Việt đang bận rộn, hắn quạt lửa, đun ấm thuốc phía trên, quay sang nói với Lãnh Cầm: “Lão đại, tên kia dậy rồi?”

“Ừm, hắn nói hắn tên là Nhậm Lăng, đừng gọi hắn là tên kia nữa.” Lãnh Cầm gật đầu.

“Nhậm Lăng?” Đinh Việt sửng sốt.

Lãnh Cầm hí hóp mắt, suy đoán Đinh Việt đã nghe qua cái tên này, nếu không cũng không có khả năng phản ứng như vậy, nàng nói: “Đinh Việt, người quen người này?”

Đinh Việt cười hắc hắc, động tác tay dừng lại, đột nhiên có vẻ thần bí nói: “Ta đã nghe qua, lão đại, người cũng biết ta rảnh rồi không có chuyện gì sẽ thích tìm hiểu bí mật ở giang hồ. Tuy thiên hạ này có rất nhiều chuyện ta chưa thấy qua, nhưng đã nghe nói qua.”

“A...” Lãnh Cầm không mặn không nhạt đáp lời, lập tức ngược mắt nói: “Vậy người thử nói xem, Nhậm Lăng là người phương nào?”

“Danh sĩ giang hồ Nhậm Lăng, nghe nói là người võ công tái thế, có một lòng hiệp nghĩa, tế thế cứu dân, vô cùng yêu thương vợ chưa cưới của mình... Nhưng những thứ này cũng không phải nguyên nhân mấy ngày nay hắn trở nên nổi danh.” Đinh Việt nói tới chỗ cao hứng, lại thấy Lãnh Cầm không hỏi gì, lại phải tự mình bổ sung tiếp: “Vài ngày trước hắn nổi tiếng vì hắn đã giết một đồng môn của mình, sau đó tìm chỗ giấu đi. Hiện tại tất cả mọi người đều đuổi giết hắn, không ai biết vì sao hắn lại muốn giết đồng môn của mình.”

Lãnh Cầm yên lặng nghe Đinh Việt nói xong, nhíu mày thản nhiên nói: “Giang hồ? Thật sự là nơi khiến người ta khó hiểu.”

“Không thể nói như vậy...” Đinh Việt vội vàng mở miệng, muốn thay đổi quan điểm của Lãnh Cầm với giang hồ.

Có điều Lãnh Cầm không tiếp tục nghe Đinh Việt nói chuyện phiếm, nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng bếp, chỉ để lại một câu: “Người mau bưng thuốc cho Nhậm Lăng, đêm qua ta trông coi tên kia cả một đêm, bây giờ muốn đi ngủ... Khi thương thế của tên gia hỏa kia tốt lên thì đuổi hắn đi, ta cũng không muốn gây chuyện.”

“Ai?” Đinh Việt sửng sốt, chớp mắt.

16. Chương 16: Nướng (một)

Chỉ có điều không đợi tới lúc Lãnh Cầm đuổi người ra khỏi khách điểm thì đã xảy ra một việc.

Ngày thứ hai, mãi tới khi mặt trời đã lên cao, Lãnh Cầm mới thức dậy, mặc y phục rồi ra gõ cửa phòng Đinh Việt, gọi hắn dậy làm bữa sáng. Nhưng khi nàng đi về phía phòng Đinh Việt, vừa lúc đi qua trước cửa phòng Phương Tiểu An đã ở, nghe thấy có tiếng động phát ra từ trong phòng.

Lãnh Cầm sửng sốt một chút, giơ tay định gõ cửa, tay đưa ra lại đột nhiên nhớ ra hiện giờ người ở trong phòng không phải là Phương Tiểu An, mà là người nam tử kia.

Lãnh Cầm hơi nhếch môi, lộ ra nụ cười không rõ ý nghĩa, chậm rãi buông tay xuống, quay lưng đi.

Bên ngoài này Lãnh Cầm vừa buông tay xuống thì ở bên kia Đinh Việt vừa mở cửa phòng ra. Từ khi Phương Tiểu An rời đi, khách điểm Lâm Nhân không có đầu bếp, hai người cũng không mở cửa buôn bán cho nên thức dậy trễ hơn. Ngày hôm đó Đinh Việt dậy có thể coi là sớm. Đinh Việt vừa quay đầu sang đã nhìn thấy Lãnh Cầm đứng trước cửa phòng kia, hắn nhìn không được “Oa” một tiếng, hỏi “Lão đại, sao người lại đứng ở đó? Muốn giúp Nhậm đại hiệp sao?”

“Ai muốn giúp hắn?” Lãnh Cầm hơi nhếch môi đi tới trước mặt Đinh Việt, sắc mặt không hề đẹp mắt nói: “Đinh Việt, còn chưa đi nấu bữa sáng?”

Đinh Việt vỗ đầu, cười ha ha hai tiếng: “Lập tức đi.”

Dứt lời, hắn nhanh như chớp đi xuống lầu.

Lãnh Cầm cảm thấy Đinh Việt người này càng ngày càng mặt dày. Trước kia cũng không thấy cái miệng hắn có bao nhiêu lợi hại, bây giờ thì cái gì cũng dám nói. Có lẽ là vì có quan hệ với thời gian trước Phương Tiểu An ở trong khách điểm, Đinh Việt bị bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi của Phương Tiểu An ảnh hưởng. Nhớ lại chuyện đó, Lãnh Cầm giật mình nhận ra mình lại nghĩ về Phương Tiểu An.

“Phương Tiểu An đi chết đi, tên mập đều đi chết đi.” Lãnh Cầm nói thầm một tiếng, sau cùng nhìn thoáng qua cửa phòng bên cạnh đóng chặt, rồi tự mình đi xuống lầu.

Điểm tâm Đinh Việt làm rất nhanh cũng rất đơn giản. Lãnh Cầm cầm đũa nhìn bữa sáng trước mặt, không thể nào động đũa nổi. Ho nhẹ một tiếng, Lãnh Cầm chậm rãi ngược mắt nhìn Đinh Việt: “Đinh Việt, đây là bữa sáng hôm nay...”

“Ừm, bữa sáng.” Đinh Việt gật gật đầu, nụ cười có chút xấu hổ.

Lãnh Cầm lại cúi đầu nhìn một đồng trước mặt mình không biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng vẫn động đũa. Rất khó ăn, có thể là do trước đó đã quen đồ ăn của Phương Tiểu An, cho dù bây giờ hắn đã đi lâu rồi, nhưng đồ ăn Đinh Việt nấu vẫn rất khó chấp nhận.

Lãnh Cầm không dễ dàng nuốt bữa sáng do Đinh Việt làm, thu dọn một chút rồi đi lên lầu, lại nghe Đinh Việt nói: “Lão đại, vị Nhậm đại hiệp kia cũng thức dậy rồi nhỉ? Chúng ta có phải đưa cơm lên cho hắn không?”

“...Ừm.” Lãnh Cầm chần chờ một chút mới nói, bất chợt muốn đi vào phòng bếp tìm bát cho hắn mang lên.

Ai ngờ Đinh Việt lại ngăn cản Lãnh Cầm, có dụng ý khác nở nụ cười: “Lão đại à, trong khách điểm chúng ta không còn gì ăn nữa, không bằng lão đại người ra ngoài mua chút đồ ăn đi? Cả ngày ở trong khách điểm

cũng buồn chán phải không? Người ra ngoài một chút, còn bữa sáng này để ta đưa cho Nhậm đại hiệp được không?”

Lãnh Cầm quen biết Đinh Việt lâu như vậy nên có thể hiểu Đinh Việt đang bày trò gì, hẳn chắc chắn vô cùng hâm mộ cái người giang hồ võ lâm kia, cho nên muốn thừa dịp đưa cơm hỏi thăm Nhậm Lăng về mấy người giang hồ hiệp khách.

Lãnh Cầm biết rõ chút mờ ám này của Đinh Việt, nhưng cũng không vạch trần hẳn, chỉ thản nhiên gật đầu nói: “Được rồi, ta đi mua đồ ăn, người chăm sóc tốt cho vị Nhậm đại hiệp kia.” Nàng để cho người kia thoải mái một chút, sau đó sẽ sớm rời khỏi khách điểm.

Đinh Việt thấy Lãnh Cầm đồng ý, cao hứng liên tục gật đầu.

Trong lòng Lãnh Cầm thở dài một tiếng, cũng không nói nhiều, đợi cho Đinh Việt bưng cơm lên tìm vị đại hiệp giang hồ kia, nàng mới mở cửa khách điểm chuẩn bị ra ngoài. Nhưng mà...Nàng vừa mới mở cửa khách điểm, đã nhìn thấy tên gia hỏa mập mạp cúi thấp đầu đứng trước cửa khách điểm. Vừa thấy nàng mở cửa, hẳn liền ngẩng đầu lên, một đôi mắt to chạm vào ánh mắt nàng.

Động tác của Lãnh Cầm nháy mắt cứng lại, nàng thế nào cũng không ngờ nổi, một người đã đi tìm rất lâu mà lại có một ngày tự xuất hiện trước cửa lớn của nàng.

Trong chớp mắt, Lãnh Cầm vậy mà không biết mình nên nói cái gì, làm cái gì.

Không ngờ Phương Tiểu An lại biết hẳn nên nói gì, làm gì. Hắn chăm chú nhìn ánh mắt chằm chằm của Lãnh Cầm, Phương Tiểu An ngày thường luôn bình tĩnh nhưng lúc này lại xuất hiện chút cảm xúc không tên. Hắn hơi tiến lên một bước, khẽ nói: “Lãnh cô nương, khách điểm này của các người, vẫn thiếu đầu bếp chứ?”

Lãnh Cầm hơi vênh môi, không biết rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Lãnh Cầm đợi một lúc, nhưng không nghe thấy Phương Tiểu An đáp lại, hẳn không khỏi lại gục đầu xuống, thối lui một bước, nói: “...Vậy thì tôi đi trước, quây rầy rồi.”

Vốn là Lãnh Cầm muốn giáo huấn Phương Tiểu An một phen, ai ngờ Phương Tiểu An cứ đi như vậy, điều này khiến Lãnh Cầm trở tay không kịp. Cho nên, giống như không kịp suy nghĩ, Lãnh Cầm đã nói: “Vài ngày trước khách điểm của chúng ta mới có một vị đầu bếp đi khỏi, hiện tại vị trí kia vẫn trống.”

Động tác của Phương Tiểu An ngừng lại, đầu bếp trong lời Lãnh Cầm nói, rõ ràng chính là hắn.

Vốn là hắn đã xoay người đi, lúc này lại quay đầu lại: “Như vậy cô nương...”

“Khách điểm của chúng ta không có nhiều lợi nhuận, huynh ở lại khách điểm, tiền công cũng không nhiều.” Lãnh Cầm đi vào phía trong khách điểm, tùy tiện ngồi xuống một cái bàn, tự tiểu phi tiểu nhìn Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An hiểu rõ ý của Lãnh Cầm, cho nên hắn nhẹ nhàng nói một câu: “Chỉ cần có một nơi để ngủ, Phương mỗ đã cảm thấy hài lòng.”

Hóa ra đó là lí do mà tên mập làm rất nhiều đồ ăn ngon kia đã tự mình trở lại. Lãnh Cầm cảm thấy có chút không tin nổi, nhưng nàng lại không muốn biểu hiện cảm xúc trước mặt Phương Tiểu An, cho nên nàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Đừng cao hứng quá sớm, hiện tại phòng của huynh đã có người ở, trước tiên huynh ở lại phòng bên cạnh phòng Đinh Việt đi.”

“Được.” Phương Tiểu An vẫn cúi thấp đầu như cũ.

Lãnh Cầm đang muốn sắp xếp cái gì, nhưng lúc này trên lầu lại vang lên tiếng kêu sợ hãi của Đinh Việt, tiếp theo đó là tiếng đồ sứ vỡ vụn. Lãnh Cầm hơi ngần ra, ngẩng đầu nhìn lên phía trên lầu. Phương Tiểu An không rõ chân tướng, hẳn bắt quả vừa mới trở lại khách điểm, căn bản không biết trong khách điểm còn có người khác, chỉ có chút nghi hoặc với câu nói vừa rồi của Lãnh Cầm “Hiện tại phòng của huynh đã có người ở, trước tiên huynh ở lại phòng bên cạnh phòng Đinh Việt đi.”

Không kịp nghĩ nhiều, Lãnh Cầm quay sang Phương Tiểu An nói: “Ta lên trên xem.”

Lãnh Cầm thật không ngờ rằng mình vừa đứng dậy thì đã bị một người kéo tay lại, Phương Tiểu An vẫn một bộ dáng thản nhiên như vậy, khẽ nói: “Ta cùng cô lên đó.” Giọng nói của Phương Tiểu An vốn dĩ rất nhỏ, giống như sợ kinh động cái gì, nhưng giờ phút này không ngờ lại có vẻ lớn tiếng.

Lãnh Cầm vừa ngơ ngác nháy mắt thì người đã bị Phương Tiểu An nắm tay đi lên lầu rồi.

Hai người vừa đi lên bậc thang thì đã nhìn thấy Đinh Việt đi ra khỏi phòng Nhậm Lăng, sắc mặt của hắn có chút khó coi, thỉnh thoảng còn quay lại nhìn ngó xung quanh phòng.

Nhìn bộ dáng thất kinh của Đinh Việt, Lãnh Cầm nhin không được giữ chặt cánh tay Đinh Việt, trầm giọng nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Đinh Việt cảm giác có người đụng hắn, lập tức kinh hô, suýt nữa chụp một cái tát về phía Lãnh Cầm. Lãnh Cầm hừ lạnh một tiếng ý quát hắn ngừng lại. Lúc này Đinh Việt mới phát hiện ra người ở trước mặt là Lãnh Cầm. Lấy lại bình tĩnh, Đinh Việt chỉ chỉ vào gian phòng kia nói: “Lão đại...Lão đại người tới vừa kịp lúc, vị Nhậm đại hiệp hắn...Hắn không ngừng thổ huyết, không thể dừng lại được, hiện trong phòng đều là...”

Lãnh Cầm nhú mày, lúc này nàng mới phát hiện trên giấy của Đinh Việt cũng dính rất nhiều máu.

“Ta vào xem.” Lãnh Cầm im lặng một chút, vẫn nên vào.

Nàng vừa bước một bước, mới phát hiện tay mình vẫn bị người nào đó nắm. Ngay thường Phương Tiểu An vẫn không dám để nàng đụng chạm, lúc này lại không hề cố kỵ. Lãnh Cầm không nhin được nói: “An mập mập, huynh và ta cùng vào.”

Phương Tiểu An không nói gì thêm, hắn vốn là tính cùng vào xem với Lãnh Cầm.

Chỉ là Đinh Việt đang đứng bên cạnh hai người nháy mắt sợ ngây người, vừa rồi hắn quá bối rối, chỉ lo cho Nhậm Lăng ở bên trong nên mãi lúc này hắn mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào Phương Tiểu An đã đứng đằng sau Lãnh Cầm.

“Phương...Phương huynh đệ?” Đinh Việt sợ hãi hô lên.

Phương Tiểu An gật đầu với Đinh Việt, khóe môi hơi nhếch lên..

Đinh Việt ngẩn người, cũng muốn cười cười thăm hỏi với Phương Tiểu An, nhưng cười một nửa thì trong lòng nhớ ra lúc này thật sự không phải là lúc nên cười.

Lãnh Cầm cùng Phương Tiểu An đi vào trong phòng, nhìn thấy tình huống giống như Đinh Việt tả lại. Nhậm Lăng vô lực nằm ở cạnh giường, trên người vẫn mặc áo lót, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng, còn đồ ăn Đinh Việt mang vào lại rơi đầy dưới cạnh bàn, mảnh vụn đồ sứ rơi đầy trên đất, đồ ăn và đất nháo nhào, thậm chí lẫn cả máu tươi của Nhậm Lăng. Nhìn cảnh đó khiến người khác có cảm giác buồn nôn.

“Thật...Thật xin lỗi...” Mắt thấy Lãnh Cầm và Phương Tiểu An đi vào phòng, Nhậm Lăng bất đắc dĩ cười cười, ôm ngực nói một câu đứt quãng.

Lãnh Cầm quả thật có chút bội phục Nhậm Lăng, vào loại thời điểm này hắn không nhớ ra cầu cứu lại còn nói một tiếng xin lỗi với nàng.

Lãnh Cầm mở miệng nói: “Trước tiên người đừng nói gì, ta giúp người đi tìm đại phu.”

“Không...Không cần...” Nhậm Lăng giãy giụa có vẻ muốn đứng lên, nhưng hắn mất nhiều máu như vậy, căn bản là không có một chút hơi sức nào.

Lòng dạ Lãnh Cầm có cứng rắn mấy cũng không thể nhìn bộ dáng liều chết của hắn, nhin không được quát ngừng lại: “Dừng lại, Nhậm Lăng! Đừng nghĩ rằng ta cứu người là người có thể chết ở khách điểm của ta!” Hắn căn bản không biết, người chết trong khách điểm có quan hệ thế nào với nàng và khách điểm.

Nhậm Lăng ngẩn ra, ngay cả Phương Tiểu An đứng ở một bên cũng không biết nói gì.

Mắt thấy Nhậm Lăng rốt cuộc đã an phận, lúc này Lãnh Cầm mới quay sang Phương Tiểu An nói: “Huynh trông hắn một chút, ta đi giúp hắn tìm đại phu.”

“Ừm.” Phương Tiểu An gật đầu.

Không biết tại sao Lãnh Cầm lại yên tâm về Phương Tiểu An như vậy, nói xong câu đó, Lãnh Cầm không chút do dự xoay người chạy ra ngoài. Còn Phương Tiểu An nhìn thoáng qua bóng lưng của Lãnh Cầm, rồi dời tầm mắt nhìn Nhậm Lăng đang nằm trên mặt đất giống như bùn nhão.

Nhậm Lăng nhìn thấy Lãnh Cầm rời đi, lập tức bắt đầu tiếp tục không an phận muốn đứng lên. Phương Tiểu An nhìn động tác của hắn, không nói được một lời.

Mãi tới khi Nhậm Lăng cuối cùng hết hơi sức ngã nhào trên đất, toàn thân dính đầy máu của mình, Phương Tiểu An mới đi qua, giơ tay đỡ hắn. Nhậm Lăng sững sốt nhìn Phương Tiểu An rồi nói: “Không cần...Không cần lo cho ta, xin người...”

“Không cần cầu xin ta, Nhậm Lăng.” Phương Tiểu An khẽ nói.

Một câu này, khiến động tác của Nhậm Lăng ngừng lại.

17. Chương 17: Nướng (hai)

Tới khi Lãnh Cầm kéo lão đại phu chạy về khách điểm thì thấy cảnh tượng Phương Tiểu An đang yên lặng dọn dẹp phòng, còn Nhậm Lăng thì yên lặng ngủ.

Sắc mặt Nhậm Lăng xanh mét, vết máu trên khoe môi đã được lau sạch sẽ, y phục cũng đổi thành sạch sẽ, chỉ có điều trên mặt đất còn rất nhiều vết máu. Phương Tiểu An cầm một cái khăn đang lau rửa.

Đinh Việt không dám đi vào phòng, lúc này đợi cho Lãnh Cầm trở về mới cẩn thận đi theo Lãnh Cầm.

Nhìn thấy Lãnh Cầm mời đại phu vào phòng, Phương Tiểu An từ từ đứng dậy, để cái khăn dính đầy máu về đằng sau, khẽ nói: “Nhanh để đại phu nhìn xem đi.”

“Ừm.” Lãnh Cầm nhìn Phương Tiểu An, có cảm giác lúc này Phương Tiểu An rất khác thường, chắc là mình đã quá đa nghi, rồi nàng quay lại nói với đại phu: “Đại phu, mời xem vết thương của hắn.”

Đại phu gật đầu, quay đầu nhìn người trên giường, nhìn không được đi nhanh tới trước, giơ tay đặt lên mạch thượng của Nhậm Lăng.

Không lâu sau, vị đại phu đã rút tay về, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng đứng lên. Ánh mắt quét qua ba người Lãnh Cầm, đại phu thở dài một tiếng nói: “Người trẻ tuổi này sao có thể biến thành cái dạng này chứ, hazz, các người...”

“Làm sao vậy?” Đinh Việt thiếu kiên nhẫn trước tiên, không đợi đại phu nói ra đã hỏi trước.

Đại phu liếc nhìn Đinh Việt một cái, lại thở dài, sau một lát mới nói: “Quả thật ta không cứu được người này, ta bắt quả chỉ là lang trung bình thường trong trấn, làm sao có thể trị được loại thương tổn này...”

“Hắn bị thương tổn gì thế?” Lãnh Cầm hỏi lại, trong lòng hơi căng thẳng.

Đại phu đáp: “Hắn chắc chắn đã bị thương nặng, sau đó vội vàng chạy trốn, không chăm sóc thân thể của mình cho nên mới tạo thành hậu quả như vậy, không ngừng thổ huyết. Hiện tại thân thể của hắn quá mức suy yếu, lại không còn nhiều máu, chỉ sợ là...”

“Không có một chút hy vọng sao?” Phương Tiểu An cũng mở miệng hỏi.

Đại phu im lặng cuối cùng chậm rãi lắc đầu.

Lãnh Cầm cũng hiểu rõ, sinh tử có số mệnh, đôi khi bọn họ cũng không thể cưỡng cầu. Chỉ là, tuy chỉ quen biết Nhậm Lăng trong thời gian ngắn nhưng vẫn không muốn nhìn thấy một sinh mệnh trôi qua trước mắt mình.

Có lẽ là quá mức tàn nhẫn, hoặc có lẽ nàng quá mức yếu đuối, Lãnh Cầm nhớ lại.

“Nếu vậy xin đại phu hãy tận lực, để cho hần sống lâu hơn một chút.” Đến lúc này, Phương Tiểu An vẫn một bộ dạng bình tĩnh, trong nháy mắt đã khiến Lãnh Cẩm cảm thấy Phương Tiểu An là người nhìn quen sinh tử.

Có lẽ cũng không nhất định như vậy.

Cuối cùng đại phu cũng kê đơn thuốc, sau đó rời khỏi khách điểm Lâm Nhân.

Lãnh Cẩm lệnh cho Đinh Việt đi sắc thuốc, còn bản thân lại cùng Phương Tiểu An dọn dẹp phòng. Có điều khi Lãnh Cẩm ngồi xổm xuống muốn lau vết máu trên mặt đất thì Phương Tiểu An cũng ngồi xuống, quay sang nàng thân nhiên nói: “Cô đi chăm sóc Nhậm Lăng đi, ta lau là được rồi.”

Lãnh Cẩm vốn tưởng rằng Phương Tiểu An xem nàng là nữ nhân cho nên mới nói chuyện như vậy, nhưng khi nàng ngược mắt lên nhìn Nhậm Lăng yếu ớt cực điểm nằm trên giường, rất nhiều lời định nói nhất thời không thể mở miệng được.

Lãnh Cẩm gật đầu, đứng lên đến trước giường.

Nhậm Lăng còn chưa tỉnh lại, hơi thở suy yếu, như thể lúc nào cũng có thể mất đi tính mạng. Lãnh Cẩm đi bưng nước ấm, dùng khăn tay cẩn thận lau mồ hôi trên trán hần. Giờ phút này nàng cũng không phát hiện ra trên mặt mình có bao nhiêu vẻ ngưng trọng, nhưng Phương Tiểu An thấy rất rõ.

Phương Tiểu An ngược mắt nhìn nhất cử nhất động của Lãnh Cẩm, động tác trên tay cũng dần dần chậm lại. Lãnh Cẩm vừa lau rửa cho Nhậm Lăng, vừa nói: “An mập mạp, huynh nói xem...Thật sự không có biện pháp cứu hần sao?”

“...Ta không biết.” Phương Tiểu An trả lời một câu, dừng một chút, dường như cảm thấy lời nói quá mức lạnh nhạt, vì thế bổ sung thêm: “Có lẽ đại phu có y thuật inh sẽ có biện pháp trị thương tổn của hần.”

Dù sao đại phu trong trấn ngày thường chỉ chữa mấy bệnh ho khan đau đầu, còn nội thương ngoại thương trên giang hồ thật sự cực kỳ hiếm gặp. Trấn Lâm Nhân này có vị trí xa xôi, chưa bao giờ gặp qua đại phu giang hồ, càng không thể nói tới thần y.

Lãnh Cẩm cũng biết việc này cực kỳ khó khăn, nhưng không biết vì sao trong lòng nhất định không chịu thừa nhận.

Thở dài một tiếng, Lãnh Cẩm vẫn muốn nói tiếp thì Phương Tiểu An lại đứng lên, cúi đầu nói: “Khăn này lau bẩn quá rồi, ta đi giặt một chút.” Trên mặt đất còn vết máu chưa lau sạch sẽ, khăn lau trên tay Phương Tiểu An đã biến thành màu đỏ sẫm.

Lãnh Cẩm không nói gì hết, nhìn thấy Phương Tiểu An đi ra khỏi phòng, Lãnh Cẩm mới thở dài một hơi. Phương Tiểu An là khối cọc gỗ, cọc gỗ rất rất lớn, hoàn toàn mặc kệ trong lòng người khác nghĩ cái gì. Lãnh Cẩm oán thăm trong lòng một phen, không biết vì sao trong ngực rất ngọt ngào.

Cũng vào lúc này, Nhậm Lăng nằm trên giường rên rỉ một tiếng, từ từ mở mắt ra.

Nhìn thấy Nhậm Lăng tỉnh lại, Lãnh Cẩm buông khăn trong tay ra, khẽ ho một tiếng rồi nói: “Ngươi tỉnh rồi?”

“Cô..Cô nương...” Giọng nói của Nhậm Lăng nghe rất yếu ớt, lúc nào cũng thở hổn hển.

Động tác của Lãnh Cẩm ngừng một lát, vội vàng ngăn hần nói tiếp, khẽ nói: “Trước tiên ngươi đừng nói gì, đại phu vừa mới tới, Đinh Việt đang giúp người sắc thuốc.”

“Ta...Ta không sống được nữa, cô nương không cần phí tâm.” Nhậm Lăng có vẻ vô cùng rõ tình huống thật sự lúc này của mình, cười khổ lắc lắc đầu.

Lãnh Cẩm nhếch môi, qua một lúc lâu sau mới nói: “Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta nói rồi không được chết trong khách điểm của ta, ngươi muốn chết cũng phải khỏe lên, để ta đuổi người đi, hoan nghênh ngươi chết ở bên ngoài.”

Nhậm Lăng nghe những lời này, hơi ngẩn ra.

Lãnh Cầm cũng không nói nhiều, đặt khăn tay ở bên cạnh, đứng lên nói: “Tóm lại, hiện tại người không thể chết được.”

“Ha ha...” Nhậm Lăng vốn tưởng rằng Lãnh Cầm có thể nói rất nhiều đạo lý, ai ngờ Lãnh Cầm đứng lên, vẻ mặt ngưng trọng nhưng chỉ nói một câu giống như nói nhảm vậy.

“Nhậm đại hiệp đã tỉnh?” Ngoài cửa truyền tới giọng nói của Phương Tiểu An. Lãnh Cầm ngược mắt nhìn lại, khẽ gật đầu. Lãnh Cầm chỉ lo nhìn Phương Tiểu An, nên không phát hiện trong ánh mắt Nhậm Lăng lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất.

Thấy Phương Tiểu An cầm một cái khăn đi vào phòng, Lãnh Cầm nghĩ nghĩ rồi nói: “An mập mập, trước tiên huynh hãy trông coi Nhậm Lăng, ta đi xem Đình Việt đã sắc thuốc xong chưa.”

Phương Tiểu An gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Chuyến đi này của Lãnh Cầm rất nhanh chóng, nàng bưng một chén thuốc đen ở trong tay, vẫn còn bốc lên hơi nóng. Nàng đặt chén thuốc ở trên bàn, quay sang Phương Tiểu An nói: “An mập mập, huynh dìu hần ngồi dậy uống thuốc.”

“Ừm.” Phương Tiểu An trả lời, tiến lên cẩn thận đỡ Nhậm Lăng dậy, để hần dựa vào đầu giường.

Lãnh Cầm thấy Phương Tiểu An nâng Nhậm Lăng dậy rồi mới bưng bát thuốc tới, ngồi xuống cạnh giường, múc một muỗng thuốc đưa tới miệng Nhậm Lăng, khẽ nói: “Có hơi nóng, cho nên uống từng muỗng một đi.”

“Này...Cô nương, này...” Vẻ mặt Nhậm Lăng khá khó xử, tuy bị trọng thương nhưng vẫn không được tự nhiên xoay đầu sang bên cạnh.

Lãnh Cầm hơi nhíu mày, lập tức hiểu ý hần không muốn nữ nhân bón thuốc cho hần. Cho nên Lãnh Cầm lại đặt chén thuốc vào tay Phương Tiểu An, còn mình đứng lên ngồi xuống bàn: “Thế này đi, An mập mập, huynh tới giúp hần.”

Phương Tiểu An cầm lấy chén thuốc, không hề nói gì, ngồi xuống đầu giường của Nhậm Lăng. Khi hần ngồi xuống...Cả giường dường như bị lún xuống nửa phần.

Lãnh Cầm làm bộ không nhìn thấy, nhìn thẳng vào Nhậm Lăng hỏi: “Vì sao không cố gắng sống sót?” Nàng không tin lại gặp được một người giống như Phương Tiểu An, nhiệt tình tự sát.

Mà Nhậm Lăng nghe thấy Lãnh Cầm hỏi vấn đề này, vẻ cười khổ trên mặt lại càng đậm. Nhậm Lăng có chút không tự nhiên khi được Phương Tiểu An bón thuốc, khẽ than nhẹ một tiếng rồi nói: “Cô nương, người...Có hứng thú nghe ta kể chuyện cũ không?” Tranh thủ lúc này hần còn có thể mở miệng.

Lãnh Cầm vốn tưởng rằng hần sẽ không nói ra nguyên nhân, ai ngờ Nhậm Lăng lại phối hợp như vậy, thế nên nàng gật đầu nói: “Người nói đi.”

Vẻ mặt Nhậm Lăng trắng xanh cười cười: “Ta không muốn sống tiếp, bởi vì nếu ta sống sót thì người mà ta coi trọng nhất thế gian kia, sẽ không thể sống sót.” Câu này vừa nói ra từ miệng hần, Lãnh Cầm nhận không được gục đầu xuống, không nhìn hần.

Nàng cũng không rõ đây là vì sao, có lẽ chỉ là không đành lòng nhìn vẻ mặt lúc này của Nhậm Lăng. Bởi vì nghe thấy Nhậm Lăng nói như vậy, nên biết được hần nhất định có lý do bất đắc dĩ.

Quả nhiên, Nhậm Lăng nhanh chóng tiếp tục nói: “Ta bất quá chỉ là...Cầu mà không thể cầu, cho nên chỉ có thể thành toàn mà thôi.” Trong mắt Nhậm Lăng tràn đầy cảm xúc không rõ ràng. Lãnh Cầm có lẽ đã hiểu, lại có lẽ kỳ thật không hiểu, nàng chỉ gật đầu, không nói gì.

Phương Tiểu An yên lặng bón thuốc cho Nhậm Lăng, không hề nói gì.

Nhậm Lăng từ từ nói chuyện của mình. Lãnh Cầm không ngờ hần lại nói ra như vậy, có lẽ ngay cả Nhậm Lăng cũng thật sự không ngờ mình có thể nói sự cố của bản thân mình ra. Chuyện cũ của Nhậm Lăng thật ra rất đơn giản, đó giống như truyện mỗi ngày trên giang hồ. Nữ nhân thanh mai trúc mã yêu nam tử khác, Nhậm Lăng vì muốn hai người bọn họ ở cùng nhau, nên ngày đại hôn đã đào hôn, lại lấy đi thứ trọng yếu

của môn phái, để tất cả mọi người tưởng rằng hần sai, do đó tất cả lực chú ý đều tập trung vào đuổi giết hần, không để ý tới vị cô nương hần thích.

Nhậm Lăng nói, đến khi những người đó tìm thấy hần thì hần sẽ phải chết. Mà vị cô nương hần thích kia cũng đã ở cùng một chỗ với nam tử mà nàng yêu rồi. Cho dù là trong võ lâm mọi người không câu nệ tiểu tiết, nhưng nếu cô nương kia bị phát hiện ở cùng một chỗ với người khác thì cũng bị người trong thiên hạ phỉ nhổ. Nhưng nếu hần làm như vậy thì sẽ không ai biết thật ra trước khi hần đào hôn thì nàng ấy đã ở cùng nam tử khác rồi.

Hần nói ra có vẻ bình thường, nhưng Lãnh Cầm nghe lại có cảm giác chua xót trong lòng.

Dưới con mắt của người khác, Nhậm Lăng là một đại hiệp ngồi sáng, nhưng lại vụng về như vậy. Hần tuyệt đối có nhiều biện pháp để thành toàn cho hai người kia, nhưng hần lại dùng cách ngốc nghếch nhất, dùng chính danh dự của mình, còn cả tính mạng để tác thành cho hai người đó.

Người như vậy, nếu ngày thường nghe câu chuyện này thì Lãnh Cầm chắc chắn sẽ cảm thấy hần đặc biệt ngu xuẩn, nhưng lúc này khi đối mặt với Nhậm Lăng thì nàng lại không cách nào mắng nổi một chữ.

Nhậm Lăng nói xong những thứ này, lại nhanh chóng rơi vào hôn mê. Lãnh Cầm nhìn Phương Tiểu An, sau lúc lâu đột nhiên xoay người đi xuống lầu.

Phương Tiểu An vốn đang không biểu lộ gì, nhìn thấy Lãnh Cầm đột nhiên xoay người xuống lầu, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng.

Trước khi đi đại phu đã nói, thân thể của Nhậm Lăng chắc chắn không chống đỡ nổi tới ngày mai.

18. Chương 18: Nướng (ba)

Phương Tiểu An không đoán sai, Lãnh Cầm thật sự là trốn vào phòng bếp.

Đi vào phòng bếp, Phương Tiểu An nhìn một đồng vò rượu không trước mặt Lãnh Cầm, lại nhìn vò rượu trên tay Lãnh Cầm, khẽ nhú mày. Có vẻ do dự khoảng khắc, mãi tới khi Lãnh Cầm muốn cầm vò rượu rót tiếp, Phương Tiểu An gơ tay dè vò rượu lại.

Lãnh Cầm hơi dùng lực, nhưng không thể đoạt lấy vò rượu trong tay Phương Tiểu An. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Phương Tiểu An đứng trước mắt, giọng nói có chút nặng nề: “Huynh không ở trên đó trông nom Nhậm Lăng sao? Bây giờ hần...”

“Hần hôn mê rồi.” Phương Tiểu An khẽ nói.

Lãnh Cầm không nói lời nào, nhìn ánh mắt Phương Tiểu An, lúc này nó vẫn trong veo. Bọn họ vì chuyện của Nhậm Lăng mà vất vả cả ngày, bây giờ đã là buổi tối. Lãnh Cầm không có tâm tình ăn cơm, chỉ ngồi trong phòng bếp uống rượu một mình. Lúc này, nàng nhìn Phương Tiểu An dưới ánh đèn, lần đầu tiên Lãnh Cầm cảm thấy ánh mắt hần coi như có khả năng để người khác vào trong lòng.

Cho nên lúc này, Lãnh Cầm nói lời vẫn giấu trong lòng ra: “Nhậm Lăng thật sự là tên gia hỏa ngu xuẩn.”

“Ừm.” Phương Tiểu An không phản đối chỉ lên tiếng trả lời, sau đó ngồi xuống trước mặt Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm lại có ý muốn cầm lấy vò rượu, nhưng tay của Phương Tiểu An vẫn đặt trên vò rượu như cũ. Lãnh Cầm cố gắng một lúc rồi buông tha. Nàng khẽ cười một tiếng, trong mắt dường như nhìn thấy ý cười, nàng nói: “Nhậm Lăng chết tiết, cái gì mà giang hồ, cái gì mà đại hiệp ta đều không hiểu. Nhưng mà Nhậm Lăng hần không nên chết.”

Phương Tiểu An gật đầu, lẳng lặng nghe Lãnh Cầm nói chuyện.

Không biết vì cái gì, Lãnh Cầm cảm thấy bản thân mình đối diện với Phương Tiểu An đều không giữ được bí mật, đối mặt với đôi mắt kia của Phương Tiểu An thì toàn bộ bí mật đều kêu gào nói hết. Nàng không hề uống rượu, rõ ràng là thanh tỉnh, nhưng nàng muốn mượn những thứ rượu này để nói ra một chút.

Có lẽ Phương Tiểu An chỉ coi như nàng say.

Cho nên đêm nay, Lãnh Cầm còn nói rất nhiều, nói Nhậm Lăng không nên chết, nếu thật sự có thần y có thể cứu được Nhậm Lăng thì tốt biết bao. Nàng còn nói mình chán ghét những thứ giang hồ nguy hiểm, cùng nói về...Du Tú.

Mãi đến khi Lãnh Cầm nói tới mệt lả, cuối cùng mới nằm úp sấp trên mặt bàn nghỉ ngơi. Chỉ là nàng nghỉ ngơi không bao lâu thì đã ngủ thiếp đi. Phương Tiểu An nhìn bộ dáng ngủ say của Lãnh Cầm, có chút cảm xúc phức tạp lóe trong mắt. Hắn đứng lên, rời khỏi phòng bếp. Không bao lâu sau, hắn lại trở về phòng bếp, cầm áo ngoài màu xám của mình trên tay, sau đó nhẹ nhàng đắp lên người Lãnh Cầm.

Làm xong những việc này, Phương Tiểu An mới thở dài một tiếng, từ từ đi lên lầu đến ngoài cửa phòng Nhậm Lăng. Thực ra khi Lãnh Cầm bắt đầu nói chuyện thì trời đã tối rồi. Hiện tại hai người hàn huyên lâu như vậy, đã sớm là đêm khuya yên tĩnh. Đinh Việt bởi vì buổi sáng bị cảnh tượng Nhậm Lăng thổ huyết dọa sợ nên đã trở về phòng ngủ từ sớm, cho nên không ai biết Phương Tiểu An đi vào phòng của Nhậm Lăng.

Bước vào phòng, Phương Tiểu An khép cửa phòng lại, châm đèn lên, từ từ đi tới trước giường Nhậm Lăng.

Sắc mặt lúc này của Nhậm Lăng đã lộ ra vẻ xanh tái, không còn sinh khí, hơi thở yếu tới mức tựa hồ không có. Với tình trạng này, Lãnh Cầm và Đinh Việt vốn nên ngồi canh trước giường Nhậm Lăng. Nhưng Đinh Việt nhát gan không dám tiến vào, còn lúc này Lãnh Cầm bị Nhậm Lăng làm kinh động nên dường như đã quên việc này. Cho nên lúc này ở trong phòng Nhậm Lăng, chỉ còn lại một mình Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An ngồi xuống trước giường Nhậm Lăng, khẽ nói: “Nhậm Lăng.”

Không biết là do Nhậm Lăng không hôn mê quá sâu, hay là trùng hợp mà Phương Tiểu An vừa nói ra lời này, một lát sau Nhậm Lăng thật sự tỉnh lại, chớp hai mắt nhìn Phương Tiểu An trước mặt. Trên mặt Phương Tiểu An không nhìn ra cảm xúc gì, Nhậm Lăng hơi nhú mày, có vẻ vô cùng khó chịu, qua lúc lâu sau hắn mới có sức lực mở miệng: “Là người...”

Phương Tiểu An gật đầu, lại nói: “Ta có thể cứu người.”

Những lời này của hắn khiến Nhậm Lăng cứng đờ người, Nhậm Lăng lập tức cất giọng khàn khàn: “Người tốt cuộc là ai...”

“Người, muốn ta cứu người không?” Phương Tiểu An không để ý tới câu hỏi của Nhậm Lăng, chỉ nói một câu như vậy.

Mà những lời này cũng khiến Nhậm Lăng im lặng rồi.

Thật lâu, có lẽ là thật lâu sau, Nhậm Lăng rốt cuộc ra một quyết định.

.

.

Ngày thứ hai, lúc Lãnh Cầm tỉnh lại, không hề hoài nghi việc mình đang ở trong phòng bếp. Nàng dụi dụi mắt, đứng lên, phát hiện ra trên người có khoác thứ gì đó. Đợi tới khi nàng thật sự nhìn rõ thì y phục kia lại vì động tác của nàng mà trượt xuống.

Nàng hơi nhú mày nhất y phục đó lên, sau đó mới phát hiện ra là chiếc áo xám rộng rãi của Phương Tiểu An—chỉ có y phục của Phương Tiểu An mới rộng rãi như vậy.

Cau mày nhớ lại một chút, Lãnh Cầm mới nhớ ra mình đã quên đi sự việc quan trọng gì.

Nhậm Lăng.

Lãnh Cầm bước nhanh ra khỏi phòng bếp, nhìn về phía phòng trên lầu hai của Nhậm Lăng, chạy tới đó. Đợi khi nàng đến cửa, nàng mới dừng bước. Nàng không quên, hôm qua vị đại phu kia nói những lời đó. Thân thể Nhậm Lăng quá kém, chắc chắn...Không chống đỡ nổi tới ngày hôm sau.

Mà bây giờ, trời đã sáng choang.

Chính mình biết rõ rành rành, lại xuống lầu uống rượu, hoàn toàn quên mất việc này. Trong chớp mắt, Lãnh Cầm cảm thấy mình lại tàn nhẫn như vậy.

Đẩy cửa ra, có lẽ sẽ phải đối mặt với cơ thể lạnh lẽo của Nhậm Lăng.

Không tự chủ thở ra một hơi, Lãnh Cẩm cuối cùng đẩy cửa ra.

Bên trong cánh cửa, vậy mà lại không có Nhậm Lăng.

Bên trong cánh cửa, ngồi bên cạnh giường là Phương Tiểu An, thân thể hắn có chút mập mạp nên chặn tầm mắt của Lãnh Cẩm. Lãnh Cẩm hơi hoảng loạn đi tới đẩy Phương Tiểu An ra, nhìn trên giường không một bóng người, mờ mịt hỏi: “Tại sao lại vậy? Nhậm Lăng đâu?”

“Hắn...Không muốn cho người khác thấy bộ dáng hắn trước khi chết.” Phương Tiểu An mở miệng, Lãnh Cẩm mới thấy giọng của hắn khàn khàn.

Phương Tiểu An dường như có chút mệt mỏi. Lãnh Cẩm chỉ nghĩ hắn ở đây trông Nhậm Lăng cả một đêm, cho nên mới mệt mỏi như vậy. Chỉ là mặc dù Phương Tiểu An không nói Nhậm Lăng sống hay chết, nhưng có thể đoán được tất cả. Nhậm Lăng nói hắn không muốn để người khác thấy bộ dáng khi hắn chết. Như vậy, hắn là người lên lút rồi đi.

Chỉ là thân thể Nhậm Lăng như vậy, có khả năng đi nơi nào?

“Huynh giúp hắn đi khỏi đây?” Lãnh Cẩm nhanh chóng hỏi.

Phương Tiểu An không hề phủ nhận.

Lãnh Cẩm thật không hiểu, không hiểu không phải vì Phương Tiểu An không cứu người, mà là do hắn đưa một người rời khỏi nơi này, đi tới một chỗ không người, cô độc mà chết. Nhưng trái ngược với phản ứng của Lãnh Cẩm, Phương Tiểu An chỉ thản nhiên nói: “Hắn nói, hắn không muốn sống.”

Cho nên hắn mới nói là do hắn.

Tâm trạng của Nhậm Lăng có lẽ Phương Tiểu An hiểu được, nhưng mà Lãnh Cẩm lại không hiểu.

Lãnh Cẩm nghe những lời này, đột nhiên nằng nặc mắt lên hỏi: “Như vậy còn huynh? Phương Tiểu An, huynh muốn sống hay không?” Ngay sau đó ngay cả Lãnh Cẩm cũng thật không ngờ nằng nặc lại đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Phương Tiểu An cũng không ngờ, cho nên lúc nghe thấy câu hỏi này, Phương Tiểu An cũng không lập tức trả lời.

Im lặng lúc lâu, ngay tại lúc Lãnh Cẩm cho rằng Phương Tiểu An hắn không trả lời, hắn đột nhiên mở miệng: “Nếu ta không lưu luyến sinh mạng thì bây giờ hắn sẽ không tái xuất ở nơi này rồi.” Nói xong câu này, Phương Tiểu An xoa người ra khỏi phòng.

Lưu lại một mình Lãnh Cẩm.

.

.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Lãnh Cẩm hiếm khi kéo cả Đinh Việt và Phương Tiểu An ra khỏi khách điểm, đi về phía ngọn núi cách trấn Lâm Nhân không xa.

Đinh Việt vô cùng khó hiểu nhìn Lãnh Cẩm cả người y phục màu trắng, khê ho một tiếng nói: “Lão đại, người mặc như vậy, chẳng lẽ là muốn đưa tang vị Nhậm đại hiệp kia...”

“Không sai.” Lãnh Cẩm liếc mắt nhìn Đinh Việt một cái, mặc dù trong lòng có chút tức giận Đinh Việt nhất gan, nhưng cũng không đành lòng mắng hắn, nên chỉ than nhẹ một tiếng. Sau đó, nằng nặc lấy từ trong bọc quần áo ra một khối ngọc bội.

Ngọc bội này là sau khi Nhậm Lăng được cứu, Lãnh Cẩm tìm thấy trong túi đồ của hắn. Biết rằng Nhậm Lăng lựa chọn một mình yên lặng ra đi, nằng nặc quyết định sẽ thay Nhậm Lăng thu xếp mọi việc, cũng chính lúc đó đã phát hiện ra khối ngọc bội này.

Lãnh Cẩm đưa Phương Tiểu An và Đinh Việt tới một nơi có phong cảnh đẹp nhất, đào hồ chôn ngọc bội xuống, lúc chôn đặc biệt đào hồ sâu, hơn nữa còn cố sức lấp bùn đất, sợ rằng ngọc bội chôn quá nông sẽ

bị người khác đào lên. Nàng làm xong những việc này rồi mới quay sang nói với hai người: “Mặc dù ta không biết Nhậm Lăng, nhưng hắn đã ở cùng chúng ta, ở trong khách điểm vài ngày, ta chỉ là...Làm một chút chuyện sau cùng cho hắn mà thôi.”

Ánh mắt Đinh Việt có chút ẩm ướt, không biết vì sao. Hắn nhìn hành động của Lãnh Cầm đã đoán được nguyên nhân, chỉ là không mở lời. Hôm qua khi Nhậm Lăng nói ra chuyện cũ của mình, Đinh Việt không ở đó cho nên hắn không biết Nhậm Lăng có nỗi khổ gì, hắn chỉ là đơn thuần tiếc thương ột vị hiệp khách. Hắn nghĩ nghĩ rồi nói: “Lão đại, không bằng chúng ta tìm cho Nhậm đại hiệp một khối bia đi, khi hắn còn sống quang vinh như vậy, mà lại chết thế này...”

“Ta nghĩ hắn chắc chắn không cần.” Lãnh Cầm lắc đầu, cười khổ.

Nhậm Lăng không hề để ý những thứ này, Lãnh Cầm có thể đoán được, nàng bắt quá cảm thấy sau khi hắn ra đi mà một nơi yên nghỉ cũng không có, cho nên mới đem chôn ngọc bội của Nhậm Lăng, coi như là mộ của hắn, coi như trong đó có chôn cất linh hồn của hắn.

Dọc đường đi Phương Tiểu An đều không mở miệng, lúc này nghe thay Lãnh Cầm nói chuyện, không khỏi yên lặng quay đầu, nhìn ánh mặt trời sau giờ ngọ chói chang, nhìn ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu xuống mặt đất, loang lổ một vùng. Những màu sắc đó bao trùm lên Lãnh Cầm đang lập mộ cho Nhậm Lăng, hắn cảm thấy có cảm xúc không rõ ý nghĩa.

“Chúng ta trở về thôi.” Lãnh Cầm nói.

Ba người im lặng đi về khách điểm. Ngày lại ngày trôi qua, có Phương Tiểu An, khách điểm lại bắt đầu mở cửa lần nữa. Tất cả dường như đều giống như trước đây.

Giống như chưa từng gặp qua Nhậm Lăng, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà một tháng sau, khách điểm Lâm Nhâm lại nghênh đón một người, một người muốn ở lại khách điểm Lâm Nhâm.

Người đó là một nam tử từ nơi khác tới, bộ dáng vô cùng cao lớn, nhưng toàn thân lại gầy gò da bọc xương. Hắn đứng ngoài khách điểm, không biết đang chờ cái gì. Mãi tới khi Lãnh Cầm bớt bận rộn mới để ý đến hắn. Nàng đi đến cạnh hắn, cẩn thận nhìn nam nhân này, đôi má hắn gầy gò, hốc mắt hơi lõm xuống, nhìn có vẻ vô cùng tiêu tụy, nhưng hai mắt lại mang theo chút quen thuộc khó hiểu.

Nam tử nhìn thấy Lãnh Cầm đi tới, quay đầu về phía Lãnh Cầm gật đầu, vô cùng khéo léo ôm quyền nói: “Lãnh cô nương, không biết khách điểm của cô nương có thiếu người hay không?”

“Thiếu người?” Lãnh Cầm nghĩ nghĩ, Phương Tiểu An và Đinh Việt đều đang bận rộn trong khách điểm, có vẻ không thiếu ai cả.

Nam nhân hiển nhiên cũng phát hiện Lãnh Cầm hiểu lầm ý của mình, nhanh chóng nói: “Tại hạ muốn...Muốn khách điểm giúp một việc, tại hạ không có thân thích trong thành này, chỉ muốn vào trong khách điểm làm chân chạy bàn, đổi lại một nơi có ăn có ngủ.”

“Chân chạy?” Lãnh Cầm sửng sốt, ở trong khách điểm này lâu như vậy mà đây là lần đầu tiên gặp người muốn vào khách điểm làm chân chạy bàn.

19. Chương 19: Chiên (một)

“Phụt...” Đinh Việt đang uống ngụm nước nhịn không được phun thẳng ra, hắn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lãnh Cầm, lại nhìn nam tử phía sau Lãnh Cầm đang cười vô cùng chân thành, vội vàng lau miệng hỏi: “Lão đại, người nói xem thật sự vậy chăng?”

Lãnh Cầm liếc mắt nhìn Đinh Việt một cái, khẽ nhún mày nói: “Người còn thế này sẽ phun ra hết đó...Có phải hay không thì người đừng hỏi ta, hỏi hắn.” Ý nàng đương nhiên là nam tử phía sau mình.

Theo như lời Lãnh Cầm vừa nghe được, người nam tử này là muốn ở lại khách điểm Lâm Nhâm làm chân chạy.

Thời gian Đinh Việt ngây ngốc ở khách điểm Lâm Nhân cũng không tính là ngắn, trước kia đi theo Hạ lão bản, đến bây giờ đi theo Lãnh Cầm, có rất ít người muốn tới làm ở khách điểm Lâm Nhân. Theo như lời mọi người trong trấn Lâm Nhân, khách điểm Lâm Nhân có tiếng là ngoài phong quang trong hà khắc, dù cố gắng nhưng thực sự là không tìm thấy người làm. Một là vì khách điểm Lâm Nhân có nhiều người náo nhiệt cho nên người làm thường xuyên bận không chịu nổi, mỗi lần đều mệt tới mức không chịu nổi mới có thể kết thúc công việc. Mà một nguyên nhân khác là, khách điểm Lâm Nhân có vẻ nhiều khách, nhưng chủ yếu là khách quen, Hạ lão bản không muốn lấy nhiều tiền, cho nên cho dù đồ ăn có lúc lên giá thì ông ấy cũng không mở miệng đòi thêm bạc.

Vài năm trước khách điểm Lâm Nhân còn có mấy người muốn tới làm, đến bây giờ tất cả mọi người đều biết người làm ở khách điểm này có phí bao nhiêu sức lực thì cũng không có kết quả tốt, nên không có ai trở lại nữa.

Mà nam tử trước mặt này, vừa nhìn đã biết là người bên ngoài, nếu không cũng sẽ không nói muốn tới đây rồi.

“A, tên gọi vị huynh đệ này là gì?” Đinh Việt càng lúc càng hào hứng, nhin không được quan sát người nam tử này.

Nam tử mặc cả người bộ y phục áo vải màu vàng nhạt, tóc dài ở sau ót dùng khăn vuông cuốn lại, lại thêm nữa hần vốn gầy gò, hai mắt hơi hõm xuống, xem ra vô cùng nghèo túng. Nam tử này nhìn Đinh Việt, khách khí cười nói: “Vị huynh đệ này, tại hạ tên là Lâm Sinh.”

“Lâm Sinh?” Đinh Việt lập lại cái tên này một lần, gật gật đầu, trong nụ cười có chút hài lòng.

Xem ra vị nam tử này cực kì thành thật, Đinh Việt đột nhiên cảm thấy nếu để nam tử này hỗ trợ ở khách điểm cũng rất tốt. Cho nên hần quay đầu sang nói với Lãnh Cầm: “Lão Đại!”

“Ừm?” Lãnh Cầm nhìn Đinh Việt đột nhiên nháy mắt ra hiệu với mình, nhin không được sững sờ một chút.

Đinh Việt sờ sờ gáy, vội ho một tiếng rồi nói: “Lão đại người sao lại không rõ ý của ta chứ, đó đó đó.” Đinh Việt vừa nói vừa đùn đẩy Lâm Sinh, kéo Lãnh Cầm sang một bên, thấp giọng nói: “Lão đại, người có thể suy nghĩ cân nhắc lưu Lâm Sinh này lại không?”

“Người muốn giữ hần lại?” Lãnh Cầm đã hiểu ý của Đinh Việt, hơi nhíu mày.

Đinh Việt cười hô hô mấy tiếng, lại phát hiện ra thanh âm của mình hơi lớn, hần quay đầu lại nhìn Lâm Sinh, thấy Lâm Sinh hoang mang nhìn mình, không khỏi cười cười với Lâm Sinh: “Không có việc gì không có việc gì, Lâm huynh đệ, người cứ từ từ đã nhé.”

“Được.” Lâm Sinh lễ phép trả lời, lập tức cúi đầu xuống.

Lãnh Cầm nhìn động tác của Đinh Việt, cảm thấy hơi buồn cười, nhân tiện nói: “Ta nhìn người sao lại giống đi lừa gạt thế?”

“Ta không phải lừa gạt ai cả lão đại, sao người lại...” Đinh Việt dùng vẻ mặt oan uổng nhìn Lãnh Cầm, vội vàng nói: “Không phải là ta muốn giữ người này lại sao? Hiện tại khách điểm chúng ta chỉ có đầu bếp Phương Tiểu An, việc buôn bán bây giờ thật khủng khiếp. Mỗi ngày ta lo trong lo ngoài cũng thật sự không dễ dàng.”

“Người ngại mình quá bận rộn hả?” Lãnh Cầm chấp tay sau lưng, tự tiểu phi tiểu nhìn Đinh Việt.

Đinh Việt chưa kịp nghĩ gì, gật đầu nói: “Đúng vậy, mỗi ngày bận rộn eo mỗi lưng đau...” Câu này vừa vượt ra khỏi miệng, hần phát hiện ra sắc mặt Lãnh Cầm cực kỳ...vi diệu, lập tức hiểu ra Lãnh Cầm có vẻ đang tức giận, lại vội vàng giải thích: “Lão đại, người đừng hiểu lầm, ta không có trách người sắp xếp quá nhiều việc cho ta làm, chỉ là ta...”

“Người vội vàng giải thích như vậy làm gì?” Lãnh Cầm lại nói.

“Ta...” Đinh Việt chớp mắt, cảm thấy tâm tư của Lãnh Cầm thật sự khó nắm bắt, có điều Phương Tiểu An so với Lãnh Cầm còn khó nắm bắt gấp một vạn lần.

Lãnh Cầm nhìn bộ dáng không nói nổi lời nào của Đinh Việt, rớt cuộc lắc đầu cười cười: “Đinh Việt, bộ dáng của người cực kỳ ngốc...”

“Là sao.” Đinh Việt cười khan một tiếng, không biết mình nên nói gì.

Lãnh Cầm điều chỉnh lại biểu tình, lại nói tiếp: “Ta vốn muốn giữ Lâm Sinh này lại.”

“A?” Lần này Đinh Việt bị sững sờ.

Lãnh Cầm cười cười: “Ta biết mỗi ngày người đều bận rộn nên đã sớm nghĩ muốn tìm một người làm chạy bàn, chỉ là người cũng biết tìm người khó khăn thế này. Hôm nay không dễ gì có một người muốn hỗ trợ cho khách điểm Lâm nhân, sao ta có thể để hắn đi?”

Biểu hiện vừa rồi của Lãnh Cầm là trêu đùa Đinh Việt.

Đinh Việt cảm thấy từ sau khi Phương Tiểu An tới đây, Lãnh Cầm càng ngày càng thích trêu đùa người khác.

Nhìn thấy Đinh Việt không còn lời nào để nói, Lãnh Cầm lại xoay người nói với Lâm Sinh: “Lâm Sinh, ta không nói sai tên của người chứ?”

“Không có, Lãnh cô nương.” Lâm Sinh lắc đầu.

Lãnh Cầm có chút nghi hoặc: “Người chắc là người bên ngoài hả?”

“Tại hạ là người Hàng Châu.” Lâm Sinh gật đầu.

“Hàng Châu.” Lãnh Cầm nhìn về phía Lâm Sinh một chút, không biết nghĩ đến chuyện gì. Qua lúc lâu sau, Lãnh Cầm mới nói tiếp: “Chúng ta muốn hỏi người một vấn đề, người là người ở ngoài tới, làm sao biết tên của ta?”

Vừa rồi lúc ở ngoài cửa, Lãnh Cầm đã nghe Lâm Sinh gọi nàng là Lãnh cô nương, mới đầu nàng còn không để ý, nhưng hiện tại nghe thấy lại cảm thấy kỳ quái.

Lâm Sinh trái lại không chút hoang mang, cúi đầu nói: “Ta tới trấn Lâm Nhân này lập tức đi tìm hiểu nơi nào cần người, một vị lão bá liền nói cho ta chỗ này, còn nói tên Lãnh cô nương.”

“Thì ra là thế.” Lãnh Cầm cũng không để ý lắm, lại nói: “Người có thể làm những gì?”

“Ta cái gì cũng có thể học.” Lâm Sinh ngẩng đầu cười cười.

Lâm Sinh nói khiến Lãnh Cầm khẽ nhú mày. Lãnh Cầm còn chưa nói gì thì Đinh Việt đứng bên cạnh đã nói ra: “Cái gì cũng có thể học, chẳng lẽ là người không biết cái gì?”

“Không...Ta biết tính sổ sách.” Lâm Sinh phủ định lời Đinh Việt nói.

“...” Lãnh Cầm cũng không biết mình nên nói gì.

.

.

Mặc kệ thế nào, Lãnh Cầm vẫn nhận cái người này vào làm.

Chuyện này tới lúc nghỉ ngơi buổi tối Phương Tiểu An mới biết.

Nhìn Lâm Sinh yên lặng ngồi bên bàn ăn có vẻ vô cùng khéo léo, cánh tay bưng đồ ăn của Phương Tiểu An hơi dừng một chút, cước bộ cũng ngừng lại, hắn nói: “Vị này chính là...”

“Lâm Sinh.” Lâm Sinh ngẩng đầu nói với Phương Tiểu An, lại nho nhã lễ độ cười cười.

Phương Tiểu An gật đầu, thoáng nhìn qua Lãnh Cầm, nhìn thấy bộ dáng thần nhiên của Lãnh Cầm, nhân tiện nói: “Lâm Sinh công tử, là người mới tới làm?”

“Làm sao người biết?” Đinh Việt kinh ngạc.

Phương Tiểu An không nói nhiều, đặt đồ ăn trên tay lên bàn, sau đó lại vào bếp bưng đồ ăn khác lên, mãi đến khi bày xong đồ ăn mới ngồi xuống. Lãnh Cẩm nhìn bộ dáng không muốn nói của Phương Tiểu An, nói: “Tốt, ăn cơm đi, ăn xong cơm Đình Việt người đưa Lâm Sinh đi làm quen một chút với khách điểm, dọn dẹp căn phòng bên cạnh Phương Tiểu An cho Lâm Sinh ở đó.”

“Được.” Đình Việt gật đầu liên tục.

Nói xong câu này, Lãnh Cẩm nghĩ tới cái gì, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Lâm Sinh: “Này...Ngày thường khách điểm cũng không kiếm nhiều bạc, nên tiền công hàng tháng cũng không cao.”

“Chỉ cần có một chỗ có thể ở được là đủ rồi.” Lâm Sinh nhanh nhẹn trả lời.

Lãnh Cẩm chính là chờ đợi những lời này của hắn, vì thế cực kỳ sảng khoái gật đầu: “Vây là tốt rồi.”

Sau khi ăn xong, Đình Việt liền dẫn Lâm Sinh đi lên lầu dọn dẹp phòng, còn Phương Tiểu An ở lại dọn dẹp bát đĩa trên bàn. Lúc Phương Tiểu An dọn dẹp thì Lãnh Cẩm ở lại bên cạnh yên lặng nhìn hắn dọn dẹp.

Mới đầu Phương Tiểu An còn có thể coi như không nhìn thấy Lãnh Cẩm, nhưng tới lúc dọn tới trước mặt Lãnh Cẩm, tay hắn đột nhiên bị Lãnh Cẩm nắm trong tay.

“Lãnh cô nương.” Phương Tiểu An ngược mắt, đôi má hơi hồng hồng khiến Lãnh Cẩm cảm thấy hào hứng.

Lãnh Cẩm muốn cười, kìm nén một lúc rồi cuộc nén lại, nàng nói: “Làm sao vậy?”

“Có thể thả tay ra không...” Phương Tiểu An quay đầu nhìn sang chỗ khác, tay phải bị Lãnh Cẩm nắm hơi giật giật. Lãnh Cẩm nhận ra động tác của hắn, nhú mày hỏi: “Phương Tiểu An, phản ứng của huynh cực kỳ có vấn đề.”

“Lãnh cô nương.” Phương Tiểu An gọi Lãnh Cẩm lần thứ hai.

Về mặt Lãnh Cẩm khê biến, lát sau bật cười: “Tên của ta rất dễ nghe sao? Huynh lại gọi ta nhiều như vậy?”

“...” Phương Tiểu An rõ ràng lại im lặng.

Lãnh Cẩm cảm thấy khoảng thời gian này Phương Tiểu An càng ngày càng im lặng, trước kia Phương Tiểu An ngẫu nhiên có thể đồ mặt, làm người khác càng nhìn càng muốn trêu chọc. Hiện tại càng ngày càng lạnh rồi. Lãnh Cẩm có vẻ không quen nhìn Phương Tiểu An bình tĩnh như vậy, cho nên lúc này nàng dùng lực néo néo cổ tay Phương Tiểu An.

Nhìn vẻ mặt ngày càng đỏ của Phương Tiểu An, Lãnh Cẩm cảm thấy thật sự đùa tốt.

Phương Tiểu An không hề biết là trêu đùa, hắn muốn rút tay về nhưng lúc vùng vẫy lại mở lộ cổ tay áo ra, lộ ra cổ tay hơi thô của Phương Tiểu An, còn ánh mắt của Lãnh Cẩm lập tức rơi trên cổ tay Phương Tiểu An.

Cổ tay của Phương Tiểu An cực kỳ thô, màu da cực kỳ trắng, mà trên phần cổ tay trắng nõn kia lại có vài vết thương mới khép miệng không bao lâu.

Lãnh Cẩm không ngập ngừng, nhanh chóng kéo cổ tay hắn tới trước mặt mình, nàng nhú mày nói: “Đây là vết thương từ lúc nào?”

Phương Tiểu An hơi mím mím môi, lại một lần nữa có ý rút tay về, lại bị Lãnh Cẩm gào lên: “Dừng tay!”

Động tác của Phương Tiểu An ngừng lại, cuối cùng ngừng hẳn.

Lãnh Cẩm nghĩ một lát là hiểu vết thương của Phương Tiểu An là có từ khi nào, nàng nói: “Mấy ngày nay chúng ta đều trông chừng huynh, huynh sẽ không có khả năng bị thương trong mấy ngày này, như thế...Đó là lúc sau khi tỷ thí, khoảng thời gian huynh rời khỏi khách điểm đã lưu lại thương tích?”

Phương Tiểu An không nói gì, Lãnh Cẩm đoán hắn lại im lặng, cho nên nói tiếp: “Vết thương này, là chính huynh làm?”

Phương Tiểu An vẫn không mở miệng.

20. Chương 20: Chiên (hai)

“Ta đoán...Sau khi huynh rời khỏi khách điểm Lâm Nhân là nghĩ tới tự sát, đúng không?” Lãnh Cầm đột nhiên cong khóe môi, nói một câu như vậy.

Lúc này Phương Tiểu An vừa rút tay ra khỏi tay Lãnh Cầm, còn chưa kịp hành động gì đã bị Lãnh Cầm bắt được. Không chỉ có như vậy, bàn tay ấm áp của Lãnh Cầm còn chạm tới cổ tay của Phương Tiểu An, hơn nữa rất nhanh nhẹn vén ống tay áo của Phương Tiểu An lên.

“An mập mạp.” Sắc mặt của Lãnh Cầm khi nhìn thấy cánh tay của Phương Tiểu An đột nhiên thay đổi.

Phương Tiểu An không nói gì, đột nhiên dùng lực đẩy người một cái, khi Lãnh Cầm chưa kịp phản ứng lại thì đã rút tay mình về, hơn nữa còn giữ ống tay áo của mình xuống, tiếp tục tỏ vẻ không có chuyện gì dọn dẹp bát đĩa.

Lãnh Cầm làm sao có thể để hấn làm như vậy, nhanh chóng nói: “Huynh rốt cuộc đã tự sát bao nhiêu lần? Trên cổ tay lại có nhiều miệng vết thương như vậy?” Mà còn là miệng vết thương có mới có cũ, mới nhất là miệng vết thương vừa mới khép miệng.

Đó tất nhiên là trong khoảng thời gian rời khỏi khách điểm Lâm Nhân.

Phương Tiểu An không mở miệng, Lãnh Cầm vẻ mặt không tốt ngăn trước mặt hấn, khoanh hai tay không cho Phương Tiểu An bưng bát về phía phòng bếp, nói: “Huynh hãy trả lời ta trước, đừng tỏ vẻ câm điếc, hiện tại huynh làm việc tại khách điểm Lâm Nhân, chính là người của ta!”

Một câu “Người của ta”, dù cho Phương Tiểu An muốn tiếp tục bình tĩnh cũng phải ngước mắt nhìn Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm cũng cảm thấy nàng nói như vậy có chỗ không ổn, nhưng vừa rồi quá kích động nói ra, bây giờ hối hận cũng đã muộn, nàng đành đâm lao phải theo lao, nhíu mày nói: “Huynh đã muốn chết, còn quay lại làm gì?”

Động tác của Phương Tiểu An ngừng lại, không biết vì sao Lãnh Cầm lại nói những lời này, lại tự hỏi gì đó.

Sau một khắc, Phương Tiểu An mới nói: “Nếu ta nói...Ta đã không muốn chết nữa thì sao?”

“Huynh nói cái gì?” Lãnh Cầm không ngờ Phương Tiểu An lại đột nhiên nói như vậy.

Vẻ mặt của Phương Tiểu An cực kỳ nghiêm túc, hấn lặp lại một lần nữa: “Ta nói, có lẽ ta thật sự không muốn chết nữa.”

“Vì cái gì?” Tuy đây là chuyện tốt, nhưng chuyện này giống như việc Hạ lão bản luôn yêu tiền lại có một ngày đột nhiên nói muốn đốt ngân phiếu của hấn đi, đều không thể tưởng tượng nổi. Lãnh Cầm trước nay đều chưa từng nghĩ rằng Phương Tiểu An cuồng tự sát lại có một ngày có thể nói mình không muốn chết nữa.

Nghe thấy Lãnh Cầm hỏi, Phương Tiểu An mấp máy môi, đỏ mặt thấp giọng nói: “Ta cũng không biết, chỉ là khi ta muốn tự sát ở con suối bên ngoài trấn Lâm Nhân, đột nhiên thấy hối hận.”

Hấn chỉ nói mình đột nhiên hối hận, lại không nói ra nguyên nhân hối hận.

Lãnh Cầm muốn mở miệng hỏi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Phương Tiểu An, lại cảm thấy mình không nên hỏi ngay có vẻ ổn hơn. Nhưng nếu không hỏi thì mình lại tò mò muốn chết. Xoắn xuýt trong lòng một lát, Lãnh Cầm cuối cùng vẫn hỏi: “Vì sao lại hối hận?”

“Bởi vì...” Bởi vì tại giây phút muốn tự sát kia, hấn nghĩ tới khách điểm Lâm Nhân, không biết vì sao đột nhiên lại nghĩ tới. Nghĩ tới Đình Việt vui vẻ giúp đỡ mọi người, nghĩ tới Lãnh Cầm tuy mạnh miệng nhưng tâm địa rất mềm yếu.

Những lời này, Phương Tiểu An da mặt mỏng như giấy tất nhiên sẽ không nói nên lời.

Cho nên Lãnh Cầm đợi một lúc lâu cũng chỉ đợi được hai từ, về sau...Không còn gì nữa.

Lãnh Cầm thở hắt ra, rõ là không nên trông cậy Phương Tiểu An nói ra.

Lâm Sinh được Đinh Việt dạo một vòng quanh khách điểm rồi vào trong phòng. Khách điểm vốn không lớn nên hai người cũng không mất nhiều thời gian, đợi khi Đinh Việt đưa Lâm Sinh vào phòng của hắn, hai người mới phát hiện ra Phương Tiểu An đã chờ ở trong phòng.

Nhìn thấy hai người đi đến, Phương Tiểu An đặt thứ gì đó trong tay xuống, nói với hai người: “Các người đến đây.”

“A, Phương huynh đệ, người chờ chúng ta ở đây?” Đinh Việt phản ứng trước.

Phương Tiểu An gật đầu, lại quay sang nói với Lâm Sinh: “Ta tên là Phương Tiểu An, đầu bếp của khách điểm.”

“Phương...Phương huynh đệ.” Lâm Sinh có vẻ từ bỏ cách gọi công tử gì đó, đổi thành Phương huynh đệ.

Phương Tiểu An gật đầu với hắn, lập tức chỉ vào mấy thứ ở trên bàn: “Đây là Lành cô nương muốn ta đưa cho người, người vừa tới khách điểm nên có rất nhiều đồ chưa kịp mua phải không? Những thứ này đều là đồ dùng thường ngày, người giữ lấy sẽ có ích.”

“Đây...” Lâm Sinh nhìn nhìn đồ trên bàn, do dự một chút mới nói: “Nhiều như vậy thật cảm tạ.”

“Khách khí rồi.” Phương Tiểu An không nói thêm gì, nhanh chóng thu dọn rồi ra khỏi phòng.

Lâm Sinh đi tới cạnh bàn, mở bọc đồ ra, nhìn rõ ràng những thứ bên trong. Kia quả nhiên là đồ dùng hàng ngày, y phục, giấy, lại có một chút đồ lót lẫn lộn trong bao đồ.

Lâm Sinh nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười.

“Đây...Đây không phải là đồ của ta sao?” Nếu không có một tiếng kêu lên như vậy, Lâm Sinh thật sự không biết Đinh Việt vẫn đứng bên cạnh chưa đi.

Lâm Sinh đưa mắt nhìn sang, khó hiểu dò hỏi: “Mấy thứ này là...Của Đinh huynh đệ?”

“Đây không phải là của ta thì là của ai? Ta đã nghi ngờ sao lão đại lại đưa nhiều đồ cho người như vậy, hóa ra đều là trộm từ trong phòng ta!” Đinh Việt cảm giận hét lên.

Ánh mắt của Lâm Sinh khẽ biến đổi, dừng một chút nói: “Nếu thế thì tại hạ trả lại mấy thứ này cho huynh, được chứ?”

Đinh Việt vốn còn đang quở trách lão đại nhà mình, lúc này nghe thấy Lâm Sinh nói những lời này, một miệng đầy oán hận nháy mắt nuốt vào. Hắn nhìn nhìn Lâm Sinh, lại liếc nhìn y phục trong túi đồ, khoát tay nói: “Coi như quên đi, lão đại đã lấy cho người, kỳ thật những thứ này cũng là từ râu rồi, hiện tại ta cũng không dùng được nữa.”

“Đinh huynh đệ, tại hạ nhận ra huynh không muốn, nếu đã như vậy không bằng để tại hạ trả lại cho huynh.” Lâm Sinh kiên trì nói.

“Cái gì không muốn! Đinh Việt ta không có gì là không nỡ, không phải là mấy bộ y phục sao? Lâm huynh đệ người lấy đi, đã lấy rồi đừng nói muốn trả lại cho ta nữa! Nếu không ta nhất định sẽ tức giận.” Đinh Việt tỏ bộ dáng đại nghĩa, vỗ vỗ ngực.

Lâm Sinh mỉm cười, cuối cùng gật đầu nhận lời.

Đến lúc này, Lâm Sinh thật sự ở lại khách điểm Lâm Nhân. Nguyên bản bởi vì Hạ lão bản rời đi mà khách điểm có vẻ lạnh lẽo, hiện giờ lại một lần nữa trở nên náo nhiệt. Mỗi một ngày, Lành Cẩm lại dậy sớm gõ cửa phòng ba người Phương Tiểu An, chờ đến khi mọi người rửa mặt chải đầu tốt rồi chờ ở dưới nhà ăn bữa sáng. Bữa sáng xong là bắt đầu một ngày bận rộn.

Đinh Việt ở khách điểm Lâm Nhân nhiều năm như vậy nên làm chân chạy không có vấn đề gì, còn Phương Tiểu An chỉ phụ trách nấu ăn, tất nhiên không có vấn đề. Duy chỉ có người khiến Lành Cẩm lo lắng chính là Lâm Sinh vừa mới tới khách điểm Lâm Nhân không lâu.

Cái người tên gọi Lâm Sinh này có vẻ giống công tử phú gia, miệng đầy những từ tại hạ, các hạ, công tử cô nương gì gì đó, khiến Lãnh Cẩm cực kì không tin tưởng năng lực của hắn. Nhưng mà khiến mọi người thật sự không ngờ tới là Lâm Sinh này ngoại trừ ngày đầu làm việc làm vỡ một cái khay thì thời gian còn lại không gây ra sai lầm lớn nào.

Lâm Sinh không sơ sót, tâm trạng thấp thỏm của Lãnh Cẩm cũng hạ xuống, từng ngày từng ngày cuối cùng cũng trôi qua như nhau.

Mà mỗi lúc trời tối, Lãnh Cẩm vẫn làm một việc - nửa đêm tiến vào phòng bếp kiểm đồ ăn.

Không biết là bởi vì do khoảng thời gian trước khi Phương Tiểu An thi trù nghệ đã thành thói quen, hay bởi vì mình quả nhiên dễ cảm thấy đói, mỗi ngày tới lúc nửa đêm, Lãnh Cẩm không tự giác tỉnh lại, sau đó cảm thấy dạ dày đói khát. Mỗi lần tới thời điểm này, nàng lại khoác y phục lên, một người lén lút rời khỏi phòng, đi xuống lầu vào trong phòng bếp.

Mà không biết rốt cuộc là trùng hợp hay là Phương Tiểu An hữu ý, mỗi lúc trời tối, Lãnh Cẩm đều dễ dàng nhìn thấy bát cháo trong đêm tối, mà bát cháo kia còn thường xuyên thay đổi cách làm. Mỗi đêm Lãnh Cẩm ăn cháo cũng không biết ngấy.

Đối với điểm này, Lãnh Cẩm đương nhiên chú ý tới rồi.

Cho nên buổi tối ngày hôm đó, đợi đến khi mọi người ăn xong cơm tối đi lên lầu, Lãnh Cẩm lặng yên không tiếng động đi xuống lầu, đi tới cửa phòng bếp.

Nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng bếp, Lãnh Cẩm không có đi vào, cũng không rời đi, chỉ yên lặng đứng chờ ở cửa.

Qua lúc lâu sau, tiếng động truyền ra ngày càng nhỏ, chốc lát sau là một tràng tiếng bước chân từ từ đến gần Lãnh Cẩm. Lãnh Cẩm khoanh tay dựa bên cạnh cửa, yên lặng nhìn người đang đi ra khỏi cửa.

Không ngoài dự đoán của Lãnh Cẩm, người đi ra từ phòng bếp quả nhiên là Phương Tiểu An, mà khi Phương Tiểu An nhìn thấy Lãnh Cẩm đứng ngoài cửa, nhanh chóng đỏ mặt.

“Quả nhiên là huynh.” Trên mặt Lãnh Cẩm mang theo cảm giác thỏa mãn.

Ánh mắt Phương Tiểu An nhanh chóng dời xuống đất, khuôn mặt ngày càng có xu hướng đỏ bừng. Hắn im lặng một lúc rồi nói: “Lãnh cô nương, cô nói những lời này là có ý gì?”

“Giả ngu?” Lãnh Cẩm không ngờ Phương Tiểu An lại vẫn giả ngu như vậy, mà còn giả dạng không giống chút nào.

Vĩnh viễn không được trông cậy một cái hũ nút giải thích sự việc, đây là kinh nghiệm Lãnh Cẩm học trên người Phương Tiểu An. Cho nên sau khi nhún vai cười xong, Lãnh Cẩm đi vài bước tới gần Phương Tiểu An, khoác một tay lên vai Phương Tiểu An, miệng phun ra một câu: “Cháo ta ăn mỗi đêm đều là huynh làm, phải không?”

“Ta...” Phương Tiểu An muốn nói lại thôi.

Không cần nghe câu trả lời của Phương Tiểu An, Lãnh Cẩm cũng chắc chắn mình không lầm. Cho nên Lãnh Cẩm nhanh chóng tiếp tục hỏi: “Vì sao mỗi ngày đều giúp ta chuẩn bị cháo? Vì sao huynh lại biết mỗi tối ta lại đi tìm đồ ăn?”

Loại thói quen này vốn là không có ai biết mới đúng.

Phương Tiểu An lùi lại một bước, để cánh tay của Lãnh Cẩm đang khoác lên vai hắn rơi xuống, sau đó hắn khẽ nói: “Bình thường buổi tối ta đều ngủ nông giấc, cho nên thường xuyên nghe thấy tiếng cô thức dậy.”

“Hả...” Lúc này xem như Lãnh Cẩm sững sốt một chút.

Nếu không phải Phương Tiểu An nói, Lãnh Cẩm cũng không biết mỗi đêm nàng đều đánh thức Phương Tiểu An. Nàng vốn tưởng rằng động tác của mình đã rất nhẹ nhàng, cũng không gây ra tiếng động lớn, lại không ngờ vẫn đánh thức người khác.

Chần chờ khoảng khắc, Lãnh Cầm thăm dò hỏi: “Cho nên huynh giúp ta chuẩn bị cháo, sau đó đặt ở nơi dễ trông thấy, đỡ để ta phải lục lọi ầm ĩ khiến huynh mất ngủ?”

Phương Tiểu An không nói lời nào, Lãnh Cầm muốn nghĩ như vậy thì cứ nghĩ, hắn không cần thiết phải mở miệng phủ nhận.

Chỉ là...

Không chỉ mặt của Phương Tiểu An đỏ, mà ngay cả mang tai cũng đỏ bừng rồi.

21. Chương 21: Chiên (ba)

Từ sau cuộc nói chuyện ngày đó, Lãnh Cầm cảm thấy cực kỳ phiền não.

Không biết đã là lần thứ mấy nhìn thấy Lãnh Cầm ngồi ngẩn người trước quầy, Đinh Việt lo lắng hỏi: “Lão đại, hôm nay rốt cuộc người bị sao vậy?”

“Ta có thể bị làm sao?” Lãnh Cầm nhanh chóng phục hồi tinh thần, gảy cái bút trong tay, ngược mắt nhìn về mặt lo lắng của Đinh Việt.

Đinh Việt khẽ ho một tiếng, khoát tay nói: “Không có gì không có gì, lão đại người bắt quả chỉ nhìn chăm chăm sổ sách ngày gốc rất lâu mà thôi.”

Động tác của Lãnh Cầm cứng đờ, trên mặt hiện lên chút xấu hổ, nàng vẫy vẫy tay với Đinh Việt, tỏ ý muốn hấn tránh ra: “Người nhanh đi làm việc, khách nhân còn đang chờ đó.” Ngày trước chỉ cần nói như vậy đảm bảo Đinh Việt lập tức chạy đi, nhưng hôm nay lại khác, Đinh Việt vẫn như cũ dù bận rộn vẫn ung dung đứng trước quầy.

Lãnh Cầm nhú mày, Đinh Việt nhìn thấy phản ứng của nàng, vội hỏi: “Lão đại, đừng nóng, đừng nóng, hazz, từ khi Lâm huynh đệ đến đây việc của ta ngày càng ít, ta không phải nhàn rồi mới tới hỏi chuyện lão đại một chút sao?”

“Lâm Sinh?” Lãnh Cầm thực sự không chú ý tới lời Đinh Việt nói, tới lúc ngày nghe thấy Đinh Việt nói như vậy, nàng mới quay đầu nhìn Lâm Sinh ở trong đại sảnh đang vội vàng vàng. Nàng nhìn hấn nở nụ cười tao nhã trước mặt khách nhân, thường đối đáp với khách một hai câu, quả thực còn thuần thực hơn so với Đinh Việt đã làm tiểu nhị lâu năm.

Xem ra, năng lực thích ứng của Lâm Sinh không phải tốt bình thường.

Lần này Lãnh Cầm không tìm được lý do đuổi Đinh Việt đi, đành phải để Đinh Việt quán lấy mình. Đinh Việt nhìn thấy vẻ mặt của Lãnh Cầm kì quái, lại quay đầu sang hỏi: “Lão đại à, người đã ngơ ngẩn thành bộ dáng này rồi, thật sự không có việc gì sao?”

“Ta nói không có việc gì, người muốn sao?” Lãnh Cầm cúi đầu xem sổ sách trước mặt.

Nhìn thấy phản ứng của Lãnh Cầm, Đinh Việt cảm thấy khác thường. Qua lúc sau, Lãnh Cầm nói tiếp: “Nếu ở đại sảnh không giúp được gì thì người hãy tới phòng bếp giúp Phương Tiểu An đi, đồ ăn của nhiều người đều do huynh ấy đảm trách, rất mệt.”

“A...Lão đại, người có vẻ quan tâm đặc biệt tới Phương huynh đệ đó.” Đinh Việt vừa định đi tới phòng bếp, đi được một nửa lại nghĩ ra cái này.

Lãnh Cầm quả thật muốn giẫm giẫm đá đá cái tên gia hỏa Đinh Việt này, có điều nghĩ lại lời Đinh Việt nói, vẻ mặt lại ngưng lại, nàng gọi với Đinh Việt lại: “Đợi một chút, Đinh Việt!”

“Lão đại?” Đinh Việt khó hiểu nhìn Lãnh Cầm. Người vừa rồi còn vội vã đuổi hấn xuống phòng bếp là nàng, sau đó gọi hấn quay lại cũng là nàng, hấn quả thật không hiểu nổi suy nghĩ của Lãnh Cầm rồi. Có điều ngay tại lúc hấn vẫn chưa hiểu ra, Lãnh Cầm lại do dự mở miệng: “Đinh Việt, người sao lại thấy ta quan tâm đặc biệt tới An mập mập?”

Đinh Việt bật cười một tiếng, một tay chống lên quầy, lớn giọng nói: “Lão đại, người đang nói giỡn hả? Ai nấy đều nhận thấy người tốt với Phương huynh đệ mà. Trước đây sống chết không cho hấn tự sát, sau lại

che chở hần, không để người của Hoa Mạc tìm hần tra hỏi, khi Phương huynh đệ rời đi, người lại phái người đi khắp nơi tìm hần. Nếu không phải người quan tâm hần thì vì cái gì?”

“Đó cũng không thể nói là quan tâm đặc biệt chứ? Nếu như người biến mất thì ta cũng sẽ phái người đi khắp nơi tìm người.” Giọng nói của Lãnh Cầm còn lớn hơn cả Đinh Việt.

Đinh Việt vỗ vỗ bàn, đột nhiên lớn tiếng nói: “Lão đại, ta biết rồi!”

“Hả?” Lãnh Cầm chớp mắt.

“Lão đại người nhất định đã coi trọng Phương huynh đệ rồi!” Đinh Việt tỏ vẻ chắc chắn.

“...” Lãnh Cầm yên lặng không nói gì lấy sổ sách dày cộp nện trên mu bàn tay của Đinh Việt.

Đinh Việt khốn khổ kêu lên một tiếng, vẻ mặt ủy khuất nói: “Chỉ đùa một chút...”

Lãnh Cầm cảm thấy Đinh Việt nhất định là bị Phương Tiểu An phá hỏng rồi, nói chuyện ngày càng trơn tru, ngay cả ta cũng không khổng chế được rồi. Khẽ ho một tiếng, Lãnh Cầm mới nghĩ tới một chuyện: “Như vậy, ta hỏi người chuyện này, nếu có người biết thói quen của người, biết người mỗi lúc trời tối đều muốn ăn gì đó, cho nên đều chuẩn bị cháo cho người...Hần rốt cuộc đang nghĩ gì?”

“Phụt...Lão đại, người đang nói Phương huynh đệ?” Đinh Việt kích động chỉ vào Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm do dự một chút, gật đầu.

Đinh Việt ho sặc hai tiếng, tiện đà gượng cười cất bước đi tới phòng bếp: “Ta đi giúp Phương huynh đệ, ta đi đây!”

Không nán lại để Lãnh Cầm hỏi tiếp, hần nhanh như chớp rời khỏi đại đường, để lại Lãnh Cầm có chút bực mình nhìn bóng lưng của hần.

Đinh Việt càng tới gần phòng bếp, quả nhiên thấy Phương Tiểu An đang xào nấu đồ ăn. Hần vội vàng đến bên cạnh Phương Tiểu An, không để ý động tác xào rau của Phương Tiểu An, ghé vào tai hần nói: “Phương huynh đệ, có thể nói cho ta biết rốt cuộc người và lão đại đã xảy ra chuyện gì được không?”

Động tác của Phương Tiểu An vẫn trôi chảy như trước, không có chút xấu hổ bị vạch trần, hần chỉ thản nhiên nói: “Chúng ta?”

“Ừm, người và lão đại.” Vẻ mặt Đinh Việt có vẻ nghiêm túc thật sự.

Phương Tiểu An không trả lời, xúc đồ ăn trong nồi, rồi bày lên một khay đồ ăn. Mãi đến khi những động tác này kết thúc, Phương Tiểu An mới ngược mắt lên nhìn Đinh Việt, khẽ nói: “Cô ấy đã cứu ta, ta chỉ báo ân, cũng thuận tiện ở lại kiếm miếng cơm. Đồ ăn này là của vị khách ngồi ở cửa sổ, người mang qua cho hần đi.”

“Hả?” Đinh Việt đang nghe Phương Tiểu An giải thích, lại đột nhiên nghe thấy những lời này, không khỏi sửng sốt một chút, vừa lúc đó Phương Tiểu An đã đặt chén đĩa vào tay hần.

Đinh Việt tỏ vẻ không cam chịu nhìn chén đĩa trong tay, lại nhìn vẻ mặt hờ hững của Phương Tiểu An, rốt cuộc vô cùng oán thán bưng đồ ăn ra khỏi bếp. Chỉ là hần vừa mới ra khỏi cửa phòng bếp lại đột nhiên thò đầu vào: “Phương huynh đệ, nếu người quả thật thích lão đại, nhất định nói cho ta, ta giúp người!”

Vẻ mặt của Phương Tiểu An, biểu tình hờ hững, nháy mắt...Cứng ngắt.

Đinh Việt bưng đồ ăn cho vị khách ngồi gần cửa sổ, đang chuẩn bị quay lại phòng bếp tiếp tục hỏi Phương Tiểu An, lại đột nhiên nhìn thấy Lãnh Cầm đang ngây ngốc nhìn khách đứng ngoài đường, hần không khỏi dừng bước.

Lúc trước Lãnh Cầm ngăn người sẽ nhìn sổ sách, hiện tại lại biến thành đường cái, đây cũng không coi là cái gì hiếm lạ, nhưng Đinh Việt cảm thấy có hơi quái dị.

Không đợi đến khi Đinh Việt mở miệng hỏi, Lãnh Cầm đã mở lời trước: “Đinh Việt, mau tới đây.”

“Làm sao vậy?” Đinh Việt vốn chuẩn bị đi qua đó, Lãnh Cầm nói những lời này khiến hần nhanh chóng tới trước quầy.

Lãnh Cầm nhìn thấy thái độ đó của Đinh Việt, nhú mày rồi nói: “Người...Giúp ta.”

“Lão đại cứ việc nói! Đinh Việt dù nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!” Đinh Việt vỗ vỗ ngực.

Ánh mắt Lãnh Cầm tối tăm, cuối cùng thở dài một tiếng: “Người giúp ta kéo nam tử mặc áo trắng đứng trên đường kia vào trong khách điểm.”

“Nam tử áo trắng?” Trong lòng Đinh Việt vừa khê động, hần quay đầu nhìn theo tầm mắt của nàng, vừa nhìn thấy đã sửng sốt: “Huyện lão thái gia!”

“Nói nhỏ thôi!” Lãnh Cầm lập tức ngăn hần lại.

Đinh Việt hiểu ý, cười gượng gật đầu, lập tức lại chần chừ nói: “Lão đại, người thật sự muốn ta kéo vị Huyện lệnh lão gia này vào khách điểm?”

“Ừm, mặc kệ dùng biện pháp gì, nhưng không được cho hần biết ta muốn người kéo hần vào khách điểm.” Vẻ mặt nghiêm túc của Lãnh Cầm khiến Đinh Việt cảm thấy nàng thật sự đang suy nghĩ việc đại sự nào đó.”

Bất quả Lãnh Cầm cương bức dụ dỗ, Đinh Việt cuối cùng sửa sang quần áo đi ra khỏi khách điểm.

Huyện lão thái gia toàn thân áo trắng là Du Tú. Lúc này hần đang đứng bên ngoài sạp buôn bán ở ngoài khách điểm, nghe mọi người kể chuyện, hoàn toàn không nhận ra Đinh Việt đã đến. Đinh Việt cân nhắc mình nên nói gì với Huyện lão thái gia, vừa đi đến gần hần đã nhỏ nhẹ từng tiếng: “Chào Huyện lão thái gia, nếu đã đi ngang qua khách điểm của chúng ta, không bằng tiến vào đây ngồi một chút...Hazz, không đúng không đúng, những lời này nghe thế nào cũng giống tiếng nịnh hót.”

“Biết Huyện lão gia đã lâu, ta đã ngưỡng mộ ngài rất lâu...” Đinh Việt nói một nửa cũng cảm thấy rùng mình một cái, không dám nói thêm gì nữa.

Mã bên cạnh tôi, vào lúc này đang truyền tới một giọng nói dịu dàng dễ nghe

Mã cũng vào lúc này, bên cạnh hần truyền tới một giọng nói dịu dàng dễ nghe: “Ngưỡng mộ đã lâu sao?”

“Không phải...” Đinh Việt khoát tay, cười khổ một tiếng. Chỉ có điều Đinh Việt vừa dứt lời đã thấy không thích hợp, mình lại nói những lời này với người này...Có vẻ, khả năng đã biết là Huyện lão gia.

Hần cứng ngắc gật đầu, quả nhiên đứng trước nam tử áo trắng phong trần tuần lãng, hần lại thần nhiên cười với mình, nụ cười đủ để nữ tử mê mẩn.

Trong nháy mắt, trong lòng Đinh Việt chỉ muốn một thứ, khó trách Lãnh Cầm thường xuyên ngồi xổm trên mái nhìn mỹ nam rồi. Cũng khó trách Lãnh Cầm để mình mời vị Tri huyện đại nhân vào khách điểm, xem ra Phương Tiểu An trong lòng Lãnh Cầm vẫn kém ra không theo kịp với vị Tri huyện đại nhân này.

“Đại đại...Đại nhân.” Đinh Việt có chút sợ hãi khom người xuống, động tác đó khiến người đi đường có chút kinh ngạc, nhao nhao ghé mắt nhìn hai người.

Đinh Việt cảm thấy không sao hết, hần để ý vị Tri huyện đại nhân nói là thật. Nhưng Du Tú cảm thấy có chút phiền phức, vì thế hần nói rõ ràng: “Cô là chủ của Đinh Việt và khách điểm kia?” Nhưng Du Tú lại có chút phiền phức ,vì thế hỏi rõ ràng: “Người là Lãnh Cầm, quản lý của khách điểm. Còn vị kia là Đinh Việt? Trên đường nhiều người, chúng ta trước tới khách điểm để nói chuyện chứ?”

“Được được được!” Đinh Việt vội đáp lại ba tiếng, vội vàng chỉ vào cửa lớn. Mà lúc hần làm động tác này, vừa vịn nhìn thấy trong khách điểm Lãnh Cầm đang nhanh chóng dời tầm mắt từ trên thân của bọn họ chuyển sang sổ sách.

Vì thế Tri huyện đại nhân cũng không đợi Đinh Việt mở miệng, tự mình đi vào khách điểm.

Lãnh Cầm giao cho Đinh Việt nhiệm vụ, mặc danh kỳ diệu (*)...Hoàn thành rồi. (chẳng biết tại sao)

22. Chương 22: Xông Khói (một)

Lãnh Cầm vốn đang nhìn hai người đứng trên đường, lúc này nhìn thấy Đinh Việt dẫn theo Du Tú đi vào khách điểm, vội vàng cúi đầu làm bộ đang xem sổ sách, mãi đến khi hai người Du Tú tới gần, nàng cũng chưa ngẩng đầu lên.

Sau cùng là do Du Tú mở miệng trước gọi Lãnh Cầm, nụ cười của hắn vẫn thanh tao như thường, giọng nói cũng vô cùng mềm mại: “Lãnh Cầm, đang bận sao?”

Mãi đến lúc này Lãnh Cầm mới ngẩng đầu lên, nhìn Du Tú trước mặt, hai mắt hơi trợn to, hơi kinh ngạc nói: “A Tú? Làm sao huynh lại tới đây?” Lãnh Cầm nói lời này khiến hai vai Đinh Việt đang đứng sau Du Tú run lên, lập tức muốn cười to.

Lúc trước không biết là ai muốn hắn đi ra ngoài đường mời vị đại nhân này vào khách điểm, bây giờ lại muốn làm bộ kinh ngạc, tình huống này có chút buồn cười.

Có điều ánh mắt Lãnh Cầm đã quét qua ngay lập tức khiến tiếng cười của Đinh Việt bị nuốt trở lại bụng.

Lãnh Cầm nhìn Đinh Việt khiến Du Tú nhìn theo, Du Tú chớp chớp mắt nói: “Lãnh Cầm, muội đang nhìn cái gì?”

“Nhìn chuyện ở bên kia đường...” Lãnh Cầm phản ứng rất nhanh, lập tức giãn mặt tươi cười: “A Tú, hôm nay sao huynh lại có thời gian tới khách điểm?”

Động tác của Du Tú hơi ngừng lại, có vẻ như đang tự hỏi cái gì, qua lúc lâu sau mới nghiêm túc nói: “Lần trước ta hỏi muội vấn đề kia, sau khi trở về mới phát hiện ra...Ta còn hai vấn đề muốn hỏi muội.” Cho nên hắn lại tới nữa.

Hóa ra vốn dĩ Du Tú muốn vào khách điểm, mà Lãnh Cầm lại sợ hắn sẽ đi qua khách điểm, cho nên mặt dày muốn Đinh Việt kéo hắn vào. Lãnh Cầm suy nghĩ, quả thật thấy mình đã làm việc thừa rồi.

Có điều Du Tú không biết Lãnh Cầm suy nghĩ cái gì, hắn cụp mắt xuống, lông mi thon dài hơi rung động. Lãnh Cầm nhìn cảnh này, trong lòng hơi xao động, bất tri bất giác nhớ tới chuyện cũ của nhiều năm trước, về nàng và Du Tú.

“Vấn đề gì?” Sau một lúc lâu chần chừ, Lãnh Cầm rốt cuộc hỏi ra miệng.

Khóe môi Du Tú hơi cong lên, mái tóc trên trán che mắt một bên mắt. Lãnh Cầm nhìn trong đôi mắt không bị che khuất kia của hắn, tất cả đều là ý cười nhẹ nhàng, hắn nói: “Mấy năm nay muội có ý nghĩ muốn tới tìm ta?”

“Ta...” Lãnh Cầm không thể tưởng tượng được Du Tú lại hỏi một chuyện như vậy, chớp mắt khiến Đinh Việt bị thiêu đốt phừng phừng kinh ngạc lui về phía sau Lãnh Cầm một bước, cảm giác không thích hợp.

Du Tú nói ra những lời này, rốt cuộc là...Có ý gì?

Lãnh Cầm ngày thường đối mặt với nhiều bọn con đồ trong trấn Lâm Nhân cũng không đỏ mặt thở gấp, mà giờ khắc này, nội tâm nàng đột nhiên nhảy dựng lên.

“Ừm.” Du Tú gật đầu, chờ Lãnh Cầm nói ra nội dung sau chữ “Ta”.

Lãnh Cầm chớp mắt, thật lâu sau mới khẽ nói: “...Nghĩ tới.”

Có được câu trả lời như vậy của Lãnh Cầm, Du Tú gật đầu cười cười, lại tiếp tục hỏi: “Thế vì sao muội chưa từng tới tìm ta?”

“Ta...Ta thấy huynh bình thường bận rộn như vậy, không muốn tới quấy rầy huynh mà thôi...” Nói xong câu đó, Lãnh Cầm cảm thấy đầu mình sắp vùi xuống đất rồi. Mà Đinh Việt đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng quý đệ này, không biết vì sao lại nhìn thấy bóng dáng của Phương Tiểu An ngày thường bị Lãnh Cầm đùa giỡn- - chỉ có điều người bây giờ bị đùa giỡn lại là Lãnh Cầm.

Có điều Tri huyện đại nhân có vẻ không giống cố ý khiến Lãnh Cầm đỏ mặt.

“Ừm.” Lãnh Cầm trả lời xong, Du Tú lại lên tiếng, trên mặt cũng không nhìn ra rốt cuộc hắn nghĩ cái gì. Lãnh Cầm lại tưởng Du Tú nghe xong câu trả lời của nàng sẽ nói gì đó, ai ngờ hắn lại không hề nói đoạn sau.

Trong lòng Lãnh Cầm có chút căng thẳng, trên mặt nàng cũng không muốn biểu lộ ra bộ dáng gấp gáp, nàng đành phải ho khẽ một tiếng, thăm dò hỏi: “Như thế...Huynh không có lời muốn nói với ta sao? Huynh...Tại sao lại hỏi ta vấn đề này?”

“Là Lãnh bá phụ nhờ ta giúp ông ấy chăm sóc muội, cho nên ta hỏi một chút.” Du Tú mỉm cười, dịu dàng nói.

Lãnh Cầm vốn tưởng rằng Du Tú có thể nói một chút gì đó, bây giờ lại nghe hắn nói ra phụ thân của mình, không khỏi giật giật khóe môi, không nói được lời nào.

“Lãnh Cầm, ta có thể ăn một chút trong khách điểm được không?” Không chờ xem Lãnh Cầm muốn nói gì đó, Du Tú đã mở miệng.

Lãnh Cầm cảm thấy bản thân mình ở trước mặt Du Tú hoàn toàn bị nắm mũi dắt đi, nhưng mà, nàng lại đáng xấu hổ tình nguyện. Trong lòng mắng chính mình mất mặt muốn chết, Lãnh Cầm gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, cái bàn kia đang trống, ta giúp huynh nói với An mập mập làm đồ ăn.”

Không đứng lại chờ Du Tú nói gì đó, Lãnh Cầm nhanh chóng xoay người đi tới phòng bếp. Du Tú nhìn bóng lưng của nàng, nụ cười trên mặt chưa từng nhạt đi. Đinh Việt đứng một bên đăm chiêu nhìn chăm chăm Du Tú, trong lòng cảm thấy hành động của Du Tú có chút cố ý, nhưng vì sao lại cố ý...Hắn lại không nói rõ được.

Lãnh Cầm chạy thẳng vào phòng bếp, mãi đến khi nhìn thấy bóng dáng nấu ăn của Phương Tiểu An mới bình tĩnh một chút. Phương Tiểu An vốn đang thái đồ, nhìn thấy Lãnh Cầm thở phà chạy vào trong phòng, không khỏi kinh ngạc nhướn mày.

Từ chuyện mấy hôm trước, Lãnh Cầm dường như chưa từng vào phòng bếp, chuyện báo tên đồ ăn vẫn do Đinh Việt làm, cho nên lúc này Lãnh Cầm tiến vào đã khiến Phương Tiểu An giật mình không ít.

“An mập mập...” Lãnh Cầm bình ổn tâm trạng điên cuồng, thay đổi tên của Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An buông dao phay xuống, yên lặng chờ Lãnh Cầm nói tiếp.

Lãnh Cầm chần chờ một chút, rồi nói: “Huynh giúp ta nấu vài món đi.”

“Ừm.” Phương Tiểu An gật đầu, tuy nhiên Lãnh Cầm cũng không nói rõ ràng muốn làm đồ ăn thế nào.

Nhìn thấy Phương Tiểu An gật đầu đồng ý, Lãnh Cầm mới nói tiếp: “Sườn xào chua ngọt, nhất định phải có món này, đồ ăn còn lại tùy ý...Càng ngon càng tốt.”

“Được.” Phương Tiểu An cũng không hỏi gì chỉ gật đầu.

Nhìn qua vẻ mặt của Lãnh Cầm, nàng rõ ràng còn có chút lo lắng, nhưng mà muốn nói gì nàng cũng không nghĩ ra, đành phải từ bỏ, do dự một hồi nàng mới xoay người đi ra khỏi phòng bếp. Nhưng khi Lãnh Cầm vừa bước qua cửa phòng bếp đã thấy Đinh Việt đang nghênh ngang đi tới. Lãnh Cầm nhú mày hỏi: “A Tú đâu?”

“Không phải ở bên đó sao?” Đinh Việt chỉ vào vị trí góc khuất của khách điểm. Lãnh Cầm nhìn theo tay hắn chỉ, vừa hay nhìn thấy Du Tú đang nhẹ nhàng nâng chén nước lên.

Sửng sốt một chút, Lãnh Cầm mới nói: “...A...”

Sau đó, không có sau đó nữa rồi.

Đinh Việt cảm thấy Lãnh Cầm chỉ cần đi tới trước mặt Du Tú là có thể đặc biệt khác thường, không còn chút nhuệ khí ngày thường. Hắn khẽ ho một tiếng, lại nhỏ tiếng nói bên tai nàng: “Lão đại, người nói để Huyện lão thái gia vào khách điểm của chúng ta, chúng ta lại để ngài ấy ngồi một góc, có phải có chút...không tốt lắm?”

Lãnh Cầm nghe xong những lời này, im lặng, trên mặt không biết vì sao lại có ý muốn đi tìm chết.

Không lâu sau, Phương Tiểu An nhìn Đinh Việt có vẻ mặt quỷ dị đi vào bếp, bộ dáng muốn nói lại thôi. Vừa lúc Phương Tiểu An làm xong món sườn xào chua ngọt, đặt đồ ăn vào trong khay. Hắn nhìn thấy Đinh Việt tiến vào, liền hỏi: “Vừa rồi người làm cái gì vậy? Sao người vào báo tên đồ ăn lại là Lãnh cô nương?”

“Khụ, ta không làm cái gì...” Ánh mắt của Đinh Việt liếc ngang liếc dọc, sau một lúc lại có chút chần chừ nói: “Là do Huyện lão gia tới khách điểm của chúng ta, lão đại hiện đang cùng nói chuyện phiếm với vị đại nhân kia.”

“Nói chuyện phiếm?” Động tác của Phương Tiểu An hơi ngừng lại.

Đinh Việt không biết trong lòng Phương Tiểu An rốt cuộc nghĩ gì, trong lòng hắn đã chắc chắn Phương Tiểu An thực sự thích Lãnh Cẩm, cho nên lúc này cảm thấy Phương Tiểu An nghe được tin này chắc chắn khổ sở. Hắn do dự một lúc mới nói: “Nếu thế thì như vậy, người bưng đồ ăn ra ngoài cho biết Huyện lão thái gia đi, thuận tiện nghe bọn họ nói gì.”

Phương Tiểu An im lặng không nói gì, nhìn chằm chằm sườn xào chua ngọt trong tay, thế mới biết hóa ra món ăn này là Lãnh Cẩm dặn dò làm cho Du Tú.

“Hazz, Phương huynh đệ, đi thôi.” Đinh Việt có vẻ cố ý muốn Phương Tiểu An tiến đến.

Phương Tiểu An yên lặng bưng đồ ăn lên, không đợi Đinh Việt thúc giục đã đi ra ngoài.

Có điều Phương Tiểu An vừa bước ra ngoài đã gặp Lâm Sinh đang đi tới. Lâm Sinh làm việc rất nhiệt tình, lúc này nhìn thấy Phương Tiểu An ra khỏi phòng bếp, không khỏi kinh ngạc: “Phương công tử...Phương huynh đệ người đang muốn ra đó?”

“Ta bưng đồ ăn ột người khách.” Phương Tiểu An cúi đầu nhìn thoáng qua đồ ăn trong tay.

Lâm Sinh cũng nhìn theo, lập tức cười cười: “Không cần Phương huynh đệ tự mình đi, người ở trong bếp đã đủ bận rộn, ta giúp người bưng qua đó.”

Phương Tiểu An không nói thêm gì, im lặng nhìn Lâm Sinh, không ai nhìn ra hắn đang suy nghĩ cái gì, mãi đến khi Lâm Sinh giơ tay nhận lấy đồ ăn trong tay hắn, hắn mới mấp máy môi, gật đầu nói: “Như vậy cũng được, bưng đồ ăn này cho khách nhân ngồi ở trong góc kia đi, Lãnh cô nương cũng ngồi cùng bàn, sẽ nhận ra.” Nói xong một câu này, hắn lại xoay người về phòng bếp.

Đinh Việt vốn đang chờ Phương Tiểu An trở về, lúc này đã thấy Phương Tiểu An vừa đi ra ngoài đã quay trở lại, hắn nhin không được gãi đầu cười khổ nói: “Phương huynh đệ, sao người lại quay lại?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ ra còn có đồ ăn của khách chưa xào.” Phương Tiểu An yên lặng trở lại bếp, bận rộn làm chuyện của mình, không hề quan tâm Đinh Việt dùng ánh mắt kỳ quái theo dõi hắn.

Mà ngoài kia, Lâm Sinh đã bưng sườn xào chua ngọt ra, không bao lâu đã đứng trước mặt cái bàn ở trong góc. Khi Lâm Sinh tới, Du Tú đang uống ly trà, còn Lãnh Cẩm đang nhìn xung quanh, không biết đang tìm cái gì.

“Lãnh cô nương, vị khách quan này, đây là sườn xào chua ngọt của hai người.” Lâm Sinh cười cười với hai người.

Lâm Sinh này vừa xuất hiện đã cắt ngang cục diện bế tắc của hai người. Lãnh Cẩm vội vàng để Lâm Sinh đặt đồ ăn lên bàn, rồi nói: “Ta không chỉ gọi một món ăn, còn có nữa chứ?”

“Phương huynh đệ chưa nói, ta sẽ đi thúc giục.” Lâm Sinh nghĩ nghĩ.

Lãnh Cẩm gật đầu không nói, nhìn thấy Lâm Sinh đi khỏi, lại quay đầu lườm Du Tú vẫn thưởng trà như cũ, khe ho một tiếng: “A Tú.”

“Ừm.” Du Tú lên tiếng.

“Huynh nếm thử món này đi, ta nhớ trước kia huynh rất thích món này.” Lãnh Cầm do dự rất lâu mới nói ra những lời này, đợi tới khi nàng nói ra, nàng lập tức nhìn qua chỗ khách, làm như không muốn đối diện với Du Tú.

Du Tú cũng chỉ trả lời một chữ: “Ừm.”

Nghe thấy câu trả lời của Du Tú, Lãnh Cầm lặng lẽ thở dài, sau đó chờ Du Tú bắt đầu ăn sườn xào chua ngọt.

Nhưng mà...Đợi đã lâu, hần vẫn không hề có động tác gì.

Lãnh Cầm lại ngược mắt lên nhìn hần một cái, phát hiện ra tư thế của Du Tú không hề thay đổi, trong lòng Lãnh Cầm hiện lên ý nghĩ khác thường, cuối cùng nhin không được lớn tiếng gọi: “A Tú!”

“Ừm?” Du Tú giống như đột nhiên bị gọi tỉnh, chớp chớp mắt đặt ly trà trong tay xuống, nói: “Muội gọi ta có chuyện gì?”

Lãnh Cầm vội vàng cúi đầu, lúc sau mới khẽ nói: “...Dùng bữa.”

23. Chương 23: Xông Khói (hai)

Không biết vì sao, từ ngày đó về sau, Tri huyện đại nhân rất thích chạy tới khách điểm Lâm Nhân, chỉ cần không làm gì sẽ xuất hiện ở trong khách điểm, vị trí ngồi vĩnh viễn là ở cái bàn sáng sủa kia.

Mỗi lần đến thời điểm này, Lãnh Cầm đều tỏ vẻ nặng nề xoắn xuýt một lúc, cuối cùng ngồi đối diện với Du Tú, cùng hần ăn cơm dùng trà, nói chuyện câu có câu không.

Và mỗi đêm, Lãnh Cầm vẫn vào phòng bếp tìm thứ gì đó để ăn, Phương Tiểu An vẫn làm một chút đồ đặt ở chỗ dễ tìm thấy để nàng có thể nhìn thấy.

Mãi đến hôm nay, nửa đêm Lãnh Cầm tiến vào phòng bếp không nhìn thấy cháo Phương Tiểu An làm - - lật tung khắp phòng bếp cũng không thấy.

Lãnh Cầm dường như đã quen Phương Tiểu An ngày nào cũng chuẩn bị sẵn cháo cho nàng, ngày hôm nay lại không thấy Phương Tiểu An làm nữa, nhin không được nhượng mày nhìn xung quanh. Trong phòng bếp chỉ có một chén đèn dầu, đang tỏa ánh sáng trên bàn, ánh sáng chỉ tỏ rõ một nửa khuôn mặt của Lãnh Cầm, nửa kia vùi trong bóng đêm.

Suy nghĩ một hồi, Lãnh Cầm ngồi xuống bàn, một tay nâng trán, một tay đặt trên mặt bàn.

Thường ngày Phương Tiểu An chưa từng quên nấu cháo chờ nàng, mà lâu về sau nàng cũng đã coi việc này là đương nhiên, cho nên lúc này bỗng nhiên mới nhớ ra, công việc thường ngày của Phương Tiểu An cũng không phải thế này.

Im lặng một hồi, Lãnh Cầm đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi phòng bếp.

Cước bộ có chút dồn dập đi lên lầu, Lãnh Cầm đứng trước cửa phòng Phương Tiểu An liền dừng bước, giơ tay lên muốn gõ cửa phòng Phương Tiểu An. Nhưng tay nàng vừa giơ lên đã dừng lại, vẻ mặt nàng do dự nhìn cửa phòng trước mặt, lại chậm chạp không tình nguyện gõ cửa.

Lãnh Cầm ngẫm lại cũng tự hiểu mình có chút buồn cười, bất quả chỉ là một buổi tối không thấy Phương Tiểu An nấu cháo, lại vội vàng thành cái dạng này, thậm chí còn muốn công khai gõ cửa phòng của hần hỏi rõ sự tình, tình huống như vậy lại phát sinh trên người nàng thật sự có chút không tưởng tượng nổi.

Ngay lúc Lãnh Cầm đang do dự, cửa phòng của Phương Tiểu An lại mở ra.

Cánh tay của Lãnh Cầm nháy mắt cứng ngắc, không biết nên để vào đâu.

Phương Tiểu An đang đứng phía sau cửa, trong phòng không đốt đèn, Lãnh Cầm chỉ có thể mượn ánh sáng của ngọn đèn trong hành lang nhìn thấy hần khoác một tấm áo ngoài, khép hờ mắt nhìn mình. Lãnh Cầm chỉ sững sờ một chút rồi rút tay lại, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “An mập mập, huynh còn chưa ngủ?”

“Ừm.” Phương Tiểu An hơi lùi về phía sau một bước, ngọn đèn quá mức mờ mờ, Lãnh Cẩm cũng không nhìn rõ sắc mặt của hắn, có điều căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, Lãnh Cẩm có thể chắc chắn lúc này Phương Tiểu An đang đỏ mặt.

Suy đoán Phương Tiểu An đỏ mặt, lá gan của Lãnh Cẩm càng lớn: “Vì sao huynh chưa ngủ? Thức dậy chuẩn bị làm cái gì?”

Phương Tiểu An không trả lời, chỉ ngẩng đầu lên, lúc này ánh mắt hắn càng trở nên trong suốt, trong đó bao hàm rất nhiều thứ tích tụ không biết tên.

Lãnh Cẩm thở dài, khoát tay áo nói: “Thôi, ta không hỏi, đỡ để Đinh Việt nói ta luôn trêu chọc huynh.”

“Lãnh cô nương, cô không có trêu chọc ta.” Phương Tiểu An cuối cùng đã nói chuyện.

Lãnh Cẩm nhún vai, kỳ thật trong lòng nàng thật sự có chút ý tứ trêu chọc, nhưng khi Phương Tiểu An vừa nói, nàng thật sự có chút xấu hổ nói ra.

Qua lúc sau, Phương Tiểu An lại nói: “Công việc hôm nay có hơi nhiều, cho nên ta đã quên chuẩn bị cháo cho Lãnh cô nương, vừa rồi nhớ ra nên chuẩn bị xuống lầu nấu cháo...”

“Hơn nửa đêm xuống lầu nấu cháo?” Lãnh Cẩm thế nào cũng không ngờ được lý do thật sự này.

Phương Tiểu An thản nhiên gật đầu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lãnh Cẩm cảm thấy mình có cảm giác ầy ả trong lòng không gạt đi được. Nàng cúi đầu xuống, ấp úng nói: “Về sau không cần ngày nào cũng giúp ta chuẩn bị cháo, ta đói bụng cũng có thể tự nấu ăn.”

“Ta cũng là vừa lúc không ngủ được mà thôi.” Phương Tiểu An thản nhiên nói.

Lãnh Cẩm còn muốn nói hắn không cần tốt bụng như vậy, nhưng lời chưa nói ra đã nghe thấy lời Phương Tiểu An nói, nàng có chút kinh ngạc nhíu mày nói: “Mỗi đêm huynh đều không ngủ được như vậy?”

“...Ừm.” Phương Tiểu An không hề che giấu.

Lãnh Cẩm há miệng thở dốc, lại không nói gì, mà đột nhiên nắm tay Phương Tiểu An, ý bảo hắn đi xuống dưới lầu.

Về mặt Phương Tiểu An có chút mất tự nhiên nhìn bàn tay trắng nõn của Lãnh Cẩm nắm trên tay mình, hắn không mở miệng nhưng ánh mắt hơi thay đổi. Phương Tiểu An bị Lãnh Cẩm nắm tay đi xuống lầu, sau đó lại vào phòng bếp, lúc này mới nghe thấy Lãnh Cẩm nói: “Đứng trên lầu nói chuyện âm ỉ sẽ đánh thức Đinh Việt và Lâm Sinh, chúng ta ở đây nói chuyện, chỉ cần không quá lớn tiếng thì sẽ không đánh thức bọn họ.”

Tư thế này của Lãnh Cẩm là chuẩn bị trắng đêm không ngủ rồi.

Phương Tiểu An cười khổ một tiếng, hơi dùng lực rút tay mình ra khỏi tay Lãnh Cẩm.

Lãnh Cẩm nhìn Phương Tiểu An rút tay ra, cũng không thay đổi sắc mặt, chỉ cảm thấy hơi hứng thú, nói: “Huynh có thể nói không? Vì sao huynh mất ngủ?”

Phương Tiểu An nhìn vẻ mặt của Lãnh Cẩm, đột nhiên nghĩ tới lúc mình được cứu vào khách điểm Lâm Nhân, Lãnh Cẩm rất lạnh nhạt với mình, còn không hỏi mình vấn đề kia. Hắn hỏi nàng: “Cô khôn hỏi vì sao ta tự sát sao?”

Câu trả lời của nàng là: “Huynh có thể nói sao?”

Hắn cho rằng Lãnh Cẩm là một người lạnh nhạt, lại không biết vì sao tới hôm nay Lãnh Cẩm lại có nhiều sự khác biệt như vậy.

Bất quả chỉ do dự chút chút, Phương Tiểu An lại nói tiếp: “Hôm nay không ngủ được, là vì ta nghĩ tới Nhậm Lăng.”

“Nhậm Lăng?” Cái tên này được nhắc tới một lần nữa, vẫn gây ra chấn động không nhỏ với Lãnh Cầm. Nhậm Lăng bất quả chỉ là người nán lại khách điểm Lâm Nhân một vài ngày ngắn ngủi, Lãnh Cầm cũng tiếp xúc ít với hắn, nhưng không biết vì sao lại thấy đáng tiếc trước cái chết của người này.

Có lẽ vì Nhậm Lăng đã tác thành cho người mình yêu, hoặc có lẽ là đáng tiếc cho Nhậm Lăng, ý trời đã định, tạo hóa trêu người.

Bởi vì bất đắc dĩ, cho nên nhớ rõ khắc sâu.

“Vì sau nghĩ tới hắn?” Lãnh Cầm hỏi.

Phương Tiểu An nhìn Lãnh Cầm, trong mắt có chút gì đó trước nay chưa từng có: “Ngày đó khi Nhậm Lăng rời đi, cô uống say, Đinh Việt trốn ở trong phòng, ta đã ở bên hắn cả một đêm, nghe hắn nói rất nhiều chuyện đã xảy ra trước kia.”

“Ừm.” Lãnh Cầm yên lặng nghe, mắt nhìn không ra ánh mắt của Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An tiếp tục nói: “Nhiều ngày qua, ta thực sự nghĩ, nếu ta ở vào vị trí của Nhậm Lăng, ta có lẽ cũng chỉ có thể làm giống hắn.”

“Cầu mà không được thì sẽ buông tay thành toàn sao?” Lãnh Cầm cong khóe môi, nhớ tới lời nói của Nhậm Lăng, hắn nói hắn có thể dẫn đo để người trong lòng mình với người trong lòng nàng ở cùng một chỗ, không tiếc dùng chính mạng mình đổi lấy.

Phương Tiểu An không nói gì, chỉ im lặng.

Vẻ mặt của Lãnh Cầm có chút không đồng ý, nàng lắc đầu nói: “Ta lại cảm thấy, Nhậm Lăng làm như vậy thật không đáng.”

“Là sao?” Ánh mắt của Phương Tiểu An khẽ lay chuyển.

“Hiển nhiên...” Lãnh Cầm còn chưa nói xong một câu đã bị tiếng đập cửa ngắt lời.

Lãnh Cầm hơi kinh hãi, nhìn Phương Tiểu An nói: “Đã trễ thế này còn có người tới gõ cửa?”

“Có thể là người đi đường tìm đường, tìm không thấy nên tìm nơi nghỉ chân.” Phương Tiểu An giải thích.

Lãnh Cầm gật đầu, rút cuộc hai người đi ra khỏi phòng bếp, đi tới cửa khách điểm.

“Ai đó?” Phương Tiểu An đứng ở bên trong hỏi một tiếng, ngoài cửa lập tức dừng gõ cửa, có điều khá lâu sau không có tiếng trả lời. Lãnh Cầm cùng Phương Tiểu An nghe tiếng động bên ngoài, nhưng chỉ thấy yên tĩnh, thật lâu sau, đợi tới khi Lãnh Cầm chuẩn bị hỏi lần nữa thì ngoài cửa mới vang lên tiếng đập cửa.

Phương Tiểu An mím môi không nói lời nào, dường như cảm thấy chuyện này có chút kì quái.

Lãnh Cầm nhìn thoáng qua Phương Tiểu An, đè thấp giọng hỏi: “Muốn mở cửa hay không?”

Giọng nói của Lãnh Cầm rất nhẹ, chỉ có Phương Tiểu An ở rất gần nàng mới nghe được, mà người nọ đứng cách một cánh cửa tất nhiên không nghe thấy. Phương Tiểu An nghe Lãnh Cầm hỏi xong, do dự một chút rồi lắc đầu.

“Vẫn nên mở cửa thôi.” Thấy Phương Tiểu An lắc đầu, động tác của Lãnh Cầm hơi ngừng một lát rồi nói một câu.

Ngay sau đó, Lãnh Cầm mở cửa lớn. Người ngoài cửa đang gõ cửa, đúng lúc Lãnh Cầm mở cửa, người nọ dùng tay chụp vào cánh cửa, vì dùng lực quá lớn nên suýt nữa đã ngã vào cửa. Sau khi đứng vững, người nọ hít sâu một hơi, nói: “Không biết mấy ngày nay hai vị có gặp qua một nam tử trẻ tuổi cao gầy tới chỗ này không? Tên của hắn là Nhậm Lăng.”

24. Chương 24: Xông Khói (ba)

“Người là người ở đâu?” Im lặng một chút, Lãnh Cầm lên tiếng hỏi trước.

Câu hỏi của Lãnh Cầm có chút khéo léo, nàng cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của người kia, ngược lại mình lại đi hỏi một vấn đề khác, điều này khiến cho người vừa vào cửa sững sốt một chút, sau đó đột nhiên híp mắt nói: “Cô đã từng gặp Nhậm Lăng...Đúng không?”

“Rất cuộc vì sao người lại tìm hần?” Lãnh Cầm nhìn người trước mặt, nhin không được hỏi một câu.

Trước mặt đích thị là một người nam tử, toàn thân áo xám, nhưng khuôn mặt lại vô cùng thanh thú, chỉ có đôi mắt đang trừng mắt nhìn Lãnh Cầm, dường như muốn nhìn ra chút gì đó trong mắt Lãnh Cầm. Nhưng Lãnh Cầm cũng không trả lời hần như ý muốn, nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu người muốn tìm hần, ta có thể nói cho người, hần không ở trong này.”

“Hần đi rồi sao?” Nam tử gấp gấp hỏi.

Lãnh Cầm nhìn vẻ mặt kích động của nam nhân, nhượng mi hỏi: “Người quan tâm hần?”

“Không sai.” Nam tử nhanh chóng gật đầu.

Lãnh Cầm thật không ngờ thực ra là quan tâm tới Nhậm Lăng. Trước khi chết, Nhậm Lăng đã từng nói qua về thân thể của mình, theo lời hần nói Lãnh Cầm biết một số chuyện về hần. Nhậm Lăng là cô nhi, cả đời cũng không hề có bằng hữu, thậm chí người mà hần yêu nhất cũng thích nam tử khác. Vừa rồi Lãnh Cầm đã nghĩ nam tử này tới để bắt Nhậm Lăng, nhưng lúc này nhìn biểu tình của nam tử, có vẻ không giống giả bộ.

Lãnh Cầm giật mình không biết có nên nói ra chuyện của Nhậm Lăng. Phương Tiểu An đứng bên cạnh nói chuyện: “Làm sao ta biết người thật sự quan tâm hần chứ không phải muốn bắt hần trở về?”

Lời Phương Tiểu An nói khiến Lãnh Cầm đột nhiên kinh ngạc, mới vừa rồi nàng thực sự không nghĩ tới khả năng này, nếu không phải Phương Tiểu An nói ra, có lẽ nàng sẽ thật sự nói ra chuyện Nhậm Lăng đã chết. Mà giờ phút nghe được câu hỏi của Phương Tiểu An, nam tử trước mặt cũng trở nên im lặng.

Nam nhân có vẻ do dự không muốn nói ra sự thật, hần đứng ở cửa rất lâu, mãi tới khi có tiếng bước chân dồn dập truyền tới cách đó không xa, cuối cùng hần mới hạ quyết tâm nói: “Không biết người đã từng nhìn thấy đồ vật này chưa.” Hần nói tới đây, gơ tay lấy từ trong người ra một đồ vật, sau đó đưa tay ra trước mặt Phương Tiểu An và Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm ngẩn ra, thấy rõ vật trên tay nam nhân kia.

Đó là một mảnh ngọc bội, nếu nhớ không lầm, ngọc bội kia giống như đúc với miếng ngọc bội tìm thấy trong bọc hành lý của Nhậm Lăng.

“Làm sao người có thể có..” Lãnh Cầm nhú mày nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân mấp máy môi, sắc mặt trở nên trắng bệch: “Quả nhiên cô đã từng nhìn thấy ngọc bội này.”

“Nhưng chỉ là có ngọc bội, làm thế nào chúng ta tin người?” Khác với Lãnh Cầm đang kinh ngạc, Phương Tiểu An vẫn lạnh nhạt nhìn nam nhân.

Nam nhân xem ra có chút lo lắng, vừa nghiêng tai nghe ngóng tiếng động bên ngoài, vừa thấp giọng nói: “Ta xin các người, nói cho ta biết A Lăng ở đâu, những người đó đã sắp đến đây, ta tuyệt đối không để bọn họ tìm ra Nhậm Lăng trước, hần sẽ gặp nguy hiểm...”

Những người đó chắc hẳn là người trong môn phái mà Nhậm Lăng đã nói qua, vì để đánh lạc hướng mọi người, Nhậm Lăng đã đào hôn rồi ăn cắp bảo vật trong môn phái, người trong môn phái tất nhiên không dễ dàng bỏ qua cho hần.

Nam nhân này xem ra là thật sự lo lắng cho Nhậm Lăng, Lãnh Cầm quyết tâm nói chuyện tình của Nhậm Lăng cho hần. Nàng liếc mắt nhìn Phương Tiểu An một cái, Phương Tiểu An cũng đang nhìn nàng, trong mắt tràn đầy sự bình tĩnh.

Khi Lãnh Cầm đang do dự, nam tử trước mặt đột nhiên quỳ gối, ngay tại lúc hai người không ngờ tới, hần đột nhiên quỳ gối xuống.

“Xin các người, nói cho ta biết...” Nam nhân lại nói tiếp.

Lãnh Cầm không nghĩ nữa, người nam nhân này đã quỳ xuống như vậy, vì Nhậm Lăng.

“Ta không thể để bọn họ tìm thấy A Lăng, xin các người nói cho ta biết hắn đi đâu, hiện tại hắn bị thương rất nguy hiểm...” Giọng nói của nam nhân thấp dần, hai mắt khép hờ, khóe mắt có giọt lệ từ từ chảy xuống.

Hành động này của nam nhân khiến Lãnh Cầm khó lòng mở miệng.

Nếu lúc này nói cho hắn biết Nhậm Lăng đã chết, thế thì hắn sẽ nghĩ thế nào?

“Cô nương?” Nam nhân vẫn không thấy Lãnh Cầm đáp lại, không khỏi ngược mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Lãnh Cầm lùi lại nửa bước, liếc nhìn Phương Tiểu An một cái, Phương Tiểu An nhìn lại Lãnh Cầm, cực kỳ nhẹ nhàng từ từ gạt đầu.

Giọng nói có chút khô khốc, Lãnh Cầm cuối cùng nói: “Nhậm Lăng...Hắn đã chết.”

Không có đáp lại, nam nhân quỳ trên mặt đất, cả người run rẩy, sau đó là im lặng. Nam nhân dường như không thể tin được lời Lãnh Cầm nói, thật lâu sau mới mở miệng, nhưng ngay tại lúc hắn muốn nói chuyện thì tiếng bước chân bên ngoài khách điểm ngày càng gần.

Cẩn chặt môi, nam tử đột nhiên đứng dậy, vừa đóng cửa khách điểm lại, vừa nói: “Giúp ta một việc, nói cho những người đó các người chưa từng gặp Nhậm Lăng, cũng không gặp ta.”

Sau khi nói xong câu đó, hắn nhanh chóng đi lên lầu, sắc mặt vẫn im lặng nhưng xanh mét.

“Hắn đi vào phòng của Lâm Sinh và Đinh Việt!” Lãnh Cầm nhin không được hô lên một tiếng.

Phương Tiểu An không nói gì, nhưng lại đột nhiên yên lặng đưa tay nắm lấy đôi tay hơi lạnh của Lãnh Cầm. Lãnh Cầm cảm giác được một bàn tay ấm áp phủ lên, trong lòng đột nhiên cảm động. Nàng cúi mắt xuống, giật giật như thể muốn thoát ra. Nhưng Phương Tiểu An lại nắm tay rất chặt, Lãnh Cầm cảm thấy tay bị cầm có chút đau, ngược mắt lên chăm chú nhìn khuôn mặt của Phương Tiểu An. Phương Tiểu An nhẹ nhàng gạt đầu với nàng, giống như muốn Lãnh Cầm hãy yên tâm.

Lãnh Cầm giật giật khóe môi, nhưng không nói gì thêm.

Hai người dây dưa như vậy một chút, ngoài cửa đã vang lên tiếng người hô: “Chính là nơi này!”

“Bọn chúng đã tới.” Lãnh Cầm quay sang nói với Phương Tiểu An một câu. Lúc này trên lầu cũng đồng thời truyền tới một tiếng hô ngắn ngủi, giống như tiếng của Đinh Việt, xác nhận Đinh Việt tỉnh lại phát hiện ra sự tồn tại của nam tử kia, cho nên sợ hãi phát ra tiếng.

Tất cả xảy ra hết sức nhanh chóng, Lãnh Cầm không kịp lắng nghe sự việc xảy ra trên lầu thì tiếng gõ cửa đã truyền tới.

“Có người ở đây không? Mở cửa?” Ngoài cửa là tiếng của một nam tử trung niên, có một chút khàn khàn.

Phương Tiểu An cúi đầu xuống, nói bên tai Lãnh Cầm: “Mở cửa đi.”

“Chờ một chút.” Không nghe theo Phương Tiểu An nói mở cửa ngay, Lãnh Cầm đột nhiên nắm chặt tay Phương Tiểu An, nói nghiêm túc: “Người kia vừa đi lên, có thể chưa trốn kĩ.” Lãnh Cầm có chủ ý muốn mở cửa trễ một chút để nam tử kia có nhiều thời gian hơn để ẩn thân.

Tuy chưa từng mở miệng nói nhưng Phương Tiểu An nhận ra Lãnh Cầm có chút đồng tình với nam nhân kia.

Có lẽ là vì có quan hệ với Nhậm Lăng.

Cho nên Phương Tiểu An gạt gạt đầu, hai người đứng ở cửa nín thở không nói gì. Qua một lúc lâu, người ngoài cửa dường như càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ồn ào. Tới khi một người trong số đó muốn phá cửa, Lãnh Cầm rút cuộc bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, để Phương Tiểu An mở cửa cho bọn họ.

Mở cửa, đứng ngoài cửa là một đội nhân mã, đều cầm đao kiếm trong tay. Mà dẫn đầu là một vị lão giả (người được tôn kính), hắn đắm chiêu nhìn Lãnh Cầm và Phương Tiểu An trước mặt, đột nhiên xua tay ý nói mọi người đằng sau yên lặng.

Tới khi mọi người phía sau im lặng, lão giả mới khê ho một tiếng: “Hai vị, chúng ta là người của môn phái Ngọc Châu, chúng ta tới nơi này để tìm một người tên là Nhậm Lăng, ta nghĩ chắc hai vị đã gặp qua rồi?”

“Người dựa vào cái gì nói chúng ta đã gặp qua?” Lãnh Cẩm nhíu mày, không hề quan tâm người trước mặt là của môn phái nào.

Về mặt của lão giả có chút thay đổi, hần vuốt râu, lại nói: “Chúng ta đã tìm hiểu trước, người trong trấn đã nói cho chúng ta biết, trước đó vài ngày chính mắt họ đã thấy một người nam nhân người đầy máu tới nơi này, hơn nữa còn vào khách điểm Lâm Nhân, cô nương vẫn còn phủ nhận sao?”

“Thì sao?” Lãnh Cẩm lại nói.

“Này...” Thái độ của Lãnh Cẩm khiến lão giả có chút bất mãn, có vẻ chưa từng gặp qua nữ tử ngoan cố như nàng.

Lãnh Cẩm còn chưa kịp nói tiếp, Phương Tiểu An ngắt lời: “Người đó thật sự đã tới khách điểm, có điều người cảm thấy khách điểm chúng ta có thể để một người toàn thân đầy máu không rõ thân phận tiến vào sao? Huống hồ khách điểm Lâm Nhân đã rất lâu không có người ở trọ, đây là chuyện tất cả người trong trấn Lâm Nhân đều biết.”

Ánh mắt Lãnh Cẩm khê biến, giống như không để ý cúi thấp đầu xuống, không để người khác nhìn ra chút quái dị trong mắt nàng.

Phương Tiểu An nói mấy lời ba xạo này vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm trang, Lãnh Cẩm cảm thấy những lời này cũng có chút ý nghĩa.

Làm như đang tự hỏi những lời Phương Tiểu An nói có phải thật sự hay không, lão giả do dự một chút rồi nói: “Vị này...Tiểu huynh đệ, người nói thật sự? Các người quả thật không giúp đỡ Nhậm Lăng? Như vậy hiện tại Nhậm Lăng đi nơi nào?”

“Thiên chân vạn xác (*).” Phương Tiểu An gật đầu, “Các người nói vị Nhậm Lăng kia, hẳn rồi cuộc đi đâu ta cũng không biết, nhưng ta nhớ rõ hắn đã đi về hướng Bắc.”

(*) Thiên chân vạn xác: Muôn vạn lần là sự thật

“Phía Bắc?” Lão giả lặp lại một lần, lại nhìn chăm chăm vào mắt Phương Tiểu An, sau lúc lâu mới gật đầu: “Chúng ta đi.” Hắn nói xong câu này đã xoay người đi ra ngoài, mà người phía sau hắn cũng xoay người đi theo hắn, một câu dư thừa cũng không nói.

Lãnh Cẩm nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, có chút không tin nổi nói: “Cứ đi như vậy?”

Lúc này Phương Tiểu An mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau một lát mới bắt đầu cười cười: “Đúng vậy, xem ra cuối cùng đã lừa được bọn họ rồi.”

“Bọn họ vậy mà không vào lục sát trong khách điểm, cũng không hỏi chúng ta nhiều.” Lãnh Cẩm cảm thấy chuyện này quá mức thuận lợi.

Phương Tiểu An lại giống như không lo lắng, chỉ nói: “Có lẽ bọn họ cho rằng không ai có thể nói dối trước mặt hắn.”

Những lời này của Phương Tiểu An khiến Lãnh Cẩm hơi ngẩn người, nói thật ra, vừa rồi trong lòng Lãnh Cẩm có một cảm giác, khi bị lão giả kia nhìn chăm chăm, nàng thật sự cảm thấy bí mật của mình đều bị nhìn thấu. Nhưng Phương Tiểu An lại có thể bình tĩnh nói dối trước mặt lão giả kia như vậy, thật sự khiến Lãnh Cẩm không ngờ tới.

Có điều không quá nhiều thời gian nghĩ tới những thứ này, khi chắc chắn đám người đã đi, Lãnh Cẩm và Phương Tiểu An đóng cửa khách điểm lại, sau khi đóng chặt khóa chặt cửa mới nhanh chóng bước lên tầng hai. Hai người vừa đi lên lầu đã nghe thấy tiếng Đinh Việt: “Ta nói này vị thiếu hiệp, Nhậm Lăng đại hiệp thật sự đã ra đi, người đừng như vậy...”

“Tránh ra.” Một giọng nói khác là của người nam tử kia.

Lãnh Cầm quỳnh lên, sợ nam nhân kia đau buồn mà làm bị thương Đinh Việt, cho nên nhanh chóng đi vào, nhìn thấy Đinh đang ngăn trước cửa phòng, còn người nam nhân kia đang cầm kiếm chìa vào hẻm, có vẻ muốn đi vào trong phòng.

Gian phòng kia là phòng Nhậm Lăng đã ở trước khi chết.

“Này vị đại hiệp, người muốn làm cái gì?” Lãnh Cầm tiến lên dùng tay đẩy kiếm trong tay nam nhân kia ra, tự mình chắn trước mặt Đinh Việt, mà Phương Tiểu An cũng đứng cạnh nàng, yên lặng xem tình huống trước mặt.

Đôi mắt nam nhân cực kì đỏ, sắc mặt có chút hung dữ, hắt trầm giọng nói: “Hắn nói A Lăng vốn ở trong phòng này, tránh ra, để cho ta vào nhìn xem.”

“Nhậm Lăng đã chết, hiện tại người ở trong phòng này là...” Lãnh Cầm mở miệng muốn giải thích, lời còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng cửa phòng mở. Ngay lúc mọi người còn đang tranh chấp, Lâm Sinh đã mở cửa đi ra ngoài, trên mặt Lâm Sinh không có nhiều biểu tình, nhưng ở chỗ người khác không thấy được, tay hắn đang run nhẹ..

Lâm Sinh xuất hiện, ba người Lãnh Cầm cũng không nói gì, nhưng đối với nam nhân kia có vẻ là đã kích nộ.

Nam nhân nhìn thấy Lâm Sinh mở cửa đi ra, nháy mắt cúi xuống, trường kiếm trong tay cũng rơi xuống đất, hắn quỳ rạp xuống trước mặt mấy người, suy sụp nói: “Không phải...Không phải A Lăng...” Lúc trước hắn cố ý muốn xem phía sau cánh cửa là gì, bất quá chỉ tồn tại một tia hy vọng nhỏ nhoi, hy vọng có thể nhìn thấy Nhậm Lăng mở cửa, hy vọng tất cả những lời Lãnh Cầm nói đều là lừa gạt hắn, nhưng khi cánh cửa mở ra, khi nhìn rõ người trong cánh cửa không phải là Nhậm Lăng, hy vọng của hắn nháy mắt tiêu tan rồi.

“Vị công tử này, mặc kệ là người muốn tìm cái gì, bên trong phòng đều không có người người muốn tìm.” Giọng nói của Lâm Sinh có chút mất tiếng.

Nam tử đột nhiên mở mắt, trước mắt mọi người, hai dòng nước mắt từ từ lăn xuống. Hắn cúi rạp trên mặt đất, cùng với một chút nức nở: “Ô hô, A Lăng A Lăng, nếu như huynh biết ta tới nơi này để nói cho huynh chuyện gì, huynh có chọn như vậy không, lựa chọn chết đi?”

25. Chương 25: Bung (một)

“Người rốt cuộc là...” Lãnh Cầm cảm giác có chút không bình thường, trong lòng hiểu rõ người nam tử này nhất định có quan hệ không bình thường với Nhậm Lăng. Nhưng trước khi chết Nhậm Lăng đã nói chuyện, không hề đề cập tới người nam nhân như vậy, mà Đinh Việt đã từng nói cho nàng lời trong giang hồ, cũng không nói tới Nhậm Lăng có quan hệ thân mật với nam nhân nào.

Đinh Việt nhìn tình huống trước mắt, cho dù vừa mới tỉnh dậy không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng đoán đại khái được một chút. Hắn chớp mắt, kéo Lâm Sinh đang đứng chờ dẫn sang một bên, kéo hắn về phía sau mình, rồi mới nhỏ giọng nói: “Vị này thực sự tìm Nhậm đại hiệp? Nhưng mà Nhậm đại hiệp không phải đã...”

“Nhậm Lăng nhất định còn sống!” Nam nhân kia lớn tiếng nói, giọng nói vô cùng khàn, nhưng lại ẩn chứa sự sắc bén.

Giống như giọng nói the thé thống khổ của nữ nhân.

Mọi người ngẩn ra, chỉ nghe thấy Phương Tiểu An thở dài một tiếng, còn có tiếng khóc nức nở của nam nhân kia.

Sau một lúc im lặng, Lâm Sinh mở miệng nói: “Nếu nhìn thấy người mà người muốn tìm thì người sẽ nói gì với hắn?”

Lâm Sinh vừa mới mở miệng, tầm mắt mọi người đã tập trung trên người hắn. Lúc này hắn đang lẳng lẳng đứng sau Đinh Việt, đôi mắt hắn vừa trống rỗng lại vừa tràn ngập chờ mong, dừng ánh mắt trên người nam nhân đang nằm rạp trước mắt.

Nam nhân ngược mắt lên đối diện với Lâm Sinh, trong thoáng chốc dường như tất cả mọi người đều không tồn tại, trong mắt hắn chỉ là hình ảnh hai trong mắt đen.

Mọi người không mở miệng thật lâu, Lâm Sinh lại lặp lại: “Nếu người đó thật sự không chết, ngươi muốn nói với hắn cái gì?”

“...Ta sẽ nói cho hắn, cuộc đời này ta chỉ vì một người mà mặc hi phục, chỉ vì một người đạp khắp Thiên Sơn.” Giọng nói trầm thấp, nam nhân nói ra một câu. Mà lúc hắn nói ra câu này, hai trong mắt vẫn không rời khỏi Lâm Sinh.

Lãnh Cẩm bất giác nắm chặt tay Phương Tiểu An, nhìn biểu tình của nam nhân, cũng nhìn sang Lâm Sinh. Không biết có phải cảm giác sai hay không, nam nhân kia nói ra những lời nói đó, biểu tình của Lâm Sinh có chút biến hóa, nhưng việc biến hóa không lớn, trong đôi mắt ôn hòa ngày thường có chút nhu hòa.

Lúc đó Lãnh Cẩm đột nhiên hiểu rõ điều gì đó, nhìn Lâm Sinh, ánh mắt này cực kỳ giống với Nhân, đột nhiên phát hiện ra mình đã sơ xuất rất nhiều.

Lâm Sinh, Nhậm Lăng, thay đổi hình dạng, có nhiều chỗ thay đổi nhưng cải trang không thành.

Lãnh Cẩm hiểu rõ, làm thế nào Phương Tiểu An lại không hiểu rõ? Người duy nhất ở đây không hiểu rõ, cũng chỉ có Đinh Việt. Hắn ngơ ngẩn nhìn Lâm Sinh, không rõ người thường ngày luôn giúp đỡ hắn sao có thể đột nhiên hỏi một vấn đề kỳ quái như vậy.

Nhưng Lâm Sinh lại không để ý tới nghi ngờ của Đinh Việt, đột nhiên tiến lên một bước, đi ra khỏi phía sau Đinh Việt, hắn cúi mắt xuống nói: “Người kia là ai?”

“Là huynh, Nhậm Lăng.” Nam nhân nói rõ ràng từng chữ từng chữ một.

Có lẽ vừa rồi nam nhân này vẫn chưa xác định Lâm Sinh rốt cuộc là ai, nhưng khi Lâm Sinh hỏi vấn đề này ra, hắn đã hoàn toàn chắc chắn - - ngoại trừ người kia, không có người nào biết những lời hắn nói nghĩa là gì.

Những lời này của nam nhân khiến người vẫn chưa hiểu rõ là Đinh Việt đột nhiên lùi lại mấy bước, suýt nữa giẫm lên chân Nhậm Lăng cách đó không xa.

“Nhậm Lăng...Nhậm đại hiệp.” Đinh Việt không thể tin nổi nhìn Lâm Sinh, lại muốn tìm ra đáp án nên hướng mắt nhìn Lãnh Cẩm và Phương Tiểu An, nhìn thấy vẻ mặt thật sự của hai người, lúc này hắn mới tin những lời này là thật. Hóa ra Lâm Sinh là Nhậm Lăng, nhưng không biết vì sao Nhậm Lăng không chết, mà hắn làm cách nào biến thành bộ dáng hiện tại như vậy.

Nhậm Lăng cũng không muốn giấu diếm thân phận của mình, lúc này bị nam nhân kia vạch trần cũng không chút kinh hoảng, lại tiếp tục nói: “Thế còn Đoàn Nghiêu Thanh?”

“Đoàn Nghiêu Thanh?” Nam nhân sững sốt một chút, như thể không ngờ lúc này Nhậm Lăng lại nói tới cái tên đó, hắn nghĩ nghĩ một lúc mới mỉm cười nói: “Chẳng lẽ từ trước tới nay huynh đều tưởng rằng người ta yêu là Đoàn Nghiêu Thanh, cho nên mới đào hôn?”

Hai chữ đào hôn đặc biệt chói tai, đám người Lãnh Cẩm không lên tiếng lắng nghe, trong đầu suy nghĩ nam nhân này rốt cuộc có thân phận thể nào, tại sao lại nhắc tới đào hôn...

“Người trước mắt là một nữ tử.” Lãnh Cẩm đột nhiên cảm giác bên tai có người nhỏ giọng nói. Nàng đột nhiên cả kinh, giơ tay xoa nhẹ lỗ tai, dường như có thể cảm nhận được hơi thở của Phương Tiểu An phả vào tai cảm giác tê dại, mà khi nàng ý thức được Phương Tiểu An nói gì, không khỏi mở to hai mắt.

Người nam nhân này, thật sự là nữ giả nam trang?

Quả nhiên, sau phút chốc, Nhậm Lăng lại nói tiếp: “Ta biết nàng không muốn cùng ta ở cùng một chỗ, cho nên để tránh cho nàng chán ghét vứt bỏ, không bằng tự ra rời đi.”

“Chán ghét mà vứt bỏ?” Nữ tử giả trang kia tức giận tái mặt mấp máy môi, đột nhiên đứng lên, không để ý ánh mắt có vẻ xa cách của Nhậm Lăng, chỉ bước nhanh tới trước mặt hắn, mở miệng nói: “Nhậm Lăng người có thể ngu xuẩn hơn nữa không hả, lại nói ta chán ghét mà vứt bỏ người!” Nói xong một câu này, nàng đột nhiên kiễng chân, đôi môi in lên môi mỏng của Nhậm Lăng.

Lãnh Cầm nháy mắt cảm thấy mình quả thật kém hơn so với nữ nhân này rất nhiều - - nàng sẽ không có dũng khí hôn Du Tú. Chuyện trước mắt xảy ra quá đột ngột, vậy nên khiến Lãnh Cầm không kịp suy nghĩ, chỉ cảm thán một câu như vậy.

Thu lại tầm mắt, Lãnh Cầm hơi không tự nhiên thối lui, bên cạnh truyền tới một tiếng ho khẽ, Lãnh Cầm phát hiện ra là Phương Tiểu An.

Cảm nhận được Lãnh Cầm nhìn mình, Phương Tiểu An hơi gật đầu, ánh mắt giao nhau có một chút hiểu rõ.

“Đình Việt, Tiểu An, chúng ta đi xuống.” Lãnh Cầm nhỏ giọng mở miệng, nhưng cho dù thế vẫn khiến hai người Nhậm Lăng nghe thấy. Nụ hôn kích động của hai người cứng ngắc, lập tức nữ nhân kia càng ôm chặt lấy Nhậm Lăng, hoàn toàn không để ý tới hành động của mấy người Lãnh Cầm.

Còn Phương Tiểu An đã nắm tay Lãnh Cầm thật chặt - - vì hắn nghe thấy xưng hô của Lãnh Cầm đã thay đổi.

Từ đầu tới cuối Đình Việt vẫn giữ nguyên biểu tình cứng ngắc thờ đẫn, bộ dáng không hiểu rõ tình hình, hắn nghe thấy Lãnh Cầm gọi mới phản ứng lại, theo hai người Lãnh Cầm đi xuống lầu, để trọn tầng lầu cho hai người này vừa sinh lý tử biệt.

.

.

Vào phòng bếp, đóng cửa lại, Lãnh Cầm mới mở miệng: “Lâm Sinh chính là Nhậm Lăng?” Tuy vừa rồi đã sớm biết, nhưng Lãnh Cầm vẫn nhịn không được hỏi ra miệng, không phải không thể xác nhận, nhưng sự việc này quá mức tưởng tượng. Rõ ràng đã chắc chắn không cứu được Nhậm Lăng, bọn họ đều cho rằng Nhậm Lăng đã chết, không ngờ Nhậm Lăng lại sống lại, hơn nữa lại thay đổi thân phận ở lại trong khách điểm Lâm Nhân.

Để khiến Lãnh Cầm an tâm, Phương Tiểu An nhanh chóng gật đầu nói: “Đúng, Lâm Sinh chính là Nhậm Lăng.”

“Hai người có thể nói sự thật không? Không phải Nhậm đại hiệp đã sớm...Làm sao có thể sống lại?” Đình Việt không hiểu nổi, mê mang chuyển dời tầm mắt, một lúc nhìn Phương Tiểu An, một lúc lại nhìn Lãnh Cầm tìm kiếm đáp án.

Ai cũng chú ý tới, ánh mắt của Phương Tiểu An có hơi thay đổi, nhưng ngay lập tức hắn đã từ từ lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết vì cái gì, vì sao người đã chết lại sống lại, trở thành Lâm Sinh hiện tại.

Dù trong lòng còn nhiều điều chưa rõ, nhưng Lãnh Cầm cũng biết lúc này hỏi cũng không được gì, chỉ có thể đợi tự Nhậm Lăng nói ra. Tuy nhiên trong lòng nàng cũng có chút tức giận bị Nhậm Lăng lừa gạt, nhưng cũng rất vui mừng, mặc kệ là tức giận vì bị lừa gạt nhưng người sống mới đáng cao hứng.

Mà Nhậm Lăng và nữ nhân kia phát triển tình cảm thế nào, Lãnh Cầm cảm thấy mình cũng không cần lo lắng. Dựa theo cuộc đối thoại của hai người có vẻ như tất cả mọi người đã hiểu nhầm nàng ấy.

Ba người cứ suy đoán như vậy, ở trong phòng bếp cả một đêm. Tới khi Lãnh Cầm mệt rã rời, Đình Việt muốn Lãnh Cầm lên lầu ngủ, nhưng Lãnh Cầm lại sống chết không muốn lên, nói đúng hơn là không muốn đi lên lầu nghe tiếng của hai người kia.

Kỳ thật Đình Việt và Phương Tiểu An đều hiểu rõ, Lãnh Cầm chỉ là không muốn quây rầy tới hai người rất không dễ dàng mới gặp được nhau.

Cho nên cần nghĩ ra biện pháp, Đình Việt lấy ra áo khoác vải bông để ở dưới lầu, đưa cho Lãnh Cầm để nàng đắp tạm, nhưng Phương Tiểu An lại chuẩn bị cái khác, dọn cho Lãnh Cầm một chỗ ngủ. Ba người cứ

như vậy ngủ dưới lầu một đêm.

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, Lãnh Cầm ngáp ngủ tỉnh dậy.

Phòng bếp thật sự không phải nơi thích hợp để ngủ. Lãnh Cầm nghĩ tới tối hôm qua muốn đi ngủ, nhưng nàng vẫn không lên lầu, thậm chí còn kéo Phương Tiểu An và Đinh Việt ở dưới lầu ngủ một đêm. Lãnh Cầm ngủ một mình trong phòng bếp, còn Đinh Việt và Phương Tiểu An ngủ bên ngoài đại đường. Lãnh Cầm khoác áo ngoài mà Đinh Việt tìm cho nàng, cũng không chải đầu đi ra ngoài phòng bếp.

Bên trong đại sảnh, Phương Tiểu An có vẻ đã thức dậy từ lâu, đang ngồi một mình cạnh cửa sổ ngơ ngẩn không biết suy nghĩ cái gì. Lúc này là sáng tinh mơ, cửa sổ của khách điểm vẫn chưa mở ra, Phương Tiểu An đối diện với cửa sổ, thứ nhìn thấy được cũng chỉ là một tầng sương mù mỏng che cánh cửa.

Còn Đinh Việt ngủ ở trên quầy, lúc này vẫn chưa tỉnh lại.

Trong lòng xao động, Lãnh Cầm đi tới bên cửa sổ, ngồi đối diện với Phương Tiểu An, khẽ nói: “Thật xin lỗi, ta nên gọi bọn họ xuống lầu mới phải.”

“Ta vốn tưởng rằng cô là người không hiểu phong tình.” Phương Tiểu An nghe thấy Lãnh Cầm nói câu xin lỗi, nhin không được nói.

Ngày thường Phương Tiểu An đều tỏ ra nghiêm nghị, cho dù nói dối cũng tỏ vẻ tự nhiên, lúc này hắn nói những lời này khoe môi lại hơi nhếch lên, có chút ý tứ vui đùa, khiến cho Lãnh Cầm kinh ngạc trong lòng.

Cọc gỗ Phương Tiểu An này, đột nhiên có một cảm giác thông suốt.

Có chút bất mãn ho khẽ một tiếng, Lãnh Cầm nói: “Cho dù ta không hiểu phong tình, cũng biết được chuyện yêu đương, sắc đẹp trước mặt, tất cả mọi người đều vướng víu? Sao ta lại không thức thời như vậy?”

Phương Tiểu An nghe Lãnh Cầm nói, đôi môi xao động nụ cười.

Lãnh Cầm nhìn Phương Tiểu An tươi cười, bất giác thở dài một hơi: “Ta đúng là chưa từng nhận ra huynh cũng có lúm đồng tiền.”

Nụ cười của Phương Tiểu An tắt lịm, hắn đứng lên nói: “Là sao.” Những lời này của hắn không phải câu hỏi, mà hắn cũng không có vẻ muốn nghe Lãnh Cầm trả lời.

Lãnh Cầm nhớ lại trên mặt Phương Tiểu An quá nhiều thịt nên mình mới chưa từng nhận ra hắn có lúm đồng tiền, có điều suy nghĩ lại thì cảm thấy không thích hợp, hóa ra từ trước giờ Phương Tiểu An chưa từng cười như vậy, cho nên mình mới không nhận ra khi hắn cười sẽ thế nào.

Nghĩ như vậy, Lãnh Cầm phát hiện ra mình lại nghĩ mấy thứ nhàm chán, không khỏi lắc đầu nói: “Đinh Việt.”

Tiếng nói của Lãnh Cầm không nhỏ, nhưng Đinh Việt nằm ngủ ở quầy không có chút động tĩnh nào.

Lãnh Cầm hơi nhíu mày, quay đầu lại nhìn Đinh Việt. Lúc này Đinh Việt đang nằm úp sấp trên quầy, ngủ say sưa.

“Đinh Việt.” Giọng của Lãnh Cầm lớn hơn một chút.

Đinh Việt rốt cuộc cũng có phản ứng, mở mắt ngẩng đầu mơ màng nhìn Lãnh Cầm. Lãnh Cầm nhìn bộ dạng của Đinh Việt cảm thấy buồn cười, nhưng kìm nén không cười ra tiếng, chỉ nói: “Đinh Việt, người đi lên lầu xem hai người Nhậm Lăng đã dậy chưa?” Tuy nói như vậy nhưng Lãnh Cầm tin rằng hai bọn họ cả đêm không ngủ.

Đinh Việt vừa mới tỉnh, đầu óc có chút mơ hồ, cũng không để ý Lãnh Cầm nói cái gì, không suy nghĩ đi lên lầu. Có điều sau một lát đã nghe thấy tiếng Đinh Việt kinh hô trên lầu. Lãnh Cầm và Phương Tiểu An kinh ngạc, hai người ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Đinh Việt dựa vào lan can trên lầu hai sợ hãi kêu, chỉ vào nơi nào đó trên lầu.

Mà ở bên kia, một nữ nhân đang khoác áo ngoài của Nhậm Lăng, mắt hẹp dài hơi híp lại, lười biếng đứng trước mặt Đinh Việt, tóc dài rối tung làm nổi bật khuôn mặt thanh tú của nàng.

Nữ nhân này rõ ràng là người tới qua âm ỉ muốn gặp Nhậm Lăng. Phương Tiểu An và Lãnh Cẩm nói nàng là nữ giả nam trang, Lãnh Cẩm tuy là tin nhưng không ngờ nàng mặc nam trang và nữ trang lại khác nhiều như vậy.

26. Chương 26: Bung (hai)

“Cho nên có thể nói, cô thật ra là nương tử chưa qua cửa của Nhậm Lăng?” Lãnh Cẩm không tin nổi như vậy, nhìn nữ nhân ngồi trước mặt mình, nghĩ một chút lại nhìn Nhậm Lăng bên cạnh, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

Đúng là có sọc rồi sẽ quên đau, tất nhiên là nói Nhậm Lăng, trước đó vài ngày còn chết đi sống lại, hôm nay đã mặt mày hơn hử rồi.

d d l q d

Nữ nhân chú ý tới tầm mắt Lãnh Cẩm nhìn về phía Nhậm Lăng, lắc mình một cái chắn trước mặt Nhậm Lăng, để phòng nhìn Lãnh Cẩm nói: “Không phải là chưa qua cửa, do A Lăng đã rời đi trước khi chúng ta thành thân, có điều...”

Nữ nhân cũng không nói tiếp, Lãnh Cẩm cũng đoán được, nàng bịu môi, thầm nghĩ mình cũng không muốn cướp đoạt Nhậm Lăng của nàng ta, tội gì phải căng thẳng như vậy.

Lãnh Cẩm không hiểu được, mắt mà có lại mới căng thẳng.

Vốn tưởng rằng mình đã đánh mất Nhậm Lăng, d * d * l * q * d không ngờ nàng có thể gặp lại hắn, chạm vào hắn, cho nên càng sợ được mất, càng sợ hãi người này sẽ rời đi, sợ hãi bị người khác đoạt lấy.

“Tiểu Tinh, đừng náo loạn.” Nhậm Lăng từ đằng sau nắm nhẹ eo của nữ nhân, nở nụ cười trầm thấp.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp đằng sau, nữ nhân nhẹ cười lùi nửa bước, giơ tay nắm lên tay của Nhậm Lăng đang đặt trên eo, khẽ nói: “Ta không có nháo, chúng ta vốn là phu thê, chẳng lẽ chàng không dám nhận?”

“Ta không có...” Nhậm Lăng dở khóc dở cười.

“Như thế chàng để ta nói hết, nếu không chàng chính là quyết nợ.” Trong mắt nữ nhân hiện lên chút giảo hoạt.

Nhậm Lăng bất đắc dĩ thở dài, rút cuộc gạt đầu.

Hai người kia thủ thủ nói xong, hoàn toàn không để ý bên cạnh có nhiều người nhìn như vậy, mãi lúc này mới quay ra nhìn mọi người. Nhậm Lăng im lặng, nữ nhân kia mở miệng trước: “Ta tên là Tô Tịnh, từ nhỏ đã ước định với Nhậm Lăng, chuyện giữa chúng ta, ta nhớ mọi người đều đã biết.”

Nàng nói xong, ánh mắt Nhậm Lăng khẽ biến, không nói một câu, nhưng tay phải vươn ra, nắm chặt tay nữ nhân.

Cảm nhận được bàn tay của Nhậm Lăng, Tô Tịnh cười nhẹ một tiếng, ngoái đầu nhìn thoáng qua Nhậm Lăng có chút xanh mặt, rồi nói tiếp: “Nhưng A Lăng đã hiểu lầm tình cảm của ta, nghĩ rằng người trong lòng ta là Đoạn Nghiêu Thanh, cho nên mới nghĩ ra nhiều biện pháp như vậy để ta cùng Đoạn Nghiêu Thanh ở cùng một chỗ.”

“Nhưng huynh ấy vẫn không biết, kỳ thật người mà ta để ý từ đầu đến cuối chỉ có một người là huynh ấy.” Những lời này nàng nói ọi người nghe, cũng chính là nói cho Nhậm Lăng nghe.

Nhậm Lăng nghe nàng nói, hơi nhắm mắt lại rồi mở ra, trong mắt tràn ngập ý cười.

“Tất cả đều là hiểu lầm?” Lãnh Cẩm lườm Nhậm Lăng một cái, nhớ lại trước đó vài ngày Nhậm Lăng còn suýt nữa chết ở khách điểm của mình, trong lòng thật sự không biết nên cười hay nên thế nào. Có điều Nhậm Lăng nhìn thấy rất rõ, chỉ cười tao nhã.

“Như vậy kế tiếp các người muốn làm gì?” Đinh Việt nháy mắt, lúc này mới có cơ hội chen mồm vào.

Nghe thấy câu hỏi của Đinh Việt, Tô Tịnh có vẻ đã sớm dự đoán hẳn sẽ hỏi như vậy, cực kỳ nhanh chóng trả lời: “Tôi qua chúng ta đã bàn bạc xong.”

Tới lúc này, Nhậm Lăng mới mở miệng: “Ta thay đổi hình dạng, đã từ bỏ thân phận Nhậm Lăng này, nhưng Tiểu Tịnh thì không, trong môn phái của chúng ta có rất nhiều rắc rối, trong thời gian này bọn ta không thể tiếp tục ở đây.”

“Cho nên?” Đinh Việt chờ câu sau của hẳn.”

Nhậm Lăng tiếp tục nói: “Tiểu Tịnh muốn trở lại môn phái, chờ thêm một thời gian nữa cho sự việc bình ổn lại, nàng mới có thể rời đi.”

“Vậy còn ngươi?” Lãnh Cẩm cũng chen lời nói.

Nhậm Lăng ngẩn ra, còn chưa trả lời, đã nghe Tô Tịnh nói: “Lãnh cô nương, ta hi vọng, cô có thể để A Lăng ở khách điểm của cô, dùng thân phận Lâm Sinh ở lại một thời gian, có thể chứ?”

Nhậm Lăng đã sớm vứt bỏ thân phận trước đây, hiện tại là Lâm Sinh, ngoại trừ khách điểm Lâm Nhân thì không còn nơi nào để đi.

Lãnh Cẩm nhớ lại những điều này, đôi mắt hơi tối lại, cuối cùng gật đầu.

Tô Tịnh có được sự đồng ý của Lãnh Cẩm, trên mặt lộ vẻ vui mừng quay lại gật đầu với Nhậm Lăng. Nhậm Lăng dù có tâm sự nặng nề vẫn quay về phía Tô Tịnh cười cười. Trong lòng Lãnh Cẩm hiểu rõ Nhậm Lăng vì sao lại thế, liền hỏi: “Nhậm Lăng, ngươi yên tâm để Tô Tịnh cô nương một mình phiêu bạt giang hồ sao?”

“Ta sẽ khiến chàng yên tâm.” Giọng nói của Tô Tịnh phóng đại một chút, như thể muốn chứng minh cái gì đó cho Nhậm Lăng.

Lãnh Cẩm hiểu rõ cười cười, không nói gì tiếp. Mà ở bên cạnh Lãnh Cẩm, Đinh Việt so với ai khác đều thích xem tình cảm nam nữ ái muội, cười toét miệng. Chỉ có Phương Tiểu An, từ đầu tới cuối đều một mực yên lặng chỉ nhìn mấy người trước mặt, nhìn bọn họ cãi lộn và vui cười, có vẻ như lúc này hẳn giống như một người ngoài cuộc.

.

.

Tô Tịnh và Nhậm Lăng quả thật đã suy xét tốt tất cả, không bao lâu sau, Tô Tịnh đã cầm hành lý rời khỏi khách điểm, còn Nhậm Lăng thì đứng ở ngoài cửa khách điểm nhìn bóng lưng của nàng xa xa biến mất giữa đám đông, ánh mắt thật lâu không hề thu hồi lại.

Đinh Việt đứng ở bên cạnh hẳn, lấy tay thúc vào cánh tay Nhậm Lăng, hơi tò mò hỏi: “Lúc này ngươi chắc đã cao hứng muốn chết rồi?”

Tuy lúc đầu có chút kính sợ với Nhậm Lăng, nhưng hẳn đã ở chung với Nhậm Lăng lâu như vậy, kính sợ cũng dần trở thành thân thiết.

Nhậm Lăng nghe Đinh Việt nói, cười cười, lúc sau mới nói: “Cao hứng, giống như nằm mơ vậy.”

“Ha ha.” Đinh Việt gãi gãi đầu, muốn nói gì đó, mà không biết lúc này tài ăn nói của mình sẽ thành phá hoại không khí. Có điều Lãnh Cẩm cũng không cho Đinh Việt cơ hội nói. Nàng nhìn thấy hai người đứng ngoài cửa khách điểm lâu như vậy, lên tiếng thúc giục: “Khách nhân đều vào cửa rồi, hai người các người còn muốn ngăn người đến lúc nào?”

“Đến đây!” Đinh Việt vội vàng đáp lời, nhanh chóng kéo Nhậm Lăng trở vào khách điểm, bắt đầu một ngày mới bận rộn.

Bọn họ đều biết, Tô Tịnh sẽ nhanh chóng trở về.

.

.

Mà ngay lúc chuyện của Nhậm Lăng được giải quyết xong, Lãnh Cầm lại phát hiện ra chuyện của mình cũng được giải quyết rồi.

Trong chuyện này đầu sở là Du Tú, là Huyện lão gia của trấn Lâm Nhậm Lăng.

Nói tới Du Tú, Lãnh Cầm luôn không cách nào bình tĩnh. Từ ngày đó khi Du Tú tới khách điểm, còn hỏi hai vấn đề, hẳn giống như bị nghiện, mỗi buổi sáng sau khi thăng đường đều tới khách điểm, hơn nữa đã ngồi xuống là ngồi rất lâu.

Mỗi lần đến lúc này, căn cứ vào cách đối đãi với Huyện lão gia không thể quá lạnh nhạt, Lãnh Cầm luôn tự mình tới ngồi đối diện với hắn, nhìn hắn dùng trà dùng cơm, cùng hắn nói chuyện một chút.

Mà thần kỳ nhất, mỗi lần Du Tú tới khách điểm đều có mục đích.

Mỗi một lần tới khách điểm, Du Tú đều nói chuyện một lúc, sau đó nói mình đã quên hỏi Lãnh Cầm một vấn đề, sau đó sẽ nói Lãnh Cầm cùng ngồi xuống ăn cơm với hắn.

“Lần này huynh muốn hỏi ta chuyện gì?” Lãnh Cầm ngược mắt nhìn Du Tú đang lịch sự ăn uống, trên mặt làm bộ như không có chuyện gì, kỳ thật trong lòng sớm đã thiên hồi bách chuyển (*). Lãnh Cầm thích Du Tú, đây là bí mật chỉ mình nàng mới biết, có thể ở đây quang minh chính đại nhìn Du Tú ăn uống, nàng đương nhiên cảm thấy thỏa mãn.

(*) Thiên hồi bách chuyển: Ý chỉ tâm tư rối bời, thay đổi liên tục

Chỉ là...Trong lòng nàng có một giọng nói một mực nhắc nhở mình không xứng với Du Tú, cho nên nàng vừa chờ mong mỗi ngày có thể ăn cơm cùng Du Tú, vừa mâu thuẫn hy vọng Du Tú không xuất hiện tại khách điểm nữa.

Đương nhiên, Du Tú biết tâm tư của Lãnh Cầm, hắn chỉ mỉm cười nói: “Hôm qua ta quên hỏi muội, muội còn nhớ trước ở hậu viện, ta đã nói chuyện gì không?”

Lại tới nữa, vấn đề của Du Tú.

Lãnh Cầm cho dù vẫn thích Du Tú, lúc này cũng nhận không được cảm thấy đau đầu vì vấn đề của Du Tú.

Lãnh Cầm đã không nhớ rõ nhiều chuyện Du Tú từng nói với mình, từ ngày đó khi bị Đình Việt mời vào khách điểm, mỗi ngày Du Tú đều tới hỏi hai vấn đề, mà mấy vấn đề này luôn luôn khiến Lãnh Cầm khê xao động trong lòng.

Vấn đề mà Du Tú hỏi luôn luôn quái lại, đều là xảy ra từ trước, đều là những việc nhỏ khiến người khác không nhớ nổi, nhưng lại khiến Lãnh Cầm muốn trốn tránh.

Ví dụ như, một ngày nọ Du Tú đã hỏi nàng: “Có biết ngày đó muội leo lên tường vây hậu viện của ta, câu đầu tiên nói với ta là gì?”

Lãnh Cầm vắt hết óc cũng không nghĩ ra đáp án này, sau cùng đành phải từ bỏ.

Mà câu hỏi lúc này của Du Tú cũng khiến Lãnh Cầm vắt hết óc, hơi cắn răng, ánh mắt Lãnh Cầm có chút tránh né lắc đầu với Du Tú: “Ta không nhớ rõ.”

“A...” Du Tú thưởng trà, lại im lặng, mãi đến khi Lãnh Cầm nói lần thứ hai, hắn mới từ từ gật đầu: “Nhớ không rõ vậy coi như hết.”

“..Được rồi.” Lãnh Cầm kỳ thật rất muốn hỏi Du Tú, rốt cuộc khi đó mình đã nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt của Du Tú lúc này thì có vẻ không nên hỏi.

Có chút ảo não gõ gõ bàn, Lãnh Cầm đứng lên nói: “Đồ ăn đã hết rồi, xem ra không đủ, ta đi tìm Phương Tiểu An gọi đồ.” Dứt lời, nàng muốn đi về phía phòng bếp.

Ngay tại lúc nàng xoay người, Du Tú đột nhiên giơ tay, nắm chắc cổ tay Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm nhất thời giống như người bị điểm huyết, vẻ mặt cứng ngắc, tựa hồ trong chớp mắt tất cả người trong khách điểm đều không thấy nữa, trước mặt nàng chỉ có mình Du Tú, mà trong đầu nàng đã vang lên nhịp đập trái tim mình.

Du Tú, nam nhân ôn như như vậy, nhưng lại đột nhiên nắm lấy tay nàng, điều này làm Lãnh Cầm có chút không tưởng tượng nổi.

“Có việc gì?” Lãnh Cầm hồi phục tâm trí, hỏi một câu.

Du Tú mỉm cười, sau đó buông cổ tay Lãnh Cầm ra, khẽ nói: “Nói Phương công tử làm thêm sườn xào chua ngọt đi.”

“...Ừm.” Lãnh Cầm im lặng một chút, rồi cuộc đồng ý đáp một tiếng - - nàng quả nhiên không nên ôm ấp quá nhiều hy vọng với cốc gỗ Du Tú này. Nàng thật sự đã cho rằng Du Tú có chuyện quan trọng muốn nói với mình, ai ngờ lúc này lại nghe thấy một câu không biết làm người ta nên khóc hay nên cười.

Nàng đi tới phòng bếp, quay sang Phương Tiểu An nói: “Sườn xào chua ngọt, còn có đồ ăn sở trường của huynh, mang lên hết đi.”

“Được.” Lúc này Phương Tiểu An đang xắt thức ăn, nghe thấy tiếng Lãnh Cầm cũng thuận miệng trả lời, ngay cả ngẩng đầu cũng không có. Không biết có phải vì vừa rồi ở cạnh Du Tú phải kìm nén hay không, lúc này thấy Phương Tiểu An không nhìn mình, Lãnh Cầm cảm thấy trong lòng có chút tức giận.

Ngay tại lúc Lãnh Cầm chuẩn bị mở miệng gọi Phương Tiểu An thì Phương Tiểu An hình như có cảm giác ngẩng đầu lên, nói với Lãnh Cầm: “Huynh lão gia lại tới?”

“Hắn tới một lúc rồi.” Lãnh Cầm không chút để ý đáp.

Phương Tiểu An hơi mím môi, động tác trong tay cũng chậm lại, qua lúc lâu sau cũng không thấy Lãnh Cầm rời đi. Phương Tiểu An mới nói: “Mỗi ngày hắn đều tới khách điểm, Lãnh cô nương, cô chưa từng nghĩ vì sao hắn lại tới đây sao?”

“Vì sao?” Lãnh Cầm ngẩn ra - - sao nàng chưa từng nghĩ tới điều này?

Chỉ là, nàng không dám xác định.

27. Chương 27: Bung (ba)

“Cô thích Huynh lão gia, phải không?” Phương Tiểu An không trả lời câu hỏi của Lãnh Cầm, lại hỏi ngược lại Lãnh Cầm.

Biểu tình của Lãnh Cầm nháy mắt thay đổi, nàng nhìn chung quanh một chút, nhìn thấy Đinh Việt vừa đi qua cửa phòng bếp nhanh như chớp, lại nhìn Nhậm Lăng đang vội vàng trong đại sảnh, đột nhiên cảm thấy không nói nên lời.

Khuôn mặt tinh xảo dễ nhìn hơi hồng lên, Lãnh Cầm ấp a ấp úng không chịu nói ra. Phương Tiểu An nhìn vẻ mặt của nàng, hiểu rõ gật đầu nói: “Ngày đó cô uống say nói ra người kia tên A Tú, quả nhiên là Huynh lão gia.”

“...Đúng thì thế nào.” Lãnh Cầm còn tưởng rằng Phương Tiểu An đã phát hiện ra, mình cũng không né tránh, kìm nén trong lòng đều nói ra: “Lúc trước A Tú mà ta nói, muốn cùng huynh ấy ở một chỗ, nhưng lại cảm thấy mình không xứng với huynh ấy...thì tính sao đây? Huynh hỏi chuyện này rất cuộc là có ý gì?”

Nàng không để ý lớn tiếng nói với Phương Tiểu An, đôi mắt mở lớn, con ngươi đen nhìn thẳng vào mắt Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An đặt dao phay trong tay xuống, thở dài một tiếng nói: “Ta chỉ muốn nói, vị Huynh lão gia kia nói không chừng cũng thích cô.”

Một câu của Phương Tiểu An khiến Lãnh Cầm sửng sốt một lúc lâu.

Có lẽ do ở lại trấn Lâm Nhân đã lâu, đã sống cuộc sống bình thản ở khách điểm lâu rồi, nên hiện giờ Lãnh Cầm luôn làm theo bản năng, cảm thấy mình chỉ là một nữ nhân bình thường, mà Du Tú là một công tử thế gia cao không chạm tới, Huynh thái gia. Cho nên Lãnh Cầm chưa từng nghĩ tới Du Tú sẽ thích mình.

Mà bây giờ Phương Tiểu An nói như vậy, nghĩ kỹ lại, Lãnh Cầm không khỏi nắm chặt hai nắm tay.

Lời Phương Tiểu An nói cũng không phải không có khả năng.

Ban đầu Du Tú gặp mình, trong mắt có cảm giác không rõ ràng, mà mỗi lần hấn đến khách điểm đều lấy lý do cổ quái. Mỗi một lần hấn hỏi mấy vấn đề quái lạ, kỳ thật Lãnh Cẩm nên sớm phát hiện mới phải.

Nhưng trong lòng Lãnh Cẩm vẫn còn chút tự ti, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó.

Mà hiện tại - -

“Huynh nói sự thật?” Về mặt Lãnh Cẩm không chắc chắn nhìn Phương Tiểu An, Phương Tiểu An nhìn biểu tình của nàng, trong nháy mắt cảm thấy nếu mình nói “Đó là giả” thì Lãnh Cẩm sẽ ăn sống nuốt tươi mình.

Phương Tiểu An gật đầu, khẽ nói: “Ta nói như vậy, có lẽ cô nên đi thăm dò một lần.”

Im lặng một chút, Phương Tiểu An khép hờ mắt nói: “Nếu như ngài ấy thật sự thích cô, mà cô lại không biết tâm tư của ngài ấy, lãng phí thời gian như vậy, chẳng phải hai người sẽ hối hận sao?”

Do dự một chút, Lãnh Cẩm mở to mắt nhìn Phương Tiểu An, trong chớp mắt cảm thấy Phương Tiểu An nói vô cùng có lý, không khỏi nói: “Huynh nói ta nên thăm dò thế nào?”

Về mặt Phương Tiểu An có chút kỳ quái, Lãnh Cẩm không nói nên lời là vì cái gì, nhưng Phương Tiểu An đang suy nghĩ nên thăm dò tâm tư Du Tú thế nào, cho nên nàng cũng không nói gì, chỉ yên lặng chờ Phương Tiểu An trả lời. Nhưng lúc này Nhậm Lăng lại đi tới, nhìn hai người đang im lặng, nói: “Làm sao vậy? Sao đều ngây ngốc ở đây? Phương huynh đệ, bàn khách ngoài cửa đã đợi lâu, gọi ta vào giục huynh.”

“Ừm.” Phương Tiểu An trả lời, tiếp tục vui đùa nấu ăn.

Lãnh Cẩm mấp máy môi, còn muốn hỏi lại, nhưng lúc này bận rộn cũng không thích hợp hỏi tiếp, vì thế nàng nghĩ nghĩ nói: “Phương Tiểu An, đêm nay huynh có thể trả lời không?”

“Ừm?” Phương Tiểu An hơi hơi gật đầu.

Lãnh Cẩm bỗng nhiên bật cười, phát tay với Phương Tiểu An: “Buổi tối ta sẽ chờ huynh ở phòng bếp.” Nói xong, nàng nhanh chóng rời khỏi phòng bếp, để lại một mình Phương Tiểu An yên lặng cắt cắt đồ ăn, chỉ là tay thái rõ ràng chậm lại.

Nhậm Lăng đứng bên cạnh không hiểu nổi nhìn Lãnh Cẩm đi khỏi, lại nhìn động tác của Phương Tiểu An, nhin không được hỏi: “Phương huynh đệ, hai người các người...”

“Làm sao vậy?” Phương Tiểu An ngược mắt thản nhiên nói.

Nhậm Lăng khoác tay áo, cười khổ: “Không có gì.”

Hắn cũng biết, chuyện của mình cũng làm không xong, chuyện của người ngoài hắn vẫn nên không tham dự vào.

Lại nói về Lãnh Cẩm, sau khi rời khỏi phòng bếp thì tới ngồi ở bàn trong góc tường. Còn Du Tú vẫn ngồi ở chỗ cũ. Hắn nhìn thấy Lãnh Cẩm trở lại, gọi lên khoe môi cười nói: “Muội vừa đi đâu thế? Ta còn tưởng muội đã lên lầu rồi.”

“Không phải vừa rồi ta đã nói sao? Ta đi tìm Phương Tiểu An gọi chút đồ ăn.” Lãnh Cẩm hơi đỏ mặt.

Du Tú cười rất êm tai, dịu dàng an tĩnh, khiến Lãnh Cẩm động đậy trong lòng. Quay đầu không nhìn vào mắt Du Tú, Lãnh Cẩm khẽ nói: “Một chút nữa đồ ăn sẽ có ngay...”

“Ừm.” Du Tú gật đầu, vẫn như cũ nở nụ cười lương thiện.

Trong lòng Lãnh Cẩm vẫn còn nghe thấy lời Phương Tiểu An.

“Ta chỉ muốn nói, vị Huyện lão gia kia nói không chừng cũng thích cô.”

Có lẽ, Du Tú thật ra là thích mình.

Nhưng mà, thật như vậy sao?

Lãnh Cầm có chút phiền muộn lấy tay chọc chọc mặt bàn, giống như không chú ý nhìn Du Tú đang chăm chút thưởng trà, bộ dáng muốn nói lại thôi. Nếu Phương Tiểu An nói thật, có phải chính là nói mình có cơ hội ở bên Du Tú?

Mà ở bên Du Tú, cái lựa chọn này có vẻ xa xôi, xa xôi đến mức mình cũng chưa từng nghĩ tới.

Càng nghĩ càng không biết làm sao, Lãnh Cầm vô cùng uể oải, mệt mỏi gục xuống bàn.

“Lãnh Cầm, muội làm sao vậy?” Khi Lãnh Cầm nằm úp sấp một hồi lâu, Du Tú rốt cuộc phát hiện ra nàng không bình thường, đặt ly trà trong tay xuống, thu lại nụ cười.

Lãnh Cầm cứng đờ cả người, một lúc sau mới rầu rĩ nói: “...Muốn đi ngủ.”

.

.

Lãnh Cầm dùng lý do muốn đi ngủ này để đuổi Du Tú, nhưng thực ra trong lòng nàng đang có rất nhiều ý nghĩ không ngừng quay cuồng, khiến cả ngày nàng đều hoảng hốt không thôi. Lãnh Cầm không phải một nữ nhân không quả quyết, cũng không phải nhát gan như chuột, nhưng mỗi khi nàng nghĩ đến Du Tú, đều vô thức mệt mỏi.

Kết thúc công việc cả ngày, ăn xong cơm chiều, Lãnh Cầm hồi hộp ngồi trong phòng một lát, rốt cuộc hạ quyết tâm đi xuống lầu tới phòng bếp.

Trong phòng bếp, đèn vẫn còn sáng. Lãnh Cầm suy đoán Phương Tiểu An sau khi ăn cơm xong cũng không lên lầu, mà vẫn chờ ở trong phòng bếp.

Cước bộ dừng một chút, Lãnh Cầm khẽ kho một tiếng rồi mới đẩy cửa vào phòng bếp.

Quả nhiên Phương Tiểu An đang bận rộn trong phòng bếp, nhìn có vẻ đang nấu cháo, bởi vì Lãnh Cầm nhìn thấy hắn đang cầm một cái bát trong tay, là bát cháo ngày thường nàng vẫn ăn. Lãnh Cầm nhìn bộ dạng của Phương Tiểu An, không biết vì sao tâm trạng phiền não lại trở nên bình tĩnh.

Nàng đóng cửa phòng bếp lại, sau đó đi tới cái bàn duy nhất, quay sang cười nói với Phương Tiểu An: “Quả nhiên huynh ở trong này, vốn là ta nói ta chờ huynh, không ngờ lại biến thành huynh chờ ta.”

Phương Tiểu An không nói gì, vẫn bận rộn nấu cháo như cũ, chỉ quay đầu nhìn nàng một cái, bày tỏ mình đang nghe nàng nói chuyện.

Lãnh Cầm cũng vô cùng quen thuộc tính tình của Phương Tiểu An, hắn vốn không thích nói chuyện, nàng cũng không miễn cưỡng. Có điều do dự một lát, Lãnh Cầm ngược mắt nghiêm túc nói: “Ban ngày huynh nói với ta, có lẽ A Tú thích ta.”

“Ta đúng là đã nói như vậy.” Phương Tiểu An không hề phủ nhận.

Lãnh Cầm cắn cắn môi, lập tức ý thức được động tác của mình có vẻ hơi yếu ớt, vì thế nàng ưỡn thẳng lưng, chụp tay xuống bàn, trầm giọng nói: “Thế huynh nói xem, ta nên thăm dò thể nào mới có thể biết được tâm tư của A Tú?”

Lúc này Phương Tiểu An bắt đầu múc cháo từ trong nồi ra, hắn vừa múc vừa khẽ nói: “Có thể nhận ra, Huyện lão gia là người có chuyện gì đều giấu ở trong lòng, nếu như cô hỏi trực tiếp thì ngài ấy tất nhiên sẽ không nói gì.”

“Cho nên...” Lãnh Cầm cúi đầu, chờ Phương Tiểu An nói tiếp.

Trong lòng Lãnh Cầm thật sự kinh ngạc, Phương Tiểu An và Du Tú chỉ gặp nhau mấy lần, mà Phương Tiểu An có thể nhìn ra tích cách của Du Tú, hơn nữa còn căn cứ vào tính cách của Du Tú, chỉ cho nàng như thế nào khiến Du Tú nói thật. Đây thật sự không phải chuyện một người đầu bếp bình thường làm được.

Phương Tiểu An không nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Lãnh Cầm, tiếp tục nói: “Còn nhớ rõ trước kia cô làm thể nào nói lời trong lòng với ta không?”

“Say rượu?” Lãnh Cầm nghe tới chỗ này, trong lòng khẽ động.

Lại nhớ một đêm kia, Lãnh Cầm uống rượu liền mượn chuyện say rượu nói rất nhiều trong phòng bếp này, nếu Du Tú có đáp lại thì có thể nói Du Tú thật sự để ý nàng, chỉ là đã che giấu ý nghĩ của mình quá sâu cho nên mới mỗi ngày nói chuyện cùng nàng. Mà nếu Du Tú không đáp lại, Lãnh Cầm sẽ liều chết không thừa nhận. Đây cũng có thể là một biện pháp tốt.

Chỉ là...

“Ta thật sự phải làm vậy sao?” Lãnh Cầm vẫn không yên tâm.

Từ khi Phương Tiểu An trở về lần này, hắn có vẻ không giống với trước đây. Trước kia Phương Tiểu An bị Lãnh Cầm trêu chọc sẽ đỏ mặt, nhưng bây giờ tình huống này ngày càng ít, có lẽ Phương Tiểu An đã bị Đinh Việt phá hư?

Nhưng mặc kệ thế nào, Lãnh Cầm quyết định giả say để nói lời thật lòng với Du Tú, lại ra một quyết định khác, đó là - - sau này có cơ hội nhất định sẽ đùa giỡn Phương Tiểu An, không thể khiến mình yếu thế.

28. Chương 28: Chiên (một)

Qua một đêm suy nghĩ, Lãnh Cầm rút cuộc nghe theo gợi ý của Phương Tiểu An, quyết định một lần giả say thử lòng Du Tú.

Có ý nghĩ như vậy, Lãnh Cầm nhanh chóng xốc lại tinh thần, sáng sớm ăn cơm xong đã ngồi ở trước quầy.

Công việc của Huyện nha không hề ít, thường ngày nhanh nhất tới lúc ăn cơm trưa Du Tú mới tới khách điểm. Mỗi ngày Lãnh Cầm đều chờ hắn trước quầy, nhưng đây là lần đầu tiên nàng căng thẳng chờ đợi thời điểm đó như vậy. Nói cho cùng vẫn phải phân tâm suy nghĩ, Lãnh Cầm đã cảm thấy trong lòng mình đã nhảy bình bịch, hoàn toàn không giống ngày thường.

Nàng không khỏi cúi đầu hít sâu một hơi, sau đó không để ý nữa, chuyên tâm tính sổ sách.

Đinh Việt bận bịu mang thức ăn lên, lúc đi qua Lãnh Cầm, nhìn không được ghé mắt nhìn Lãnh Cầm, nói: “Hazz, lão đại, hôm nay sao người lại như mất hồn mất vía vậy?”

“Hả?” Lãnh Cầm nghe vậy hơi ngẩng đầu, cau mày thốt lên: “Đinh Việt, gần đây ngươi cực kỳ thích chõ mõm vào việc người khác nhỉ?”

“À, à đương nhiên không phải.” Đinh Việt thấy vẻ mặt Lãnh Cầm thay đổi, vội vàng khoát tay nói.

Lãnh Cầm có chút không kiên nhẫn, cúi đầu, trầm giọng nói: “Vậy thì ngươi hãy đi làm việc của mình đi.”

“Biết rồi à.” Đinh Việt nhún vai, trong lòng hắn cảm thấy từ khi Phương Tiểu An và Nhậm Lăng tới đây, Lãnh Cầm đã càng ngày càng trở nên dễ tính - - đương nhiên, hắn tuyệt đối không muốn trêu đùa lão đại nhà mình, hắn chỉ cảm thấy phản ứng của Lãnh Cầm có chút thú vị hơn trước kia.

Thấy Đinh Việt đi về phía đại sảnh bên kia, lúc này, Lãnh Cầm mới thở hắt ra, quay đầu nhìn sang phía bên đường cái. Trấn Lâm Nhân có địa thế hẻo lánh, trong trấn có rất nhiều người trẻ tuổi có chí hướng ra ngoài làm ăn, cho nên ở lại trong trấn phần lớn là phụ nữ và trẻ em. Giờ là sáng sớm, trên đường lớn cũng không có nhiều người, nhìn có vẻ tiêu điều.

Lãnh Cầm thở dài một tiếng, trên đường lớn rất cuộc có mấy người, dùng đầu ngón tay cũng đếm đủ, trong số đó không hề thấy bóng dáng Du Tú.

“Sao Lãnh cô nương lại thở dài?” Một giọng nói dịu dàng truyền tới.

Lãnh Cầm quay đầu sang, nhìn thấy Nhậm Lăng toàn thân áo xám, bưng một chồng bát bửu ở cạnh mình, đang chăm chú cười cười. Lãnh Cầm lại thở dài một tiếng, phát hiện ra mình đứng trước cửa khách điểm đã thiêu đốt tâm trí bát quái của mọi người.

Nhìn thấy Lãnh Cầm liên tục thở dài, thật lâu không trả lời, Nhậm Lăng lại nói: “Nếu Lãnh cô nương có tâm sự, dù thế nào cũng đừng nên giấu trong lòng.”

“Ừm.” Lãnh Cầm mệt mỏi trả lời, tuy nhiên người thích giấu tâm sự trong lòng chính là Nhậm Lăng.

Nhìn phản ứng của Lãnh Cầm, Nhậm Lăng há miệng thở, có vẻ còn muốn nói tiếp, nhưng lại không có gì phát ra.

Nhậm Lăng đứng bên cạnh Lãnh Cầm một lúc rồi đi, Lãnh Cầm lại theo quán tính quay đầu nhìn về phía đường lớn.

Vừa nhìn, Lãnh Cầm suýt nữa đã bị nghẹn thở.

Không vì gì khác, đơn giản là vì ở phía bên đường lớn, một bóng dáng đang đi về phía khách điểm này. Người nọ mặc y phục màu xanh nhạt, áo khoác trắng, cầm quạt giấy trong tay, bộ dáng thiếu gia thế gia, vô cùng phiêu dật.

Bước chân của người nọ không hề nhanh, chỉ đi từng bước một tới, thỉnh thoảng còn quay đầu chào hỏi một vài người đi trên đường, đôi mắt hơi híp lại, khóe miệng nhếch lên, trong mắt Lãnh Cầm thấy vô cùng quen thuộc.

Quay về nhiều năm trước, mình vẫn luôn đối mặt với nụ cười đó của Du Tú, hai người cũng không hề có kết thúc.

Không hiểu vì sao trong lòng Lãnh Cầm bắt đầu nhảy dựng lên, hơn nữa càng có vẻ hơn khi Du Tú càng tiêu sái tiến đến.

Dường như chỉ qua vài nháy mắt, Du Tú đã đi tới trước mặt Lãnh Cầm, đôi mắt đen chăm chú nhìn Lãnh Cầm: “Lãnh Cầm.”

“Ừm, ách, A Tú.” Lãnh Cầm trả lời, lập tức cảm thấy trả lời như vậy quá mức mất tự nhiên, lại kìm nén nói một câu: “Hôm nay huynh tới sớm.” Lời vừa ra khỏi miệng, Lãnh Cầm có chút hối hận, cảm thấy lời vừa rồi giống như oán giận Du Tú tới sớm, nhưng ý của nàng không phải như vậy. Nàng chỉ cảm thấy Du Tú tới sớm, như vậy nàng sẽ thăm dò tâm tư Du Tú sớm một chút rồi...Chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng Du Tú đã có chút căng thẳng.

Cho nên không chờ Du Tú trả lời, Lãnh Cầm lại vội vàng giải thích: “Không phải ta nói huynh không nên tới sớm, ta chỉ là...Ta chỉ là không ngờ huynh lại rảnh buổi sáng...” Lãnh Cầm khoát tay áo, nói một nửa lại ý thức được đã biến thành oán giận Huyền lão gia hẳn không làm việc đàn ông, cho nên vội vàng dừng câu chuyện, nhưng nàng dừng quá nhanh, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của chính mình.

Du Tú ngơ ngẩn nhìn Lãnh Cầm lăm lăm, lâu lâu sau mới chớp mắt, nhẹ nói: “Lãnh Cầm, muội muốn nói cái gì?”

“Ta chỉ muốn nói...” Từ trước tới nay Lãnh Cầm chưa bao giờ bắt lực như vậy, trong lòng nàng thầm mắng sắc đẹp hại người, cuối cùng cố gắng khiến mình trấn định. Nàng cụp mắt xuống nói: “Không có gì, huynh đã ăn gì chưa?”

“Ừm, chưa ăn, lúc đi khá vội, nên đã quên.” Du Tú trả lời.

Lãnh Cầm giật mình, hỏi: “Ta cùng huynh ăn cơm nhé?”

“Không thể tốt hơn, có điều...Muội cũng chưa ăn sáng sao?” Du Tú quay đầu sang có chút chần chừ hỏi.

Lãnh Cầm vừa thầm nói để bát mỳ thịt bò kia đi gặp quỷ đi, vừa khẳng định lại lần nữa: “Đúng vậy, ta chưa ăn, vừa rồi dậy muộn, bọn họ đã ăn hết rồi.”

“Ừm, vậy vừa lúc cùng ăn đi.” Du Tú cười nói.

Câu trả lời của Lãnh Cầm đương nhiên là đồng ý.

Hai người ngồi xuống bàn trong góc. Đinh Việt nhìn thấy động tác của hai người, biết rõ ý muốn của họ, thấy Lãnh Cầm ra hiệu, hẳn nhanh chóng chạy tới phòng bếp, kêu Phương Tiểu An nấu vài món ăn. Mà Du Tú lại có vẻ đắm chiêu nhìn Lãnh Cầm, khẽ nói: “Lãnh Cầm, hôm nay muội không khỏe?”

“Hả?” Lãnh Cầm ngẩn người, hơi mờ mịt nhìn Du Tú.

Du Tú không nói, chỉ chỉ Lãnh Cầm vì căng thẳng mà sắp vịn gậy mười ngón tay.

Lãnh Cầm đỏ mặt, nhanh chóng đặt hai tay về phía sau lưng, khẽ ho một tiếng: “Ách, ta chỉ cảm thấy như vậy rất thú vị, không phải không khỏe.”

“Ừm.” Về mặt Du Tú cũng không nhìn thấy gì, sau khi đáp lại một tiếng, hẩn lại cúi đầu tập trung thưởng trà.

Nói ra Du Tú mỗi ngày đều ngồi ở vị trí này đã thành thói quen. Mỗi ngày, ngoại trừ Du Tú cũng không có mấy người ngồi ở vị trí này, cho nên Lãnh Cầm đã lên đổi bàn trà này thành lá trà thượng hạng. Còn Du Tú cũng không biết chuyện lên lút này của Lãnh Cầm, chỉ nghĩ trà trong khách điểm này đều như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều không nói gì. Vốn dĩ Lãnh Cầm còn có chút căng thẳng, sợ hãi mình không thể thăm dò được tâm tư của Du Tú, lại sợ hãi nếu mình thăm dò được, phát hiện ra Du Tú kỳ thật không thích mình. Nhưng đợi sau khi hai người yên tĩnh một lát, Lãnh Cầm đột nhiên cảm thấy lo lắng của mình đã không còn nữa rồi.

Hưởng thụ thời khắc yên tĩnh này, ánh mắt Lãnh Cầm không tự giác nhìn sang phía Du Tú. Du Tú có khuôn mặt cực kỳ đẹp, hẩn cup mắt xuống hiện lên chút dịu dàng, lông mi rất dài, khi ly trà bốc hơi lên, lượn lờ giữa hai hàng lông mày của hẩn, tựa như chút gió xuân.

Ngắm mỹ nam là một sự hưởng thụ, Lãnh Cầm vẫn kiên trì như vậy, lúc này loại kiên trì này của nàng càng trở nên mãnh liệt.

Sau một lúc lâu, Đinh Việt mới bưng đồ ăn lên, nhìn thấy vẻ mặt của Lãnh Cầm và Du Tú cũng không kinh ngạc. Mấy ngày nay hẩn đã sớm thành thói quen nhìn bộ dáng chờ đợi trước mặt của Lãnh Cầm và Du Tú, giống như không nhìn thấy gì. Cho nên hẩn chỉ đặt đồ ăn ở trên bàn, nhanh chóng vội vàng đi chào hỏi bàn khách khác.

Nhìn thấy đồ ăn đã tới, Lãnh Cầm khẽ động, khẽ hỏi Du Tú trước mặt: “Huynh có cảm thấy hơi thiếu gì không?”

“Ừm?” Du Tú nhìn đồ ăn trước mắt, ánh mắt cũng không nhìn sang Lãnh Cầm, chỉ thấy Lãnh Cầm nói xong câu này cũng không nói gì nữa, Du Tú thuận miệng nói: “Thì sao?”

Lãnh Cầm nhìn Du Tú không nhìn về phía mình, trong lòng có chút không yên tâm, nhưng nghe thấy câu sau của Du Tú có chút không nhịn được nâng trán: “Huynh có cảm thấy, nếu có rượu thì sẽ càng thú vị hơn không?”

Lãnh Cầm vừa nói xong, nhìn kỹ phản ứng của Du Tú.

Nhìn ánh mắt của Du Tú có chút quái dị nhìn mình, Lãnh Cầm xê dịch, nói tiếp: “...Làm sao vậy?”

“Lãnh Cầm, bây giờ là sáng sớm.” Du Tú cười một tiếng, chắc sẽ không có ai sáng sớm tỉnh mơ đã muốn uống rượu chứ? Huống chi hẩn và nàng không phải sâu rượu.

“Ta biết.” Mặc dù mặt ngày càng đỏ, Lãnh Cầm vẫn kiên trì, hơn nữa còn nhanh chóng gọi Nhậm Lăng tới, nói Phương Tiểu An mang rượu đã chuẩn bị ngày hôm qua lên.

Vì thế dưới sự kinh ngạc của Du Tú, Lãnh Cầm ngửa đầu lên bắt đầu uống rượu.

.

.

Lúc Lãnh Cầm đang liều mạng trút rượu vào iệng, Nhậm Lăng và Đinh Việt đã ở trong phòng bếp.

Nhìn Phương Tiểu An đang chăm chú xào rau, Đinh Việt có chút thâm ý nhúu mày, cố ý lớn tiếng nói: “Bây giờ lão đại và Huyện lão gia đang uống rượu cùng nhau đó, thật không biết lão đại nghĩ thế nào, chuẩn bị làm cái gì. Phương huynh đệ à, người có biết không?”

“Biết chuyện gì?” Về mặt Phương Tiểu An bình tĩnh, đồ đồ ăn vừa xào xong vào trong đĩa.

“Không biết lão đại định làm cái gì.” Đinh Việt nhắc nhở.

Phương Tiểu An tỏ ra không hiểu, chỉ đặt đồ ăn vào tay Đinh Việt, ai ngờ Đinh Việt lại đưa tay về sau không nhận: “Ta vừa mới ở bên ngoài bận bịu mệt chết đi được. Từ khi Huyện lão gia tới, lão đại đều không làm việc, người phải để ta nghỉ ngơi một chút, đừng bảo ta bưng thức ăn nữa.”

Phương Tiểu An im lặng nhìn thoáng qua Đinh Việt, im lặng một lát rồi quay sang nhìn Nhậm Lăng. Nhậm Lăng nhiệt tình với việc vật trong khách điểm nhiều hơn Đinh Việt rất nhiều, Phương Tiểu An vừa nhìn hần, hần đã tự giác đi tới nhận lấy chén đĩa, xoay người đi vào trong đại sảnh.

Nhìn thấy Nhậm Lăng bưng đồ ăn tới, Đinh Việt vui vẻ, nhanh chóng nháy mắt với Phương Tiểu An: “Phương huynh đệ, kỳ thật người thích lão đại nhà ta đúng không?”

“Đinh huynh đệ, người đừng nói bậy.” Phương Tiểu An bình tĩnh tránh khỏi câu hỏi của hần.

Đinh Việt cười tươi, hần khoát tay nói: “Được rồi được rồi, ta không hỏi, ta biết là được rồi, có điều ta hy vọng người và lão đại ở cùng một chỗ, tốt hơn so với Huyện lão gia nhiều.” Phương Tiểu An nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng mặt lại đỏ bừng, cho dù giọng hần lạnh nhạt hơn nữa nhưng phản ứng như vậy cũng rất khó để che dấu.

Lần đầu tiên Phương Tiểu An cảm thấy có chút quần bách trước mặt Đinh Việt.

Đinh Việt có lẽ đã thật sự bận bịu mệt mỏi, không dễ dàng mới vào được phòng bếp nên không muốn ra ngoài nữa, khiến Nhậm Lăng một mình một người bận rộn ở bên ngoài, hần lại ở trong phòng bếp tán gẫu về mối quan hệ của Lãnh Cẩm và Phương Tiểu An.

Không biết qua bao lâu, Nhậm Lăng đột nhiên tiến vào, nói cho hai người một tin tức: “Lãnh cô nương say rượu, đang nắm tay Huyện lão gia, nói thể nào cũng không chịu buông ra.”

Nghe được tin tức này, vẻ mặt của Phương Tiểu An và Đinh Việt đều thay đổi.

29. Chương 29: Chiên (hai)

Phương Tiểu An và Đinh Việt nghe được tin này đã thật sự kinh ngạc, có điều Phương Tiểu An nhanh chóng kéo Đinh Việt đang chuẩn bị đi ra ngoài xem, khẽ nói với hần: “Đừng ra đó.”

“Người nói cái gì?” Đinh Việt quả thật không thể tin được vào tai của mình, hần thật sự không ngờ Phương Tiểu An lại nói mình không cần ra ngoài, khi mà Lãnh Cẩm đang nói chuyện với Huyện lão gia.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Đinh Việt, Phương Tiểu An im lặng một lát rồi nói: “Chiêu này là ta dạy cô ấy.”

“Cái gì?” Đinh Việt phát hiện ra mình chỉ có thể nói hai chữ này, hần thật sự không thể lý giải cách nghĩ của cộc gỗ Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An thấy Đinh Việt tạm thời không muốn lao ra ngoài nên không kéo y phục của Đinh Việt nữa, ngược mắt nhìn hai người Đinh Việt và Nhậm Lăng, giải thích: “Lãnh cô nương thích Huyện lão gia, cái này ai cũng có thể thấy. Để cô ấy mỗi ngày đều vật lộn với tấm lòng của mình, không bằng để cô ấy làm rõ ràng rốt cuộc vị Huyện lão gia kia nghĩ thể nào về mình.”

“Cho nên người đã nói ra chủ ý này?” Đinh Việt trừng to mắt, đối với quyết định này của hai người bọn họ, hần đúng là không biết chút nào.

Phương Tiểu An nhanh chóng gạt đầu.

Đinh Việt mấp máy môi, vẻ mặt có vẻ không hề tình nguyện, có điều sau cùng hần vẫn nhìn khuôn mặt phúng phính của Phương Tiểu An, lẩm bẩm: “Thôi, dù sao nếu lão đại và Huyện lão gia kia ở cùng một chỗ thì người hối hận cũng không phải là ta.”

Mà người hối hận là ai, trong lòng bọn họ đều biết rõ.

Phương Tiểu An giả vờ như không hiểu lời Đinh Việt nói, cúi đầu nấu đồ ăn. Trong khoảng thời gian ngắn, phòng bếp trở nên im ắng.

Vào lúc này, bên trong đại sảnh của khách điểm, Lãnh Cầm vẫn đang tiếp tục uống rượu.

Du Tú nhìn Lãnh Cầm đang lôi kéo y phục của mình, đôi mắt đen dừng ở ánh mắt trong veo của Lãnh Cầm, hần dụi dằm nói: “Lãnh Cầm, buông tay được không?”

“Không buông.” Lãnh Cầm không chỉ không buông ra mà còn nắm chặt hơn, thậm chí nàng còn dùng lực, dường như chuẩn bị xé Du Tú ra, để hần lại gần mình hơn một chút. Nhưng mà tuy sức lực của Lãnh Cầm không nhỏ, nhưng không nhờ mình kéo Du Tú mà Du Tú lại không nhúc nhích chút nào. Nàng vừa kéo một cái đã kéo mình tới trước mặt Du Tú, đứng không vững nên đã bổ nhào vào lòng Du Tú.

Cú ngã này khiến Du Tú và Lãnh Cầm đều ngậy ngẩn cả người.

Nhưng may mắn Lãnh Cầm chỉ sững sốt một chút, bởi vì nàng ý thức được, mình còn đang giả say.

Được người mình yêu thương ôm trong lòng, mặc kệ đang nghĩ cách gì, Lãnh Cầm rõ ràng đang nằm úp sấp trên người Du Tú, thừa cơ hội ăn đậu hũ Du Tú một chút, vừa sỗ sàng nói: “Huynh muốn ta buông tay, vì sao?”

“Hử?” Du Tú nhìn Lãnh Cầm, có chút khó hiểu chớp mắt.

Lãnh Cầm cảm thấy mình không ám chỉ đủ với người này, lại tiếp tục nói: “Ta không có say.”

Trước đây gặp qua nhiều người say, Lãnh Cầm cũng biết người nào say cũng nói một câu như vậy “Ta không có say”, cho nên Lãnh Cầm quyết định khiến Du Tú nghĩ mình thật sự say, nàng mới mở miệng thăm dò.

Nhưng mà, để cho Lãnh Cầm thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình, Du Tú lại khê thở phào, bất đắc dĩ cười cười: “Tốt, ta còn tưởng muội say.”

Lãnh Cầm nghe hần nói vậy, giống như bị sét đánh.

Du Tú hần không biết người nói mình không say thì lại càng say sao?

Cũng không quan tâm Du Tú có biết đạo lý này hay không, dưới tình thế cấp bách, Lãnh Cầm đột nhiên giơ tay xoa đầu Du Tú, vẻ mặt nghiêm túc nói với hần: “Không sai, ta uống say rồi!”

Du Tú cứng người lại, giống như muốn cười nhưng lại cố nhịn.

Lãnh Cầm cảm thấy như vậy sẽ bị lộ, lại giả bộ vô lực ngã vào lòng Du Tú, khê nói: “A Tú, đầu ta choáng váng...” Ở trong đại sảnh muốn hỏi gì cũng không tiện, Lãnh Cầm quyết ý lừa gạt Du Tú lên trên lầu rồi mới thăm dò.

Ai ngờ Du Tú nghe thấy Lãnh Cầm nói, lại nói: “Như vậy để ta gọi Phương huynh đệ và Đinh huynh đệ đến đưa muội lầu?”

“Không cần!” Lãnh Cầm mở mắt to, nắm chặt lấy áo ngoài của Du Tú.

Du Tú hơi buồn cười nhìn Lãnh Cầm trước mặt, rút cuộc nói: “Như vậy để ta đưa muội lên lầu nghỉ ngơi, được không?”

“Ừm.” Lãnh Cầm chờ đợi chính là những lời này của Du Tú.

Du Tú thật sự đưa Lãnh Cầm lên lầu, nhưng Du Tú lại tới nhằm phòng, nếu không phải Lãnh Cầm gắt gao vúi cửa phòng mình không cho Du Tú tiếp tục đi thì chỉ sợ là hần sẽ đưa Lãnh Cầm tới phòng của Đinh Việt.

Hai người vào phòng. Du Tú đã đặt Lãnh Cầm đang có ý mệt mỏi trên giường, thuận tay lấy chăn đắp cho Lãnh Cầm. Lúc này hần mới xoay người xuống lầu. Nhưng Lãnh Cầm rất khó khăn mới lừa hần lên lầu, làm sao có thể dễ dàng để hần xuống lầu?

Nàng khê gọi một tiếng “A Tú”, nắm chặt lấy áo của Du Tú, hai mắt khép hờ, đôi má lúm đồng tiền, nói: “A Tú, vì sao huynh không để ý tới ta?”

Cả người Du Tú hơi cứng lại, hần lập tức dừng bước, nhưng không quay đầu lại nhìn Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm nhắm mắt lại, không nhìn thấy vẻ mặt của Du Tú, nhưng rõ ràng cảm giác được Du Tú dừng bước, trong lòng nàng dâng lên một loại cảm giác khác thường, không nói nên lời là vì sao. Có lẽ là do sắp biết được tâm ý của Du Tú, có lẽ...

Trong lúc còn đang môn lung, trong lòng lại có cảm giác mất mát, mà nguyên nhân tại sao lại có cảm giác đó, nàng cũng không biết được.

Lãnh Cầm bỏ lại phía sau những ý nghĩ mơ hồ trong lòng, không ngừng cố gắng nói: “Vì sao sau khi gặp nhau, huynh không nói với ta những chuyện ngày trước?”

“Lãnh Cầm...” Du Tú đứng bên cạnh đột nhiên khẽ than một tiếng, không biết rốt cuộc vì nghĩ tới chuyện gì, lại vẫn cảm thấy không cách nào đối phó nổi với hành động này của Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm trong lòng cuồn cuộn nhảy dựng lên, thậm chí bàn tay nắm áo của Du Tú cũng run lên. Thật lâu sau, Lãnh Cầm nói tiếp: “A Tú, huynh có thể...”

Lãnh Cầm nói xong lời này cũng không nói tiếp, không biết sẽ như thế nào.

Mà lúc này, Du Tú rốt cuộc ngồi xuống trước giường Lãnh Cầm, trên khuôn mặt tuyệt đẹp có chút sùng nịnh, hần nói: “Lãnh Cầm, đừng giả say nữa.”

...

Một câu này của Du Tú khiến Lãnh Cầm mặt đỏ tai hồng.

Lãnh Cầm rốt cuộc đỏ mặt mở mắt ra, lại xấu hổ không muốn ngồi dậy. Nàng mím mím môi, nhìn vẻ mặt tự tiếu phi tiếu của Du Tú, không thể nào mở miệng được.

“Lãnh Cầm?” Du Tú lại gọi một tiếng.

Lãnh Cầm rốt cuộc mệt mỏi ngồi dậy, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng, nói: “Làm sao huynh biết...Ta đang giả say?”

Bởi vì quá rõ ràng rồi.

Du Tú nhớ lại, nhưng thật sự không muốn dă kích Lãnh Cầm, chỉ có thể tùy tiện lấy cớ: “Bởi vì ta hiểu rõ muội, lúc muội say càng lúc càng mạnh, nói càng nhiều, sẽ không vô lực dựa vào người khác như vậy.”

“Ta...” Lãnh Cầm không thể phủ nhận, trước đây khi nàng say trước mặt Phương Tiểu An đã nói ra rất nhiều chuyện của mình và Du Tú.

Du Tú có hơi bất đắc dĩ an ủi, khẽ nói: “Vì sao muội giả say?”

“Ta...” Lãnh Cầm nóng mặt, nhưng không thể nói nên lời.

Du Tú thấy vẻ mặt của nàng kỳ quái, đoán rằng nàng không muốn nói ra, vì thế khẽ gật đầu nói: “Được, ta không ép muội nói, ta xuống lầu trước, muội uống nhiều rượu như vậy, dù không say cũng sẽ không dễ chịu lắm?”

Lãnh Cầm sững sốt, lập tức đã nhìn thấy Du Tú đi khỏi, Lãnh Cầm có hơi kích động khẩn trương nắm chặt tay.

Hai người, một người định đi, một người thất thần, nhưng mà...Thật lâu vẫn không có động tác nào.

Lãnh Cầm đợi một lúc, rốt cuộc mở miệng: “Sao huynh còn chưa đi?”

Du Tú hơi ngần người, cúi đầu, Lãnh Cầm nhìn theo tầm mắt của hần thì thấy tay mình vẫn còn đang nắm lấy áo ngoài của hần, mà áo ngoài bị nàng nắm lâu như vậy đã hơi nhàu nhĩ.

Lãnh Cầm hơi xấu hổ buông tay, cười khan một tiếng, kỳ thật trong lòng nàng cảm nhận được cái tên gia hỏa Du Tú này đã quên bị nàng túm áo ngoài cho nên đi lâu như vậy vẫn không được.

Áo ngoài rốt cuộc được buông ra, nhưng Du Tú không vội đi, hần đứng tại chỗ, đôi mắt đen gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt của Du Tú.

Khuôn mặt Lãnh Cầm cực kỳ đỏ, khiến cho nàng giờ phút này có vẻ vô cùng kiều mỹ.

Du Tú nhìn chăm chú. Lúc Lãnh Cầm cho rằng hắn sẽ tiếp tục nhìn, hắn lại đột nhiên mở miệng: “Lãnh Cầm, hôm nay ta tới khách điểm, thật sự là có chuyện muốn hỏi muội.”

“...” Lãnh Cầm đã coi như không thấy gì, Du Tú ngày nào cũng nói những lời này, mỗi ngày lại hỏi ra vấn đề càng ngày càng tối nghĩa khó hiểu.

Nhưng hôm nay, Du Tú đột nhiên nói: “Hôm nay chuyện mà ta muốn hỏi muội là...”

“Lãnh Cầm, muội có đồng ý ở cùng ta như trước không?”

Vấn đề của Du Tú trước giờ đều không cần nghĩ cũng có thể trả lời, nhưng vấn đề này, Lãnh Cầm lại ngần người, thật sự không trả lời được.

Ở cùng như trước, như trước kia là như trước nào?

“A Tú?” Lãnh Cầm không khỏi khẽ gọi một tiếng.

Du Tú đột nhiên bật cười, sau đó cúi người vén tóc cho Lãnh Cầm, dịu dàng nói: “Như trước, là lúc chúng ta chưa tách ra, muội còn nhớ những lời đã nói trong rừng đào không?”

Rừng đào.

Lãnh Cầm hơi híp mắt lại, đột nhiên nhớ lại chuyện đã xảy ra rất lâu trước kia.

Lúc đó nàng chỉ mới mười mấy tuổi, mỗi ngày đều tới rừng đào tìm Du Tú. Rừng đào kia rất lớn, Du Tú mỗi lần đều tùy ý chọn một gốc cây nào đó để ngồi, mỗi lần nàng đều mất rất nhiều thời gian để tìm hắn. Tuy thế nhưng nàng rất thích đi tìm hắn, bất luận có tốn bao nhiêu công sức. Khi đó nàng đã nói, bất luận tới nơi nào thì nàng cũng nhanh chóng tìm tới Du Tú.

Du Tú có lúc để nàng tìm rất lâu, một người trốn sau gốc đào nhìn bộ dáng Lãnh Cầm đi tìm hắn.

Sau khi Lãnh Cầm biết Du Tú khiến mình tìm lâu lắc, nàng giận dữ nói về sau nếu huynh trốn tránh ta mà ta tìm được huynh thì sẽ trực tiếp cưới huynh về nhà.

Thời điểm đó nàng vẫn còn rất nhỏ, không hiểu được cưới và gả có gì khác nhau, cũng không hiểu được hàm nghĩa của từ cưới này, cũng có lúc không hiểu gì mới có thể nói ra những lời khờ dại như vậy.

Lúc này nhớ lại, Lãnh Cầm mới phát hiện ra mình đã nói những lời đó, đúng là mất hết cả mặt mũi rồi.

Chỉ là...

“Ta chỉ muốn hỏi...Lãnh Cầm muội đã tới trấn Lâm Nhân bao lâu?”

“Muội đã biết ta ở trấn Lâm Nhân từ lúc nào?”

Lần đầu tiên Du Tú tới khách điểm tìm nàng đã hỏi hai vấn đề đó, Lãnh Cầm khẽ xúc động, vẫn cảm thấy những nghi hoặc được miêu tả sinh động trong đầu.

Có lẽ, chỉ là có lẽ, Du Tú hỏi nàng như vậy, kỳ thật là muốn nàng nhớ lại lời hứa năm nào?

“Lần sau nếu huynh còn trốn ta nữa, nếu ta tìm được huynh sẽ trực tiếp cưới huynh về nhà.”

Cưới...Về nhà...

Lãnh Cầm suýt nữa trở thành người đầu tiên bị ký ức của mình làm ghen chết.

30. Chương 30: Chiên (ba)

Trong lòng còn nhiều suy đoán nhưng Lãnh Cầm vẫn quyết định hỏi: “A Tú, lời huynh nói...” Là có ý gì.

Nhưng nàng ngược mắt lên nhìn mới phát hiện ra, Du Tú đang tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, bộ dáng giống như sẽ không giải thích gì.

Lãnh Cầm cực kỳ bức bách, bỗng nhiên nhớ ra mình đã từng nói mặc cho ai làm gì cũng sẽ không cảm thấy bức bách. Càng khổ đau hơn là lại thấy bức bách vì sắc đẹp trước mắt, Lãnh Cầm sau một lúc sững sốt, không biết ma xuy quỷ khiến gì lại nói một câu: “Huynh là muốn...Gả cho ta sao?”

“Khụ.” Dù Du Tú là người như vậy nhưng nghe những lời này của Lãnh Cầm cũng sững sờ một chút, im lặng, Du Tú cười nhẹ nói: “Muội giả say, không phải là để hỏi ta có thích muội hay không sao?”

“Huynh...” Lãnh Cầm mím chặt môi tránh ình kinh hãi kêu lên, trong đầu nghĩ cách nhưng đã thiên hồi bách chuyển (*) rồi. (Không thể thay đổi)

Du Tú nhìn bộ dáng của Lãnh Cầm, cũng không ép hỏi nàng, chỉ lẳng lẳng nhìn, bên trong đôi mắt trong suốt chỉ có ánh ngược của nàng.

Cuối cùng Lãnh Cầm đã rõ ràng tâm tư của Du Tú, một người quấy nhiễu lâu như vậy, suy tư lâu như vậy cũng đã hiểu rõ vấn đề, giờ khắc này, Lãnh Cầm đã có chút ngỡ ngàng.

Không thể nói rõ bởi vì sao, Lãnh Cầm chỉ cảm thấy, có thứ gì đó thất bại rồi.

Nhưng rõ ràng là nàng lên thỏa mãn.

“Lãnh Cầm.” Du Tú đột nhiên mở miệng, gọi một tiếng.

Lãnh Cầm giơ tay lên, nhưng nửa đường lại lùi lại, nhìn thấy Du Tú vẫn đứng yên tại chỗ, nàng mới không chắc chắn nói: “Du Tú, huynh có biết huynh đang nói gì không? Huynh có biết người trước mặt huynh là ai không? Huynh...Thật sự thích ta?”

Đúng rồi, cảm giác không thỏa mãn này nhất định là do chuyện xảy ra quá mức bất ngờ, cho nên mình mới không yên tâm. Lãnh Cầm tự nói thầm trong lòng.

Du Tú chớp chớp mắt, lại không mở miệng, dường như muốn tự Lãnh Cầm từ từ nghĩ rõ ràng.

Lần đầu tiên Lãnh Cầm cảm thấy đầu mình không đủ dùng, toàn bộ suy nghĩ đều bị khuấy đảo lên, chỗ vướng mắc không rõ là vì cái gì.

“Ta...” Lãnh Cầm từ từ buông tay xuống, cánh tay kia rõ ràng đang run rẩy...

Cho tới giờ một Lãnh Cầm mạnh mẽ như vậy, cũng chỉ có loại thời điểm này mới có thể run rẩy.

Dường như trong đầu đều trống rỗng, Lãnh Cầm há miệng thở dốc nói: “Ta...Ta cũng thích A Tú, từ lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu, ta đã muốn lấy huynh về nhà. Không cho huynh nhìn cô nương khác, cũng không để cô nương khác nhìn huynh...”

Chỉ là, tới lúc nói ra những lời này, Lãnh Cầm mới phát hiện lời nói và tình cảm của mình có chút bất đồng.

Thật lâu thật lâu trước đây, nàng thật sự đã nghĩ như vậy, nhưng mà...

Còn hiện tại?

“Lãnh Cầm?” Du Tú cười hì hì, đi lên phía trước khẽ chạm vào trán Lãnh Cầm. Trên trán Lãnh Cầm vốn có tóc mái, Du Tú vừa chạm vào, tóc kia cứ như vậy buông xuống, thêm một chút quyến rũ.

Nụ cười của Du Tú vẫn treo trên khóe môi. Mà lúc Lãnh Cầm ngơ ngẩn nhìn Du Tú, phát hiện ra mình đã từng nói cái gì mà không xứng với Du Tú, lo lắng Du Tú không thích mình, những lời đó kỳ thật chỉ là lấy cớ.

Nếu thế thì, rốt cuộc nàng do dự cái gì?

Du Tú không biết đã nhìn ra mơ màng trong mắt Lãnh Cầm, vẫn không để ý lắm, hần khẽ nói: “Lãnh Cầm, ngày mai ta sẽ trở lại.”

“Ngày mai?” Lãnh Cầm lẩm bẩm.

Du Tú cười nhẹ, thu lại bàn tay, gật đầu nói: “Ừm, ngày mai.”

.

Vì thế cả ngày hôm đó, Lãnh Cầm đều trải qua trong hoảng hốt.

Mãi cho tới buổi tối.

Theo thói quen ngồi trong phòng bếp, Lãnh Cầm vẫn như cũ ăn cháo mà Phương Tiểu An đã chuẩn bị, bộ dáng tâm sự nặng nề.

Vốn rằng Lãnh Cầm cảm thấy mình không xứng với Du Tú, nhưng vẫn nhịn không được chú ý tới hần, hi vọng Du Tú cũng thích mình. Sau đó Phương Tiểu An gợi ý cho nàng, muốn nàng giả say để Du Tú nói ra lời trong lòng. Chiêu giả say này thất bại, nhưng Du Tú đã nói ra lời thật lòng.

Nhưng những lời thật lòng này, tuy rằng chính là lời trước kia nàng muốn nghe, nhưng lại khiến nàng nảy sinh cảm xúc không rõ ràng.

Rốt cuộc là vì cái gì.

Lãnh Cầm đột nhiên đặt hai tay lên bàn, vùi đầu vào trong vòng tay.

Không biết đã qua bao lâu Lãnh Cầm mới ngẩng đầu lên, vừa ngẩng đầu đã thấy bóng đen đứng ngoài cửa sổ, bởi vì ánh sáng đèn trong phòng bếp nên đã in bóng trên cửa sổ. Lãnh Cầm chớp mắt một cái chợt ngẩn ra, nghĩ nghĩ một chút rồi khẽ gọi: “Tiểu An, vì sao huynh không vào?”

Người bên ngoài là Phương Tiểu An, hoàn toàn không cần nghi ngờ, bởi vì ngoại trừ Phương Tiểu An, không ai có bóng dáng khổng lồ như vậy.

Người nọ ở bên ngoài quả nhiên có thân hình to lớn, không lâu sau, cửa phòng bếp bị đẩy ra, Phương Tiểu An mặc một bộ y phục áo vải xám rộng rãi đứng ở cửa, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như cũ, không nhìn ra cảm xúc gì.

“Vì sao không tiến vào?” Lãnh Cầm hỏi lại.

Không phải ảo giác, Lãnh Cầm rõ ràng cảm thấy mình có chút khác thường so với ngày thường. Ngày thường nàng sẽ không nghĩ nhiều, không bao giờ cảm thấy trên gương mặt Phương Tiểu An có mang theo chút ai oán.

Có lẽ là căng thẳng, căng thẳng vì mình có lẽ sẽ ở cùng một chỗ với Du Tú, làm nương tử chưa qua cửa.

Phương Tiểu An không nói gì, chỉ từ từ bước về phía Lãnh Cầm, cầm bầu rượu lên, uống một ngụm.

“Ừm?” Lãnh Cầm thật lâu không có được câu trả lời, không khỏi nhíu nhíu mày.

Phương Tiểu An nhìn vẻ mặt của nàng, cuối cùng cười nhẹ nói: “Như thế nào? Ngài ấy nói thế nào?”

“Huynh ấy nói huynh ấy...Thích ta.” Lãnh Cầm nghiêng đầu nói một câu.

Nụ cười của Phương Tiểu An cũng không tan biến, thản nhiên nói: “Ừm.”

Nói xong từ này, hần lại không mở miệng, mà Lãnh Cầm vốn còn đang muốn nói tiếp lại bị từ “Ừm” này ngăn lại toàn bộ. Thật lâu sau, Phương Tiểu An mở miệng nói: “Như thế ta nên chúc mừng cô và ngài ấy, ngài ấy cuối cùng cũng thích cô.”

“Đúng vậy, A Tú thích ta, ta nằm mơ cũng muốn đáp án này.” Lãnh Cầm mấp máy môi, sắc mặt dưới ánh đèn không biết vì sao lại hơi đỏ ửng.

“Giấc mơ trở thành sự thật có cảm giác rất tốt hả?” Phương Tiểu An cúi đầu nhìn bầu rượu trong tay mình.

Lãnh Cầm bật cười, nàng túm lấy bầu rượu trong tay Phương Tiểu An, nói tiếp: “Ta cũng không biết vì sao, lúc nghe A Tú nói thích ta, ta lại không cao hứng như tưởng tượng, ta còn nghĩ ta sẽ cao hứng tới nỗi không nói nên lời, ta vẫn cho rằng như vậy...”

“Nhưng mà, vậy mà ta, so với tưởng tượng của ta lại bình tĩnh rất nhiều...Tiểu An, ta thậm chí còn không biết rốt cuộc mình muốn cái gì nữa.” Lãnh Cẩm yên lặng cúi đầu nói, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời của Phương Tiểu An.

Nàng hơi khó hiểu nhìn Phương Tiểu An, lại nhìn thấy Phương Tiểu An đang đỏ bừng mặt nhìn bàn tay trống không của hắn.

Vốn trong tay cầm bầu rượu, nhưng bầu rượu đã bị Lãnh Cẩm đoạt mất rồi.

Lãnh Cẩm nghĩ nghĩ một lát liền hiểu rõ khi mình cướp bầu rượu trong tay Phương Tiểu An đã không cần thận chạm vào tay hắn, cho nên...Phương Tiểu An lại đỏ mặt rồi. Rất lâu chưa từng trêu đùa Phương Tiểu An, Lãnh Cẩm đúng là thiếu chút nữa đã quên Phương Tiểu An khê đụng liền đỏ mặt.

Trong lòng đang có rất nhiều suy nghĩ toán loạn đột nhiên biến mất, Lãnh Cẩm bật cười “xì” một tiếng.

Phương Tiểu An nghe thấy tiếng cười của Lãnh Cẩm lại càng đỏ mặt, hắn bất đắc dĩ nhìn phản ứng của Lãnh Cẩm, gắt gỏng: “Vì sao lại mất hứng?”

Tiếng cười của Lãnh Cẩm dần dần nhỏ lại, nàng chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Phương Tiểu An, thật lâu sau mới thở dài một tiếng nói: “Không biết, ta thật sự không biết, có lẽ vì ta quá tham lam, ta nghĩ là chưa đủ thôi. Tiểu An, huynh có nguyện vọng gì không? Có muốn thực hiện không?”

“...Có lẽ là có.” Phương Tiểu An nặng nề lên tiếng.

Lãnh Cẩm chớp mắt, vẻ mặt tò mò nhìn Phương Tiểu An.

Trong lòng Phương Tiểu An hiểu rõ nàng muốn hắn nói ra nguyện vọng của mình, hắn cũng không giấu diếm, nói ra: “Nguyện vọng lớn nhất của ta, là một ngày nào đó có thể ung dung cường đại đứng trước mặt cha ta, chỉ trích ông ấy, vì sao lại đối xử không công bằng với ta như vậy.”

Lãnh Cẩm nhin không được cảm thấy buồn cười, xem ra người bình tĩnh như Phương Tiểu An cũng ẩn dấu một nguyện vọng như vậy.

Còn không đợi Lãnh Cẩm đặt câu hỏi, Phương Tiểu An lại mở miệng: “Vẫn còn một nguyện vọng nữa, gần đây mới bắt đầu.”

“Ừm?”

“Ta muốn, thử một thứ, có lẽ là một người, có lẽ là một loại tình cảm.” Lúc Phương Tiểu An nói những lời này đã nhìn Lãnh Cẩm, đôi mắt đen láy của hắn khiến trong chớp mắt Lãnh Cẩm đã nghĩ tới ánh mắt của Du Tú nhìn nàng vào ban ngày.

Cũng giống nhau trong suốt nhưng đen láy, cũng giống nhau, trong đáy mắt ẩn chứa thứ tình cảm không biết tên.

Nhưng lại bất đồng, có thứ gì đó không giống như vậy.

31. Chương 31: Nhúng (một)

“Tiểu An.” Lãnh Cẩm đột nhiên gọi một tiếng.

Phương Tiểu An lẳng lặng nhìn Lãnh Cẩm, chờ câu tiếp theo của nàng, nàng im lặng một lúc rồi nói: “Ta cũng có giấc mơ, cũng như huynh có hai giấc mơ, trước kia ta muốn có một ngày có thể rời khỏi trấn Lâm Nhân, hiện tại...Ta lại muốn tiếp tục ở lại khách điểm Lâm Nhân.” Nhưng mà, nếu nàng và Du Tú ở cùng một chỗ thì khách điểm Lâm Nhân còn giống như trước nữa sao?

Phương Tiểu An cũng không rõ rốt cuộc trong lòng Lãnh Cẩm nói gì, hắn chỉ hơi cúi đầu, tránh khỏi ánh mắt Lãnh Cẩm, khê nói: “Cô có thể vẫn tiếp tục như vậy, Đình Việt chắc sẽ không rời đi, Nhậm Lăng cũng không đi, ta cũng sẽ không.”

“...Ừm.” Cho dù đã nhận được câu trả lời của Phương Tiểu An nhưng Lãnh Cẩm vẫn không đủ an tâm, loại cảm giác trống rỗng còn đang hiện hữu, giống như lúc nào cũng có thể bạo phát.

Lãnh Cầm mím môi không nói gì, nhìn Phương Tiểu An quay mặt đi, khuôn mặt kia dưới ánh đèn có vẻ dịu dàng.

“Ngày mai, trong lòng cô muốn thế nào thì cứ như làm như vậy.” Phương Tiểu An an ủi nở nụ cười với nàng.

Lãnh Cầm cho tới bây giờ cũng không chịu biểu lộ sự yếu ớt trước mặt người khác, lúc này lại bất ngờ dịu ngoan, chỉ nhu thuận gật đầu.

.

.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lãnh Cầm rời khỏi giường, đứng ở trước giường nhìn ra bên ngoài, trời còn chưa sáng hẳn, chỉ loáng thoáng thấy cảnh phía bên ngoài, trên đường lớn mới có vài bóng người đang bày hàng quán, không hề có thứ gì khác.

Biết rõ Du Tú không có khả năng xuất hiện lúc này trên đường lớn nhưng Lãnh Cầm vẫn lẳng lặng nhìn, một tay bám vào bệ cửa sổ, một tay nắm chặt. Lãnh Cầm có chút căng thẳng, đôi mắt dừng ở một nơi chưa từng rời đi.

Mãi tới khi mặt trời lên cao, bầu trời đã sáng ngời, nàng mới đột nhiên phục hồi tinh thần.

“Lãnh cô nương, cô dậy chưa?” Ngoài cửa vang lên tiếng của Phương Tiểu An, khiến Phương Tiểu An thoáng ngẩn ra trong vài phút.

Không đợi Phương Tiểu An hỏi lại lần nữa, Lãnh Cầm chớp chớp mắt nói: “Ta dậy rồi.”

“Ừm, vậy xuống lầu dùng cơm đi, chờ lúc nữa đồ ăn sẽ nguội.” Giọng nói của Phương Tiểu An vẫn giống như trước, không hề thay đổi, nhưng nghe vào trong tai Lãnh Cầm lại khiến nàng có cảm giác luống cuống.

Lãnh Cầm cuống quýt lên tiếng, nghe thấy tiếng Phương Tiểu An bước xuống lầu.

Đợi tới khi Phương Tiểu An đã cách khá xa, Lãnh Cầm mới từ từ thở dài một hơi.

Chuẩn bị một chút, Lãnh Cầm mới nhẹ nhàng mở cửa phòng. Phương Tiểu An quả nhiên không ở bên ngoài, nàng nhìn xung quanh một chút rồi mới ra khỏi phòng, sau khi thở dài một tiếng rồi mới đi xuống lầu. Ở dưới lầu, Phương Tiểu An đã sớm làm xong bữa sáng, Đình Việt và Nhậm Lăng đang chờ nàng. Lãnh Cầm nhìn một lúc mới phát hiện ra vẻ mặt ba người rất khác nhau.

“Làm sao vậy?” Lãnh Cầm lùi lại nửa bước, hỏi một câu.

Về mặt của Phương Tiểu An cũng không có sự thay đổi lớn, hắn chỉ thản nhiên nói: “Không có gì, ăn cơm đi.”

Trong lòng Lãnh Cầm vẫn có chút nghi hoặc như cũ, nhưng vẫn ngồi xuống, bưng bát cơm lên ăn đồ ăn Phương Tiểu An đã nấu, đồ ăn kia vẫn mỹ vị như thường ngày nhưng không biết vì sao hôm nay lại có chút không thấy ngon. Cứ như vậy giằng co im lặng thật lâu, sau cùng vẫn là Đình Việt phá vỡ sự im lặng: “Lão đại, hôm qua người và Huyện lão gia, là...”

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Đình Việt, Lãnh Cầm hiểu rõ những lời nàng nói với Phương Tiểu An ngày hôm qua, Phương Tiểu An cũng không hề nói cho Đình Việt. Chuyện này cũng không có gì, Phương Tiểu An giúp nàng giữ bí mật, vốn là chuyện phải làm nhưng Lãnh Cầm lại có cảm giác phiền muộn.

Nàng đã suy nghĩ, vì sao Phương Tiểu An không nói ra chuyện của Du Tú?

Ho khẽ một tiếng, Lãnh Cầm vẫn quyết định nói ra, nàng khẽ nói: “Hôm qua A Tú nói với ta, huynh ấy thích ta, huynh ấy đang đợi câu trả lời của ta.”

“Trả lời gì...” Đình Việt theo quán tính muốn hỏi vấn đề này, hỏi được một nửa lại cảm thấy mình có chút ngốc, còn có thể trả lời cái gì? Tất nhiên là hỏi Lãnh Cầm có thích hắn không rồi.

Nhìn biểu hiện của Lãnh Cầm, Đình Việt không cần đoán cũng biết đáp án của nàng là gì. Đình Việt nhìn thoáng qua Phương Tiểu An đang im lặng không nói gì: “Như thế...Người muốn ở cùng một chỗ với Huyện lão gia không? Khách điểm Lâm Nhân làm sao bây giờ?”

“Ta...” Lãnh Cầm cup mắt xuống, đây là lần đầu tiên Lãnh Cầm cup mắt xuống trước mặt Đinh Việt.

Đinh Việt có chút sững sốt, mà Nhậm Lăng lại ngồi bên cạnh khuyên nhủ: “Nếu Lãnh cô nương thích Huyện lão gia, theo lý mà nói chúng ta không nên cố chấp giữ cô ấy lại...”

“Ta không có cố chấp!” Đinh Việt đột nhiên lớn tiếng nói một câu. Đinh Việt chưa từng lớn tiếng nói chuyện như vậy trước mặt Lãnh Cầm, bây giờ nói ra, không chỉ...mà còn khiến mấy người trước mặt hấn sững sốt, ngay cả chính hấn cũng không ngờ.

Đinh Việt xấu hổ đứng lên, nhứt đầu, há miệng thở dốc rồi bất đắc dĩ ngồi xuống.

Lúc này Lãnh Cầm mới nói: “Ta cũng không nói sẽ rời khỏi khách điểm Lâm Nhân, mà còn...Dù cho ta có rời đi thì không phải vẫn còn Hạ lão bản sao? Dù sao ta vốn cũng không phải chủ nhân của khách điểm này, người chủ chân chính là Hạ lão bản. Vài ngày trước ta đã nhận được thư của Hạ lão bản, trong thư nói có thể mấy ngày nữa ông ấy sẽ trở lại.”

Hạ lão bản là ai, Đinh Việt biết rất rõ. Có điều Nhậm Lăng hoàn toàn không biết, chỉ yên lặng nhìn mấy người. Còn Phương Tiểu An biết rõ, Lãnh Cầm là con gái nuôi của vị Hạ lão bản này, mà Hạ lão bản là chủ nhân chân chính của khách điểm Lâm Nhân.

Lãnh Cầm nói như vậy, Đinh Việt cũng không còn lời nào để nói tiếp.

Cứ yên lặng ăn cơm như vậy một lúc lâu, ngoài cửa khách điểm đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa kia dùng lực cũng không lớn, cũng không hề vội vàng, nhưng rơi vào trong tai mọi người lại khiến ai cũng giật mình.

Chắc chắn người gõ cửa là Du Tú. Lãnh Cầm nghĩ như vậy, lại nhất thời không muốn ra mở cửa, mà ba người bên cạnh cũng không đứng dậy.

“Ta đi.” Im lặng một lúc, Lãnh Cầm vẫn đứng lên, đi về phía cửa lớn của khách điểm Lâm Nhân.

Tầm mắt mọi người đều dừng trên cửa, Lãnh Cầm ngoái đầu nhìn thoáng qua ba người, ánh mắt như vô ý dừng một chút trên mặt Phương Tiểu An. Phương Tiểu An vẫn bình tĩnh nhìn nàng như cũ, có lẽ là có chút tình cảm gì đó, nhưng Lãnh Cầm lại không nhìn ra.

Thu lại tầm mắt, Lãnh Cầm hơi dùng lực, mở cửa lớn.

Ngoài cửa - -

Không phải Du Tú.

Đứng ngoài cửa là một nam tử cả người mặc y phục màu lam rộng thùng thình, mái tóc đen dùng một cây trâm tùy ý buộc lại. Bộ dáng của hấn cực kỳ đẹp, màu da trắng nõn không giống như nam tử bình thường, đôi mắt hơi híp lại, dài nhỏ nhưng mịn hoặc. Mà có thể dễ nhìn thấy nhất đó là trên cổ tay áo của hấn có thêu một đóa hoa sen màu vàng.

Người này đương nhiên Lãnh Cầm có quen biết, chỉ là trước nay nàng chưa từng nhìn thấy người này mặc y phục bắt mắt như vậy.

“Hạ...Lão bản.” Lãnh Cầm gọi một câu

Nam tử trước mặt hơi nheo mắt lại, khi nghĩ thấy xưng hô như vậy lại nheo lại nhỏ hơn, nhưng không mở miệng, chỉ liếc mắt nhìn Lãnh Cầm một cái, sau đó nhìn vào trong khách điểm. Ở một cái bàn trong khách điểm, ba người Phương Tiểu An cũng đang chăm chú nhìn hấn.

Nhìn thấy nam tử kia không mở miệng, Lãnh Cầm há miệng còn muốn nói tiếp cái gì, lại đột nhiên nghe thấy tiếng gọi ở trên đường lớn cách đó không xa: “Lãnh Cầm.”

Giọng nói dịu dàng dễ nghe này khiến người khác cảm thấy an tâm. Lãnh Cầm quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn vào đôi mắt hàm chứa nụ cười yếu ớt của Du Tú. Du Tú có vẻ cũng vừa tới, vừa đi về phía Lãnh Cầm, vừa gọi nàng.

Lãnh Cầm nhìn thấy Du Tú, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên, nàng còn chưa kịp phản ứng đã thấy Du Tú nói tiếp: “Lãnh Cầm lúc ta trở về, nhìn thấy đầm sen bên ngoài phủ Tri huyện đã nở hoa, muội có muốn đi xem cùng ta không?”

Lãnh Cầm nghe vậy ngẩn người ra, lập tức nhìn nhìn Hạ lão bản, theo lý mà nói Hạ lão bản trở lại nàng nên cao hứng mới đúng, nhưng lúc này nàng lại hoàn toàn không cảm thấy cao hứng, nàng chỉ cảm thấy sự việc đột nhiên rồi tung lên, khiến nàng phải nhanh chóng trốn tránh.

“Được.” Lãnh Cầm gật đầu, trả lời Du Tú.

Du Tú nhìn vẻ mặt của Lãnh Cầm, chớp chớp mắt cuối cùng gật đầu nói: “Ừm.”

Lãnh Cầm cười cười với Du Tú, lập tức xoay người nói với Hạ lão bản: “Hạ lão bản, ta biết người vừa về không nên đi luôn, nhưng mà ta...” Nói tới đây, nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cắn cắn môi, quay về phía Đinh Việt: “Đinh Việt, người còn không mau mời Hạ lão bản vào trong? Hạ lão bản không biết Phương Tiểu An và Nhậm Lăng, người muốn để ai đi tới trước hả?”

“...A...” Đinh Việt ấp úng đáp, bất quá dời tầm mắt về phía Hạ lão bản.

Lãnh Cầm nói xong những lời này, nhanh chóng kéo tay Du Tú đi về phía khác.

Nàng hiểu rõ thật ra mình đang chạy trốn thứ gì, nhưng có biện pháp nào sao?

Nàng cảm thấy trước mắt tất cả mọi việc đều loạn, nàng cần yên lặng suy nghĩ một chút.

.

.

Ngay tại lúc Lãnh Cầm nhanh chóng kéo Du Tú đi khỏi, Đinh Việt cũng bước nhanh tới trước mặt Hạ lão bản vẫn đang yên lặng, vẻ mặt tươi cười sáng lạng nói: “Hạ lão bản, ngài có thể trở lại! Ngài có biết trong lúc ngài không ở đây, ta và lão đại thiếu chút nữa đã chết đói, nếu không phải gặp được Phương huynh đệ...”

“Hạ lão bản, đó là thân phận của hần ở đây?” Nam tử vẫn được coi là “Hạ lão bản” đột nhiên lạnh lùng mở miệng nói một câu.

Mới nghe những lời này, Đinh Việt cảm thấy người trước mắt có cái gì đó không đúng, mà tuy Phương Tiểu An và Nhậm Lăng không biết Hạ lão bản nhưng cũng thấy thứ gì đó không thích hợp. Nhậm Lăng nhìn Phương Tiểu An một cái, Phương Tiểu An cuối cùng cũng ngước mắt lên nhìn Nhậm Lăng.

Đinh Việt đột nhiên phát hiện ra, nói tiếp: “Hạ lão bản, hôm nay ngài làm sao vậy? Nói mấy lời mơ hồ, chẳng lẽ ngài ra ngoài không bao lâu mà đã...”

“Hạ Hoán Vân đi ra ngoài?” Nam tử mở miệng lần nữa, hàn ý trong giọng nói khiến người ta nhin không được run lên.

Đinh Việt trừng to mắt nhìn nam tử trước mắt, dường như chưa từng gặp qua hần.

Nhưng hần, chính xác cũng chưa từng gặp qua nam tử này, nhưng hần giống như đúc Hạ lão bản.

Hạ Hoán Vân, đó là tên của Hạ lão bản.

Thấy Đinh Việt không trả lời, người nọ trầm giọng nói: “Ta là Hạ Hoán Nguyệt, gọi Hạ Hoán Vân ra gặp ta.” Giọng của hần không lớn nhưng tĩnh lặng và xa cách trong đó khiến người khác cảm thấy nếu làm trái với người này, kết cục tất nhiên sẽ không tốt.

32. Chương 32: Nhúng (hai)

Khi mấy người đang nói chuyện trong khách điểm thì Lãnh Cầm đang cùng Du Tú đi trên đường tới phủ của Du Tú.

Lúc này trời đã sáng rõ, Lãnh Cầm đi theo sau Du Tú, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì. Du Tú đi được một đoạn, mới nhận ra Lãnh Cầm bên cạnh hơi khác thường, hần nâng khóe môi, nói với Lãnh Cầm: “Lãnh Cầm.”

“Ừm.” Lãnh Cầm vốn còn đang suy nghĩ làm thế nào để Du Tú mở miệng, lúc này nghe thấy Du Tú gọi nàng, vội vàng ngược mắt lên nhìn lại. Du Tú thấy vẻ mặt không được tự nhiên lắm của nàng, cũng không nghi hoặc nhiều, chỉ khẽ nói: “Muội ngủ không ngon sao?”

“...A, có một chút.” Ánh mắt Lãnh Cầm hơi né tránh.

Nàng đương nhiên không ngủ ngon, cả một buổi đầu nghĩ là chuyện không thể nào, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nhớ tới ánh mắt của Du Tú, càng kì quái hơn là đôi mắt của Du Tú dần dần biến đổi, cặp mắt đẹp kia sẽ dần trở thành của Phương Tiểu An, cũng đang chăm chú nhìn nàng.

Du Tú nhìn Lãnh Cầm, không nói gì, chỉ đột nhiên gơ tay, nắm bàn tay phải của Lãnh Cầm.

Trái tim Lãnh Cầm đột nhiên nhảy dựng lên, hai gò má đỏ ửng, nàng càng cúi đầu thấp hơn. Vốn dĩ nàng đi đằng sau Du Tú, lúc này đã thành nắm tay, nàng đứng bên cạnh Du Tú, hai người cách nhau thật gần.

Lãnh Cầm cảm giác rõ ràng nam nhân bên cạnh mình có mùi hương vô cùng dễ chịu, mùi đàn hương.

Mùi hương này trước kia không có, cho nên khi ngửi thấy mùi hương này, Lãnh Cầm không thể không sửng sốt.

Du Tú nắm chặt tay Lãnh Cầm, hai người đi thẳng không nói gì, mãi tới khi tới hồ nước cạnh phủ Du Tú, Du Tú mới nói: “Lãnh Cầm, tới giờ muội vẫn chưa từng hỏi ta, về chuyện xảy ra mấy năm nay.”

Động tác của Lãnh Cầm hơi cứng lại, nàng thật không ngờ lúc này Du Tú lại đột nhiên nói với nàng những lời này.

Nhìn thấy Lãnh Cầm im lặng không trả lời, Du Tú ảm đạm cười: “Ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn nói, Lãnh Cầm, muội không cần trả lời ta ngay lập tức, muội không hỏi ta về chuyện xảy ra mấy năm nay, cũng không nhớ rõ những lời đã nói trước kia...”

Hắn nói rất chậm, lại khiến Lãnh Cầm cảm thấy lạnh lẽo.

Lãnh Cầm ngược mắt nhìn hắn, nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn có chút trống vắng. Lãnh Cầm giật giật môi nhưng không mở miệng, nàng dường như có thể nghĩ ra tiếp theo Du Tú muốn nói với nàng chuyện gì, có lẽ là thâm oán giận.

Du Tú ngày thường thật sự đẹp, Lãnh Cầm vốn đang căng thẳng cũng đột nhiên bình tĩnh lại.

Nhưng mà Du Tú cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ có trong đôi mắt hiện lên chút bất đắc dĩ, gơ tay chạm vào trán Lãnh Cầm. Khi hắn làm động tác này, Lãnh Cầm nhìn thấy mái tóc của Du Tú lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Sáng sớm hôm nay nhìn thấy Hạ lão bản, cũng là màu tóc như vậy...

Nghĩ tới đây, máu trong người Lãnh Cầm như thể bị đông cứng lại.

Hạ lão bản, nếu nàng nhớ không lầm thì màu tóc của Hạ lão bản là màu xám trắng, bởi vì trên trán có rất nhiều tóc bạc.

Nhưng sáng sớm hôm nay Hạ lão bản đứng ở trước cửa lại có tóc đen, trên mặt cũng lộ ra vẻ hồ hững chưa từng có, nàng đứng là đã không nhận ra.

Người kia, không phải là Hạ lão bản.

“A Tú...” Lãnh Cầm đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút run rẩy.

Du Tú lên tiếng, tiếng nói rất nhỏ.

Lãnh Cầm đột nhiên xoay người, có chút gấp gáp nói: “A Tú, ta đột nhiên nghĩ ra...” Những lời này nàng cũng không nói xong, có lẽ là do quá mức lo lắng, có lẽ là vội vàng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng nhanh chóng chạy về.

Du Tú nhìn động tác của nàng, hơi đưa tay ra nhưng không giữ nàng lại, mặc cho bóng dáng kia nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mình.

Khóe môi nhếch lên cuối cùng khôi phục bình tĩnh, trong đôi mắt tràn ngập vẻ u sầu.

.

.

Lãnh Cẩm chạy về khách điểm, nhưng khi nàng trở về lại không nhìn thấy “Hạ lão bản”, cửa khách điểm mở rộng, đồ đạc bên trong cũng không bị động vào, nhưng mà...Không có ai.

Tay chân trở nên lạnh lẽo, Lãnh Cẩm gọi một tiếng, không nghe thấy ai trả lời, người đi đường kinh ngạc quay đầu nhìn nàng, nàng cũng không hề quan tâm.

Nàng kéo một người đi đường lại, gấp gáp hỏi: “Người có biết những người trong khách điểm đi đâu rồi không?”

Người đi đường này nhú mồm nhìn nàng, ngay tại lúc nàng nghĩ hẳn sẽ không nói gì thì người nọ đột nhiên mở miệng nói: “Lúc trước hình như có người rời khỏi khách điểm này, có điều...đi đâu thì ta không nhìn kỹ...”

Lãnh Cẩm xoay người nhìn về phía khách điểm Lâm Nhân, nhanh chóng đi vào trong, xem xét trong quầy, giấy bút ở trên quầy vẫn ở yên chỗ cũ, cũng không hề có chút tin tức bọn Phương Tiểu An lưu lại. Lãnh Cẩm ngay lập tức xem xét tất cả các phòng trong khách điểm, đều không tìm thấy chút dấu vết nào.

Một mình nàng đứng trong đại sảnh trống không, lần đầu tiên có cảm giác bị vứt bỏ.

Tìm khắp nơi trong khách điểm đều không tìm thấy chút thông tin nào của bọn Phương Tiểu An, giống như ba người bọn họ đã đột nhiên biến mất, không có một chút dấu vết nào.

Lãnh Cẩm suy sụp nhìn bàn trống trong đại sảnh, cuối cùng khẽ cười tự giễu.

Đứng một mình trong đại sảnh một lúc, Lãnh Cẩm đột nhiên đứng dậy đi vào trong phòng bếp của khách điểm. Tuy không biết vì sao người giả mạo Hạ lão bản lại đến, cũng không biết Phương Tiểu An vẫn ổn hay gặp nạn, nhưng hiện tại nàng chỉ có thể gắng sức đi tìm.

Mà phòng bếp là nơi duy nhất nàng chưa tìm.

Giơ tay đẩy cửa phòng bếp, Lãnh Cẩm nhanh chóng đi vào, mùi vị đặc trưng của phòng bếp phả vào mặt, đó là hương vị mỗi buổi tối bọn họ đều được nếm. Rất giống mùi hương trên người Phương Tiểu An. Lãnh Cẩm cũng không có thời gian suy nghĩ những thứ này, nàng nhanh chóng tìm kiếm. Vốn dĩ nàng cũng không ôm ấp nhiều hi vọng, ai ngờ nàng lại thật sự tìm thấy một phong thư cạnh cốc trà trên bàn.

Bối rối một lát, Lãnh Cẩm mở phong thư ra, cẩn thận đọc một lần, nhưng vừa nhìn thấy, trong lòng lại ngổn ngang trăm mối.

Thư này là do Phương Tiểu An viết, trong thư chỉ ngắn gọn mấy hàng chữ, đại ý nói hẳn cảm kích Lãnh Cẩm đã chăm sóc hẳn thời gian qua, nhưng hẳn có lý do không thể không rời đi.

Đây...Đây là một phong thư nói lời từ biệt.

Hai tay Lãnh Cẩm khẽ run lên, phong thư trong tay nàng rơi xuống, rơi xuống bàn. Phong thư này, nếu nàng đoán không sai, chắc chắn là do Phương Tiểu An đã chuẩn bị trước, chỉ còn chờ khi cáo biệt sẽ đưa ra, chỉ là đúng lúc hôm nay bị nàng phát hiện.

Như vậy xem ra, Phương Tiểu An đã sớm có ý muốn rời đi.

Lãnh Cẩm rõ ràng còn nhớ Phương Tiểu An đêm qua, hai tròng mắt trong suốt nói với nàng: “Cô có thể vẫn tiếp tục như vậy, Đinh Việt chắc sẽ không rời đi, Nhậm Lăng cũng không đi, ta cũng sẽ không.”

Hắn nói như vậy, chẳng lẽ hẳn lại lừa nàng sao?

Lãnh Cầm không rõ tâm tình lúc này của mình, chỉ biết trong đầu chỉ vang lên tiếng nói của Phương Tiểu An, câu nói kia của Phương Tiểu An, hắn nói không ai rời đi, nhưng hiện tại chớp mắt tất cả đã ra đi không thấy nữa.

Hai tay nắm chặt, Lãnh Cầm cắn răng nói với mình, nhất định phải tìm thấy ba người Phương Tiểu An.

Sau khi tìm thấy, sẽ hỏi Phương Tiểu An, vì sao hắn phải rời đi, vì sao hắn rõ ràng quyết định rời đi nhưng lại nói vậy.

Chỉ là...

Lãnh Cầm nắm chặt tay, thậm chí đầu ngón tay đã đâm vào trong lòng bàn tay, có chút đau đớn. Lãnh Cầm cầm phong thư kia lên, cẩn thận đặt lá thư vào trong ống tay áo, lập tức ngoái lại nhìn bên ngoài phòng bếp.

Cũng ở phía sau, phía bên ngoài truyền tới một chút tiếng động, giống như tiếng ai đá phải ghế.

Lãnh Cầm hơi nhíu mày, vội vàng chạy ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Đinh Việt.

Đinh Việt đứng ở trong đại sảnh khách điểm, đôi mắt có chút mờ ảo vô lực, thậm chí có một chút sợ hãi. Lãnh Cầm thấy vẻ mặt này của hắn, không khỏi cả kinh nói: “Đinh Việt, người làm sao vậy? Phương Tiểu An và Nhậm Lăng đâu? Người kia...Kẻ giả mạo Hạ lão bản rốt cuộc là ai? Hắn tới đây có mục đích gì?”

“Ta...Lão đại, người đi mau...” Đinh Việt hình như muốn nói với Lãnh Cầm cái gì, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại ngừng lại, lại nói Lãnh Cầm rời khỏi đây.

Lãnh Cầm đương nhiên không chịu, nàng không hề cho rằng mình có lý do rời đi, huống chi, nàng nhất định phải nhìn thấy Phương Tiểu An. Nàng nhìn thấy Đinh Việt thở hổn hển, hơi nữa cả người lung lay, liền tiến lên đỡ lấy rồi ấn hắn ngồi xuống ghế, lúc này mới hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người không nói thì ta sẽ không rời khỏi.”

“Vâng...” Đinh Việt thấy bộ dáng này của Lãnh Cầm, nhẫn nhịn, nói: “Người kia không phải Hạ lão bản, hắn nói hắn là đệ đệ của Hạ lão bản, tới để...Tìm Hạ lão bản trả thù.”

“Trả thù?” Lãnh Cầm ngẩn người.

Đinh Việt gật đầu, nói tiếp: “Chúng ta nói Hạ lão bản không có ở đây, hắn không tin, nói cái gì mà chỉ cần bắt chúng ta đi thì không lo Hạ lão bản không trở lại tìm hắn.”

“Cho nên hắn liền bắt các người đi?” Lãnh Cầm cảm thấy có chút không đúng lắm, nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Nhậm Lăng thì sao? Cho dù người và Phương Tiểu An không có võ công nhưng công phu của Nhậm Lăng cũng không kém chứ? Các người cứ như vậy bị hắn bắt đi sao?”

Đinh Việt đau khổ lắc đầu: “Sau có thể dễ dàng như vậy? Ta vốn định liều chết với hắn, ai ngờ Phương Tiểu An lại đột nhiên mở miệng, hắn nói biết Hạ lão bản ở đâu, hắn đưa người đi tìm Hạ lão bản.”

“Hắn biết?” Về mặt Lãnh Cầm có chút cổ quái.

Đinh Việt nhúc nhích đầu, trên mặt có chút mờ hồ: “Chúng ta cũng không biết, Phương huynh làm sao có thể biết? Ta nghĩ hắn cố ý nói như vậy để kéo người nọ kia, mà ta lại chạy về nói cho người biết chuyện xảy ra.”

“Người trốn đi được?” Lãnh Cầm có chút không tin nổi.

Về mặt Đinh Việt vẫn trắng bệch, hình như hắn bị dọa không nhẹ, nghe thấy Lãnh Cầm hỏi chỉ khẽ nói: “Chuyện này...Ta cũng không biết làm sao ta trốn về được, lúc ta chạy đi thấy người nọ xuất thủ nhưng chiêu thức lại bị Nhậm Lăng ngăn lại, chắc là ba người bọn họ đang đánh nhau rồi.”

Những lời này của Đinh Việt khiến lòng Lãnh Cầm bị co rút.

“Người nói ba người bọn họ...Đánh nhau? Ở chỗ nào?” Lãnh Cầm lắc lắc hai vai Đinh Việt.

Đinh Việt ngơ ngẩn nhìn Lãnh Cầm, có vẻ dăm chiêu nói: “Lão đại, người...Phản ứng như vậy làm gì? Nhậm Lăng tốt xấu gì cũng là người trong giang hồ, võ công nghe nói cũng không thấp, chắc là không có vấn đề gì.”

“Nhưng còn Phương Tiểu An? Phương Tiểu An không biết võ công!” Lãnh Cầm đột nhiên gào lên, nói xong câu này, nàng cũng có chút kinh ngạc bưng kín miệng.

Nàng đang lo lắng cho Phương Tiểu An, trước nay chưa từng lo lắng, dường như mất đi Phương Tiểu An là chuyện không thể tưởng tượng nổi...

Đinh Việt cũng ngẩn ra, sau đó hần cười khổ lắc đầu, nói: “Ở khu rừng bên ngoài trấn, gần cạnh con suối.”

“..Ta biết rồi.” Lãnh Cầm vội vàng đáp, xoay người chạy ra bên ngoài khách điếm.

Mà lúc nàng vừa mới bước ra khỏi khách điếm, nàng đã ngừng bước. Trước mặt nàng có một nam tử đang đứng, tóc xám trắng, y phục khoác hồ bên ngoài, bộ dáng vừa ra khỏi giường nhưng khuôn mặt lại vô cùng tuấn đạt.

Nam tử đó đương nhiên là Hạ lão bản thực sự, Hạ Hoán Vân. Hần nhìn thấy Lãnh Cầm kinh hoàng như vậy, nhìn không được nhếch môi trêu đùa: “Làm sao vậy? Lãnh cô nương của chúng ta vội vàng chạy đi tìm tình lang sao?”

“Người, cái lão nhân không đứng đắn!” Mới nghe Hạ Hoán Vân nói, Lãnh Cầm dù kiên cường hơn cũng đột nhiên biến thành ủy khuất. Nàng cúi đầu, nước mắt chảy xuống.

Lúc này Hạ Hoán Vân mới nhìn ra vẻ không thích hợp, nhanh chóng nhú mày hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại khóc? Là ai có thể khiến Lãnh cô nương khóc vậy? Ta thật sự bội phục hẳn.”

Lãnh Cầm vốn còn muốn khóc, nghe Hạ Hoán Vân nói lại nhẹn không được muốn bật cười mắng hắn. Nhưng bây giờ không phải lúc nên cười, hắn nhếch môi giữ chặt tay Hạ Hoán Vân nói: “Hạ lão bản, nhanh theo ta đi cứu người!”

“..Hả?” Hạ Hoán Vân trơ mắt nhìn mình bị Lãnh Cầm kéo ra bên ngoài khách điếm Lâm Nhân.

33. Chương 33: Nhúng

Lãnh Cầm kéo Hạ lão bản đi về phía khu rừng bên ngoài trấn Lâm Nhân, chỉ chốc lát sau đã rời khỏi trấn, khu rừng đã hiện ngay trước mắt. Khu rừng này ngày thường chỉ là rừng cây nhỏ, không hiểu sao giờ phút này lộ ra một chút âm u.

Lãnh Cầm hơi cẩn cẩn môi, quay sang nhìn Hạ lão bản, nhưng không nói gì chỉ kéo hắn vào trong rừng.

Hạ lão bản nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lãnh Cầm, do dự một lát nhưng nhẹn không được gọi lại: “Chuyện này...Lãnh Cầm à, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người nói cho ta biết đi, kéo ta tới đây để làm gì...”

“Phương Tiểu An, Phương Tiểu An và Nhậm Lăng gặp nguy hiểm.” Lãnh Cầm đột nhiên lên tiếng trả lời.

“Hả?” Hạ lão bản hơi sững sờ, không hiểu Lãnh Cầm đang nói cái gì, “Phương Tiểu An là ai? Nhậm Lăng là ai? Có nguy hiểm là có ý gì?”

“Ngài có thể không nói gì được không!” Lãnh Cầm quay đầu lại trợn mắt nhìn hắn, khó có thể sự yếu ớt trong mắt.

Hạ lão bản thức thời ngậm miệng, cười gượng nhìn mặt Lãnh Cầm, cảm thấy người cha nuôi như hắn thật sự bất lực. Bất quá hắn chỉ im lặng một lát, rồi lại không chịu ngồi yên hỏi: “Vậy người cũng nên nói cho ta biết, chúng ta đang đi đâu chứ?”

“Tới dòng suối, cứu Phương Tiểu An.” Lãnh Cầm trầm giọng nói, trong giọng nói có chút kiên quyết.

Hạ lão bản nhú chặt lông mày nhìn Lãnh Cầm, hắn đi lên phía trước Lãnh Cầm, vẻ mặt âm trầm nhưng lời nói ra miệng lại không đứng đắn: “Ta một không biết y thuật, hai không biết võ công, ngay cả thi từ ca phú cũng không quá tinh thông, người muốn ta đi giúp người cứu người thế nào...”

“Ngài...” Lãnh Cầm hơi ngẩn ra, bước chân cũng chậm lại.

Nàng đúng là hồ đồ, lúc trước chỉ lo quan tâm tới Phương Tiểu An, lại quên dù mình dẫn theo Hạ lão bản cũng không chắc chắn cứu được Phương Tiểu An, hoặc có thể người kia đã sớm chắc chắn mình sẽ dẫn theo Hạ lão bản đi cứu người...Như vậy nếu nàng đưa Hạ lão bản đi, không phải là đã hại Hạ lão bản sao?

Hạ lão bản còn muốn nói gì nữa, lại đột nhiên đập vào sau lưng Lãnh Cẩm, hấn đau khổ dừng bước, xoa xoa chỗ đau trước ngực, lẩm bẩm nói: “Đây là chuyện gì vậy, Lãnh Cẩm tốt của ta...”

“Ngài, ngài ở đây chờ ta.” Lãnh Cẩm lo lắng nói một câu, rồi buông tay đang kéo Hạ lão bản.

“Hả?” Hạ lão bản không hiểu rõ hỏi một câu.

Lãnh Cẩm lại nghĩ tới không biết lúc này Phương Tiểu An thế nào, thật sự không có thời gian dây dưa ở đây với Hạ lão bản, đành nhanh chóng giải thích: “Phương Tiểu An và Nhậm Lăng là bằng hữu của ta, lúc ngài không có mặt thì bọn họ đã ở khách điểm hỗ trợ ta, hiện tại bọn họ bị một người có vẻ ngoài giống hệt ngài bắt đi, ta phải đi cứu bọn họ.”

Lúc này hai mắt Hạ lão bản nheo lại rất nhỏ, trong con ngươi lóe sáng tinh quang, Lãnh Cẩm có thể nhìn thấy chút lạnh lẽo trong đó.

Cha nuôi của nàng, ngày thường đều tít mắt trêu chọc người trong trấn, vậy mà cũng có ánh mắt lạnh lẽo như vậy, thật sự khiến Lãnh Cẩm bất ngờ.

Ngay lúc Lãnh Cẩm còn đang ngơ ngẩn nhìn Hạ lão bản thì Hạ lão bản đã nói: “Người đó tên là Hạ Hoàn Nguyệt? Sao ngươi không nói sớm?”

“Hạ Hoàn Nguyệt? Làm sao ta biết?” Lãnh Cẩm cắn răng nói.

Hạ lão bản cười khổ một tiếng, thu lại chút lạnh lẽo trong đôi mắt, giơ tay ra, ngay lúc Lãnh Cẩm còn chưa kịp phản ứng, hấn đã giơ tay nắm tay nàng, trầm giọng nói: “Mặc dù không biết hai người mà ngươi nói nhưng ta tuyệt đối không để Hạ Hoàn Nguyệt gây thương tổn họ.”

Hạ lão bản lúc này là một Hạ lão bản mà Lãnh Cẩm chưa từng gặp qua, cường đại mà bình tĩnh.

Lãnh Cẩm để mặc Hạ kéo nàng đi, đi về phía sâu trong khu rừng.

.

.

Nam tử giống bộ dáng của Hạ lão bản, thực sự đang ở cạnh bờ suối. Khi Hạ lão bản dẫn theo Lãnh Cẩm đuổi tới nơi đã nhìn thấy cảnh tượng nam tử kia vào Nhậm Lăng đang đánh nhau. Nhậm Lăng tay cầm một nhánh cây, dáng người nhẹ nhàng phiêu dật, tuy chỉ mặc y phục vải thô nhưng vẫn phiêu diêu. Mà đối diện với hấn là Hạ Hoàn Nguyệt, trong tay không có bất kì vũ khí nào, chỉ dựa vào tay áo dài so chiều với Nhậm Lăng, nhưng có vẻ không hề tổn sức.

Hạ Hoàn Nguyệt không hề tổn sức nhưng trên trán Nhậm Lăng đã đổ đầy mồ hôi. Lãnh Cẩm đứng ở phía xa nhìn hai người giao đấu, trong lòng lo lắng tìm kiếm bóng dáng Phương Tiểu An. Nhưng chỉ thấy hai người, không hề nhìn thấy bóng dáng của Phương Tiểu An.

Lãnh Cẩm còn đang tìm kiếm, Hạ lão bản đã khẽ nói: “Người trẻ tuổi kia không phải là đối thủ của Hạ Hoàn Nguyệt. Lãnh Cẩm, chút nữa ta sẽ gọi hấn ta, ngươi mau chóng đưa người trẻ tuổi kia rời khỏi đây.”

Tuy tâm sự nặng nề nhưng Lãnh Cẩm vẫn thấy trong câu này của Hạ lão bản có một chút không bình thường.

Ngẩng đầu nhìn lại Hạ lão bản, Lãnh Cẩm đã nhìn thấy khuôn mặt của Hạ lão bản cứng lại, vẻ mặt tái nhợt, giống như nhìn thấy một người cực kì không muốn gặp lại. Lãnh Cẩm còn muốn mở miệng nói cái gì nhưng Hạ lão bản đã mở miệng nói: “Hạ Hoàn Nguyệt, dừng tay.”

“Hừ.” Hạ Hoàn Vân đang giao đấu cùng Nhậm Lăng, hấn đã sớm phát hiện ra Lãnh Cẩm và Hạ lão bản, nhưng chỉ lúc này nghe thấy Hạ lão bản mở miệng, hấn mới dời mắt nhìn về phía hai người bọn họ, rồi bức Nhậm Lăng lui vài bước.

Võ công của Nhậm Lăng cũng không tính là yếu, nhưng vừa rồi đấu cùng hắn rất lâu cũng có chút mệt mỏi. Huống hồ chiêu này của Hạ Hoán Vân không dốc toàn lực nhưng cũng dùng tới tám phần công lực, Nhậm Lăng bị đánh lùi lại nhưng không bị thương.

Tới khi Nhậm Lăng đứng lại mới kinh ngạc ngược mắt nhìn về phía Lãnh Cẩm.

Lúc này Hạ lão bản đã đi vài bước đứng trước Lãnh Cẩm, chắn trước nàng, còn mình lại lạnh lùng đối mặt với Hạ Hoán Vân, trầm giọng nói: “Hạ Hoàn Nguyệt, bây giờ ngươi còn tìm tới đây làm gì? Ta đã không còn là Hạ Hoán Vân năm đó, ngươi còn không rõ sao?”

“Là sao? Ngươi không phải Hạ Hoán Vân? Như vậy tính mạng của sư phụ ngươi cũng không muốn cứu, phải không?” Trong giọng nói của Hạ Hoàn Nguyệt có chút trào phúng.

“Ngươi nói gì?” Về mặt của Hạ lão bản đột nhiên thay đổi, nghi hoặc nhìn Hạ Hoàn Nguyệt.

Hạ Hoàn Nguyệt không nói gì, chấp tay sau lưng nhìn Hạ lão bản.

Lãnh Cẩm nghe không hiểu bọn họ nói gì, chỉ thừa dịp này nhỏ giọng gọi Nhậm Lăng. Nhậm Lăng nghe thấy, đi về phía Lãnh Cẩm, không để ý tới hai người nào đó đang đối chọi gay gắt. Lãnh Cẩm hỏi Nhậm Lăng: “Ngươi thấy thế nào? Có bị thương không? Phương Tiểu An, huynh ấy...Không đi cùng ngươi sao?”

“Không thấy Phương huynh đệ nữa.” Nhậm Lăng khẽ nhíu mày.

Lãnh Cẩm ngắt ra, nhanh chóng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tiểu An, huynh ấy...Sao có thể không thấy đâu?”

“Vừa rồi người kia vừa nói một câu với chúng ta thấy không vừa ý nên đã động thủ. Ta muốn Phương huynh đệ trốn đi, ai ngờ đánh một lúc đã không thấy tung tích Phương huynh đệ, cũng không biết hắn đã đi đâu rồi.” Nhậm Lăng nói.

Lãnh Cẩm chỉ thấy trong lòng lạnh lẽo, lại không biết phải nói gì, đành phải thấp giọng nói: “Ta muốn đi tìm hắn.”

“Lãnh Cẩm.” Ngay lúc Lãnh Cẩm nói ra lời này, Hạ lão bản đã đứng trước mặt hai người họ, trầm giọng mở miệng. Hạ lão bản không quay đầu nhìn bọn họ nhưng tiếng nói chỉ cho Nhậm Lăng và Lãnh Cẩm nghe thấy, hắn nói: “Làm theo lời ta nói.”

Vừa rồi Hạ lão bản đã nói, đợi hắn gọi người kia thì nhanh chóng đưa Nhậm Lăng đi khỏi.

Chỉ là...

Dưới tình huống này, Lãnh Cẩm hiểu rõ dù thế nào mình cũng không rời đi.

Để Hạ lão bản đứng với nhân vật vô cùng lợi hại thế này, Lãnh Cẩm không thể nào yên tâm, huống chi cũng không biết rốt cuộc Phương Tiểu An ở nơi nào, nếu không tìm được Phương Tiểu An về thì Lãnh Cẩm tuyệt đối không trở về.

Hạ lão bản thấy hai người vẫn không có ý định rời đi, định lên tiếng bảo bọn họ chạy đi, lại nghe thấy Hạ Hoàn Nguyệt mở miệng: “Hạ Hoán Vân, ngươi đang nói thâm cái gì đó? Nhiều năm không gặp mà ngươi đã trở nên nhát như chuột vậy sao?”

“Ta vốn là người nhát như chuột, bây giờ ngươi mới biết sao?” Hạ lão bản nói chuyện tuyệt đối không ậm ừ, trên mặt có chút cười vô lại.

Hạ Hoàn Nguyệt không để ý tới những lời hắn nói, tiếp tục nói: “Hiện tại là tà đạo đứng đầu, ngươi biết không?”

“Không biết.” Hạ lão bản vô cùng bình tĩnh lắc đầu.

Lãnh Cẩm ngạc nhiên trao đổi ánh mắt với Nhậm Lăng. Nhậm Lăng đã nghe nói tới một vị thủ lĩnh tà đạo, đó mà một nhân vật truyền kì trong giang hồ, tuy danh tiếng lớn nhưng người này có bao nhiêu đáng sợ, tất cả mọi người trong giang hồ đều biết.

Một người hơn hai mươi tuổi đã đánh bại vị thủ lĩnh tà đạo đi trước, cũng đoạt thành trì, hơn nữa dẫn dắt tà đạo đối kháng với chính đạo, giết chết mấy trăm cao thủ chính đạo, người này...Thâm sâu không lường được.

Nhậm Lăng biết Hạ Hoàn Nguyệt, nhưng Lãnh Cầm không biết.

Lãnh Cầm không phải người trong giang hồ, cho nên nàng chỉ có thể suy đoán. Nàng nghĩ người này nhất định có võ công cực cao, mà hần giống với Hạ lão bản như vậy, nếu không phải là huynh đệ song sinh thì nàng cũng không có cách giải thích nào khác.

Mà nếu người này là thủ lĩnh tà đạo, như vậy thì xuất thân của Hạ lão bản cũng không hề đơn giản.

“Hạ Hoán Vân, như vậy ta hỏi ngươi, ngươi cũng biết sư phụ ngươi, sắp bị ta giết?” Trong giọng nói của Hạ Hoàn Nguyệt chất chứa thứ gì đó, giống như oán giận, lại giống như u sầu.

Hạ lão bản lắc đầu, vẻ mặt thoáng trở nên u ám hơn.

Nhậm Lăng và Lãnh Cầm nhú mào, thật sự nghe hai người nói chuyện.

Nhậm Lăng có hứng thú, không có nghĩ Lãnh Cầm có hứng thú nghe hai người này nói chuyện. Nhìn thoáng qua Hạ lão bản, Lãnh Cầm khẽ nói: “Hạ lão bản, người có chắc sẽ sống sót trong tay người này không?”

“Ngươi nói xem?” Hạ lão bản không quay đầu nhìn Lãnh Cầm, khóe môi nhếch lên, trong lời nói cũng có chút ý cười.

Lãnh Cầm mím môi, im lặng một chút cuối cùng hơi ngược mắt, quay sang nhìn Nhậm Lăng nói: “Ngươi ở lại giúp Hạ lão bản, ta đi tìm Phương Tiểu An.”

“Đây...” Nhậm Lăng có chút lo lắng nhìn Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm gật đầu với Nhậm Lăng, tiếp tục dè dặt tiếng nói: “Cha nuôi của ta thích cây mạnh, ta mặc kệ võ công của ông ấy thế nào, có phải là đối thủ của người này hay không, người nhất định phải...Giúp ta trông coi ông ấy, đừng để ông ấy khinh địch rồi chết ở chỗ này.”

“...Được.” Nhậm Lăng không tình nguyện đáp ứng Lãnh Cầm, nhưng nhìn thấy trong đôi mắt nàng có vẻ kiên trì, vẫn gật đầu.

Nhân được câu trả lời của Nhậm Lăng, Lãnh Cầm cũng không nán lại chờ câu trả lời của Hạ lão bản, xoay người đi chạy về phía rừng sâu. Lúc này Hạ lão bản cuối cùng quay đầu lại nhìn Lãnh Cầm chạy càng ngày càng xa, sờ sờ cái mũi cười khổ nói: “Đứa nhỏ này, lại vì một người mà ngay cả cha nuôi cũng không cần rồi.” Những lời này nói cực kỳ thương cảm, nhưng nói ra từ miệng Hạ lão bản lại có chút trêu đùa.

Nhậm Lăng lẳng lẳng đứng sau Hạ lão bản, lúc này cũng cười cười xen vào nói: “Phương huynh đệ tuyệt đối xứng đáng để Lãnh cô nương vì hần làm như vậy.”

Hạ lão bản thật sự muốn hỏi theo lời Nhậm Lăng, rốt cuộc là nói Lãnh Cầm vì Phương Tiểu An mà vứt bỏ cha nuôi là đúng, hay là Lãnh Cầm quan tâm tới Phương Tiểu An là đúng. Nếu như về trước là đúng thì hần còn mặt mũi nào.

Hạ lão bản dời tầm mắt về phía Hạ Hoàn Nguyệt đang yên lặng đứng. Hạ Hoàn Nguyệt thấy rốt cuộc Hạ lão bản cũng nhìn về phía mình, cười khẽ một tiếng, cao giọng nói: “Lần này ta tới là muốn người xuống núi.”

“A...?” Hạ lão bản nhú mào, cũng không hỏi gì.

Hạ Hoàn Nguyệt sớm biết hần sẽ phản ứng như vậy, cũng không ngờ hần lại không hỏi gì, cho nên Hạ Hoàn Nguyệt tiếp tục nói: “Chúng ta giống nhau, mà ta đã dùng khuôn mặt này của người giết rất nhiều người tự xưng là chính đạo, mà không lâu nữa, ta còn dùng khuôn mặt này giết sư phụ mà người tôn kính nhất. Hạ Hoán Vân, đến mức này người quả thật không chịu xuống núi cứu người sao?”

Sắc mặt Hạ lão bản cuối cùng hơi thay đổi, giọng nói của hần có chút khô khốc: “Vì để ép ta ra tay?”

“Vì để người ra tay.” Hạ Hoàn Nguyệt khẳng định gật đầu, lập tức bổ sung thêm: “Vì để người xuất thủ, ta giết tổng cộng 99 người võ lâm chính đạo, sư phụ người chính là người thứ một trăm.”

Cho dù là người nhẵn nài như Nhậm Lăng thì lúc này cũng bị mài mòn. Cho nên ngay sau đó, Hạ lão bản phóng người lên, hóa thành một luồng sáng đánh thẳng vào Hạ Hoàn Nguyệt. Mà lúc đó khi thấy Hạ lão bản xuất thủ, Nhậm Lăng cũng vung nhánh cây ra, tấn công về phía Hạ Hoàn Nguyệt.

Trong rừng cây, dưới ánh mặt trời loang lổ, ba người đấu ở một chỗ, nhưng lại khiến đại thụ xung quanh lắc lư liên tục.

.

.

Khi ba người đang giao đấu, Lãnh Cầm cũng đang lo lắng tìm tung tích Phương Tiểu An.

Nàng đi men theo dòng suối, lật từng bụi cỏ, tiếp tục đi về phía rừng sâu. Nàng cũng không biết Phương Tiểu An đã đi tới chỗ nào, cho nên lúc này nàng cũng chỉ suy đoán, dựa vào ý nghĩ của mình để tìm.

Lãnh Cầm chưa từng gấp gáp như vậy. Lần trước Phương Tiểu An rời đi, tuy rằng nàng nóng vội nhưng trong lòng vẫn nghĩ Phương Tiểu An sẽ không dễ dàng tự sát như vậy cho nên mới không cảm thấy hoảng hốt. Nhưng bây giờ, không thấy Phương Tiểu An, Lãnh Cầm bất luận thế nào cũng không thể yên tâm.

Lại đi dọc theo bờ suối một đoạn nữa, Lãnh Cầm nhìn thấy nhánh cây chìa ra ngoài, nhìn thấy trên lá cây có vết máu loang lổ.

Trong lòng trầm xuống, Lãnh Cầm nhăn nhó cảm giác buồn nôn giờ tay chạm vào vết máu trên lá. Vết máu khô đọng trên ngón tay, màu máu đỏ tươi, có thể thấy thời gian chưa lâu. Trong rừng cây này bình thường có rất ít người tới, mà nơi này cách chỗ Nhậm Lăng và Hạ Hoàn Nguyệt giao đấu một đoạn, chắc hẳn không phải của bọn họ. Như vậy vết máu này, nếu không phải do Hạ Hoàn Nguyệt dẫn theo người khác tới thì nhất định là của Phương Tiểu An.

Trong lòng Lãnh Cầm có chút bối rối, xoa xoa vết máu lên thân cây, định lau vết máu kia, nhưng đầu ngón tay đỏ tươi trong lúc nàng suy nghĩ đã biến thành đỏ sẫm. Lãnh Cầm xoa thế nào cũng không hết.

Lãnh Cầm cúi đầu nhìn xuống ngón tay, thở dài cúi người xuống dòng suối, giờ tay chạm vào dòng nước.

Mắt thấy màu đỏ dần biến mất, Lãnh Cầm đang muốn đứng dậy tiếp tục đi về phía trước thì đột nhiên thấy ảnh ngược của một người trong nước. Người nọ đứng ngay sau lưng nàng, thân hình vĩ đại, vốn dĩ không nhìn rõ lắm vì ánh mặt trời che khuất.

Lãnh Cầm đột nhiên cả kinh, nháy mắt quay đầu đối diện với đôi mắt trong suốt, trong đôi mắt kia có kinh ngạc, còn có chút không muốn.

Lãnh Cầm không kịp suy nghĩ vì sao trong đôi mắt kia lại có cảm giác không muốn từ bỏ, chỉ ngơ ngẩn nhìn Phương Tiểu An, đột nhiên giờ tay vòng lấy người trước mắt: “Tiểu An.”

“...Lãnh...Lãnh Cầm.” Phương Tiểu An cũng ngẩn ra, hai tay lơ lửng trong không trung, cảm nhận được sức nặng của nữ nhân trong lòng đang đặt trên thân mình/ Nữ nhân này luôn cường thế bá đạo, chưa bao giờ yếu ớt hoảng sợ ôm lấy mình như vậy.

Mà hắn luôn cảm thấy, mình chỉ có thể cách xa nữ nhân này, chứ chưa từng nghĩ tới nữ nhân này lại đột nhiên ôm chặt lấy mình.

Trong lòng Phương Tiểu An cũng hiểu được lúc này không phải lúc xúc động, hắn hơi ngẩn ra một chút rồi nói: “Lãnh cô nương, sao cô lại ở đây?”

“Ta nghe Đinh Việt nói Nhậm Lăng và huynh bị cái người giống Hạ lão bản kia bắt đi, ta lo lắng các người xảy ra chuyện...Huynh lại không bị thương? Máu này là chuyện gì xảy ra?” Lãnh Cầm rút cuộc buông Phương Tiểu An ra, cúi đầu quan sát cả người hắn không có vết thương gì, thuận tay còn ăn đậu hũ hắn.

Phương Tiểu An lập tức đỏ mặt, hắn cúi đầu nói: “Ta không bị thương gì, Lãnh cô nương, ở đây vô cùng nguy hiểm, cô vẫn nên về trước đi...Cô và Du Tú công tử, hôm nay chính thức ở cùng một chỗ, không phải sao?”

“Ta...” Lãnh Cầm nghẹn lời.

Phương Tiểu An cho rằng Lãnh Cầm phản ứng như vậy là vì Du Tú, cho nên lại cúi đầu thấp hơn, nói: “Lãnh cô nương, ta không sao, thật sự, không nên vì ta mà làm các người chậm trễ...”

“Ngậm miệng.” Lãnh Cầm đột nhiên nói nhỏ một tiếng, cắt lời Phương Tiểu An.

Phương Tiểu An khó hiểu ngược mắt lên: “Hả?”

“Theo ta về khách điểm.” Lãnh Cầm biểu tình bá đạo muốn quay về khách điểm, không nói gì thêm với Phương Tiểu An, kéo tay hắn lôi về phía trấn Lâm Nhân. Mà Phương Tiểu An đi sau lưng nàng, không biết vì sao, dường như không có cách nào sử dụng chút hơi sức nào.

Có lẽ, chỉ vì không muốn rời khỏi bàn tay này.

34. Chương 34: Xào (một)

Khi Lãnh Cầm nắm tay Phương Tiểu An quay lại khách điểm, Lãnh Cầm đột nhiên nghe thấy tiếng gió rít.

Nếu như bình thường nghe thấy tiếng gió rít cũng không phải chuyện gì đáng ngại nhưng lúc này Lãnh Cầm lại cảm thấy nguy hiểm. Nàng theo bản năng quay đầu lại thì nhìn thấy một mũi tên đang bay về phía hai người.

Lãnh Cầm nhảy mắt hiểu rõ đó không phải là tiếng gió, mà là mũi tên phá gió bay tới.

Gần như không do dự, Lãnh Cầm quay sang Phương Tiểu An gào lên: “Mau tránh ra!” Nàng nói xong lời này đồng thời giờ tay muốn đẩy Phương Tiểu An ra, lại phát hiện Phương Tiểu An vẫn bình tĩnh đứng yên chỗ cũ. Lúc này nàng dùng sức không ít, nhưng cũng không thấy hắn động đậy chút nào.

Lãnh Cầm sợ hãi trong lòng, nàng dứt khoát nhảy bổ vào người Phương Tiểu An, ôm chặt lấy hắn.

Toàn bộ động tác này kỳ thật chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, đợi tới khi Lãnh Cầm phản ứng được thì nàng đã ở trong lòng Phương Tiểu An, còn Phương Tiểu An cũng đang dùng một tay ôm chặt lấy Lãnh Cầm, tay kia bình thản giờ ra bắt lấy mũi tên.

Sức mạnh của mũi tên kia rất bá đạo, Lãnh Cầm không cảm nhận được toàn bộ nhưng lúc này Phương Tiểu An có thể cảm vững vàng ở trong tay, thật sự khiến Lãnh Cầm cảm thấy kinh ngạc. Lãnh Cầm nhảy mắt biết mình đã hiểu sai về Phương Tiểu An, Phương Tiểu An không chỉ là một đầu bếp đơn giản, hắn có võ công, mà võ công còn không hề thấp.

“Phương...Tiểu An.” Lãnh Cầm cảm thấy giọng nói của mình có chút khô khốc.

Phương Tiểu An cúi mặt xuống nhìn nữ nhân trong lòng, nữ nhân này giờ phút này cũng đang nhìn hắn, trong mắt hắn có cảm xúc chưa bao giờ thấy qua. Trong lòng Phương Tiểu An hiểu rõ lúc này không phải lúc nói những thứ này, hắn nhanh chóng nói lỏng cánh tay đang ôm Lãnh Cầm, không nhìn lại Lãnh Cầm, ngược mắt lên nhìn về phía mũi tên phóng tới, trầm giọng nói: “Người đã bại lộ hành tung, còn muốn ẩn nấp tới lúc nào?”

Phương Tiểu An nói xong câu đó, không lâu sau từ trong đám cây cối có một người đi ra. Người này toàn thân mặc đồ đen, trên đầu quấn một chiếc khăn màu trắng, có vẻ trầm lặng. Hắn vẫn chưa mở miệng, chỉ giương cung tên lên, hai mắt nhìn chăm chăm hai người.

Hai tay Lãnh Cầm ôm Phương Tiểu An càng chặt hơn, nàng im lặng nhìn Phương Tiểu An, nghĩ xem kế tiếp Phương Tiểu An sẽ làm gì.

Phương Tiểu An cảm giác được cả người căng lên, cho rằng Lãnh Cầm đang sợ hãi.

Lúc này, Phương Tiểu An rút cuộc mở miệng, hắn nhìn chăm chăm người nam tử đang giương cung trước mắt: “Người chính là thuộc hạ của người lúc trước, người đó là thủ lĩnh tà đạo Hạ Hoán Vân, người là thuộc hạ tinh thông cung tiễn bên cạnh Hạ Hoán Vân, là Diệp hộ pháp.”

“Ta tuân mệnh người đó vẫn đứng gác tại chỗ này.” Ánh mắt của hắn không hề rời khỏi Phương Tiểu An.

Lãnh Cầm nhìn Phương Tiểu An không chớp mắt, tia sáng trong mắt lóe lên mất mát. Vừa rồi khi Hạ Hoán Vân nói ra thân phận của hắn thì Phương Tiểu An không hề có ở đó, mà lúc này hắn lại có thể nói ra thân phận của Hạ Hoán Vân, chắc rằng hắn có hiểu biết về chuyện trong võ lâm nên mới có thể dễ dàng nhìn ra thân phận của đối phương.

Mà Phương Tiểu An nói xong, nam tử trước mặt cũng không hề phản bác, chắc chắn Phương Tiểu An đã nói trúng rồi.

Rõ ràng là thời điểm nguy cấp nhưng Lãnh Cầm vẫn cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Phương Tiểu An là người trong giang hồ, Phương Tiểu An có võ công thâm sâu khó lường. Ngày thường phong thái Phương Tiểu An để lộ ra không giống với người bình thường, Lãnh Cầm nên phát hiện sớm mới phải.

Phương Tiểu An và nàng..Không ngờ lại có nhiều ngăn cách như vậy.

Ba người đứng đối diện thật lâu, rốt cuộc vẫn động thủ.

Ngay lúc Lãnh Cầm ngước mắt lên định nói với Phương Tiểu An thì mũi tên trong tay Diệp hộ pháp đột nhiên bắn ra, bay thẳng về phía Phương Tiểu An. Phương Tiểu An hoàn toàn không bối rối, hắn như thể không chú ý vung tay về phía mũi tên. Vốn là người mập mạp nhưng lúc này lại làm người khác cảm thấy nhẹ nhàng phiêu dật.

Nhưng khi Phương Tiểu An vừa mới đỡ mũi tên kia thì tiếng xé gió lại truyền tới liên tiếp. Vì thế Phương Tiểu An buông Lãnh Cầm trong lòng ra, tự mình vọt về phía Diệp hộ pháp. Diệp hộ pháp cũng không để Phương Tiểu An lại gần, hắn nhún chân thì triển khinh công lùi về phía sau, nháy mắt đã lùi rất xa. Nhưng Phương Tiểu An cũng không có ý muốn bỏ qua, cũng dùng khinh công bay tới. Hai người, một lùi một truy đuổi, đã rời khỏi chỗ của Lãnh Cầm rất xa.

Ngay lúc Lãnh Cầm sắp không nhìn thấy tung tích của hai người, Phương Tiểu An đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Lãnh Cầm. Tuy chỉ trong nháy mắt nhưng Lãnh Cầm rõ ràng nhìn thấy Phương Tiểu An khẽ nhếch môi, nói một câu.

“Đi mau.” Chỉ có hai chữ.

Lãnh Cầm ngơ ngẩn đứng tại chỗ, giống như còn chưa kịp ra khỏi sự kinh ngạc.

Ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến Lãnh Cầm không cách nào tập trung tinh thần đi xử lý. Du Tú biểu lộ tình cảm với nàng, khách điểm xuất hiện một người có vẻ ngoài giống với Hạ lão bản, Hạ lão bản trở về khách điểm, Phương Tiểu An kỳ thật giỏi võ công. Những việc này đều khiến Lãnh Cầm khó có thể tiếp thu.

Nàng đúng là không biết bước tiếp theo mình nên làm thế nào.

Nàng không nên như vậy.

Lãnh Cầm nhìn bụi cỏ rậm rạp dưới chân, nhìn đám cỏ non xanh mướt, đột nhiên cảm thấy tất cả đều có chút buồn cười. Nàng hiểu rõ mình không phải kiểu nữ nhân yếu đuối, gặp chuyện là y lại vào người khác. Nàng là Lãnh Cầm, nàng đã trải qua rất nhiều đau khổ, nàng biết cái gì đúng cái gì sai.

Nàng có thể hiểu rõ chính mình, lúc này muốn làm cái gì đó để không hối hận.

Im lặng một chút, Lãnh Cầm chạy về phía Phương Tiểu An đuổi theo Diệp hộ pháp.

.

.

Có vẻ như cố đình, Phương Tiểu An đuổi theo Diệp hộ pháp, lại trở về nơi Hạ lão bản và Hạ Hoàn Nguyệt đang giao đấu.

Chân Phương Tiểu An vừa đặt xuống nền đất thì Diệp hộ pháp đã lách mình đứng sau lưng Hạ Hoàn Nguyệt, giương cung bắn tên, động tác như nước chảy mây trôi. Mũi tên nhanh chóng phóng đi. Phương Tiểu An nghiêng người sang. Cũng vào lúc này, Nhậm Lăng đang giao đấu cùng Hạ lão bản và Hạ Hoàn Nguyệt đã bị Hạ Hoàn Nguyệt đánh một chiêu bay ra ngoài.

Ba người Phương Tiểu An, Hạ lão bản, Nhậm Lăng đứng một bên, còn Hạ Hoàn Nguyệt và Diệp hộ pháp đứng bên kia. Trong khoảng thời gian ngắn tại nên thế hai bên đối lập.

“Hừ, tốt tốt.” Hạ Hoàn Nguyệt nhìn ba người trước mắt, nháy mắt ra hiệu với Diệp hộ pháp đứng sau. Hai người yên lặng chuyển động, nhanh chóng tấn công về phía ba người. Tuy rằng bên Hạ lão bản có ba người nhưng đây là lần đầu tiên họ cùng chiến đấu, mọi người cũng không rõ thế võ của nhau, nhanh chóng rơi xuống thế hạ phong.

Khi Lãnh Cẩm đuổi tới thì nhìn thấy năm người đang giao đấu khó phân thắng bại. Điều khiến Lãnh Cẩm lo lắng là Nhậm Lăng và Hạ lão bản đã bị thương trong lúc giao đấu, trên y phục hai người đều loang lổ vết máu. Lãnh Cẩm đứng ở bên ngoài nhìn không rõ nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Nàng chưa từng thống hận mình vô dụng như vậy, nhìn thấy ba người dùng tính mệnh hợp lại, nàng thật sự muốn giúp cũng không giúp được.

Năm người không đánh lâu, Phương Tiểu An dường như đã tìm thấy sơ hở của hai người Hạ Hoàn Nguyệt, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Phương Tiểu An đã vút bỏ phòng ngự, thừa dịp đánh úp Hạ Hoàn Nguyệt. Nhưng lại thất bại, hắn liền tiếp bị Hạ Hoàn Nguyệt đánh lại, nhưng lại tung một chưởng về phía Diệp hộ pháp đằng sau Hạ Hoàn Nguyệt.

Một tiếng ho khụ, Diệp hộ pháp phun một ngụm máu ra, ngã xuống đất không dậy nổi, mà đồng thời Phương Tiểu An cũng kêu lên một tiếng đau đớn lùi lại mấy bước, được Hạ lão bản và Nhậm Lăng đỡ phía sau.

Lãnh Cẩm rút cuộc thừa dịp này tiến lên, không suy nghĩ gì ôm lấy cánh tay phải của Phương Tiểu An, hơi tức giận nói: “Huynh đang làm cái gì? Bị thương nghiêm trọng không? Có thể...”

“...Ta không sao.” Phương Tiểu An ngăn ra một chút rồi lắc đầu khẽ nói.

Lãnh Cẩm nhìn Phương Tiểu An đỏ bừng mặt, nhất thời quên mất mình định nói gì.

Mà đúng lúc này, khoe mắt Lãnh Cẩm lóe sáng, phần nộ nhìn Hạ Hoàn Nguyệt.

Ngay sau đó, người nào đó ngày càng tiến gần, nhưng không ai có thể ngăn cản, Hạ lão bản không thể, Nhậm Lăng không thể, còn Phương Tiểu An lại quay lưng về phía Hạ Hoàn Nguyệt, cho dù phát hiện ra cũng khó né tránh.

“Tiểu An.” Lãnh Cẩm đột nhiên khẽ gọi một tiếng, ánh mắt bỗng trở nên kiên định.

Về mặt Phương Tiểu An cũng hơi thay đổi, hắn dường như cảm giác được Hạ Hoàn Nguyệt tấn công phía sau. Chỉ là trong lòng hắn hiểu rõ, võ công của Hạ Hoàn Nguyệt rất cao, mà trước mắt mình là Lãnh Cẩm. Lúc này hắn có thể nghiêng người đi nhưng cho dù hắn tránh được thì công kích của Hạ Hoàn Nguyệt sẽ rơi vào người Lãnh Cẩm.

Cho nên, hắn không thể tránh.

Nhưng Lãnh Cẩm không cho phép. Thời khắc đó, Lãnh Cẩm không biết lấy đâu ra sức mạnh, đẩy Phương Tiểu An ra, mà chính nàng cũng không ngờ, tuyệt đối không ở yên đỡ kiếm của Hạ Hoàn Nguyệt. Vừa đẩy Phương Tiểu An ra, Lãnh Cẩm thuận tiện lùi về phía sau.

Cảm giác đau đớn truyền tới từ cánh tay, Lãnh Cẩm khẽ nhíu mày, nhưng may mắn mình chỉ bị thương ở cánh tay, còn Phương Tiểu An không bị thương.

Bên tai lại truyền tới tiếng cười lạnh của Hạ Hoàn Nguyệt: “Người dám đả thương Diệp hộ pháp, được được, trên thân kiếm này có độc, ta muốn nhìn xem ngươi sẽ làm thế nào!” Nghe tới đó, sắc mặt Lãnh Cẩm không hề tính là đẹp, vốn đã cảm thấy yên tâm lại không thể, có điều nàng lại nghĩ may mà người bị thương là nàng ta, không phải Phương Tiểu An.

Lãnh Cẩm ngã xuống đất, muốn đứng lên, nàng muốn hỏi Phương Tiểu An có bị thương không, nhưng mà giống như lời Hạ Hoàn Nguyệt nói, trên kiếm kia đúng là có độc. Chỉ trong chốc lát, Lãnh Cẩm đã cảm thấy cánh tay đã mất đi cảm giác, trong đầu cũng như bị say xe.

“Tiểu An.” Lãnh Cẩm khẽ gọi.

Bên tai như có người đáp lại, nhưng Lãnh Cẩm không nghe rõ hẳn nói gì, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, lập tức mất đi ý thức.

Lúc này nàng còn chưa biết, đợi tới khi nàng tỉnh dậy, có rất nhiều chuyện thay đổi.

35. Chương 35: Xào (hai)

Lãnh Cẩm mơ hồ cảm thấy mình đã nghe thấy tiếng gì đó, giống như tiếng đánh nhau của một đám người, rất âm ỉ, nàng cảm thấy hơi phiền não.

May mà nhưng phiền não này rất nhanh bị đè ép xuống, bởi vì có một đôi tay vẫn ôm chặt lấy nàng. Đường như nàng đang ở trong lòng một người, mà người kia đưa nàng rời xa những tiếng động âm ỉ này. Âm thanh ồn ào cuối cùng cũng không còn nữa, ý thức của Lãnh Cẩm cũng dần dần biến mất.

Không biết qua bao lâu, nàng mới nghe được một tiếng động, chắc chắn đó là tiếng người nói, giọng nói kia cực kì quen tai, chỉ là không biết có phải người nàng đang nghĩ trong lòng không.

Người nọ nói bên tai nàng: “Lãnh Cẩm, bọn họ đều nói độc này không giải được, nhưng ta sẽ cứu nàng.”

Khi giọng nói kia vang lên, Lãnh Cẩm thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp bên tai, hơi thở phả quanh tai, khiến nàng không rõ là mơ hay là thực. Lãnh Cẩm muốn mở to mắt, muốn biết người bên cạnh rốt cuộc là ai, nhưng chỉ một động tác mở mắt mà nàng cũng không thể làm được.

“Nàng nhất định sẽ tỉnh lại, Lãnh Cẩm.” Những lời này còn chưa dứt, ngay lập tức Lãnh Cẩm cảm thấy đôi môi ấm áp ấn lên trán mình. Lãnh Cẩm căng thẳng nhắm chặt hai mắt, trong lòng nhớ lại rốt cuộc là ai lại làm như vậy. Nhưng nàng còn chưa kịp suy nghĩ gì thì đã cảm giác đôi môi kia dần dần đi xuống, sau cùng chạm vào đôi môi của mình.

Đôi môi của nàng và của người đó sát vào một chỗ, thật lâu sau, Lãnh Cẩm có thể cảm giác đôi môi người đó dần dần lạnh hơn.

Nàng không động dậy được, mắt không mở ra được, cũng không nói ra lời, nhưng lại có cảm giác chưa bao giờ có.

Người kia, người hôn môi của nàng, sau một lúc lâu, thật lâu, cuối cùng cũng rời đi.

Ý thức của Lãnh Cẩm cuối cùng trở nên mơ hồ, nàng nghĩ lại, rốt cuộc người đó là ai, nhưng sau khi tỉnh lại suy nghĩ cũng chưa muộn.

.

.

Đó là lần Lãnh Cẩm ngủ lâu nhất. Khi nàng tỉnh lại thì đã nhìn thấy một người dựa ở đầu giường ngủ gật, trên một tay vẫn đang cầm khăn tay, không biết vốn định làm gì. Lãnh Cẩm có chút choáng váng. Sau khi cảm giác choáng váng qua đi, Lãnh Cẩm gọi: “Đinh Việt, Đinh Việt.”

“A?” Đinh Việt ngủ cũng không sâu, Lãnh Cẩm vừa gọi hai tiếng hẳn đã tỉnh lại, sau đó mơ hồ nhìn Lãnh Cẩm trước mắt.

Lãnh Cẩm nhướng mi trầm giọng nói: “Người ngủ ngon không?”

Đinh Việt biến sắc, nhớ tới cái gì, trên mặt đột nhiên vui vẻ nói: “Lão đại! Lão đại, người rốt cuộc đã tỉnh lại rồi! Người có biết người đã ngủ hai ngày rồi không!”

“Hai ngày?” Lãnh Cẩm biến sắc, nhớ lại chuyện trước khi mình hôn mê.

Nàng nhớ rõ lúc đó Hạ Hoàn Nguyệt đã nói trên kiềm có độc.

Mà bây giờ nàng còn sống, nói như vậy...

“Là ai đã cứu ta?” Lãnh Cẩm đột nhiên hỏi.

Nụ cười trên mặt Đinh Việt cứng lại, hần khê ho một tiếng nói: “Lão đại, nếu đã tỉnh dậy thì không cần quan tâm nhiều như vậy, tóm lại người không có việc là tốt rồi.”

“Đinh Việt.” Lãnh Cầm nhú mày, rõ ràng có chút mất hứng.

Bây giờ đương nhiên nàng không cao hứng nổi, đầu vẫn hơi đau, Lãnh Cầm cố gắng nhớ lại nhưng chỉ nhớ lúc nàng hôn mê có một người vẫn không ngừng nói chuyện bên tai nàng, nhưng mà nàng lại không biết người đó là ai.

Mà Đinh Việt rõ ràng có chuyện gạt nàng.

“Nói cho ta biết.” Ánh mắt Lãnh Cầm đột nhiên thay đổi, khiến Đinh Việt không yên trong lòng.

Đinh Việt cũng không nói gì, chỉ có thể ngồi im tại chỗ. Lúc này lại nghe thấy một giọng nói bên ngoài phòng: “Không phải là hần không muốn nói, mà là trước khi đi Phương huynh đệ đã dặn dò quyết không thể nhắc chuyện này với người.”

“Người nói...Cái gì?” Lãnh Cầm sửng sốt, không phải vì Nhậm Lăng đột nhiên xuất hiện trước cửa, mà là vì lời nói của Nhậm Lăng.

Cái gì gọi là...Trước khi đi?

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Phương Tiểu An đi đâu?” Cõi lòng của Lãnh Cầm giống như rơi xuống đáy vực.

Nhậm Lăng thở dài, ánh mắt hơi phức tạp gật đầu nói: “Vốn dĩ Phương huynh đệ không cho phép chúng tôi nói cho cô, nhưng mà ta thật sự không làm được.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lãnh Cầm gấp muốn chết, mà Nhậm Lăng lại vẫn bình tĩnh vững như núi Thái Sơn, đến lúc này còn không chịu mở miệng, mãi đến khi Lãnh Cầm trừng trừng nhìn hần, hần mới nói: “Lãnh cô nương, Hạ Hoàn Nguyệt đã bị trọng thương, chạy đi rồi.”

“Người đánh tên ác bá đó, là Phương huynh đệ.” Nhậm Lăng tiếp tục nói.

Lãnh Cầm không mở miệng, vẫn chờ Nhậm Lăng nói phía sau.

Nhậm Lăng nhanh chóng nói tiếp: “Võ công của Phương huynh đệ thâm sâu khó lường, ngay cả ta cũng không nhìn ra thân thủ của hần.”

“Quả nhiên là...” Lãnh Cầm đã nhìn thấy Phương Tiểu An xuất thủ một lần, tuy nàng không rành võ nghệ nhưng cũng suy đoán võ công của Phương Tiểu An chắc hẳn không quá thấp.

Như vậy...

“Vì sao huynh ấy phải rời đi?” Lãnh Cầm ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Nhậm Lăng, dường như người đứng ở đó là Phương Tiểu An, nàng trầm giọng nói: “Vì sao phải rời khỏi khách điểm? Bởi vì hần là cao thủ võ lâm? Bởi vì khách điểm này của chúng ta quả nhỏ không chứa nổi hần sao? Bởi vì ta...”

“Cô trúng độc.” Nhậm Lăng đột nhiên cắt lời Lãnh Cầm, nói một câu không hề liên quan.

Lãnh Cầm cứng người lại.

Nhậm Lăng thấy nàng im lặng, lại nói tiếp: “Loại độc này là do Hạ Hoàn Nguyệt chế ra, chúng ta không tìm thấy giải dược, vốn tưởng rằng không còn cách nào, ai ngờ Phương huynh đệ lại có biện pháp. Hần ra tay cứu cô, đại khái là chuyển toàn bộ chất độc lên người.”

“Vậy không phải huynh ấy...” Lãnh Cầm đột nhiên cảm thấy giá lạnh cả người.

Bọn họ đều nói đó là độc không chữa được, Phương Tiểu An lại chuyển chỗ độc đó lên người, vậy không phải là nói hần đã không còn sống nữa?

Nhậm Lăng hiểu rõ suy nghĩ của Lãnh Cầm, nhanh chóng an ủi: “Phương huynh đệ, hần giỏi y thuật. Nếu ta đoán không sai thì y thuật của hần học từ thiên hạ đệ nhất thần y. Độc tính chắc hẳn đang tạm thời bị ngăn lại.”

“Như vậy tại sao huynh ấy phải rời đi?” Lãnh Cầm vẫn không tiếp nhận nỗi quá nhiều thứ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, mà bất kì ai cũng khó tiếp thu.

Nhậm Lăng thở dài, nhìn thoáng qua vẻ mặt khó coi của Đinh Việt, lại nhìn sang Lãnh Cầm, nói: “Phương huynh đệ nói hẳn trở về tìm sư phụ, hẳn nói thần y có được giải bách độc, cho nên...”

Lí do này nói ra ngay cả Lãnh Cầm cũng không tin nổi, nhưng không ngờ Nhậm Lăng và Đinh Việt lại tin.

Lãnh Cầm không nói một lời, im lặng ngồi yên, trong khoảng thời gian ngắn trong đầu chỉ có giọng nói của người đó khi mình hôn mê.

Hắn nói: “Lãnh Cầm, bọn họ đều nói độc này không giải được, nhưng ta sẽ cứu nàng.”

“Nàng nhất định sẽ tỉnh lại, Lãnh Cầm.”

Hắn nói như vậy, mà nàng cũng tỉnh lại đúng như lời hắn nói. Nhưng tới khi nàng tỉnh lại thì người đó lại biến mất không thấy nữa.

“Phương Tiểu An tên khốn này!” Lãnh Cầm nhịn không được vừa khóc nức nở vừa mắng.

Nhậm Lăng và Đinh Việt không nói gì, Lãnh Cầm cúi người trên giường, khóc thành tiếng.

Đã lâu nàng không khóc, là lần đầu tiên sau nhiều năm nàng rơi lệ, cũng là lần đầu tiên rơi lệ vì Phương Tiểu An, không rõ nguyên nhân. Lúc này, Lãnh Cầm chỉ muốn lúc mình hôn mê có thể tỉnh lại hỏi Phương Tiểu An chuyện gì đó?

Có lẽ là nàng thật sự nghĩ, sau khi tỉnh lại có thể tìm tới Phương Tiểu An, giả say hỏi hắn một câu, hỏi hắn có thích nàng hay không.

Có lẽ...

Có tiếng khê thở dài truyền vào tai Lãnh Cầm, cả người Lãnh Cầm khê run lên, cuối cùng ngược lên nhìn.

Người đứng sau Nhậm Lăng và Nhậm Lăng, y phục màu trắng, khuôn mặt thanh tú, nhưng trong mắt lại chất chứa u sầu chưa từng có. Nhìn thấy Lãnh Cầm nhìn mình, người nọ cong khóe môi nở nụ cười an ủi, hắn nói: “Lãnh Cầm, đừng khóc nữa.”

Du Tú.

Lãnh Cầm không biết Du Tú tới đây từ khi nào, cũng không biết hắn đã nhìn mình khóc từ lúc nào.

Lãnh Cầm đã nghĩ ra, có vài thứ đã thay đổi, trong lúc vô ý đã thay đổi như vậy.

36. Chương 36: Xào (ba)

Trần Lâm Nhân vẫn như cũ là trần Lâm Nhân, chỉ là thiếu đi Phương Tiểu An mà thôi.

Cho dù Lãnh Cầm không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận chuyện Phương Tiểu An đã rời đi là thật. Sau khi biết tin Phương Tiểu An đã rời đi, nàng đã tìm khắp trần Lâm Nhân, tìm trọn vẹn ba tháng, vẫn không hề có tin tức của Phương Tiểu An.

Thời gian dài nhưng chưa từng từ bỏ, nhưng Lãnh Cầm cũng biết Phương Tiểu An có chí lớn, mà thiên hạ này rộng lớn, nàng nên đi tìm từ chỗ nào?

.

.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, một tháng, hai tháng, một năm, hai năm.

Hai năm trôi qua, khách điểm Lâm Nhân vẫn là khách điểm Lâm Nhân như cũ, vẫn là Lãnh Cầm như cũ.

Lại là một ngày mùa hè, Đinh Việt khoanh tay ngồi hóng mát bên cạnh giếng ở hậu viện của khách điểm, trên bàn đá có một nửa quả dưa hấu, bên cạnh có vỏ dưa hấu hỗn độn.

Khi Lãnh Cầm đi vào hậu viện đã nhìn thấy cảnh tượng đó, mà cảnh này thật sự không hề đẹp.

“Đình Việt.” Lãnh Cầm nâng trán than một tiếng.

Lúc này Đình Việt cũng nhìn thấy Lãnh Cầm đến, cười cười: “Lão đại à, người không ở bên ngoài giúp Hạ lão bản làm việc, sao lại chạy đến đây?”

Lãnh Cầm thiếu chút nữa bị câu này của Đình Việt làm nghẹn chết. Nàng trừng mắt liếc Đình Việt, nói: “Những lời này nên để ta hỏi người mới phải? Người mới là tiểu nhị, không phải ta.”

“Ách, lão đại, người cũng biết trời nóng nào có nhiều khách như vậy? Không phải nhìn ta rất nhàn nhã sao?” Đình Việt vò đầu cười gượng.

Lãnh Cầm buồn cười nhìn bộ dáng của Đình Việt, nhin không được bật cười, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh Đình Việt.

Đình Việt nhìn nụ cười trên mặt Lãnh Cầm, bĩu môi: “Người cũng không phải không nhìn thấy, khách điểm có Nhậm Lăng hỗ trợ đã đủ rồi, một Nhậm Lăng đã bằng ba ta rồi.”

“Người có vẻ rất cao hứng.” Lãnh Cầm xoa xoa tay khẽ nói.

Đình Việt từ chối cho ý kiến nhún vai.

Lãnh Cầm lại cười cười, cầm miếng dưa hấu lên, đôi mắt nhìn thẳng vào Đình Việt, giống như không để ý nói: “Đáng tiếc, hai ngày tới người sẽ không được nhàn nhã như vậy nữa.”

“Vì sao?” Đình Việt khó hiểu nhìn Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm chớp mắt, buồn cười nói: “Ta vừa mới nghe Nhậm Lăng nói, vị Tô Tịnh cô nương sắp tới khách điểm rồi.”

“Tô Tịnh cô nương... Là cô nương ngày trước tới khách điểm náo loạn muốn tìm Nhậm Lăng? Nữ cải nam trang?” Đình Việt nghĩ nghĩ rồi trừng to mắt.

Lãnh Cầm gật đầu.

Đình Việt chép miệng, sau lúc lâu mới suy suy ngồi trên ghế đá, lẩm bẩm nói: “Tô Tịnh cô nương tới đây, tất nhiên Nhậm Lăng sẽ không làm việc tốt, như vậy tất cả sẽ đổ vào thân ta rồi...”

“Đình Việt, người cực kỳ thông minh.” Lãnh Cầm cười cười.

Đình Việt bất đắc dĩ thở dài, nhìn Lãnh Cầm hớn hỏ thật sự không biết nói cái gì.

Lãnh Cầm duỗi tay, đứng lên nói: “Tốt, có lẽ hôm nay Tô Tịnh cô nương sẽ tới, ta sẽ bảo Chu thúc chuẩn bị nhiều đồ ăn, nghe nói lần này Tô Tịnh cô nương tới là có chuyện quan trọng phải làm.”

“Ừm.” Đình Việt yếu ớt lên tiếng. Chu thúc vốn là đầu bếp của khách điểm Lâm Nhân. Trong khoảng thời gian Phương Tiểu An ở khách điểm là lúc Hạ lão bản mang Chu thúc đi ra ngoài nên Lãnh Cầm mới để Phương Tiểu An làm đầu bếp tạm thời.

Đình Việt nhìn Lãnh Cầm rời khỏi sân, đi vào phòng bếp, ánh mắt cũng hơi thay đổi.

Đình Việt cũng không phải đoán, hẳn đoán được, lúc trước Lãnh Cầm nghe nói Phương Tiểu An rời đi có biểu tình như vậy là vì cái gì. Mà Phương Tiểu An rời đi đã lâu như vậy, từ lúc đầu điên cuồng tìm kiếm, càng về sau càng im lặng tuyệt vọng. Đình Việt đều nhìn thấy rõ.

Cũng mãi tới hai năm sau, vẻ u sầu trong mắt Lãnh Cầm mới phai nhạt một chút.

.

.

Lãnh Cầm cũng không nói sai, Tô Tịnh cô nương quả nhiên tới trước khi trời tối. Khi Tô Tịnh tới khách điểm, Lãnh Cầm đang đứng trước quầy cùng Hạ lão bản tính sổ sách, vừa nghe thấy tiếng đã ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngay Tô Tịnh mặc y phục màu đỏ bước vào khách điểm.

Dù sao trước đó chỉ thấy vài lần, mà đã qua hai năm, dù Tô Tịnh không thay đổi nhiều thì Lãnh Cầm cũng không nhận ra nàng ngay. Có chút nghi hoặc nhìn về mặt vui mừng của Tô Tịnh, Lãnh Cầm mở miệng nói: “Nhậm Lăng, mau tới chào khách...”

Lãnh Cầm nói một nửa liền ngừng lại, vì nàng quay đầu lại đã thấy Nhậm Lăng đứng cạnh nàng, đang ngơ ngẩn nhìn nữ nhân trước mắt. Mà nữ nhân cũng cười cười nhìn Nhậm Lăng, thật lâu sau, hốt mắt nàng ước ướn, nói: “Làm sao vậy? Không nhận ra ta sao? Lâu như vậy cũng không nói gì.”

Nhậm Lăng cũng dịu dàng cười, tiến lên ôm nữ nhân vào lòng, cầm dán vào trán nàng, ấp úng nói: “Nhận ra, sao ta dám nói không biết...Tịnh nhi.”

“A Lăng.” Nữ nhân này, đương nhiên là Tô Tịnh.

Hai người đã lâu không gặp nhau, giờ khắc này gặp lại, dùng là đã quên hết mọi người bên cạnh.

Cửu biệt trọng phùng, đương nhiên có nhiều lời muốn nói. Tô Tịnh vừa mới tới khách điểm, còn chưa kịp nói mấy câu với mọi người đã bị Nhậm Lăng kéo lên lầu hai, hai người ở trong phòng cũng không biết rốt cuộc làm cái gì.

Lãnh Cầm kinh ngạc nhìn Nhậm Lăng ngày thường ôn nhuận như ngọc, hoàn mỹ tới độ không nhìn thấy tật xấu nào, vậy mà lại nắm tay Tô Tịnh lên lầu, vẫn không quên quay lại nhe răng cười với Lãnh Cầm: “Lãnh cô nương, chuyện dưới lầu xin phiền cô và Đinh huynh đệ rồi.”

Sau đó...Hắn cũng không quay đầu lại, tiêu sái ôm mỹ nhân trong lòng.

Lãnh Cầm quả thật không tin được đây là Nhậm Lăng, cửu biệt trùng phùng, củi khô lửa nóng, chuyện gì sẽ phát sinh, Lãnh Cầm không cần nghĩ cũng biết rồi.

Thở dài một tiếng, Lãnh Cầm cúi đầu xuống nhìn sổ sách trước mặt.

Nhưng việc này xảy ra, Lãnh Cầm cũng không nhìn tiếp được nữa. Nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện xảy ra hai năm trước, lúc đó Nhậm Lăng vừa tới khách điểm Lâm Nhân, vẫn là giang hồ hiệp khách, một lòng cho rằng người mình yêu lại thích người khác, để thành toàn cho nàng nên đã tự nguyện hy sinh tính mạng mình. Lãnh Cầm cũng từng thấy thương xót, nhưng sau đó mới biết Nhậm Lăng vốn chưa chết, là do Phương Tiểu An cứu hắn.

Chuyện này mới đầu Lãnh Cầm cũng không biết, nhưng sau khi Phương Tiểu An rời đi, Lãnh Cầm vô cùng lo lắng, không biết Phương Tiểu An bị độc phát sẽ chết ở chỗ nào. Vì để nàng yên tâm nên Nhậm Lăng mới nói cho nàng biết chuyện này.

Hóa ra ngay từ đầu Nhậm Lăng đã đoán được Phương Tiểu An là người trong võ lâm, cho nên khi Phương Tiểu An cứu hắn, Nhậm Lăng không hề ngạc nhiên, còn giúp Phương Tiểu An giấu diếm thân phận.

Mà hiện tại, Nhậm Lăng cuối cùng cũng tìm được vật cần tìm, có được hạnh phúc của chính mình, khiến Lãnh Cầm cũng cảm thấy xúc động.

Có đôi khi, có vài thứ cứ cách xa ta như vậy.

Đáng tiếc...

“Suy nghĩ cái gì?” Giọng nói dịu dàng vang lên bên ngoài khách điểm.

Lãnh Cầm ngược mắt lên, nhưng không nhìn người ngoài cửa, chỉ khẽ nói: “Suy nghĩ hai người Nhậm Lăng và Tô Tịnh cô nương, rốt cuộc ai ăn sạch ai.” Không cần ngắt đầu, Lãnh Cầm cũng biết người tới là ai.

“Ừm.” Người nọ không nói gì thêm, chỉ thản nhiên trả lời, lập tức bước vào khách điểm.

Đến lúc này Lãnh Cầm mới che giấu chút ảm đạm trong đôi mắt, ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân với bước vào khách điểm. Hôm nay nam nhân này chỉ mặc y phục đơn giản màu trắng, trong tay cầm một chiếc quạt giấy, trên đai lưng màu đen không đeo đồ trang sức nào. Tầm mắt chậm rãi chuyển dời, Lãnh Cầm nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú kia, ngũ quan kia đều vô cùng quen thuộc với Lãnh Cầm.

Nhưng lúc này nam nhân đang nhìn về phía sau Lãnh Cầm, không biết nghĩ đến chuyện gì.

Lãnh Cầm nhú mày nói: “Đẹp mắt không?” Du Tú có bệnh cũ, lúc nói chuyện luôn luôn không tập trung, Lãnh Cầm cũng thành thói quen rồi.

“Ừm, nam nhân ngồi ở bàn thứ ba đang cầm quạt giấy, trên đó có viết một bài thơ.” Đường như không hề suy nghĩ, Du Tú trả lời.

Vốn dĩ Lãnh Cầm muốn nghe Du Tú trả lời rồi cười nhạo tật xấu này của hắn, nhưng một câu này lại khiến Lãnh Cầm hiếu kỳ, nàng hỏi: “Viết bài thơ nào?”

“Song lâm bỉ thượng nhân, thi hướng chuyển thân cận. Trúc lý kinh thanh trử, trước cửa sơn sắc xuân. Cuốn màn rêu điểm tịnh, cầm đưa được mạ tân. Ghi nhớ vô sinh lý, trở về hỏi thân này.” (*) Du Tú thần nhiên nói xong, giọng nói mềm nhẹ có chút lười nhác. Lãnh Cầm nghe hắn nói xong, có cảm giác nói không nên lời.

(*) Bài thơ này xin phép để nguyên như Convert, vì ta không rành thơ phú ^^

Mấp máy môi, Lãnh Cầm cười cười nói: “Có điều ở khá xa mà huynh vẫn nhìn rõ chữ trên cây quạt sao?”

“Ừm.” Du Tú nghe thấy Lãnh Cầm cười, cuối cùng thu lại tầm mắt, thần nhiên cười với Lãnh Cầm: “Trước kia từng đọc bài thơ này, cho nên liếc mắt là có thể nhìn rõ.”

Nhìn thấy Lãnh Cầm không nói gì, Du Tú chỉ cười cười, nói tiếp: “Muội đang làm gì thế?”

“Tính sổ sách, sáng sớm Hạ lão bản đã đi ra ngoài, để lại mấy người chúng ta bận rộn, bây giờ thì tốt rồi, ngay cả Nhậm Lăng cũng không dùng được nữa.” Mặc dù Lãnh Cầm nói như vậy nhưng cũng không tỏ ra bất mãn, chỉ nhẹ nhàng cười.

Du Tú cũng cười, nhưng không nói gì thêm.

Từ sau khi Phương Tiểu An rời khỏi đây, quan hệ giữa Du Tú và Lãnh Cầm biến thành tình trạng này, không tiến lên bước nào, cũng không hề giống bất hòa.

Hai người cứ nói chuyện như vậy, không lâu sau Đình Việt rốt cuộc cũng đi ra từ hậu viện, đã gần tới lúc ăn cơm trưa. Bởi vì Du Tú có chuyện phải xử lý nên kết quả bị sư gia nhà mình chạy tới gọi về, còn Hạ lão bản cũng không trở về, cùng ăn cơm chỉ có Lãnh Cầm, Đình Việt, Chu thúc và hai người Nhậm Lăng,

Năm người làm thành vòng tròn tròn nhàn nhã ngồi ăn cơm. Ngược lại Đình Việt rất kinh ngạc vì Tô Tịnh đã tới, không ngừng hỏi Tô Tịnh về chuyện trong võ lâm. Còn Tô Tịnh vì vừa gặp lại Nhậm Lăng cho nên tâm trạng vô cùng tốt, bất luận Đình Việt hỏi gì đều vui vẻ trả lời.

Hỏi một hồi lâu, Đình Việt mới thăm dò hỏi: “Tô cô nương, kỳ thật ta vẫn muốn hỏi cô, kẻ độc ác tà đạo Hạ Hoàn Nguyệt trước kia tới gây sự với Hạ lão bản, hiện giờ hắn thế nào? Liệu có đại hiệp chính đạo nào chế phục hắn không?”

“Hừ, cái tên độc ác đó có thể lực rất lớn, tạm thời không động vào hắn được. Nhưng hiện nay người trong Thập Dạ Ẩn đang đọ sức với hắn, chắc hắn sẽ không chống cự được bao lâu nữa.” Tô Tịnh nhướn mày.

Đình Việt có vẻ càng hứng thú, hứng trí bừng bừng muốn tiếp tục hỏi thì Lãnh Cầm lại cắt ngang: “Đình Việt, người hỏi chuyện này làm gì? Người cũng không phải người trong giang hồ.”

“Ôi chao, hỏi cho đã nghiền thôi.” Đình Việt vò đầu cười, lập tức lại quay sang Tô Tịnh nói: “Tô cô nương nói một chút đi, Thập Dạ Ẩn rốt cuộc là cái gì?”

“Thập Dạ Ẩn là nơi rất có uy danh trên giang hồ. Chủ nhân của Thập Dạ Ẩn là tuyệt thế cao thủ, tên là Sư Vân, hiện giờ đã hơn sáu mươi tuổi, nghe nói hiện giờ trụ cột của võ lâm là đều là đồ đệ của Sư Vân.”

“Người này có vẻ rất lợi hại, xem ra Hạ Hoàn Nguyệt xong đời rồi hả?” Đình Việt xoa xoa tay, cười vô cùng sáng lạn.

Tô Tịnh nhìn Nhậm Lăng, cười gật đầu nói: “Đúng vậy, có điều người của Thập Dạ Ẩn giao đấu với Hạ Hoàn Nguyệt cũng không phải là tiền bối Sư Vân, mà là tôn tử của hắn.” (Cháu trai)

“Tôn tử?” Đình Việt kinh hô một tiếng, “Người này có thể đánh thắng được Hạ Hoàn Nguyệt?”

“Sư Vân làm sao có thể để tôn tử yêu nhất mạo hiểm? Nếu hấn dám để người này đi đối phó Hạ Hoàn Nguyệt thì chúng tớ có tín nhiệm với người đó.” Tô Tịnh cười cười nói.

Về mặt Đinh Việt thay đổi, Lã Cẩm nói: “Thật ra muốn nhìn người này lớn lên trông như thế nào, tuổi còn trẻ mà có thể đối phó đại ma đầu kia, chuyện trong võ lâm thật sự thú vị...”

Lã Cẩm về mặt của Đinh Việt, nhìn không được than nhẹ một tiếng. Nàng đương nhiên Đinh Việt có chí hướng ra ngoài giang hồ, nhưng từ khi sinh ra Đinh Việt đã bắt đầu ở bên cạnh nàng, đồng ý với cha mẹ nàng phải chăm sóc cho nàng, cho dù muốn vào giang hồ cũng không rời nàng nửa bước. thật ra nguyên nhân cũng là do nàng khiến hiện giờ Đinh Việt chỉ có thể hỏi thăm tình hình qua Tô Tịnh, có thể hiểu hấn thêm muốn thế giới kia thế nào.

Nghĩ một chút, Lã Cẩm mới khẽ nói: “Như vậy tôn tử của chủ nhân Tháp Dạ Ẩn, tên là gì?”

“Sư Hồi Tuyết.” Tô Tịnh đáp.

Động tác của Lã Cẩm hơi ngừng lại, tiện đà cười cười: “Tên người này lại có chút phong nhã.”

37. Chương 37: Thệt (một)

Bất luận thế nào, Tháp Dạ Ẩn, Sư Hồi Tuyết, Sư Vân, những thứ này đối với Lã Cẩm đều ở khoảng cách rất xa.

Nàng tuyệt đối không thể ngờ không lâu sau mình sẽ tiếp xúc rất nhiều với chúng.

Ngày hôm sau trấn Lâm Nhân nghênh đón rất nhiều người từ bên ngoài tới, bọn họ tay cầm đao kiếm, có người lộ vẻ sát khí, có người mặt tràn trề vẻ quang minh chính đại, không biết rốt cuộc tới trấn Lâm Nhân làm gì.

Lã Cẩm biết chuyện này từ trong miệng Đinh Việt. Sáng sớm Đinh Việt đã gõ cửa phòng Lã Cẩm, về mặt kinh hoàng nói với nàng: “Lão đại lão đại, bên ngoài có rất nhiều người trong võ lâm tới đây, ầm ĩ muốn ở trọ, hơn nữa còn cầm bức họa hỏi người đi đường tìm người được vẽ.”

Lã Cẩm hơi ngần ra một lát rồi mới mặc thêm áo ngoài, nói với Đinh Việt: “Chúng ta đi xuống xem một chút.”

“Chờ một chút, lão đại.” Đinh Việt không lập tức đi xuống lầu, có ý muốn nói lại thôi đứng ở cửa phòng.

Lã Cẩm nhíu mày, thấp giọng nói: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Đinh Việt hơi né tránh, đột nhiên như quyết định điều gì đó, lớn tiếng nói: “Lão đại, người đừng nên xuống, những người này đều là người trong võ lâm, trên y phục còn có vết máu, xem ra là mấy tên gia hỏa nóng tính. Nếu như bọn họ là người chính đạo thì tốt, nhưng nếu gặp phải người tà đạo thì...”

“Hạ lão bản còn chưa về, ta không đi thì ai đi?” Lã Cẩm nhíu mày trả lời.

Đinh Việt giật mình, tiện đà nhắm mắt võ ngực: “Ta đi!”

Lã Cẩm cười cười, trong mắt ẩn chứa dịu dàng, nàng nói: “Được rồi, chúng ta xuống thôi.” Nàng thật sự không quan tâm Đinh Việt nói gì. Về mặt Đinh Việt như bị đả kích, cuối cùng vẫn phải đi theo Lã Cẩm xuống lầu.

Lúc này dưới lầu đã đứng đầy người, đều là người bên ngoài trấn, đám khách quen nhìn thấy đám người cầm đao kiếm này tiến vào cũng sớm bị dọa chạy. Trong khách điểm đều là người trong võ lâm. Bọn hấn có lẽ không phải là một môn phái, thậm chí còn phân ra nhiều thế lực.

Lã Cẩm xuống dưới lầu. Mấy người cầm đầu nhìn thấy nàng, lớn giọng hỏi: “Đây là lão bản của khách điểm Lâm Nhân?”

“Là ta.” Lúc này Hạ lão bản không có ở đây, Lã Cẩm đều nói với bên ngoài như vậy.

Những người đó trao đổi ánh mắt một chút, sau đó một nam tử mặc trường bào màu xanh đen tiến lên, lấy từ trong người ra một bức họa, nói với Lãnh Cầm: “Cô nương, có nhận ra nam nhân này?”

Bức họa kia từ từ bị kéo ra, người trong bức tranh được vẽ toàn mỹ, phong thái anh tuấn, mắt phượng thâm thúy nhếch lên, mang theo ý cười khinh miệt, chính là Hạ Hoàn Nguyệt.

Ánh mắt Lãnh Cầm không hề biến đổi, nàng ngẩng đầu nói với nam nhân trước mắt: “Các người tìm người này làm gì?”

“Nói như vậy, cô nương nhận ra người này?” Nam nhân cười nói.

Lãnh Cầm nhú mày, không nói gì.

Nam nhân này có hơi nóng nảy, lại nói: “Cô nương có thể nói cho chúng ta biết, người này rốt cuộc ở đâu không?”

“Nói cho ta biết trước, các người tìm hắn làm gì?” Lãnh Cầm vẫn kiên trì trả lời.

Nam nhân thấy Lãnh Cầm không có chút sợ hãi, không khỏi nhú mày, nhìn lại người phía sau, mấy người thấp giọng nói gì đó, sau đó mới quay lại nói với Lãnh Cầm: “Nam nhân này là thủ lĩnh tà đạo, tên là Hạ Hoàn Nguyệt, hắn ta tội ác tày trời, giết rất nhiều người đức cao vọng trọng trong võ lâm. Chúng ta là phụng lệnh chương môn truy sát tên ác nhân này!”

Lãnh Cầm khẽ cau mày, lập tức mở miệng định nói, nhưng lúc này khóe mắt quét tới người đang đi vào từ cửa lớn.

Lãnh Cầm hơi sững sốt, phản ứng đầu tiên là nâng trán.

“Hạ...Hạ lão bản.” Khi Lãnh Cầm còn chưa kịp ngăn cản, Đinh Việt đã mở miệng gọi.

Người đang đi vào từ ngoài cửa, toàn thân mặc y phục màu xám, đầu tóc màu xám trắng tùy ý buộc đằng sau ót, nhìn vô cùng lếch thếch, không phải Hạ lão bản thì là ai. Mà vừa rồi Hạ lão bản bước vào khách điểm đã cảm thấy sự tức giận không bình thường, đang muốn lặng lẽ rời đi thì lại bị Đinh Việt gọi lại. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong phòng đều dời tầm mắt tới người Hạ lão bản.

Hạ lão bản không đi nổi, chỉ có thể cười gượng: “Đinh Việt, người gọi ta làm gì?”

Sắc mặt Đinh Việt trắng nhợt, mơ hồ nhận ra bản thân đã làm việc không nên làm, nhưng hắn cũng chỉ cười khổ. Mà nam tử vừa rồi nói chuyện với Lãnh Cầm bỗng thay đổi sắc mặt, những người phía sau hắn cũng lùi vũ khí ra, nắm chặt chờ đấu với Hạ lão bản.

Hạ lão bản thực sự vô tội, vừa mới vào trong khách điểm, chưa hiểu chuyện gì đã bị người ta nhìn chòng chọc. Hắn nhúc nhích nói: “Trước tiên các người đừng như vậy với ta, tốt xấu gì cũng nói cho ta biết xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cái tên Hạ Hoàn Nguyệt kia làm ra chuyện gì sao?”

“Hạ Hoàn Nguyệt, người còn nói xằng bậy gì?” Nam nhân ngắt lời Hạ lão bản, rõ ràng coi Hạ lão bản là Hạ Hoàn Nguyệt.

Hạ lão bản giật mình, nhưng không phủ nhận, ngược lại trở nên yên lặng, chấp tay sau lưng nói với đám người: “Các người nói cho ta biết, ta rốt cuộc làm cái gì? Sao các người lại chạy tới nơi hẻo lánh này giết ta?”

“Hạ Hoàn Nguyệt! Người giết Võ lâm minh chủ Giang Hữu tiên bối, còn treo đầu ông ấy lên đầu tháp, tội ác này khiến người thần đều căm phẫn! Không nói tới mấy năm nay người dùng thế lực của người tàn sát võ lâm chính đạo, vô số oan hồn...” Người nọ vừa nói tới tội ác của Hạ Hoàn Nguyệt, muốn dừng cũng không dừng được.

Nhưng Hạ lão bản không cho hắn nói tiếp, sắc mặt tái nhợt cắt lời: “Người nói...Hạ Hoàn Nguyệt giết Giang Hữu, hẳn thật sự...giết Giang Hữu?”

“Chính là việc người làm, chẳng lẽ người muốn phủ nhận?” Người nọ hoàn toàn coi Hạ lão bản là Hạ Hoàn Nguyệt.

Hạ lão bản đột nhiên cười một tràng dài, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Cầm và đám người, ánh mắt vốn lười biếng đột nhiên trở nên sắc bén, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Bất luận các người có tin hay không, ta không phải Hạ Hoàn Nguyệt, tên ta là Hạ Hoán Vân, có thù không đội trời chung với Hạ Hoàn Nguyệt.”

Những lời này của Hạ lão bản chứa đầy sức mạnh khiến cả phòng đầy người đột nhiên yên lặng.

Sau lúc lâu, có một người đột nhiên nói: “Hạ Hoán Vân, không phải là Đại đệ tử của Giang Hữu sao?”

“Tịch Nguyệt Kiếm Hạ Hoán Vân?”

Lãnh Cầm hơi ngẩn người, tuy rằng hai năm trước nàng biết rõ Hạ lão bản là người trong võ lâm, vì nguyên nhân nào đó mới tới đây ẩn cư, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy tên giang hồ của Hạ lão bản.

Tịch Nguyệt Kiếm Hạ Hoán Vân, Lãnh Cầm chưa từng thấy Hạ lão bản chạm vào kiếm một lần nào/

Một đám người trong võ lâm cũng do dự, không biết có nên tin lời Hạ lão bản hay không. Họ thương lượng hồi lâu, mới có người nói: “Người làm cách nào chứng minh người là Hạ Hoán Vân?”

Hạ lão bản liếc nhìn người đó, chấp tay sau lưng không nói lời nào. Sau một lát mới nói: “Ta không có cách chứng minh.”

“Hạ lão bản...” Lãnh Cầm sửng sốt, thực ra không biết giúp Hạ lão bản thế nào. Hạ lão bản nhìn phản ứng của nàng cũng chỉ khẽ lắc đầu.

Ý tứ kia cực kỳ rõ ràng, hắn không cần Lãnh Cầm giúp hắn.

Đinh Việt và Lãnh Cầm nhìn một mình Hạ lão bản bị đám người trong võ lâm vây quanh, im lặng không biết nên làm gì. Nhậm Lăng và Tô Tịnh cũng không biết đã đi đâu. Lãnh Cầm cũng hiểu rõ lúc này Tô Tịnh và Nhậm Lăng không thể xuất hiện, khắp thiên hạ đều cho rằng Nhậm Lăng đã chết, Nhậm Lăng tuyệt đối không thể là người làm chứng.

Nhưng lúc này ngoại trừ Nhậm Lăng và Tô Tịnh thì Lãnh Cầm cũng không nghĩ ra có người có thể giúp Hạ lão bản.

Cũng vào lúc này, trong đám người có nam tử lúc đầu nói chuyện với Lãnh Cầm, đột nhiên buông vũ khí xuống, nói: “Các vị nghe ta nói một lời.”

“Người muốn nói cái gì? Chẳng lẽ người tin người này không phải Hạ Hoàn Nguyệt mà là Đại đệ tử của tiền bối Giang Hữu sao? Thế giải thích thế nào về việc về ngoài của hắn giống hệt Hạ Hoàn Nguyệt?” Có người khác bất mãn mở miệng nói.

Nam tử kia mỉm cười, lại nói: “Tuy không thể xác định chắc chắn nhưng ta cảm thấy người này không phải Hạ Hoàn Nguyệt.”

“Người đang nói cái gì? Người dễ dàng như vậy đã bị tên gian ác này lừa gạt?”

“Không.” Người nọ thu kiếm vào vỏ, “Theo tin tức của chúng ta, khi Hạ Hoàn Nguyệt chạy trốn tới trấn này đã bị thương rất nặng. Hơn nữa nếu người này là Hạ Hoàn Nguyệt thì hắn tuyệt đối không đứng ở đây cho chúng ta giết.”

“Hừ, đừng tự cho là mình thông minh.”

Trong đám người có giọng nói bất mãn, nhưng cũng có người bị nam tử này thuyết phục, trong khoảng thời gian ngắn chia thành hai phe. Mọi người tranh chấp rất lâu. Ba người Lãnh Cầm, Đinh Việt và Hạ lão bản đứng một bên ngẩn đầu nhìn họ tranh cãi. Lãnh Cầm và Đinh Việt đi tới trước mặt Hạ lão bản.

Ánh mắt phức tạp nhìn Hạ lão bản, Lãnh Cầm vừa định nói gì thì Hạ lão bản lại dùng mắt ngăn cản nàng.

Lãnh Cầm nhìn ánh mắt của Hạ lão bản, đột nhiên cảm thấy tức giận. Minh vì hắn suy nghĩ mà người này lại không hề lo lắng an nguy của chính mình, coi như nàng đã lo lắng vô ích.

Lãnh Cầm nghĩ như vậy, nhin không được quay đầu nhìn ra đường lớn.

Lúc này những người đó cuối cùng cũng tranh cãi ra kết quả, không lâu sau, nam nhân mặc y phục xanh đen lại bước ra, đứng cách ba người một đoạn: “Theo ta biết thiếu chủ Sư Hồi Tuyết của Tháp Dạ Ấn sẽ nhanh chóng tới khách điểm. Hắn đã từng giao đấu với Hạ Hoàn Nguyệt. Rốt cuộc người có phải Hạ Hoàn Nguyệt hay không chờ chút nữa Sư thiếu hiệp tới sẽ biết rõ.”

“Được được.” Hạ lão bản gật đầu đáp.

Lãnh Cầm nghe hai người nói chuyện, bàn tay trong áo đột nhiên nắm chặt.

Người tên Sư Hồi Tuyết kia, nghe vào trong tai Lãnh Cầm luôn luôn có cảm giác khác lạ.

Những người này vẫn không yên tâm về Hạ lão bản, tất cả mọi người đều ở trong đại sảnh của khách điểm, cầm vũ khí trong tay nhìn Hạ lão bản, không để Hạ lão bản rời đi nửa bước.

Hạ lão bản có chút dở khóc dở cười, nhưng lúc này hắn hoàn toàn không có tâm trạng nói đùa. Hắn im lặng ngồi ở đại sảnh, bên cạnh là Lãnh Cầm và Đinh Việt cũng đang im lặng. Hắn đang chờ đợi cái tên Sư Hồi Tuyết tới, để hắn chứng minh mình không phải là Hạ Hoàn Nguyệt.

Lúc này, hắn thật sự muốn đích thân đi tìm tên Hạ Hoàn Nguyệt kia, tự tay giết hắn.

38. Chương 38: Thệt (hai)

Khi mọi người ở khách điểm Lâm Nhân thì ở đầu trấn Lâm Nhân đang bụi tung mù mịt, một chiếc xe ngựa đang tiến vào trấn Lâm Nhân.

Người điều khiển xe ngựa là một nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, áo ngoài màu trắng, khuôn mặt như được điêu khắc, toàn thân tỏa ra khí phách cường tráng. Trên người hắn dính đầy bụi cát, nhưng trên mặt không có chút ỉu rũ.

Người này vừa rồi còn lái xe ngựa rất nhanh, tới khi tiến vào trấn Lâm Nhân hắn ta mới khống chế xe ngựa chạy chậm lại. Hắn vừa ghì dây cương vừa quay về phía thùng xe nói với người ngồi bên trong: “A Tuyết, chúng ta tới trấn Lâm Nhân rồi.”

“Đối thúc thúc, người lái xe cả đêm cũng mệt rồi, trước tiên hãy tìm một nơi nghỉ ngơi một chút.” Bên trong xe ngựa truyền tới giọng nói dịu dàng của một nam tử.

Nam nhân lái xe nghe xong lời đó chỉ cười cười nói: “Năm đó lúc ta truy lùng nghiệt dư của ma giáo đã từng phi ngựa liên tục ba ngày ba đêm không chớp mắt, cũng không sao cả, bây giờ mới có một đêm có gì đáng ngại. Nhưng người...”

“Đối thúc thúc...” Rèm xe hơi lắc lư, người bên trong xe ra thò đầu ra xem xét. Đây là một nam nhân chỉ mới hơn hai mươi tuổi, mặc trường bào, khuôn mặt cực kỳ tinh tế, ẩn chứa một chút âm nhu. Vạt áo của hắn khá rộng, tôn lên thân thể có chút gầy yếu, vẻ mặt cũng hơi tái nhợt, như thể mới bị bệnh nặng.

Nam nhân ngồi trong xe ngựa là người mà đám người ở khách điểm Lâm Nhân đang chờ đợi, Sư Hồi Tuyết. Còn người lái xe là một trong những đệ tử của Sư Vân, tên gọi Đới Linh Sương, chính là cao thủ cùng thời với Tịch Nguyệt Kiếm Hạ Hoán Vân.

Nhìn thấy Sư Hồi Tuyết ra khỏi xe ngựa, Đới Linh Sương nhíu nhíu mày: “Bên ngoài gió lớn, người ngồi yên trong xe ngựa là được.”

“Đã tới trấn Lâm Nhân, Đới thúc thúc, ta muốn nhìn nơi này một chút.” Sư Hồi Tuyết không chịu ngồi yên ở trong, vẫn cố chấp nhìn Đới Linh Sương.

Trong lòng Đới Linh Sương biết mình đã bắt lực với hắn, đành phải từ bỏ, nhưng trong miệng vẫn lo lắng: “Đã gây gò như vậy rồi cũng không biết tự chăm sóc mình cho tốt, lão gia đã biết người sẽ như vậy cho nên với giao cho ta đi theo người.”

Sư Hồi Tuyết nghe vậy chỉ khẽ cười, cũng không nói nhiều.

Đới Linh Sương thấy bộ dáng của hắn, nhịn không được thở dài một tiếng, cũng không nhiều lời.

Hai người chạy xe ngựa trong trần không lâu đã xuyên qua khu phố xá sầm uất tới khu có vẻ yên tĩnh. Lúc này Sư Hồi Tuyết vẫn một mực yên lặng đột nhiên mở miệng nói: “Đời thúc thúc, dừng lại một chút được không?”

“Làm sao vậy?” Đời Linh Sương có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua Sư Hồi Tuyết. Từ lúc tiến vào trần Lâm Nhân, hắn có vẻ có tâm sự nặng nề. Đời Linh Sương chỉ nghĩ hắn lo lắng chưa bắt được ma đầu Hạ Hoàn Nguyệt, nhưng lúc này mới phát hiện hắn lo lắng vì có chuyện riêng.

Tuy trong lòng còn nghi hoặc nhưng Đời Linh Sương vẫn dừng xe ngựa.

Xe ngựa dừng đúng con đường đằng trước một khách điếm, bốn chữ bảng hiệu vừa mạnh mẽ vừa có lực: “Khách điếm Lâm Nhân.”

Sư Hồi Tuyết vừa bước xuống xe ngựa, ngược mắt nhìn bảng hiệu kia, trong mắt ẩn giấu cảm xúc nào đó không rõ tên, vừa có vẻ u sầu, vừa có vẻ hoài niệm. Hắn cũng không nhìn lâu, thu hồi ánh mắt, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Thở dài một tiếng, hắn mới khẽ nói: “Đời thúc thúc, nếu như nghĩ tới một người nhưng không thể nói ra thì đoạn tình cảm này có nên nói với người đó hay không?”

Ánh mắt của Đời Linh Sương hơi trầm xuống, có chút hiểu ra lý do tâm trạng hôm nay của Sư Hồi Tuyết. Hắn tiến lên vỗ vai Sư Hồi Tuyết, trầm giọng nói: “Còn chưa nói gì sao biết không thể được/”

“Nói ra, chỉ thêm làm phiền mà thôi.” Sư Hồi Tuyết cười nhẹ nói.

Đời Linh Sương không hề đồng ý với cách nói này, lại nói tiếp: “Sao ngươi có thể ra quyết định thay người đó?”

Sư Hồi Tuyết hơi ngẩn người, suy nghĩ như thể đã bay tới chỗ khác. Hạ lão bản quay đầu nhìn khách điếm, bảng hiệu của khách điếm vẫn giống như trước đây, chỉ có điều vật còn người mất, lại không biết rằng thứ còn lại chính là lòng người.

Thật lâu sau, hắn lắc đầu nói: “Hiện tại nói những điều này cũng đã muộn.”

Đời Linh Sương theo ánh mắt hắn nhìn về phía khách điếm Lâm Nhân, suy nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta đuổi theo tên Hạ Hoàn Nguyệt tới nơi này, thân thể của ngươi cũng không bằng lúc trước, không bằng trước hết vào khách điếm này nghỉ ngơi một chút.”

Ánh mắt Sư Hồi Tuyết khẽ run, lập tức cúi đầu nói: “Chúng ta vẫn nên đi tìm nơi khác đi.”

Hắn cũng không nói vì sao không chịu vào nơi này. Đời Linh Sương nhìn phản ứng của hắn cũng biết khách điếm này nhất định có liên quan tới hắn, nhưng không tiện hỏi. Sư Hồi Tuyết xoay người lên xe ngựa, mà lúc hắn tiến lên xe lại thấy một người đi ra từ khách điếm.

“Sư thiếu hiệp, Đời đại hiệp?” Người nọ giật mình lớn tiếng gọi.

Sư Hồi Tuyết và Đời Linh Sương đều quay đầu nhìn lại người đó. Người nọ vừa nhìn thấy lại càng chắc chắn hai người trước mắt là Sư Hồi Tuyết và Đời Linh Sương. Hắn vội vã chạy về phía hai người, lớn tiếng nói: “Hai vị không cần đi tìm tên ác nhân Hạ Hoàn Nguyệt, chúng ta đã tìm thấy một người trong khách điếm Lâm Nhân, có vẻ ngoài rất giống Hạ Hoàn Nguyệt, nhưng hắn lại nói hắn là Tịch Nguyệt Kiếm Hạ Hoán Vân. Chúng ta nhớ Sư thiếu hiệp đã từng giao đấu với Hạ Hoàn Nguyệt, chắc chắn sẽ nhìn ra hắn có phải là Hạ Hoàn Nguyệt hay không.”

Nghe thấy người đó nói, động tác của Sư Hồi Tuyết hơi ngừng lại, hỏi: “Ngươi muốn ta đi xác nhận xe người đó có phải Hạ Hoàn Nguyệt hay không?” Ý của người đó có thể nghe rõ ràng, Sư Hồi Tuyết lại lặp lại lần nữa, có vẻ hơi chần chừ.

Người đó gật đầu liên tục: “Không sai, thật tốt là Sư thiếu hiệp đã tới, nếu không chúng ta thật sự không thể nào quyết định.”

Sư Hồi Tuyết không có phản ứng dư thừa, không mở miệng nhìn người đó.

Đời Linh Sương đứng bên cạnh cảm thấy hành động của Sư Hồi Tuyết có chút kỳ lạ. Lúc này dù góc ngách thế nào cũng cảm thấy Sư Hồi Tuyết không muốn đi vào khách điếm kia. Vì thế hắn tới ngăn trước mặt

Sư Hồi Tuyết, vẻ mặt có chút lạnh lùng, nói với Sư Hồi Tuyết: “A Tuyết, nếu người không muốn vào khách điểm kia thì chúng ta sẽ không đi vào.”

Sư Hồi Tuyết nghe thấy Đới Linh Sương nói, bật cười lắc đầu: “Đới thúc thúc, sự tình không nghiêm trọng như người nghĩ, ta chỉ hơi do dự thôi.”

“Tiểu tử này, ta đã nhìn người lớn lên từ nhỏ, chuyện lớn qua lời người cũng biến thành chuyện nhỏ, ta sao có thể tin người.” Đới Linh Sương cười cười mắng.

Sư Hồi Tuyết cảm thấy thấy dở khóc dở cười, hần lại khẽ nói với Đới Linh Sương: “Không phải vừa rồi Đới thúc thúc đã nói với A Tuyết sao? Bây giờ A Tuyết muốn đối mặt với người đó, Đới thúc thúc lại muốn ngăn cản sao?”

Đới Linh Sương cong khóe môi, cuối cùng không ngăn cản nữa, nghiêng người nói với Sư Hồi Tuyết: “Người quả thật muốn vào?”

Sư Hồi Tuyết không nói gì, mà đi thẳng về phía khách điểm Lâm Nhân.

.

.

Mà lúc này ở trong khách điểm Lâm Nhân, Lãnh Cẩm, Đinh Việt và Hạ lão bản đang ngồi ở bàn trung tâm, ba người im lặng không hề mở miệng. Đinh Việt cuối cùng không chịu nổi, không phải hần không muốn nói chuyện mà sắc mặt của Lãnh Cẩm và Hạ lão bản vô cùng khó coi, khiến hần không biết có nên mở miệng hay không.

Sắc mặt của Hạ lão bản khó coi vì nghe nói Hạ Hoàn Nguyệt giết sư phụ của hần. Còn vẻ mặt của Lãnh Cẩm khó coi vì thái độ của đám nhân sĩ giang hồ này với Hạ lão bản.

Ngay tại lúc Đinh Việt muốn nổi điên lên thì có một người đi vào khách điểm.

Trong khách điểm vốn yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng ly trà của Lãnh Cẩm đụng mặt bàn. Lúc này tiếng bước chân như vậy chen vào khiến người ta không muốn chú ý cũng khó. Khi tiếng bước chân đó vang lên, tầm mắt mọi người đồng loạt chuyển dịch.

Người đứng trước cửa đương nhiên là Sư Hồi Tuyết. Hần từ từ đi vào khách điểm, trên mặt không có biểu tình dư thừa, chỉ là vừa vào cửa đã nhìn về phía ba người đang ngồi giữa đại sảnh. Đồng thời, ánh mắt ba người cũng tiếp xúc với hần.

Mọi người đều kinh ngạc với sự xuất hiện của Sư Hồi Tuyết, trong khoảng thời gian ngắn không có ai lên tiếng, chỉ có Sư Hồi Tuyết đối diện với ba người.

Chẳng bao lâu sau, Đới Linh Sương và người lúc trước gọi Sư Hồi Tuyết ngoài khách điểm cũng đã đi tới. Người đó nhanh chóng mở miệng gọi mọi người: “Đây là Thiếu chủ của Tháp Dạ Ẩn, Sư Hồi Tuyết, Sư thiếu hiệp.” Người nọ chỉ vào Sư Hồi Tuyết giới thiệu với mọi người.

Tuy rằng mấy năm nay Sư Hồi Tuyết nổi danh trong võ lâm nhưng người gặp hần cũng không nhiều, cho nên người đó giới thiệu cũng không dư thừa.

Nghe thấy người đó giới thiệu mình, Sư Hồi Tuyết rút cuộc thu hồi ánh mắt, gật đầu chào hỏi những giang hồ hiệp khách trong sảnh, cũng nói qua loa vài câu. Khi nói những lời này, hần chưa từng nhìn về phía ba người Lãnh Cẩm, hần cũng không biết ánh mắt ba người Lãnh Cẩm vẫn đuổi theo hần.

Sau một hồi, Sư Hồi Tuyết mới nói: “Người trong đại sảnh thật sự là Tịch Nguyệt Kiếm Hạ Hoán Vân, không phải Hạ Hoàn Nguyệt.”

“Thật sự?” Có người trong đám người đi lên trước, có chút nghi hoặc hỏi lại.

Sư Hồi Tuyết gật đầu, nói: “Có thể xác định lại, trên cổ Hạ Hoàn Nguyệt bị ta chém một đao, dù miệng vết thương chưa khỏi cũng phải để lại dấu vết, mà trên cổ người này không có, điều này đủ chứng minh hần không phải Hạ Hoàn Nguyệt.”

“Này...” Người nọ chần chừ một lát rồi cuộc cảm kích gật đầu với Sư Hồi Tuyết, sau đó quay sang Hạ lão bản vẫn bị mọi người vây quanh. Hắn ôm quyền nói với Hạ lão bản: “Hạ đại hiệp, vừa rồi không rõ ràng đã đắc tội, đại đệ tử Bắc môn bồi tội với đại hiệp, mong đại hiệp thông cảm.”

Hạ lão bản không để ý tới thái độ của bọn họ, tập trung tinh thần nghĩ tới Hạ Hoàn Nguyệt. Lúc này Hạ lão bản thấy hắn bồi tội, cũng chỉ gật đầu, không hề truy cứu.

Mà vốn dĩ Lãnh Cầm tức giận không ít, trước giờ nàng coi Hạ lão bản là người thân, nhìn thấy Hạ lão bản bị khinh bỉ thì cảm thấy rất lo lắng. Đinh Việt vốn tưởng rằng lúc này Lãnh Cầm sẽ tức giận, ai ngờ đợi lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng Lãnh Cầm.

Đinh Việt hơi kinh ngạc quay đầu nhìn sang thì thấy Lãnh Cầm đang ngơ ngẩn chăm chú nhìn Sư Hồi Tuyết phía sau môn chủ Bắc môn, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Sư Hồi Tuyết?” Ngay lúc Đinh Việt cho rằng Lãnh Cầm tiếp tục ngây người, nàng lại đột nhiên mở miệng.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người đều vì một câu này mà quay đầu nhìn về phía nàng.

Lãnh Cầm dường như chưa tỉnh, chỉ từ từ đứng lên đi về phía Sư Hồi Tuyết, trầm giọng nói: “Sư, Hồi, Tuyết?”

Sư Hồi Tuyết nhìn Lãnh Cầm đi từng bước một tới chỗ mình, nở nụ cười không rõ cảm xúc.

39. Chương 39: Thịt (ba)

“Lãnh cô nương.” Sư Hồi Tuyết lên tiếng, tự tiểu phi tiểu nhìn Lãnh Cầm đang tiến gần tới hắn.

Lãnh Cầm giật mình, trừng mắt nhìn Sư Hồi Tuyết.

Vốn dĩ Lãnh Cầm cảm thấy người trước mắt vô cùng giống với người trong lòng, vậy nên nàng mới đột nhiên nói chuyện với người đó, nhưng nàng thật sự không ngờ, Sư Hồi Tuyết lại trả lời nàng như vậy, thế thì...

“Người là...Rốt cuộc người là ai?” Lãnh Cầm không hề nhận ra trong tiếng nói của mình có một chút run rẩy.

Sư Hồi Tuyết không trả lời, chỉ thản nhiên cười nhìn Lãnh Cầm.

Mà Đinh Việt đang ở đằng sau Lãnh Cầm, vốn đang mơ hồ rồi cuộc phản ứng kịp, nhìn vẻ mặt của Sư Hồi Tuyết, mở to hai mắt lớn tiếng nói: “Là người! Người là Phương huynh đệ! Đúng không?”

Ánh mắt Sư Hồi Tuyết hơi trầm xuống, lập tức gật đầu nói: “Đinh huynh đệ, người quả nhiên nhớ rõ ta...”

“Huynh đệ của Đinh Việt ta, cả đời đều nhớ rõ!” Đinh Việt khẽ cắn môi mở miệng nói.

Về mặt Đinh Việt có chút kích động, hắn vốn còn muốn nói gì nữa lại bị Cổ Thận của Bắc môn phất ngắt lời. Nam tử này nhìn cảnh tượng trước mắt vô cùng hỗn loạn, không khỏi mở miệng nói: “Thì ra Sư thiếu hiệp quen biết những người này?”

Sư Hồi Tuyết nghe vậy, hơi ngẩn ra, khẽ nói: “Coi như quen biết, ta đã từng ở khách điểm này một thời gian.”

Khi Sư Hồi Tuyết nói những lời này, Lãnh Cầm vẫn đứng trước mặt hắn, nghe hắn nói chuyện, nhìn vẻ mặt hắn, ý nghĩ trong lòng đều là bộ dáng ba năm trước khi rời đi của hắn.

Phương Tiểu An khi đó trầm mặc, nội tâm, luôn luôn là người yên lặng trong phòng bếp. Khi đó nàng luôn nghĩ mọi cách để trêu đùa hắn đồ mặt, không vì lý do gì, chỉ là muốn người này không cần lúc nào cũng nghiêm mặt, luôn luôn không tự giác...muốn gỡ bộ mặt lạnh nhạt của người này xuống.

Nhưng mà, tuy rằng người này có vẻ lạnh nhạt nhưng lại luôn đối tốt với nàng, biết nàng nửa đêm sẽ tìm đồ ăn nên luôn luôn chuẩn bị cháo đặt ở phòng bếp cho nàng. Hắn cũng luôn luôn ở bên nàng, giúp nàng đưa ra ý kiến, nghe nàng tâm sự cảm tình với Du Tú.

Mà hiện giờ...Người đó, có còn như thế không?

Hiện giờ Phương Tiểu An đã trở thành Sư Hồi Tuyết, có còn là Phương Tiểu An hay không?

“Nếu mọi chuyện đã rõ ràng thì ta xin cáo từ.” Khi mọi người còn đang phân tích quan hệ giữa Hạ lão bản và Hạ Hoàn Nguyệt, Sư Hồi Tuyết mở miệng nói.

Những lời này của Sư Hồi Tuyết khiến Cổ Thập ngăn người, hần vội vàng nói: “Rời đi? Sư thiếu hiệp muốn đi đâu?”

“Lần này ta vì Hạ Hoàn Nguyệt nên mới tới, nếu Hạ Hoàn Nguyệt không ở đây thì đương nhiên ta sẽ đi tìm tiếp rồi.” Khi Sư Hồi Tuyết nói những lời này, hần quay đầu lại nhìn Đới Linh Sương đằng sau hần. Ánh mắt Đới Linh Sương hơi trầm xuống, nhưng không mở miệng.

Lúc này, Hạ lão bản từ lúc đầu vẫn không mở miệng, đột nhiên nói: “Sư thiếu hiệp, người có thể đồng ý với Hạ mỗ hai việc được không?”

Tuy rằng tên tuổi của Hạ lão bản đã lâu không xuất hiện trên giang hồ nhưng uy tín vẫn còn đó. Hần vừa mở lời mọi người đã nhìn qua hần. Hạ lão bản hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của mọi người, lại nói tiếp với Sư Hồi Tuyết: “Nếu Sư thiếu hiệp phát hiện ra hành tung của Hạ Hoàn Nguyệt, có thể nói cho tại hạ biết trước được không?”

Sư Hồi Tuyết không do dự, gật đầu nói: “Được.”

“Này...” Cổ Thập có chút lo lắng, định ngăn cản.

Sư Hồi Tuyết liếc mắt nhìn Cổ Thập một cái, mở miệng nói: “Không cần lo lắng, Hạ lão bản, hần...còn muốn đối phó với Hạ Hoàn Nguyệt hơn bất kì ai trong chúng ta.”

Sư Hồi Tuyết nói xong câu đó, thấy Cổ Thập còn muốn nói gì nữa, nên hần mở miệng nói: “Hạ lão bản, chuyện thứ hai...Là cái gì?”

Hạ lão bản gật đầu, đột nhiên ngẩng đầu chỉ Lãnh Cẩm bên cạnh, nói: “Nghe nàng nói một chuyện.”

“Hạ lão bản...” Đột nhiên nghe thấy Hạ lão bản nói như vậy, Lãnh Cẩm không khỏi ngăn người. Nàng quả thật có rất nhiều điều muốn nói với Sư Hồi Tuyết, nhưng sau khi thấy thái độ đó của Sư Hồi Tuyết, đột nhiên cảm giác lo sợ.

Lãnh Cẩm vậy mà cũng sẽ cảm thấy khiếp sợ, nếu như bình thường thì nàng tuyệt đối không cho phép.

Nhưng lúc này, nàng lại có chút không xác định rồi.

Trong mấy năm qua, Lãnh Cẩm luôn luôn tìm kiếm tung tích của Phương Tiểu An, nhưng luôn luôn thất vọng, bất luận thế nào cũng không tìm thấy hần. Thời khắc đầu tiên khi tỉnh lại, nàng đã ngay lập tức muốn tìm Phương Tiểu An, nhất định phải nói cho hần biết, người trong lòng nàng chính là Phương Tiểu An, không còn là Du Tú, từ nay về sau chỉ có thể là Phương Tiểu An.

Mà hiện tại, nàng đã tìm thấy Phương Tiểu An, nhưng Phương Tiểu An...Đã không còn là Phương Tiểu An trước kia nữa rồi.

Hần là Sư Hồi Tuyết, là Thiếu chủ Tháp Dạ Ẩn, đại danh鼎鼎 trong chốn võ lâm, là người được mọi người gọi là thiếu hiệp.

Hần không còn là đầu bếp Phương Tiểu An nữa, không còn là người chỉ nấu ăn trong khách điếm Lâm Nhân nữa, không còn là Phương Tiểu An nấu cháo cho nàng nữa rồi.

Còn có thể nói gì?

“Lãnh cô nương?” Sư Hồi Tuyết nhìn Lãnh Cẩm, hơi nghi ngờ nói.

Lãnh Cẩm phục hồi tinh thần, đưa mắt nhìn xuống đất, nói: “Ta chỉ muốn hỏi huynh, huynh có từng nghĩ tới việc tìm ta?” Giờ khắc này, khi nàng nói ra lời, đột nhiên lại nhớ lại ba năm trước, khi đó Du Tú tới khách điếm Lâm Nhân, đặc biệt muốn hỏi nàng một chuyện, đó là hỏi những lời này.

Bây giờ nhớ lại, có lẽ khi đó tâm trạng của Du Tú cũng giống như nàng bây giờ?

40. Chương 40: Bóc (một)

“Không có.” Ngay lúc suy nghĩ của Lãnh Cầm đang bay xa thì Sư Hồi Tuyết đã mở miệng nói như vậy.

Không hề che dấu điều gì, cũng không hề do dự, hần cứ như vậy nói ra, hần nói, không có.

Lãnh Cầm nở nụ cười đau khổ, trong lòng không hề cam chịu, nhưng đều hóa thành không có gì. Nàng vốn nghĩ chỉ cần Sư Hồi Tuyết nói có thì nàng sẽ lập tức nói ra tình cảm ẩn giấu trong ba năm qua, nói nàng rất hối hận, nói rằng người mà ba năm qua nàng vẫn luôn nhớ là hần, nói người trong lòng nàng là hần.

Nàng thật sự không ngờ lại nhận được hai chữ “Không có” này.

Giờ khắc này cho dù có muôn vàn ý nghĩ cũng không thể mở miệng được.

“Ta...ta đã hiểu.” Lãnh Cầm hơi mím môi, sắc mặt trắng bệch, nàng quay lưng đi, nói: “Lời ta muốn nói đều đã nói xong, Tiểu An...Sư thiếu hiệp, huynh có thể đi rồi.”

“Ừm.” Sư Hồi Tuyết vẫn như cũ không hề nói nhiều. Nhưng ba năm đã trôi qua, hần đã hoàn toàn biến thành một người khác, không còn quan hệ với khách điểm Lâm Nhân, với người của khách điểm này.

Im lặng xoay người, Sư Hồi Tuyết quay sang Đối Linh Sương nói: “Đối thúc thúc, chúng ta đi thôi.”

Đối Linh Sương nhìn bộ dáng của Sư Hồi Tuyết, chăm chú nhìn Lãnh Cầm đứng bên cạnh, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

Sư Hồi Tuyết đi ra phía cửa lớn của khách điểm, đi về phía xe ngựa, mà Đối Linh Sương vội vàng đi sát sau lưng hần. Bước chân của Sư Hồi Tuyết có chút dồn dập, như thể đang trốn tránh thứ gì. Những người khác không nhận ra nhưng Đối Linh Sương lại có thể thấy rõ ràng.

Không vạch trần Sư Hồi Tuyết, Đối Linh Sương chỉ yên lặng theo sát sau lưng hần. Nhưng khiến mọi người không ngờ tới, khi hai người vừa đi ra khỏi khách điểm đã nghe thấy tiếng Đinh Việt truyền ra: “Lão đại, người đang làm gì...”

Giọng nói này tới đột ngột khiến Đối Linh Sương hơi ngẩn ra, nhưng chỉ có Đối Linh Sương dừng bước, Sư Hồi Tuyết không hề dừng lại. Hần vẫn đi về phía xe ngựa, không có ý định quay lại, cũng không có ý định dừng bước.

Đối Linh Sương đang muốn mở miệng, đã thấy một bóng dáng bước ra từ khách điểm, nhanh chóng vượt qua hần để bắt kịp Sư Hồi Tuyết.

Lần này Sư Hồi Tuyết rốt cuộc dừng lại, hần trầm mặt xuống, quay sang bóng dáng kia, nói: “Lãnh cô nương, cô có ý gì?”

Lãnh Cầm tỏ vẻ thản nhiên, mở miệng nói: “Ta không có quyền ngăn cản mọi người rời đi, nhưng chắc hần ta có quyền...Cùng các huynh rời đi chứ?”

Sắc mặt Sư Hồi Tuyết có hơi thay đổi, hần nhìn Đối Linh Sương không nói được một lời, trầm ngâm một chút mới nói: “Lãnh cô nương, chuyện trong giang hồ không cần tham dự vẫn tốt hơn, đây không phải là chuyện thú vị.”

“Huynh nghĩ rằng ta muốn tham gia sao?” Lãnh Cầm khẽ cười một tiếng.

Sư Hồi Tuyết dường như cảm thấy lúc này Lãnh Cầm có chút cố tình gây sự, nên xoay người quay sang Đối Linh Sương nói: “Đối thúc thúc, chúng ta nhanh đi khỏi nơi này, chút nữa chỉ sợ không đuổi kịp Hạ Hoàn Nguyệt nữa.”

Lãnh Cầm thấy thái độ của Sư Hồi Tuyết vẫn như vậy, nhin không được cắn môi, tiếp tục nói: “Nếu không phải người ở trong lòng ta muốn quản chuyện này thì ta lại há ở chỗ này làm phiền?” Khi Lãnh Cầm nói những lời này thì đám người giang hồ cũng đã đuổi tới, tất đều nghe thấy lời này của Lãnh Cầm. Lãnh Cầm hơi đỏ mặt, nhưng vẫn quyết định không thể chùn bước.

Nhìn bộ dáng kiên định của Lãnh Cầm, Sư Hồi Tuyết suy nghĩ một chút ý tứ trong lời nói của Lãnh Cầm, hỏi: “Lãnh cô nương nói như vậy là...Du Tú công tử cũng tham gia chuyện này?”

Lãnh Cầm vừa nghe những lời này của Sư Hồi Tuyết, biểu tình trên mặt có chút cổ quái, vừa có chút ủy khuất vừa hơi bất đắc dĩ. Sư Hồi Tuyết nhìn vẻ mặt của nàng, trong chớp mắt cảm giác như ba năm về trước.

Ba năm trước, khi Lãnh Cầm và hắc cùng ở trong phòng bếp nói chuyện, lúc đó Lãnh Cầm đã nói nàng thích Du Tú, nhưng không dám mở miệng.

Mà hiện giờ, trên mặt nàng lại xuất hiện biểu tình như vậy, vẫn lại là...Vì cũng một người sao?

Lãnh Cầm muốn nói tiếp để ngăn cản ý nghĩ của Sư Hồi Tuyết, nàng lớn tiếng nói: “Phượng Tiểu An...Ta phải nói thế nào thì huynh mới tin tưởng ta? Ta...”

Lãnh Cầm không thể nói xong, bởi vì lời nàng vừa nói ra khỏi miệng đã bị một tiếng nói khác ngắt lời: “Chư vị! Mới vừa rồi nhận được thư chiến của tên ma đầu Hạ Hoàn Nguyệt, chư vị mau qua nhìn thư này!” Một đệ tử vội vàng chạy tới, trong tay cầm một tờ giấy.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn người đó, mọi người vốn còn đang nghe Lãnh Cầm nói chuyện với Sư Hồi Tuyết cũng nhanh chóng quay đầu đi, có vẻ không muốn nghe Lãnh Cầm nói tiếp.

Ánh mắt Lãnh Cầm hơi tối sầm lại, nhìn thấy người đó đưa bức thư giao cho Sư Hồi Tuyết. Sư Hồi Tuyết nhận lấy rồi ngược mắt lên nói: “Hạ Hoàn Nguyệt nói ba ngày sau...Quyết một trận thắng thua tại khách điểm Lâm Nhân.”

“Khách điểm Lâm Nhân?” Người kinh ngạc mở miệng là Đới Linh Sương.

Sắc mặt Sư Hồi Tuyết khẽ biến thành tránh xanh gặt đầu, lập tức nhìn về phía Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm nghe thấy cũng hơi ngẩn người sau đó bật cười, nàng nhếch khóe môi nói: “Xem ra, tên ma đầu Hạ Hoàn Nguyệt lại giúp ta sao?”

“Đừng nói bậy.” Sư Hồi Tuyết nhú mày nói.

Lãnh Cầm không quan tâm, nhún vai nói: “Ta nói bậy cũng không sao cả, quan trọng là...huynh sẽ ở lại phải không? Ở lại khách điểm Lâm Nhân, chờ Hạ Hoàn Nguyệt tới tử chiến một trận?”

Sư Hồi Tuyết nhìn mọi người, thấy vẻ mặt mọi người đều đều tỏ vẻ bất buộc, nói: “Lãnh cô nương, chúng ta không mong Đình huynh đệ và cô bị cuốn vào cuộc chiến này, hy vọng các người hãy rời khỏi khách điểm trước, đợi khi chuyện của Hạ Hoàn Nguyệt qua đi rồi hãy trở về, được không?”

“Một điểm cũng không được.” Lãnh Cầm kiên trì nói.

Sau đó Đình Việt cũng xuất hiện cắn răng nói: “Lão đại nói không sai, chúng ta không đi!”

Sau đó Hạ lão bản cũng thản nhiên nói: “Ta cũng sẽ không đi, còn Lãnh Cầm...”

Hạ lão bản nói tới đây lại im lặng, hắc nhìn sang Lãnh Cầm, nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Lãnh Cầm, hắc không khỏi thở dài một hơi, nói tiếp: “Sư thiếu hiệp, nghĩa nữ của ta không hề muốn rời đi, nếu các người thật sự muốn đuổi nàng đi thì ta chỉ có thể nói...Khách điểm Lâm Nhân không chào đón các người. Nếu các người muốn ở lại trong khách điểm chờ tên Hạ Hoàn Nguyệt kia tới thì chỉ sợ phải nghĩ cách khác rồi.”

“Người...” Đới Linh Sương có chút bất mãn với lời này của Hạ lão bản, hơi nhú mày lại.

Hạ lão bản nghe thấy tiếng Đới Linh Sương, lập tức quay đầu có chút khiêu khích nhìn hắc. Hai người, một người vì Lãnh Cầm suy nghĩ, một người che chở Sư Hồi Tuyết, đều không chịu lui nhường một bước. Còn Sư Hồi Tuyết im lặng nhìn hai người, lại nhìn Lãnh Cầm và Đình Việt, cuối cùng thở dài nói: “Đới thúc thúc, một khi đã như vậy, chúng ta ở lại khách điểm này đi. Bọn họ không chịu rời đi, nếu tới lúc đó có xảy ra chuyện gì thì có chúng ta bảo vệ cũng tốt hơn.”

“...Được.” Đới Linh Sương thu hồi ánh mắt, lên tiếng.

Mọi người đều đồng ý với ý kiến của Sư Hồi Tuyết, nhao nhao bày tỏ ý nếu như Hạ Hoàn Nguyệt muốn đả thương người của khách điểm thì bọn họ sẽ ra sức bảo hộ. Nhưng những lời này Lãnh Cầm đều không nghe vào tai, nàng chỉ nhanh chóng đi tới trước mặt Sư Hồi Tuyết, nhú mày nói: “Một khi đã như vậy, Tiểu An,

huynh hãy ở lại gian phòng trước kia huynh ở đi, gian phòng đó ta đã giữ lại cho huynh, không có bất kì kẻ nào ở qua.”

Sư Hồi Tuyết im lặng không nói gì, nhìn Lãnh Cẩm, không biết rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì.

41. Chương 41: Bóc (hai)

Kết quả cuối cùng, tất cả mọi người đều ở lại khách điểm Lâm Nhân.

Tuy khách điểm Lâm Nhân là khách điểm duy nhất ở trấn Lâm Nhân nhưng bình thường cũng không có nhiều người ở lại, vì trấn Lâm Nhân ở nơi hẻo lánh, ngày thường người qua đường rất ít, nên người ở lại cũng không quá nhiều. Người trong trấn chỉ vào ban ngày tới khách điểm ăn uống, uống một chút rượu, nếu muốn ở lại khách điểm thì tuyệt đối không có khả năng.

Vì vậy, hiện giờ là lần đầu tiên khách điểm Lâm Nhân có nhiều người ở lại.

Lãnh Cẩm nhanh chóng đưa Sư Hồi Tuyết tới chỗ ở của hắn từ trước khi hắn là Phương Tiểu An. Ý tứ của Lãnh Cẩm rất rõ ràng, nàng chỉ quan tâm duy nhất tới Sư Hồi Tuyết, trước sau hỏi hắn có hay không cần thứ gì đó, sau đó mới rời khỏi phòng.

Những người giang hồ còn lại đều nhìn thấy cảnh tượng này, nhao nhao suy đoán Thiếu chủ Tháp Dạ Ảnh có quan hệ sâu xa gì với nữ tử này hay không.

Tất nhiên Lãnh Cẩm hoàn toàn không để ý tới ánh mắt ngờ vực của những người đó, nhanh chóng kéo Đinh Việt đi tới phòng bếp.

Đi tới phòng bếp, Lãnh Cẩm mới nói với Đinh Việt mục đích của nàng, hóa ra nàng muốn học nấu mì. Vốn dĩ Đinh Việt cũng không muốn giúp đỡ Lãnh Cẩm làm liều như vậy - - nhưng hắn đã nhìn thấy phản ứng của Sư Hồi Tuyết. Tuy rằng trước nay hắn có quan hệ tốt với Phương Tiểu An, nhưng hắn cũng nhận ra trong ánh mắt của Sư Hồi Tuyết có sự xa cách rõ ràng. Nhưng Đinh Việt vẫn coi trọng Lãnh Cẩm nhất, chỉ cần nàng chau mày thì Đinh Việt hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời dạy nàng nấu mì.

Hai người ở trong phòng bếp cả buổi, rốt cuộc trong tiếng thở dài bất đắc dĩ của Đinh Việt và tiếu hất không khí của Lãnh Cẩm, hai người đã nấu xong.

Lãnh Cẩm không phải lần đầu tiên nấu mì, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thật sự nấu ra bát mì bình thường như vậy. Trong lòng nàng có vài phần đắc ý, bưng bát mì lên nhìn một chút rồi cong khóe môi nói: “Đinh Việt, đa tạ người.”

“Cảm ơn ta làm cái gì...” Đinh Việt lẩm bẩm.

Lãnh Cẩm còn đang cười, lập tức nói: “Mì này người không được ăn, ta bưng lên cho Tiểu An.”

“Ừm.” Đinh Việt cũng biết mình không ngăn cản được Lãnh Cẩm, vậy nên hắn chỉ gật đầu.

Ví như Lãnh Cẩm thật sự có thể khuyên được Phương Tiểu An trở về cũng là một chuyện tốt. Chỉ là không biết Sư Hồi Tuyết hiện giờ, cũng là Phương Tiểu An lúc trước, có thể bị lấy lòng bởi một bát mì hay không.

Lãnh Cẩm nhanh chóng bưng mì lên lầu hai, đứng trước cửa phòng Sư Hồi Tuyết, đưa tay ra gõ gõ cửa phòng.

Trong phòng nhanh chóng có tiếng bước chân, không lâu sau cửa đã được mở ra. Sư Hồi Tuyết trắng bệch mặt đứng trước cửa, có vẻ như hắn mới nghỉ ngơi một lát, mái tóc dài búi lỏng sau ót, chỉ chừa vài lọn tóc ở cạnh má. Hiện giờ hắn không mặc trường bào, chỉ còn một lớp áo trong, khuôn mặt lại nhợt nhạt, càng có cảm giác ảm áp.

Trong lòng Lãnh Cẩm vô cùng thích bộ dáng này của Sư Hồi Tuyết, nàng hí mắt cười nói: “Tiểu An, huynh vừa mới tới thị trấn, chắc còn chưa ăn gì phải không?”

Nàng nói tới đây, giơ bát mì trong tay lên, khẽ nói: “Đây là mì ta nấu, huynh ăn chút đi?”

“Đa tạ ý tốt của Lãnh cô nương, có điều ta không hề đói.” Sư Hồi Tuyết im lặng một lát rồi trả lời.

Ánh mắt Lãnh Cầm trầm xuống, nàng cũng không ép buộc, chỉ khẽ hỏi lại: “Thật sự?”

“Thật sự.” Sư Hồi Tuyết gật đầu.

Lãnh Cầm cười khổ một tiếng, nhìn thoáng qua bát mì trong tay còn bốc lên hơi nóng, trong lòng cảm thấy có chút đáng tiếc, nàng dừng một chút rồi nói: “Ta nghĩ rằng...Cho dù huynh không tin tâm ý của ta cũng không nên đối xử xa cách với ta như vậy.”

“..” Sư Hồi Tuyết không trả lời, ánh mắt mang theo cảm xúc không gọi tên, lặng lẽ nhìn Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm cắn cắn môi, suy nghĩ một lát rồi nói: “Trước kia huynh chưa bao giờ như vậy, không phải sao?”

Sư Hồi Tuyết nhìn vẻ mặt của Lãnh Cầm, không biết có phải ảo giác hay không nhưng lúc này lại cảm thấy sự đau lòng trong ánh mắt nàng. Lãnh Cầm chỉ nói thế rồi bất đắc dĩ xoay người sang chỗ khác. Cũng vào lúc này, Sư Hồi Tuyết nhìn bóng lưng của nàng, nhịn không được lên tiếng nói: “Lãnh cô nương, để bát mì lại đi.”

Động tác của Lãnh Cầm cứng đờ, đột nhiên xoay người lại, ngơ ngẩn nhìn Sư Hồi Tuyết, sau đó cong khóe môi: “Được.”

Lãnh Cầm đặt bát mì lên bàn, lại nhìn Sư Hồi Tuyết vài lần rồi mới quay về phòng mình. Trong lòng nàng có chút cao hứng, mãi đến khi khép cửa phòng lại còn muốn nhìn ánh mắt kia của Sư Hồi Tuyết, có chút thương tiếc, còn có xin lỗi và bất đắc dĩ.

Lãnh Cầm suy nghĩ, có lẽ Sư Hồi Tuyết kỳ thật vẫn thích mình.

Nghĩ như vậy, Lãnh Cầm càng thêm quyết tâm tiếp tục cố gắng khiến Sư Hồi Tuyết hiểu rõ tâm ý của mình. Trong đầu nàng có rất nhiều cách nhưng thực ra rất có ổn định tâm trạng, nàng lại mở cửa đi ra khỏi phòng, xuống dưới lầu giúp Đình Việt và Hạ lão bản chào hỏi khách khứa.

Cả ngày hôm đó, Sư Hồi Tuyết không hề ra khỏi phòng. Lãnh Cầm vẫn nghĩ cách đi vào phòng hắn, một lúc đưa trà một lúc lại đưa đồ ăn. Sự chăm sóc cẩn thận như vậy đã khiến Đới Linh Sương ở phòng bên cạnh cảm thấy vô cùng cảm động.

Mà trong quá trình này, Sư Hồi Tuyết không hề nói thêm gì, chỉ nhìn Lãnh Cầm ra ra vào vào, còn mình thản nhiên ngồi trên bàn cầm bút viết gì đó.

Lãnh Cầm cũng nhận ra vốn dĩ sắc mặt Sư Hồi Tuyết tái nhợt, sau đó ngày càng khó coi hơn.

Tối buổi tối, tất cả mọi người uống say thành một đoàn. Hạ lão bản và Đình Việt đem mấy người say quá về phòng. Không bao lâu sau tất cả mọi người cũng trở về phòng, chào hỏi một tiếng, Đình Việt và Hạ lão bản cũng về phòng.

Khách điểm Lâm Nhân đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Lãnh Cầm khoác áo ngồi trong phòng, không biết vì sao cảm thấy không thoải mái trong lòng. Tuy vào ban ngày thái độ của Sư Hồi Tuyết với nàng có chút tốt hơn, nhưng sắc mặt hắn vẫn tái nhợt khiến nàng không thể nào yên lòng.

Suy nghĩ một lát, Lãnh Cầm vẫn quyết định đứng dậy, khoác y phục sau đó đi ra ngoài.

Đèn trong hành lang vẫn còn sáng, đèn trong các phòng đều đã tắt, chỉ có ánh đèn hắt ra từ phòng của Sư Hồi Tuyết.

Lãnh Cầm hơi kinh ngạc nhìn căn phòng đó, rồi đi tới. Cửa phòng không khóa, Lãnh Cầm giơ tay đẩy đẩy, trong phòng vang lên tiếng va chạm. Khi đẩy cửa ra, vốn dĩ Lãnh Cầm đã chuẩn bị đối mặt với sự thờ ơ của Sư Hồi Tuyết, ai ngờ...Trong phòng lại không hề có một ai.

Trong phòng không có một bóng người, trên bàn giấy trắng vẫn xếp gọn gàng, đầu giường đặt một quyển sách đang mở, nhưng không có ai.

Lãnh Cầm nhúu mày, đang muốn lên tiếng gọi, lại đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ xa truyền tới, nàng không khỏi dừng động tác, cẩn thận nghe.

Tiếng nói kia thực sự là của Sư Hồi Tuyết.

Lãnh Cầm chỉ hơi ngẩn người, sau đó nàng nhanh chóng đi về phía hậu viện - - nếu như không nghe lầm thì tiếng nói đó truyền tới từ hậu viện.

Dọc theo đường tới hậu viện, Lãnh Cầm đang tập trung tìm Sư Hồi Tuyết, ngược mắt lên lại phát hiện một người đang yếu ớt dựa vào cây, tiếng nôn mửa truyền tới, thân thể người đó có chút run rẩy trong gió đêm, khiến Lãnh Cầm vô cùng lo lắng.

“Tiểu An!” Lãnh Cầm vội vàng đi tới, nhìn Sư Hồi Tuyết khó nhọc nôn khan, nhưng không biết giúp đỡ hần thế nào.

Lúc này Sư Hồi Tuyết vô cùng khó chịu, hần biết Lãnh Cầm đang ở bên cạnh hần, nhưng hần căn bản không có sức lực nói chuyện với nàng, chỉ có thể nhắm mắt chờ đợi đợt buồn nôn này qua đi.

Không biết có phải ông trời nghe thấy tiếng lòng của hần hay không, không lâu sau, hần rốt cuộc bình thường lại, không còn nôn, dựa vào thân cây thở hổn hển. Mà Lãnh Cầm lo âu đứng bên cạnh hần, bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Lãnh cô nương, thất lễ rồi.” giọng nói của Sư Hồi Tuyết có chút khàn khàn, vô cùng yếu ớt.

Lãnh Cầm chớp mắt, nháy mắt dâng lên một tầng hơi nước trong mắt, nàng nói: “Nói cho ta biết, sao lại thế này, được không?”

42. Chương 42: Bóc (ba)

“Lãnh cô nương...” Sư Hồi Tuyết nhú mày, như không hiểu tại sao Lãnh Cầm lại nói như vậy.

Lãnh Cầm đương nhiên không cho hần cơ hội giả ngu, đột nhiên nhào tới ôm chặt lấy hần, giọng nói run rẩy nói: “Huynh thành như thế này còn tưởng rằng ta không nhìn ra cái gì sao?”

“Lãnh cô nương.” Một tiếng này của Sư Hồi Tuyết, giống như tiếng thở dài.

Lãnh Cầm ôm Sư Hồi Tuyết, Sư Hồi Tuyết cũng không đẩy nàng ra, chỉ có điều không ôm lại nàng. Hai người đứng một hồi lâu mới có động tác. Lãnh Cầm ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt rất gầy của Sư Hồi Tuyết, nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến huynh nhất định đẩy ta ra? Rốt cuộc vì cái gì khiến huynh gầy như vậy?”

Lãnh Cầm đã sớm xác định tâm ý của bản thân, nàng là người ngang ngược, chỉ cần xác định tấm lòng của mình sẽ không dễ dàng buông tha. Mặc kệ là Phương Tiểu An ngày trước hay là Sư Hồi Tuyết hiện tại, chỉ cần hần là chính hần, thì đó chính là người trong lòng nàng.

Nhưng mà, nói không thêm để ý, là chuyện không thể nào.

Việc mà Lãnh Cầm quan tâm thật sự đó là rốt cuộc vì sao Sư Hồi Tuyết lại trở nên gầy yếu như vậy.

Sư Hồi Tuyết không trả lời Lãnh Cầm mà lại chuyển đề tài: “Lúc này Lãnh cô nương không nên lo lắng chuyện này, mấy ngày nữa Hạ Hoàn Nguyệt sẽ tới khách điểm, tất nhiên sẽ liên lụy tới nhiều người vô tội, đến lúc đó mong rằng cô sẽ bảo vệ mình cho tốt.”

“Phương Tiểu An!” Lãnh Cầm cau mày ngắt lời Sư Hồi Tuyết, khi Sư Hồi Tuyết còn chưa kịp phản ứng lại, nàng lại ôm chặt lấy hần, lớn tiếng nói: “Ta mặc kệ cái gì Hạ Hoàn Nguyệt, tên gia hỏa kia trước kia hại ta bỏ lỡ huynh, bây giờ ta sẽ nói lời muốn nói với huynh từ ba năm trước!”

Sư Hồi Tuyết hơi dùng lực, đẩy Lãnh Cầm ra khỏi lòng mình, nhưng hần vừa mới ới nhiều như vậy nên không còn sức lực, chẳng những không đẩy Lãnh Cầm ra được mà ngược lại làm mình lui về sau một bước, mà Lãnh Cầm lại vội vã giơ tay giữ chặt lấy hần.

Hai người nhất thời không nói gì, chỉ còn lại tiếng hô hấp mệt mỏi.

Thật lâu sau, Lãnh Cầm thấp giọng nói: “Mặc kệ huynh có tin hay không, ta...”

Nói tới đây, Lãnh Cầm chớp chớp mắt, nhưng rốt cuộc không nói tiếp được.

Sư Hồi Tuyết vốn dĩ chăm chú nghe, lúc này đột nhiên tỉnh lại, lùi về sau mấy bước, đứng cách một khoảng rồi mới từ từ nói: “Lãnh cô nương, đêm đã khuya, cô vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Nói xong câu này, hần không đợi Lãnh Cầm trả lời, xoay người định rời khỏi sân.

Nhưng đằng sau lại có tiếng bước chân, Lãnh Cầm dùng tay giữ chặt lấy Sư Hồi Tuyết, cắn môi nói: “Ba năm trước huynh dạy ta thăm dò tâm ý của A Tú, kết quả cuối cùng huynh có biết là gì không?”

“Ta không biết.” Sư Hồi Tuyết khẽ nói.

Lãnh Cầm cong khoe môi nói: “Ta nói cho huynh biết, thời điểm đó, ta đã đổi ý rồi.”

Thân thể Sư Hồi Tuyết hơi cứng lại, nhưng hần không mở miệng hỏi, chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, ngay cả vẻ mặt cũng không thay đổi.

Lãnh Cầm lại biết Sư Hồi Tuyết không hề bình tĩnh như vẻ ngoài, bởi vì tay của nàng bị hần nắm, hơi hơi chặt lại. Không buông tha một tia cảm xúc nào trên mặt Sư Hồi Tuyết, Lãnh Cầm lại nói với hần một câu: “Khi ta vượt qua được sống chết tỉnh lại, ta phát hiện ra thật ra ta cũng không phải chỉ một lòng có A Tú.”

“Có một người còn quan trọng hơn cả A Tú, không cách nào quên được, chỉ là khi ta còn chưa khẳng định được, ta chỉ biết là ta không thể mất đi người đó.”

“Về sau, ta đã tìm rất lâu nhưng người đó không hề xuất hiện lại, ta mới dần dần hiểu rõ vì sao mình lại muốn tìm người đó.”

“Vì sao?” Sư Hồi Tuyết rốt cuộc cúi mặt xuống nhìn về phía Lãnh Cầm, trong đôi mắt trong suốt in bóng dáng của nàng.

Lãnh Cầm nghe thấy hần hỏi, nhin không được bật cười, tiếng nói cũng dịu dàng hơn rất nhiều: “Bởi vì ta là người không hề nhận ra tình cảm của chính mình, có lẽ rất nhiều người cũng như vậy, đôi đi không quý trọng, sau khi mất đi mới biết được mình đã ngốc nghếch thế nào.”

“Ta chính là, ta thích huynh, Tiểu An, đúng là ta ngốc nghếch tới lúc huynh rời đi ta mới hiểu được.”

Những lời này không biết đã tự nói trong lòng biết bao lâu, mỗi một lần nói đều nghĩ tới ánh mắt sau cùng kia của Phương Tiểu An. Mỗi một lần Lãnh Cầm đều hối hận, vì cái gì lúc hôn mê mình không dốc hết toàn lực nói với Phương Tiểu An một câu, không cần rời đi, nói nàng thích hần.

Mà hiện giờ khi đã nói ra những lời này, Lãnh Cầm cảm thấy áp lực trong lòng chớp mắt đã biến mất không thấy nữa, trước mắt nàng chỉ có Sư Hồi Tuyết, hần mặc y phục trắng đứng dưới gốc cây đại thụ, dù thân hình đã khác ngày trước nhưng hần vẫn là Phương Tiểu An của nàng.

“Lãnh cô nương.” Đợi đã lâu, Lãnh Cầm mới đợi được Phương Tiểu An mở miệng nói một câu.

Lãnh Cầm bình ổn hơi thở, đợi câu tiếp theo của Phương Tiểu An.

Nếu không phải trước nay Phương Tiểu An không phải là người thích trêu đùa người khác thì Lãnh Cầm quả thật nghĩ Sư Hồi Tuyết đang đùa giỡn nàng, kêu nàng đợi cả buổi nhưng cũng không thấy hần đáp lại.

Ngay lúc Lãnh Cầm mất đi tính nhẫn nại, Sư Hồi Tuyết rốt cuộc mở miệng: “Cô thích Phương Tiểu An là vì cái gì?”

Lãnh Cầm nghiêm túc nhìn Sư Hồi Tuyết, nói: “Huynh ấy rất mập, nhưng khiến người khác cảm thấy rất thuận mắt, cực kỳ thân thiết. Huynh ấy có trù nghệ rất tốt, lại sẵn sóc chu đáo. Huynh ấy biết buổi tối ta luôn luôn mất ngủ nên ban đêm nấu cho ta bát cháo, mỗi tối ta đều có thể ăn cháo nóng.”

“Huynh ấy là nam tử, nhưng lại thẹn thùng như nữ tử, mỗi lần bị ta đụng vào đều chạy rất xa, như thể sợ ta sẽ phi lễ huynh ấy vậy.”

“Huynh ấy lại không thông suốt muốn chết, rõ ràng trong lòng thích ta nhưng không nói ra, chỉ yên lặng giúp ta cai quản khách điểm, rõ ràng trù nghệ tốt có thể tới đại tửu lâu Lạc Dương nhưng lại cam tâm ở khách điểm nhỏ này sống qua ngày, lấy tiền công chỉ đủ đầy bụng.”

“Huynh ấy thích ta, lại còn giúp ta đi thăm dò nam tử khác, sau cùng lại vì ta mà chuyển độc sang cơ thể mình...”

Lãnh Cầm nói tới đây, đã nghẹn ngào không nói được nữa, trên mặt mang theo ý cười mà nụ cười khiến Sư Hồi Tuyết không nhận được chút mảy.

Sư Hồi Tuyết khẽ nói: “Hiện giờ ta đã không thể đối xử với cô giống như Phương Tiểu An nữa rồi.”

Lãnh Cầm chỉ cảm thấy lạnh buốt trong tim, không hình dung ra cảm giác, chỉ cảm thấy mất mát.

Sư Hồi Tuyết nói hẳn không thể đối xử với nàng như trước, không thể nấu cháo cho nàng, không thể ở cùng nàng khi nàng buồn, chắc sẽ không vì một chút động chạm của nàng mà đỏ mặt, không thể yên lặng ngồi bên cạnh nàng nữa. Đây không phải là thể hiện...Hắn đã không còn thích nàng nữa sao?

Dù tất cả là do nàng đã để vượt mất, nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn rất đau khổ.

“Tiểu An, huynh không...” Lãnh Cầm nói ra lời này mới phát hiện ra giọng nói của mình khàn khàn thế nào.

Nhưng những lời này vừa mới nói ra miệng đã bị Sư Hồi Tuyết ngắt lời, hắn nói: “Người mà cô thích, Phương Tiểu An, đã thay đổi. Hẳn không có cách nào nấu cháo tiếp, cũng không thể làm ra đồ ăn ngon, không thể ở lại khách điểm giúp cô nữa rồi. Hiện tại hẳn đã quen tiếp xúc với người khác, không còn động một chút là đỏ mặt, hẳn cũng không thể dễ dàng tha thứ cô và nam tử khác ở cùng một chỗ nữa. Sư Hồi Tuyết chính là như vậy, cô còn thích nữa không?”

Những lời này, đối với Lãnh Cầm mà nói giống như mây mù gặp ánh nắng, trong chớp mắt chưa xót gì đó đã hóa thành hư vô.

“Thích.” Không chút do dự, Lãnh Cầm gật đầu nói.

Mặc kệ là Phương Tiểu An hay là Sư Hồi Tuyết, nàng cũng không có cách nào dứt bỏ.

43. Chương 43: Ướt (một)

Sau đêm gặp lại, Lãnh Cầm rốt cuộc đã hoàn thành tâm nguyện ba năm qua, nói ra những lời trong lòng mình với Phương Tiểu An.

Từ lúc đầu có chút kháng cự, đến sau cùng bất đắc dĩ, Sư Hồi Tuyết rốt cuộc tới bên cạnh Lãnh Cầm.

Vì vậy, sáng sớm hôm sau, sau khi mọi người tỉnh lại đã thấy Lãnh Cầm chạy qua chạy lại trong phòng bếp, hồi lâu sau mới lau mồ hôi bưng một bát cháo đi ra, tới phòng Sư Hồi Tuyết.

Hôm qua tất cả mọi người đều thấy lời nói và việc làm của Lãnh Cầm với Sư Hồi Tuyết, cũng đoán được vị Lãnh cô nương này và vị Thiếu chủ có quan hệ gì đó. Nhưng Sư Hồi Tuyết đối với Lãnh Cầm thật lạnh nhạt. Mọi người cũng không chú ý tới Lãnh Cầm nữa, ai ngờ ngay khi Lãnh Cầm bưng cháo tiến vào phòng Sư Hồi Tuyết không bao lâu thì đã thấy Sư Hồi Tuyết mở cửa phòng ra, lần này lại là Lãnh Cầm và Sư Hồi Tuyết đồng thời đi ra khỏi phòng.

Về mặt Lãnh Cầm rõ ràng mang theo đắc ý. Nàng nhìn nhìn những người trong võ lâm ngồi trong đại sảnh, rồi quay đầu lại tiếp tục nói chuyện với Sư Hồi Tuyết. Hai người nói chuyện rất nhiều, có điều bọn họ ép tiếng xuống rất thấp, những người ngồi ở xa đều không nghe thấy gì.

Hai người hành động thân mật như vậy tất nhiên Đới Linh Sương cũng nhìn thấy.

Hai người nói chuyện rất lâu, Sư Hồi Tuyết cuối cùng lộ vẻ mệt mỏi, Lãnh Cầm lại giúp Sư Hồi Tuyết trở về phòng nghỉ ngơi. Cho dù Sư Hồi Tuyết chưa bao giờ mở miệng nói gì thì Lãnh Cầm cũng nhận ra từ lúc trở lại, thân thể Sư Hồi Tuyết đã không còn được như lúc trước.

Đợi khi chắc chắn Sư Hồi Tuyết đã nghỉ ngơi, Lãnh Cầm mới đi ra khỏi phòng hắn, ai ngờ nàng vừa ra khỏi phòng Sư Hồi Tuyết thì đã đối diện với một đôi mắt vô cùng phức tạp.

Người đứng trước mặt Lãnh Cầm là Đới Linh Sương, là người cùng Sư Hồi Tuyết tới trấn Lâm Nhân. Sư Hồi Tuyết vẫn gọi hắn là “Đới thúc thúc” nên quan hệ giữa bọn họ không hề bình thường. Lãnh Cầm đại khái cũng nghĩ tới chuyện gì, định mở lời với hắn, nhưng vừa định nói lại vị hắn ngăn cản.

Đới Linh Sương nhìn nàng, hơi nghiêng đầu.

Lãnh Cầm thấy bộ dáng của hần, hiểu ý gật nhẹ đầu, theo hần xuống lầu dưới.

Hai người đi xuyên qua đại sảnh, tới hậu viện thì gặp Hạ lão bản, Hạ lão bản bắt quả chỉ ngược mắt nhìn hai người rồi lập tức nhẹ cười rồi cúi đầu. Lãnh Cầm đi đằng sau Đới Linh Sương, nhìn thấy tóc đằng sau gáy hần có chút hỗn độn, khiến người khác cảm thấy cực kì thoải mái.

Không bao lâu sau, hai người đã tới bên cạnh bàn đá. Đới Linh Sương nhanh chóng ngồi xuống, rồi quay đầu ý nói Lãnh Cầm ngồi xuống.

Lãnh Cầm không có khoảnh khắc do dự, nhanh chóng ngồi xuống, tiện đà nhìn chằm chằm Đới Linh Sương.

Đới Linh Sương nhìn vẻ mặt của Lãnh Cầm, không khỏi bật cười, vốn dĩ còn nghiêm túc nháy mắt đã không tiếp tục được nữa. Hần nhún vai, có chút bất đắc dĩ buông tay nói: “Về A Tuyết, ta nghĩ cô nương có nhiều vấn đề muốn hỏi ta?”

Lãnh Cầm hơi sững sờ, ánh mắt chợt trở nên kiên định gật đầu nói: “Không sai.”

“Vừa lúc ta cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cô nương, chúng ta mỗi người hỏi một lần, như thế nào? Ai cũng không thiệt thòi phải không?” Đới Linh Sương tự tiểu phi tiểu nói.

Lần đầu tiên Lãnh Cầm nghe thấy cách nói như vậy của Đới Linh Sương, nàng nhanh chóng cong khóe môi: “Được.”

“Ừm.” Đới Linh Sương gật đầu, “Cô nương hỏi trước đi.”

“Rốt cuộc thân thể Tiểu An xảy ra vấn đề gì?” Lãnh Cầm không chút khách khí hỏi, điều thứ nhất chính là điều nàng quan tâm nhất hiện nay.

Đới Linh Sương làm như vậy thật không ngờ Lãnh Cầm lại hỏi như vậy, hần ngạc nhiên nói: “Cô không biết?”

Lãnh Cầm cũng sững sờ: “Làm sao ta có thể biết?”

Đới Linh Sương nghe vậy, nán lại hồi lâu mới cười khổ nói: “Xem ra cô thật sự không biết, ta còn tưởng cô đã biết rồi. Ba năm trước lúc Sư Hồi Tuyết trở lại Tháp Dạ Ẩn, trên người có rất nhiều vết thương. Những vết thương đó không nghiêm trọng lắm, thương tổn trí mạng chính là độc trên người hần.”

“Hần đã bị Hạ Hoàn Nguyệt hạ độc, độc này vô cùng nguy hiểm, dù A Tuyết có nội lực bảo hộ nhưng vẫn gây tổn thương rất lớn tới cơ thể hần. Hần chắc chắn đã trúng độc trong thời gian dài, khi chúng ta nhìn thấy hần thì hần đã sắp tắt thở. Chúng ta cũng đã nghĩ hết các biện pháp, dùng nhiều sức mới cứu hần trở về. Có điều tuy rằng đã cứu được người nhưng thân thể hần cũng không thể như trước nữa.”

Giọng nói của Đới Linh Sương bình tĩnh nhưng lại có chút lạnh lẽo, Lãnh Cầm ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ lại.

Hóa ra cơ thể Sư Hồi Tuyết vì trúng độc nên mới thành như bây giờ, mà độc kia chính là độc mà hần chuyển sang từ cơ thể nàng ba năm trước. Lãnh Cầm tới bây giờ vẫn nghĩ Phương Tiểu An là đồ đệ của thần y, tất nhiên sẽ giải độc kia được, cũng nghĩ tới hần một mình đối mặt với độc trí mạng này, lại phải đối phó với Hạ Hoàn Nguyệt đuổi giết, rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn.

Lãnh Cầm cảm thấy cả người rét lạnh, nàng không biết mình nên nói gì, không biết mình nên dùng thái độ nào để đối mặt với Sư Hồi Tuyết.

“Hiện tại ta nên hỏi, Lãnh cô nương, cô thực sự thích A Tuyết?” Thái độ của Đới Linh Sương vẫn bình tĩnh như cũ.

Lãnh Cầm còn chưa nghĩ thông câu nói vừa rồi, lại bị Đới Linh Sương gọi tỉnh, nàng nhanh chóng gật đầu nói: “Ta thích hần, vô cùng thích.”

Đới Linh Sương cười cười, trong nụ cười có chút thoải mái: “Như vậy cô nương hãy đáp ứng ta, chăm sóc A Tuyết thật tốt. Ông nội của hần, Tháp chủ Sư Văn đã phó thác A Tuyết cho ta, muốn ta nhất định phải chăm sóc hần thật tốt. Nhưng sau khi quyết chiến mấy ngày nữa ta phải đi xử lý một chút chuyện riêng, khi đó A Tuyết sẽ giao cho cô nương chăm sóc rồi.”

“Ta đồng ý.” Lãnh Cầm trả lời.

Đới Linh Sương do dự một chút, lại nói: “Chất độc kia đã khiến A Tuyết bị phá nội tạng, hiện giờ hẳn ăn cái gì là nôn cái đó, có lẽ cô...”

“Ta biết rõ.” Lãnh Cầm vội vàng ngắt lời Đới Linh Sương, vẻ mặt phức tạp gật đầu lặp lại: “Ta biết rõ.”

Nàng không dám nghe tiếp, không biết mình có thể nhìn không rơi lệ hay không. Khó trách tối qua Sư Hồi Tuyết lại hỏi mình thích Phương Tiểu An vì cái gì, hơn nữa sau đó còn nói những lời đó.

“Người mà cô thích, Phương Tiểu An, đã thay đổi. Hắn không có cách nào nấu cháo tiếp, cũng không thể làm ra đồ ăn ngon, không thể ở lại khách điểm giúp cô nữa rồi. Hiện tại hẳn đã quen tiếp xúc với người khác, không còn động một chút là đỏ mặt, hẳn cũng không thể dễ dàng tha thứ cô và nam tử khác ở cùng một chỗ nữa. Sư Hồi Tuyết chính là như vậy, cô còn thích nữa không?”

Hóa ra là hắn không có cách nào tiếp tục nấu cháo, tiếp tục ở lại khách điểm Lâm Nhân hỗ trợ nàng, một người ăn gì cũng đều nôn ra đương nhiên sẽ không tiếp tục làm đầu bếp nữa.

Mà hôm qua sở dĩ hắn nôn nhiều như vậy chính là vì ban ngày nàng đã bắt hắn ăn quá nhiều thứ.

Nghĩ như vậy, Lãnh Cầm thật sự hận chính mình.

“Hãy chăm sóc A Tuyết thật tốt, hài tử kia rất khó tính, từ nhỏ đã như vậy.” Đới Linh Sương có chút cảm xúc khi nói những lời này, sau đó đứng lên rời khỏi hậu viện.

Có điều, tâm ý của Lãnh Cầm với Sư Hồi Tuyết, làm sao nói được đây?

.

.

Trải qua cuộc nói chuyện trong hậu viện, Lãnh Cầm cũng quay lại đại sảnh, đi lên lầu tìm Sư Hồi Tuyết, tâm trạng có chút trái ngược.

Mới vừa tới chân cầu thang, Lãnh Cầm đã nghe thấy tiếng mở cửa. Nàng ngược mắt lên nhìn thấy Sư Hồi Tuyết đang chậm rãi đi ra khỏi phòng, đôi mắt của hắn vẫn trong suốt xinh đẹp như bình thường, giống mặt hồ sâu. Hắn chợt chống lại ánh mắt của Lãnh Cầm, hai gò má hơi phồng hồng, rồi nói: “Vừa rồi ta đứng ở cửa sổ thấy cô và Đới đại hiệp nói chuyện ở hậu viện, ông ấy nói với cô những gì thế?”

Dường như đã rất lâu không nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt của Sư Hồi Tuyết, tâm trạng của Lãnh Cầm đột nhiên tốt hơn, nàng cong khóe môi nói: “Không có gì, Đới thúc thúc của huynh muốn bán huynh tới khách điểm Lâm Nhân, về sau sẽ phó thác huynh cho ta chăm sóc.”

Hai tròng mắt đẹp của Sư Hồi Tuyết hơi trợn tròn, mắt tự nhiên quay đầu lại: “Lãnh cô nương, đừng nói đùa...”

“Gọi ta là Lãnh Cầm.” Lãnh Cầm đột nhiên nói.

Sư Hồi Tuyết cứng đờ người, lần này rõ ràng cúi đầu thấp hơn, khẽ nói: “Lãnh Cầm, nàng đừng nên nói lung tung.”

Lãnh Cầm buồn cười nhìn bộ dáng của Sư Hồi Tuyết, vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu: “Ta không nói lung tung, không tin huynh có thể đi hỏi Đới thúc thúc của huynh...Còn nữa, ta nghĩ người nói lung tung là huynh mới đúng.”

Sư Hồi Tuyết nghe vậy, có chút khó hiểu nhìn về phía Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm bật cười: “Tối hôm qua có nói huynh sẽ không tùy tiện đỏ mặt nữa, không phải nói bậy thì là gì?” Không phải bây giờ hắn đang đỏ mặt sao?

Sư Hồi Tuyết khẽ ho một tiếng, bình tĩnh nói: “Lãnh Cầm, Đới thúc thúc chỉ nói đùa với nàng một chút, không cần tin là thật.”

Không đáng tin mới là lạ, Lãnh Cầm nhớ lại. Đã sớm hiểu tính Sư Hồi Tuyết, đương nhiên sẽ không trúng kế của hắn. Cho dù là về mặt hần bình tĩnh, nói chuyện lạnh nhạt thì nàng cũng có thể liếc mắt là nhận ra hần quần bách thể nào.

Bởi vì mặt của hắn, thật sự rất đỏ.

44. Chương 44: Uớt (hai)

Mãi tới ngày trước ngày ước định của Hạ Hoàn Nguyệt, Lãnh Cầm cảm thấy những ngày qua giống như trong mộng cảnh.

Ba năm, Lãnh Cầm luôn luôn hối hận lúc trước mình không thể giữ Phương Tiểu An lại. Mà hiện tại Sư Hồi Tuyết ở ngay cạnh nàng, nàng lại cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều không chân thực, cảm giác như chỉ cần mình vô ý trợn mắt sẽ phát hiện ra những ngày qua chỉ là mộng ảo.

Sư Hồi Tuyết hiển nhiên cũng nhận ra Lãnh Cầm lo được lo mất, mỗi khoảng khắc Lãnh Cầm kéo áo không cho hắn rời khỏi, hắn luôn luôn nắm tay nàng để nàng yên tâm.

Tay Sư Hồi Tuyết cực kì ấm, không còn nhiều thịt như lúc trước nhưng vẫn khiến người ta an tâm như cũ.

Từ lúc hai người nói rõ ràng thì Sư Hồi Tuyết có hơi kháng cự, cho tới bây giờ lại chặt chẽ không rời, Lãnh Cầm cuối cùng đã thành công giữ Sư Hồi Tuyết bên người. Chỉ là, Lãnh Cầm phát hiện, hai người ở chung càng nhiều thì số lần Sư Hồi Tuyết đỏ mặt cũng càng ngày ít.

Sau cùng nàng không thể không thừa nhận về trong trẻo then thùng của Sư Hồi Tuyết đã bị người ta phá hủy, mà người khiến hắn hư hỏng...Thực ra chính là nàng.

.

.

“Lão đại, người đang nghĩ gì vậy?” Đinh Việt nghiêng đầu nhìn về mặt mờ mịt của Lãnh Cầm, nhin không được nói ra.

Lãnh Cầm giật mình, buông con dao ra, lúc này mới quay đầu nói với Đinh Việt: “Ngày mai là ngày Hạ Hoàn Nguyệt và Tiểu An ước định quyết chiến, đúng không?”

Đinh Việt nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Nếu không nhớ nhầm thì chắc là như vậy.”

Lãnh Cầm lộ ra bộ dáng trầm tư, nghĩ một lát mới nói: “Ta có chút lo lắng.”

Đinh Việt lập tức nghĩ ra Lãnh Cầm lo lắng chuyện gì, hắn giơ tay muốn chạm vào bả vai nàng, nhưng tay vừa nâng lên lại hạ xuống. Trầm ngâm một lát Đinh Việt mới nói: “Lão đại, nghe những người đó nói, võ công của Phương huynh đệ dù không phải là vô địch thiên hạ nhưng cũng là địch thủ hiểm có, đối phó với đại ma đầu kia nhất định không có vấn đề gì.”

“Ừm.” Lãnh Cầm không nói gì, chỉ đắm chiêu gật đầu.

Cũng vào lúc này trong nồi truyền tới tiếng ục ục, lúc này Lãnh Cầm mới thất thần nói: “Ta ngây người bao lâu rồi.”

Đinh Việt cười cười nói: “Có hơi lâu rồi...”

Lời nói của Lãnh Cầm cứng lại, lập tức giơ tay nhắc nồi cháo xuống, chỉ tiếc đợi tới khi Lãnh Cầm làm xong thì đã muộn, nồi cháo kia đã bị nấu thành một nồi đen ngòm, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng thê thảm. Đinh Việt nhin không được thảm thở dài, có thể nấu cháo thành cái dạng này cũng có thể coi là một loại khả năng.

Lau trán, Lãnh Cầm nói: “Thôi, ta nấu một nồi khác cho Tiểu An là được rồi.”

Đinh Việt bật cười, nghĩ tới cái gì lại nói tiếp: “Trước kia là Phương huynh đệ nấu cháo cho người ăn, hiện tại lại trở thành lão đại người tự nấu cháo, hai người các người thật là thú vị.”

“Ta vẫn là lão đại của ngươi?” Lãnh Cầm liếc mắt nhìn Đinh Việt một cái, vẻ mặt không nhìn ra hờn giận, có chút tự tiểu phi tiểu.

Đinh Việt nhúc nhúc đầu, cười khổ nói: “Lão đại vĩnh viễn là lão đại.”

Lãnh Cầm nhìn vẻ mặt buồn cười của Đinh Việt, chỉ thở dài một tiếng, nàng nói tiếp: “Ngươi cũng biết từ trước Tiểu An thường xuyên nấu cháo cho ta?”

“Đương nhiên ta biết.” Đinh Việt vỗ ngực, “Trước kia mỗi lần lão đại trở về phòng sớm, ta và Phương huynh đệ luôn ở dưới lầu dọn dẹp rồi mới về phòng, mỗi lần ta đi ngủ đều thấy Phương huynh đệ tới phòng bếp nấu cháo. Ta hỏi hắn làm gì thì hắn trả lời.”

Lãnh Cầm cúi đầu nhìn bát cháo đen đen trước mặt, cảm thấy trước kia mình có chút ngu ngốc. Lúc trước Phương Tiểu An một mực ở bên cạnh thì mình lại không rõ tình cảm của hắn, thậm chí coi lòng tốt của Phương Tiểu An là thói quen, mãi tới khi mất đi mới có thể hiểu rõ.”

Có điều cuối cùng mình đã có thể cứu vãn đoạn tình cảm này.

Nhớ lại như vậy, Lãnh Cầm nâng bát cháo lên, chuẩn bị đổ đi. Nhưng vào lúc này lại có tiếng bước chân ngoài cửa. Lãnh Cầm còn chưa kịp phản ứng đã thấy một bóng trắng đứng trước mắt, chính là Sư Hồi Tuyết đang bước vào phòng bếp.

Sư Hồi Tuyết chỉ mặc một tấm áo đơn, tóc dài buộc sau đầu, có chút biếng nhác. Hắn vừa đi vào phòng bếp đã thấy Lãnh Cầm bưng một bát cháo đen ngòm, nhin không được ngăn ra hỏi: “Đây là cái gì?”

Sư Hồi Tuyết chỉ chính là bát cháo kia, Lãnh Cầm chớp chớp mắt nói: “Cái này...Huynh đừng nhìn.” Nàng cuống quýt đưa bát cháo ra sau người, một tay đẩy đẩy hắn ra: “Hiện giờ thân thể của huynh đang yếu, nhanh về phòng chờ, ta lập tức nấu cháo ngon bưng lên cho huynh.”

“Lãnh Cầm...” Sư Hồi Tuyết há miệng muốn nói gì đó nhưng Lãnh Cầm đẩy hắn như vậy, mặt hắn nhanh chóng đỏ lên, lời tới miệng cũng không nói được.

Lãnh Cầm lườm Đinh Việt một cái, Đinh Việt lập tức hiểu ý, đi tới cạnh hai người nói với Sư Hồi Tuyết: “Phương huynh đệ, ngươi mặc kệ lão đại đi, gần đây nàng đang chuyên tâm nấu cháo, ngươi để tự nàng làm đi.”

Sư Hồi Tuyết nhìn tư thế của Lãnh Cầm, cũng tin tưởng nàng đang nghiêm túc học nấu cháo, không khỏi có chút dở khóc dở cười. Hắn đương nhiên biết vì sao Lãnh Cầm học nấu cháo. Cơ thể hiện giờ của hắn chỉ có thể ăn một chút cháo loãng, Lãnh Cầm học nấu cháo tất nhiên là có liên quan tới hắn rồi.

Trong lòng hắn ấm áp, nhin không được thở dài một tiếng, nói: “Nàng không cần như vậy, ta cũng không phải yếu như lời Đối thúc thúc nói.”

“Nhưng ngày đó huynh bị nôn là thật.” Lãnh Cầm liếc nhìn hắn một cái.

Sư Hồi Tuyết ngừng lại, nhất thời không biết nên làm thế nào. Lãnh Cầm cũng thừa dịp đẩy Sư Hồi Tuyết ra khỏi phòng bếp. Động tác của nàng không hề mạnh, như sợ sẽ thương tổn đến Sư Hồi Tuyết. Sư Hồi Tuyết cũng nhận ra ý đồ của nàng, không có cách nào chỉ có thể theo ý nàng, tự mình rời khỏi phòng bếp.

Lãnh Cầm cong môi, đợi tới khi nhìn thấy Sư Hồi Tuyết đi lên lầu mới thỏa mãn xoa người lại nói với Đinh Việt: “Tốt rồi, chúng ta nấu cháo một lần nữa đi.”

“...Được.” Đinh Việt giật giật khóe môi, lập tức đáp.

Hai người bận bịu một lúc mới nấu xong một chút cháo. Lãnh Cầm rót cuộc cảm thấy mỹ mãn bưng bát cháo lên lầu, tới trước mặt Sư Hồi Tuyết.

Sư Hồi Tuyết nhìn Lãnh Cầm đặt bát cháo lên bàn, lấy ra một tấm khăn tay, lau lau mồ hôi trên trán Lãnh Cầm, dịu dàng nói: “Lần này nàng nấu cháo có hơi lâu, lần sau không cần như vậy, chuyện nấu cháo giao cho đầu bếp là được rồi.”

“Không nên không nên.” Lãnh Cẩm vội vàng cau mày phản bác: “Người ngoài nấu cháo ta sẽ lo lắng. Huynh tới thử xem ta nấu đi, ta đã đi thỉnh giáo đại phu ở trong trấn, đã bỏ vào cháo một số thứ, có thể bồi bổ cơ thể.”

Sư Hồi Tuyết nhìn nhìn bát cháo đặt trên bàn, một tia cười yếu ớt hiện lên trên mặt.

Hắn nhớ lại, như vậy xem ra mình có vẻ chưa từng rời khỏi khách điểm này, dường như tất cả vẫn như trước đây.

Nhưng ngày hôm đó quá ngắn ngủi, sau ngày hôm nay, chính là quyết chiến rồi.

45. Chương 45: Ướt (ba)

Cho dù không mong muốn nhưng ngày quyết chiến vẫn đến.

Lãnh Cẩm dậy rất sớm, mặc y phục đầy đủ rồi tới gõ cửa phòng Sư Hồi Tuyết. Nàng giơ tay muốn gõ cửa nhưng do dự một lát lại không hề động. Cũng vào lúc này, cửa phòng bên cạnh bị đẩy ra, Đới Linh Sương cầm kiếm đi ra vừa lúc thấy bộ dáng do dự của Lãnh Cẩm.

Áp úng cười cười, Đới Linh Sương dịu dàng cười với Lãnh Cẩm, nói: “Muốn gõ cửa thì gõ đi, trước nay A Tuyết ngủ rất sâu, cô đi vào thì nó cũng chưa chắc tỉnh dậy.”

“...Có thể sao?” Lãnh Cẩm há miệng, không biết tại sao Đới Linh Sương lại đề nghị như vậy. Nàng thừa dịp Sư Hồi Tuyết ngủ say xông vào như vậy, cô nam quả nữ có chút không hợp lý, xem ra Đới Linh Sương lại muốn nàng trực tiếp đi vào.

Đới Linh Sương nhú mày, không nói thêm gì chỉ xoay người đi ra khỏi phòng.

Lãnh Cẩm bất quá chỉ suy nghĩ một chút, rốt cuộc cắn chặt răng đẩy cửa ra.

Lãnh Cẩm tin lời Đới Linh Sương nói, vốn tưởng rằng lén lút đi vào sẽ nhìn thấy bộ dáng ngủ say của Sư Hồi Tuyết, ai ngờ nàng vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Sư Hồi Tuyết ngồi trước giường, y phục chỉnh tề nhìn nàng. Nàng ngẩn ra một chút mới lớn tiếng nói: “Không phải Đới đại hiệp nói huynh ngủ rất say sao?”

“Đới thúc thúc gạt nàng.” Sư Hồi Tuyết bắt đầu dĩ cười cười. Từ sau khi hắn bị thương thì giấc ngủ trở nên cực kỳ nông. Vừa rồi khi Lãnh Cẩm đứng trước cửa phòng hắn bỗng hồi một lúc thì hắn đã bị đánh thức, chỉ không lên tiếng thôi.

Lãnh Cẩm rút cuộc cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng xoay người sang chỗ khác. Mắt thấy nàng định đi khỏi phòng, Sư Hồi Tuyết vội vàng kêu lên: “Lãnh Cẩm, nàng tới tìm ta có chuyện gì?”

“Ta...” Động tác của Lãnh Cẩm ngừng lại, dừng bước, vẻ mặt có chút mất tự nhiên,

Sư Hồi Tuyết đứng dậy, đi về phía Lãnh Cẩm. Lãnh Cẩm nhìn thấy hắn tới gần, lại lùi về sau hai bước.

Sư Hồi Tuyết lần đầu tiên thấy bộ dáng e lệ của Lãnh Cẩm, phút chốc cảm thấy Lãnh Cẩm rất đáng yêu. Hắn nhìn cười, nói: “Nàng muốn nói với ta chuyện gì sao?”

“...Đúng, đúng.” Lãnh Cẩm vội vàng gật đầu.

Sư Hồi Tuyết lại nói: “Nói chuyện gì?”

Lãnh Cẩm nhìn khuôn mặt đẹp của Sư Hồi Tuyết, cắn chặt răng cúi đầu xuống, lấy một miếng ngọc bội từ trong ngực, đưa tới trước mặt hắn. Nàng làm tất cả động tác một câu cũng không nói, mãi đến khi đặt ngọc bội vào tay Sư Hồi Tuyết, nàng mới hơi quay đầu sang chỗ khác, lúng túng nói: “Đưa cho huynh.”

Sư Hồi Tuyết nhìn ngọc bội bị nhét vào lòng bàn tay mình, nhin không được bật cười, khê ừ.

Lãnh Cẩm bị hắn cười đến đỏ mặt tai hồng, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu liền muốn trả thù. Nàng đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Sư Hồi Tuyết, trong ánh mắt không hề có ý tốt. Sư Hồi Tuyết mơ hồ phát hiện Lãnh Cẩm muốn làm gì, nhưng hắn còn chưa kịp hành động đã thấy Lãnh Cẩm giơ tay về phía mình, hai tay nàng nắm chặt y phục của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, gò má Sư Hồi Tuyết đã giống như rắng mây đổ ụp.

Nhìn thấy Sư Hồi Tuyết đã đổ mặt, Lãnh Cầm cuối cùng cảm thấy công bằng. Nàng hài lòng buông hai tay, một chút khó chịu vừa rồi trở thành phù du.

Sư Hồi Tuyết ho khê một tiếng rồi đưa tay sửa lại vạt áo bị Lãnh Cầm nắm, khê nói: “Ngọc bội đó là đồ quan trọng hả?” Hắn cố ý nói vòng vèo, muốn che giấu sự hốt hoảng của mình.

Lãnh Cầm hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu một cái, bộ dáng muốn nói lại thôi, chút khổ sở vất vả tản đi giờ lại trở lại trên khuôn mặt.

Sư Hồi Tuyết thử dò xét hỏi: “Vì sao đột nhiên muốn tặng ngọc bội cho ta?”

Lãnh Cầm ho khê một tiếng, không nói gì.

Sư Hồi Tuyết nhướn mi nhìn nàng, tới khi Lãnh Cầm bị Sư Hồi Tuyết nhìn một lúc lâu, nàng mới thấp giọng nói: “Tóm lại bây giờ huynh đã nhận ngọc bội rồi đúng không?”

Sư Hồi Tuyết liếc mắt nhìn ngọc bội, gật đầu.

Lãnh Cầm hơi cong khóe môi, nói tiếp: “Như vậy ta nói ra lí do thì huynh cũng không được đổi ý.”

“Ừ.” Sư Hồi Tuyết tiếp tục gật đầu.

Lãnh Cầm thở dài một hơi, nói: “Huynh thích ta, đúng không?”

Không ngờ những lời này lại khiến Sư Hồi Tuyết đổ mặt tiếp, hắn cúi đầu, sau đó ừ một tiếng.

Lúc này hai người cùng đổ mặt, không ngờ lại rất buồn cười. Chẳng qua hai người cũng không có ý định cười nhạo đối phương nên vẫn phải tiếp tục đề tài này.

Lãnh Cầm thật vất vả mới nói ra câu cuối cùng: “Ngọc bội kia là trước kia mẫu thân ta cho ta, nói là chỉ có thể đưa cho phu quân tương lai...Huynh nhận ngọc bội của ta, sau này sẽ phải lấy ta, nếu đổi ý...Ta...” Lãnh Cầm cuối cùng đã biểu hiện ra dáng vẻ nữ tính khiến Sư Hồi Tuyết bật cười.

Mà trên thực tế, Sư Hồi Tuyết nhin hồi lâu cũng không nhin được cười nữa.

Nghe thấy tiếng cười của Sư Hồi Tuyết, Lãnh Cầm càng đổ mặt hơn, nàng nghĩ ta đổ mặt thì sẽ khiến huynh đổ mặt gấp mười lần. Nàng đột nhiên nhào tới, đẩy Sư Hồi Tuyết té nhào trên tường, sau đó nhướn chân lên, đặt môi mình lên đôi môi mỏng của Sư Hồi Tuyết.

Đôi môi của Sư Hồi Tuyết mặc dù lạnh nhưng hết sức mềm mại, có một chút mùi thuốc, khiến Lãnh Cầm không nhin được nhắm nháp. Động tác của Lãnh Cầm khiến Sư Hồi Tuyết sững sốt một chút, sau đó hắn liền hé môi, phối hợp với Lãnh Cầm hôn lại.

Hai người lần đầu tiên hôn nhưng Lãnh Cầm còn chưa kịp cẩn thận cảm thụ đã kết thúc. Nguyên nhân là, Đinh Việt lớn giọng nói vọng vào: “Lão đại, Phương huynh đệ, Đới đại hiệp gọi ta tới hỏi hai người đã xong chưa...”

Lời của Đinh Việt khi nhìn thấy động tác của hai người thì ngừng lại, chốc lát sau, hắn đứng sau Lãnh Cầm nhìn chằm chằm Sư Hồi Tuyết, soi mói một chút rồi nói xong câu phía trước: “Tất cả mọi người ở dưới lầu chờ các người...”

Lãnh Cầm khê hừ một tiếng, cuối cùng buông tay đang nắm vạt áo của Sư Hồi Tuyết. Còn Sư Hồi Tuyết khê ho khan một tiếng: “Ta biết.”

“Ách...” Ánh mắt của Đinh Việt lượn vòng, rồi lui lại mấy bước nói: “Như vậy ta xuống trước, hai người các người...Không cần gấp, việc nên làm thì làm tiếp cũng không sao.”

Hai người ngày càng đổ mặt hơn, sao bọn họ lại không hiểu “nên làm” theo lời Đinh Việt nói là chuyện gì.

Đinh Việt rút cuộc cũng đi khỏi. Hai người cũng không nói về việc “nên làm” kia, chỉ chăm chú nhìn đối phương không nói gì. Thật lâu sau, Lãnh Cầm mới mở miệng nói: “...Chúng ta mới nói đến chỗ nào?”

Vẻ mặt của Sư Hồi Tuyết có chút quái dị, một lúc lâu sau mới đáp: “Nói đến chỗ ta muốn cưới nàng làm vợ.”

“Không phải là...Rõ ràng nói đến chỗ huynh nhận ngọc bội của ta thì phải...” Lãnh Cầm vừa định nói Sư Hồi Tuyết đã nhớ lộn nhưng mở miệng nói một nửa câu thì dừng một chút, phục hồi tinh thần rồi nói: “Huynh vừa mới nói huynh muốn lấy ta?”

Sư Hồi Tuyết gật đầu, tuy đỏ mặt nhưng dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Nụ cười trên mặt Lãnh Cầm dần dần mở rộng, nàng nhin không được ôm thật chặt Sư Hồi Tuyết: “Tiểu An.”

Vẻ mặt của Sư Hồi Tuyết vẫn quái dị như trước, hắn suy nghĩ một lát rồi nói: “Phượng Tiểu An cũng không phải tên thật của ta.”

“Như vậy...Ta gọi huynh là A Tuyết?” Lãnh Cầm ngược mắt hỏi.

Sư Hồi Tuyết khẽ nói: “A Tuyết là tên mà trưởng bối của ta gọi.” Lúc hắn nói những lời này không hề nhìn Lãnh Cầm, có dáng vẻ hơi chột dạ.

Lãnh Cầm thật sự thông minh, thấy bộ dáng này của Sư Hồi Tuyết lập tức đoán được ý tứ của hắn, nàng khẽ cười một tiếng, ngày sau đó lại gần...ghé vào tai Sư Hồi Tuyết nói một câu: “Tướng công.”

Sư Hồi Tuyết cong khóe môi, đưa tay ôm Lãnh Cầm, khẽ ừ một tiếng. Hắn vốn có bộ dáng rất dễ nhìn, lúc này trên mặt lại có ý cười, vừa có chút e lệ khiến trong lòng Lãnh Cầm khẽ động, nàng nhin không được nói tục hai chữ kia bên tai Sư Hồi Tuyết, rồi khẽ nói một câu: “Hôm nay quyết chiến với tên Hạ Hoàn Nguyệt kia huynh nhất định phải cẩn thận, không thể xảy ra chuyện, nếu không...”

“Chuyện lần này xong, ta lập tức đưa nàng đi gặp gia gia ta, chúng ta thành thân, có được không?” Sư Hồi Tuyết dịu dàng nói.

Lãnh Cầm ngẩn ra, ngay sau đó cười một tiếng, gật đầu.

46. Chương 46: Nấu (một)

Ở trên lầu Sư Hồi Tuyết và Lãnh Cầm còn đang nói chuyện thì dưới lầu mọi người đã vô cùng căng thẳng.

Ý của Hạ Hoàn Nguyệt trong thư là ngày hôm nay sẽ đi tới khách điểm Lâm Nhân, quyết một trận tử chiến với mọi người. Nhưng khi tất cả đều chờ ở khách điểm Lâm Nhân lại không nhìn thấy bóng dáng của Hạ Hoàn Nguyệt. Đợi tới lúc không kiên nhẫn được nữa, có người mở miệng nói: “Chẳng lẽ tên Hạ Hoàn Nguyệt kia sợ chúng ta, sao đến bây giờ cũng chưa xuất hiện?”

“Bình tĩnh một chút chờ vội nóng nảy.” Hạ Hoán Vân nghiêng đầu liếc nhìn người nọ một cái, trầm thấp nói.

Người nọ bất mãn nhìn Hạ Hoán Vân, muốn nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt của Hạ Hoán Vân lại không nói nên lời. Mọi người lại ngồi đợi một chút nữa. Khi người vừa rồi định nói lần thứ hai lại bị Hạ Hoán Vân dùng ánh mắt ngăn cản. Giọng Hạ Hoán Vân truyền tới: “Không phải người đã tới rồi sao?”

Người nọ ngẩn ra, có chút khó hiểu nhìn Hạ Hoán Vân.

Mọi người nghe thấy Hạ Hoán Vân nói những lời này đều vô cùng rầu rĩ, vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài khách điểm. Trên con phố đối diện khách điểm, một nam nhân đang chậm rãi đi tới khách điểm. Người nọ mặc y phục màu lam, phiêu dật tự nhiên, hai đôi mắt hơi híp lại, ánh mắt lười biếng nhưng lại khiến mọi người không nhin được nắm chặt vũ khí trong tay.

Nhưng mà, người đó lại không nhìn ai hết, ánh mắt của hắn dừng trên người Hạ lão bản đứng sau lưng mọi người.

Hắn càng đi gần, mọi người càng cảm giác áp lực càng lớn từ người đó, tất cả đều mím môi không nói nên lời. Mà người đó rốt cuộc cũng dời ánh mắt đi một chút, lướt qua mọi người một lượt, sau đó cười nói: “Các người sợ ta?”

Mọi người không hề mở miệng, bộ dáng giống như gặp đại địch khiến Hạ Hoàn Nguyệt càng cảm thấy thú vị. Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hai tay đặt sau lưng rồi cuộc buông xuống. Một lần nữa hắn dời ánh mắt hướng về phía Hạ lão bản vẫn im lặng, khiêu khích nói: “Đây là đồng bọn của ngươi? Cái gọi là người trong chính đạo?”

Lúc này Hạ Hoán Vân cũng nhếch môi, hắn nhìn mọi người rồi nói: “Mục tiêu của ngươi là ta, không quan hệ tới người khác.”

“Là ngươi?” Hạ Hoàn Nguyệt giống như nghe thấy chuyện gì đó buồn cười, nghiêng mặt cười cười, cười một hồi, hắn đột nhiên híp mắt nói: “Ngươi dựa vào cái gì cảm thấy mục tiêu của ta là ngươi? Mặc dù ngươi Hạ Hoán Vân là huynh trưởng của ta nhưng cũng không đáng được là kẻ địch của ta!”

Hạ Hoán Vân khẽ run lên, sắc mặt không hề thay đổi, hắn vẫn giữ nguyên bộ dáng cũ, nhưng biểu tình trên mặt trở nên cứng rắn hơn. Hai người đứng ở trong khách điểm, mọi người nhất thời không thể phân biệt rõ hai người bọn họ.

Hạ Hoán Vân im lặng một lát rồi thở dài nói: “Rốt cuộc phải như thế nào ngươi mới bằng lòng cam tâm?”

Hạ Hoàn Nguyệt hơi nhíu mày, buông tay nói: “Ba năm trước ta tới khách điểm này tìm ngươi, muốn ngươi cùng ta rời khỏi nơi thâm sơn cùng cốc này, chiếm lấy vùng trời riêng. Không những ngươi cự tuyệt ta mà còn cùng tên Sư Hồi Tuyết kia đối phó ta, hại ta bị trọng thương tu dưỡng rất lâu mới khỏe lại. Trì hoãn này đã hủy đi nghiệp lớn xưng bá của ta. Ngươi cảm thấy như thế nào ta mới bằng lòng cam tâm?”

“A...?” Hạ Hoán Vân tiến lên một bước, hai tròng mắt không hề chớp nhìn chằm chằm Hạ Hoàn Nguyệt.

Hạ Hoàn Nguyệt không chịu được bộ dáng không sao cả lúc này của Hạ Hoán Vân, nhin không được lớn tiếng nói: “Ta muốn giết Sư Hồi Tuyết, để xem mất đi tôn tử thì Thập chủ Thập Dạ Ấn sẽ phản ứng ra sao!”

Lời Hạ Hoàn Nguyệt khiến Hạ Hoán Vân không nhịn được nhíu mày, hắn quát: “Hạ Hoàn Nguyệt, ngươi điên rồi!”

Hạ Hoàn Nguyệt không nói gì, chỉ cười điên loạn, coi những người xung quanh Hạ Hoán Vân giống như đồ chơi trong tay hắn. Trong chớp mắt Hạ Hoán Vân chợt hiểu ra, không phải Hạ Hoàn Nguyệt bị điên mà là đã nắm chắc phần thắng. Thân là giáo chủ tà giáo, nếu như Hạ Hoàn Nguyệt chỉ là kẻ thô lỗ chỉ biết chém giết thì sẽ không thể mở rộng Ma giáo như hiện nay. Lúc này hắn nói như vậy nhất định đã nắm chắc phần thắng Sư Hồi Tuyết, hơn nữa còn muốn giết Sư Hồi Tuyết, cũng có thể hắn đã sớm có kế hoạch tốt, chỉ chờ tới cơ hội ngày hôm nay.

Hạ Hoán Vân nhin không được tức giận nói: “Ngươi không nên giết người ở chỗ của ta, nếu không...”

“Ta chính là cố ý chọn chỗ của ngươi.” Hạ Hoàn Nguyệt đắc ý cười.

Nhìn nụ cười của Hạ Hoàn Nguyệt, Hạ Hoán Vân cắn chặt răng, bồng chốc không biết nên nói gì với hắn.

Hạ Hoàn Nguyệt cũng không có ý muốn nói thêm gì, nhanh chóng cắt đứt câu chuyện, quay ngược lại nhìn mọi người, nhưng nhìn một vòng vẫn không thấy người cần tìm, hắn cười nhạo: “Xem ra sư gia tiểu hài tử kia sợ hãi, trốn tránh không dám ra đây sao?”

“Sư gia sao lại sợ kẻ tà ma ngoại đạo như ngươi?” Đối Linh Sương vẫn im lặng nhìn hai người tranh chấp rồi cuộc đứng dậy.

Hạ Hoàn Nguyệt nhìn thấy Đối Linh Sương, khẽ cười nói: “Thì ra là Đối đại hiệp, thật đúng lúc.” Hắn một mình đi vào khách điểm, nhìn thấy hai cao thủ Hạ Hoán Vân và Đối Linh Sương nhưng lại không hề có chút sợ hãi, không biết là do trong lòng nắm chắc mười phần hay là do không hề để ý tới mọi thứ.

Đối Linh Sương quảng cho Hạ Hoàn Nguyệt ánh mắt lạnh thấu xương, sau một lúc mới nói: “Đối mỗ tất nhiên sẽ không làm giáo chủ thất vọng.”

Hạ Hoàn Nguyệt hừ lạnh: “Ta chỉ muốn tánh mạng của một mình Sư Hồi Tuyết thôi.”

Sắc mặt của Hạ Hoán Vân và Đới Linh Sương hơi thay đổi, hai người định mở miệng lại nghe thấy tiếng nói truyền từ trên lầu xuống: “Sư mỗ đã tới, mời giáo chủ chỉ giáo.”

Khi tiếng nói kia truyền tới, tất cả mọi người đều kinh sợ.

Sư Hồi Tuyết nắm tay vịn từ từ đi từ trên lầu xuống, sắc mặt vẫn có chút bệnh nặng chưa lành, thân hình gầy yếu vô cùng, như thể chỉ cần một trận gió có thể đẩy ngã hẳn, không cần nói tới đại ma đầu Hạ Hoàn Nguyệt ra tay.

Nhưng cho dù mọi người vô cùng lo lắng thì Sư Hồi Tuyết vẫn vững vàng đi tới trước mặt Hạ Hoàn Nguyệt, đôi mắt trong veo, nụ cười tao nhã, hẳn khẽ nói: “Nếu Hạ giáo chủ đã vì tính mạng ta mà tới thì không cần dông dài nữa.”

“Tốt tốt.” Hạ Hoàn Nguyệt nhìn Sư Hồi Tuyết, nhếch khóe môi, rút trường kiếm trên eo ra.

Trên lầu hai, Lãnh Cẩm đứng yên nhìn Hạ Hoàn Nguyệt và Sư Hồi Tuyết, cắn chặt môi dưới, không hề mở miệng nói một câu.

Sư Hồi Tuyết cũng không phải nhất thời kích động mà đi xuống lầu quyết đấu với Hạ Hoàn Nguyệt, mà là sau khi suy xét tất cả mới đi xuống. Lúc trước khi hai người ở trên lầu, Sư Hồi Tuyết đã giải thích mọi thứ cho Lãnh Cẩm, cho nên lúc này chuyện Lãnh Cẩm có thể làm chỉ là cầu nguyện cho Sư Hồi Tuyết có thể đánh bại Hạ Hoàn Nguyệt.

Nhưng mà...

Hạ Hoàn Nguyệt chính là giáo chủ Ma giáo, dưới tay có vô số oan hồn, không có địch thủ trong võ lâm. Còn hẳn Sư Hồi Tuyết cho dù có tư chất thông tuệ cũng chỉ là nhân tài mới xuất hiện, thật sự là miễn cưỡng vô cùng. Điều này mọi người đều rõ ràng, cho nên lúc này Hạ Hoán Vân và Đới Linh Sương đều bước lên phía trước nửa bước.

47. Chương 47: Nấu (hai)

“Tốt tốt.” Hạ Hoàn Nguyệt hơi gật đầu, trên mặt nở nụ cười không ai hiểu nổi.

Tất cả mọi người đều biết, trận đấu này chính là quyết chiến. Tính tình Hạ Hoàn Nguyệt cao ngạo vô cùng, sở dĩ tự mình tới chính là tin tưởng tuyệt đối vào thân thủ của mình, tin tưởng một mình mình có thể đối phó với mọi người ở đây. Mọi người cũng đều hiểu rõ Hạ Hoàn Nguyệt tự tin như vậy không phải là không có nguyên do.

Nếu như Sư Hồi Tuyết quả thật thắng Hạ Hoàn Nguyệt thì dựa theo tính tình của Hạ Hoàn Nguyệt tuyệt đối không quấy rầy lần nữa.

Cho nên Sư Hồi Tuyết lựa chọn đánh cược một lần, dùng tính mạng này để đánh cược. Nếu hẳn thắng thì Hạ Hoàn Nguyệt sẽ đưa Ma giáo rời khỏi võ lâm, nhưng nếu hẳn thất bại thì sau đó sẽ...

Khẽ cười khỏ, Sư Hồi Tuyết lắc đầu xóa đi hậu quả nếu mình thất bại. Hạ lão bản án không thể suy nghĩ tới hậu quả đó, bởi vì phía sau hẳn là Lãnh Cẩm, là nữ nhân mình quan tâm lâu như vậy, nếu như lúc này hẳn thua cuộc thì đúng là truyen cười rồi.

Nghĩ tới đây, Sư Hồi Tuyết tiến lên trước một bước, giơ trường kiếm trong tay lên, đối diện với Hạ Hoàn Nguyệt, nói: “Hạ giáo chủ mời ra bên ngoài.”

Nói xong câu này, Sư Hồi Tuyết xoay người đi ra phía ngoài khách điểm, quay lưng về trước mặt Hạ Hoàn Nguyệt. Sư Hồi Tuyết không hề lo lắng bởi vì theo hẳn nghĩ Hạ Hoàn Nguyệt cũng không phải là tiểu nhân đánh lén sau lưng

Sư Hồi Tuyết nghĩ như vậy thật sự không sai. Hẳn bước ra ngoài khách điểm một lúc, Hạ Hoàn Nguyệt mới hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn mọi người rồi bước ra ngoài. Ở trên lầu, Lãnh Cẩm nhận thấy ánh mắt của Hạ Hoàn Nguyệt dừng rất lâu trên người Hạ Hoán Vân.

Nhìn thấy hai người rời khỏi khách điểm, mọi người trở nên im lặng.

Trong khoảng thời gian ngắn không ai hành động gì, thậm chí không hề ra ngoài xem tình hình chiến đấu của hai người.

Lãnh Cầm hoảng sợ một chút, sau đó đi xuống dưới lầu, đi tới bên cạnh Hạ lão bản, gấp gáp hỏi: “Tiểu An, huynh ấy...Đánh cùng Hạ Hoàn Nguyệt kia có phần thắng không?”

“Không.” Dường như không hề do dự, Hạ Hoán Vân cau mày nói.

Lãnh Cầm hơi ngẩn ra, khuôn mặt vốn trắng xanh giờ chuyển sang trắng bệch, nàng túm chặt ống tay áo của Hạ Hoán Vân, khẽ nói: “Người nói thật?”

Hạ Hoán Vân hơi quay đầu đi, không nói gì.

Lãnh Cầm cắn chặt môi, muốn xông ra ngoài lại bị Hạ Hoán Vân kéo lại. Hạ Hoán Vân nói sau lưng nàng, có chút dồn dập, hần nói: “Hiện giờ chúng ta không ai đi ra bởi vì đã hứa với Sư thiếu hiệp.”

Lãnh Cầm kinh ngạc, khó hiểu nhìn Hạ Hoán Vân, nhất thời quên vùng vẫy.

Hạ Hoán Vân thở dài, nói: “Mặc dù Hạ Hoàn Nguyệt là huynh đệ của ta nhưng ta không muốn nhận cũng phải thừa nhận đã tâm xứng bá giang hồ của hần, ta không cách nào ngăn cản. Mà Sư thiếu hiệp nói hần có biện pháp ngăn cản, hần cũng biết dùng phương thức thì để ngăn cản, sẽ giảm thương vong tới mức thấp nhất.”

“...Phương pháp gì?” Lãnh Cầm nghe thấy giọng nói của mình có chút khàn khàn.

Hạ Hoán Vân còn chưa mở miệng thì Đới Linh Sương đứng bên cạnh đã nói: “Đánh với Hạ Hoàn Nguyệt một lần, chính là cách của hần. Nếu thắng, dựa theo tính cách của Hạ Hoàn Nguyệt, bị bại bởi hậu bối thì hần chắc chắn không tiếp tục ở lại võ lâm Trung Nguyên khơi mào chiến sự. Mà nếu thua...Nếu như hần thua thì gia gia của hần sẽ đứng ra, tử chiến với Hạ Hoàn Nguyệt. Trên đời này người duy nhất có thể an toàn đánh bại Hạ Hoàn Nguyệt chỉ có gia gia của Sư Hồi Tuyết mà thôi.”

Gia gia của Sư Hồi Tuyết, chính là tháp chủ Tháp Dạ Ẩn, Sư Vân.

Lãnh Cầm đã nghe qua, nhưng nàng không biết rằng Sư Hồi Tuyết thà rằng làm chính mình bị thương để ép gia gia của hần ra tay.

Nếu Sư Hồi Tuyết thắng thì không tồi, nhưng nếu thua...Thì không chỉ bị thương là có thể cho qua.

“Hạ Hoàn Nguyệt sẽ giết huynh ấy.” Lãnh Cầm nghe thấy chính mình nói một câu như vậy.

Không ai mở miệng, Lãnh Cầm nhìn cả đám người trong sảnh đường im lặng, nhin không được lớn tiếng hỏi một câu: “Chẳng lẽ ngoại trừ hy sinh Tiểu An thì không có cách khác sao?”

“Có, nhưng đây là cách tốt nhất.” Hạ Hoán Vân bình tĩnh trả lời.

Giờ khắc này, Lãnh Cầm cảm thấy mình thật sự cảm hận sự bình tĩnh của Hạ Hoán Vân. Đồng thời cũng vô cùng hận mình...Hận mình không cách nào bước ra một bước.

“Lãnh Cầm, ngươi không ngăn cản được hần đâu, bây giờ ngươi ra ngoài cũng chỉ uống công thôi...” Hạ Hoán Vân kéo cổ tay nàng, hơi dùng lực, đau tới nỗi Lãnh Cầm muốn cắn nát răng. Nhưng nàng vẫn không chịu kêu lên, chỉ tối sầm mặt, đối diện với Hạ Hoán Vân.

Tất cả mọi người không hề mở miệng, Lãnh Cầm chỉ cảm thấy lúc này mình cách đám người này rất xa, vĩnh viễn không thể nói chuyện cùng bọn họ. Giang hồ khinh suất, mạng người ý trời, hai việc này hoàn toàn xung đột khiến nàng không biết phải làm sao. Mà nàng...Kỳ thật không thể thay đổi chuyện gì.

Ngay lúc Lãnh Cầm đang nghĩ như vậy, Hạ Hoán Vân đang cầm cổ tay nàng đột nhiên nói: “Bọn họ bắt đầu đánh.”

Lãnh Cầm ngẩn người, có chút không hiểu.

Hạ Hoán Vân còn chưa giải thích, Đới Linh Sương ở bên cạnh đã nói: “Ngươi chưa từng luyện võ công, đương nhiên không nghe được động tĩnh bên ngoài.”

Lãnh Cầm cuối cùng đã hiểu, bọn họ có nhĩ lực hơn người đã nghe thấy tình hình bên ngoài, mà nàng lại không thể ra ngoài, cũng không thể nào nghe thấy. Nàng thống khổ mở to mắt, miệng đắng ngắt hỏi: “Rốt cuộc...Tiểu An, huynh ấy thế nào rồi hả? Nói cho ta biết được không?” Khi nàng hỏi những lời này, nắm chặt hai nắm đấm, nàng nhớ rõ ràng không lâu trước đây mình còn đưa ngọc bội cho Sư Hồi Tuyết, Sư Hồi Tuyết còn nói với nàng, sau chuyện lần này hẳn sẽ cưới nàng.

Sư Hồi Tuyết quả thật nhẫn tâm, rõ ràng sớm quyết định giao chiến với Hạ Hoàn Nguyệt, lại muốn đồng ý ưng thuận lời thề đó với nàng, cho nàng một tia hy vọng mong manh.

Trong mắt Hạ Hoán Vân hiện lên một chút không đành lòng, nhưng hắn chỉ lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Lãnh Cầm.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, từng phút từng giây đều khiến Lãnh Cầm chua xót vô cùng. Không ai chịu nói cho Lãnh Cầm tình hình chiến đấu bên ngoài. Lãnh Cầm chỉ có thể suy đoán, suy đoán hiện giờ rốt cuộc người kia thắng hay là...

Khó có thể nghĩ tiếp, Lãnh Cầm đột nhiên ngược mắt nhìn về phía Hạ Hoán Vân, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Cũng đứng ở phía sau, Hạ Hoán Vân đột nhiên nhú mày, cả người khẽ run rẩy.

Hạ Hoán Vân khẽ run lên khiến Lãnh Cầm cũng run rẩy theo. Nàng muốn mở miệng hỏi một chút, nhưng quá khó để mở miệng, chỉ nức nở một tiếng. Khi Hạ Hoán Vân nghe thấy tiếng của Lãnh Cầm, cúi đầu xuống hơi thất thần nhìn nàng, Lãnh Cầm đột nhiên phát tay ra, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã tránh thoát khỏi kim kẹp của Hạ Hoán Vân.

Không lưỡng lự, Lãnh Cầm đã vọt ra ngoài khách điểm.

Nàng muốn nhìn thấy Sư Hồi Tuyết, muốn chắc chắn hắn bình yên vô sự, nàng vẫn còn muốn cùng hắn trải qua nhiều ngày nữa.

48. Chương 48: Nấu (ba) – Kết Thúc

Tình cảnh ngày hôm đó Lãnh Cầm suốt đời khó quên, thế nên thật lâu về sau nàng lúc nào cũng nhớ ngày hôm đó.

Ngày đó nàng chạy ra ngoài khách điểm Lâm Nhân đã nhìn thấy Hạ Hoàn Nguyệt đứng yên trên đường lớn, cả con đường lớn im ắng chỉ nghe thấy tiếng gió thổi - -trước ngày hôm nay Du Tú đã biết chuyện của Hạ Hoàn Nguyệt, vì tránh Hạ Hoàn Nguyệt gây thương tổn đến người vô tội nên hắn đã sớm ra lệnh ọi người tránh xa khách điểm này.

Còn Sư Hồi Tuyết đang quay lưng về phía nàng, hai tay vô lực buông xuống, mũi kiếm đặt trên đất, trên kiếm có thể nhìn thấy máu từ từ chảy xuống. Hai người đều không động đậy, chỉ có Hạ Hoàn Nguyệt từ từ nhếch môi, có vẻ như đang cười, lại có vẻ chỉ là phán đoán của Lãnh Cầm.

Hai người căng thẳng, Lãnh Cầm ngạc nhiên đứng yên tại chỗ, nhất thời không biết mình nên trở vào hay tiến lên.

Hạ Hoàn Nguyệt đứng đối diện cửa lớn của khách điểm Lâm Nhân, lúc này hắn thấy Lãnh Cầm đang ngu ngơ đứng tại chỗ, không khỏi thay đổi sắc mặt, thấp giọng nói với Sư Hồi Tuyết: “Không ngờ võ công Thiếu chủ Thập Dạ Ẩn lại đạt tới cảnh giới như vậy.”

Hắn nói xong câu đó, nhướn mày nhìn về phía Sư Hồi Tuyết, mà Sư Hồi Tuyết vẫn quay lưng về phía Lãnh Cầm. Lãnh Cầm không nhìn thấy vẻ mặt của hắn cũng không nghe thấy hắn nói chuyện. Trong lòng nàng nóng nảy, chỉ muốn ngay lập tức chạy tới trước mặt hắn, lập tức gọi hắn rời khỏi đây, không cần quản mấy thứ hỗn loạn ở đây.

Nhưng nàng biết điều đó không có khả năng.

Vô lực đứng tại chỗ, Lãnh Cầm thấy Sư Hồi Tuyết chậm rãi di chuyển, tay giờ trường kiếm trong tay, chỉ thẳng vào Hạ Hoàn Nguyệt. Ý cười trên mặt Hạ Hoàn Nguyệt vẫn không giảm xuống, cuối cùng hơi nhếch môi, đưa vũ khí của mình ra.

Trong nháy mắt, quả nhiên là chuyện xảy ra trong nháy mắt, Lãnh Cầm đã thấy bóng dáng của họ lần lượt thay đổi. Khi bọn họ ngừng lại, dường như tất cả đều đứng im.

“Tiểu An...” Lãnh Cầm khẽ kêu, giọng nói vô cùng run rẩy.

Sư Hồi Tuyết quay lưng về phía Lãnh Cầm, đứng ở chỗ không xa nàng, kiếm trong tay vẫn nằm trong vỏ, không biết vì sao không hề động đậy. Còn Hạ Hoàn Nguyệt cũng đứng yên tại chỗ, vũ khí rơi ào ào xuống đất, bụi tung mù mịt. Thật lâu sau, hắc trào phúng cười nói: “Tốt tốt.”

Lãnh Cầm híp mắt nhìn hắc, không biết ý của hắc là gì.

Dường như hắc cũng nhìn ra nghi hoặc trong mắt Lãnh Cầm, hơi quay đầu, ác liệt nói với Lãnh Cầm: “Vừa rồi là ta sơ suất, có điều các người cao hứng hơi sớm rồi.”

Hắc nói xong, quay người sang, dùng khinh công nhanh chóng rời đi, để lại Lãnh Cầm vô cùng kinh ngạc.

Mà ngay lúc Hạ Hoàn Nguyệt rời khỏi, Hạ Hoán Vân đã đi ra khỏi khách điểm, nhìn thoáng qua Lãnh Cầm và Sư Hồi Tuyết, đột nhiên nhíu mày đuổi theo Hạ Hoàn Nguyệt.

Lãnh Cầm không để ý tới bọn họ, bước thẳng tới trước mặt Sư Hồi Tuyết, đang định mở miệng đang thấy Sư Hồi Tuyết hơi nghiêng người, ngã quỵ xuống đất.

Lãnh Cầm sửng sốt, lúc này mới nhìn thấy khuôn mặt Sư Hồi Tuyết đã trắng bệch như tờ giấy, hắc nhắm chặt hai mắt, trên môi còn vương vết máu.

“Tiểu An!” Lãnh Cầm cuống quýt ôm ấp hắc, nghĩ muốn đỡ lấy người hắc, lại không ngờ cho dù lúc này hắc đã gầy đi nhiều nhưng vẫn bị hắc đẩy ngã xuống đất.

Hai người cùng ngã xuống đất, có chút chật vật. Lãnh Cầm không để ý mình có bị sao không, chỉ cuống quýt nhìn Sư Hồi Tuyết, chỉ thấy Sư Hồi Tuyết vẫn nhắm mắt như cũ, nhưng khóe môi hơi nhếch lên, sau đó nàng nghe thấy tiếng Sư Hồi Tuyết cực kì suy yếu, nhưng lại là giọng nói vô cùng dịu dàng, hắc nói: “Đừng lo lắng, ta đã đồng ý cưới nàng, ta sẽ không chết.”

Giọng nói này, giống như tiếng trời.

49. Chương 49: Ngoại Truyện Áp Trại Phu Nhân

Lãnh Cầm chưa từng nghĩ có một ngày Hạ Hoán Vân sẽ rời khỏi khách điểm.

Ngày đó Hạ Hoán Vân rời khỏi trấn Lâm Nhân không lâu bên ngoài đã truyền tin tức, nói giáo chủ Ma giáo Hạ Hoàn Nguyệt mang theo người Ma giáo rút khỏi Trung Nguyên. Tất cả mọi chuyện đã trở nên tốt đẹp, chỉ có hai chuyện khiến Lãnh Cầm lo lắng, một việc là thương thế của Sư Hồi Tuyết, một việc là hành tung của Hạ Hoán Vân.

Ngày đó khi Hạ Hoán Vân đuổi theo Hạ Hoàn Nguyệt, rất lâu sau không trở về, mãi đến mười ngày sau, hắc mới mỗi một trở lại trấn Lâm Nhân, nói với Lãnh Cầm vài câu sau đó thu thập đồ đạc rời khỏi trấn Lâm Nhân.

Hạ Hoán Vân nói với Lãnh Cầm, Hạ Hoàn Nguyệt là huynh đệ của hắc, hai người từ nhỏ đã tập võ ở Tây Vực, sau đó hắc rời khỏi môn phái, một mình tới Trung Nguyên, vốn suy tính sau khi mở ra khung trời mới sẽ trở về, ai ngờ kiếp nạn trùng điệp, khi hắc chân chính mở ra bầu trời thì đã là năm năm sau.

Hắc vốn định trở về, ai ngờ lại nghe nói Ma giáo xâm lấn Trung Nguyên. Hắc vốn là danh môn chính phái, nên giúp đỡ võ lâm Trung Nguyên, cho nên khi nghênh chiến Ma giáo, hắc đã ra trận. Lúc đó, hắc nhìn thấy đối thủ của mình, lại chính là đệ đệ thân yêu. Sau đó không thể tránh khỏi giao chiến, hai người đánh rất lâu, sau cùng không phân thắng bại. Sau chuyện đó, hắc thoát ly võ lâm Trung Nguyên, quyết định không quan tâm chính đạo hay tà đạo, ai ngờ Hạ Hoàn Nguyệt vẫn từng bước bức bách...

Nhưng chung quy hẳn vẫn là huynh trưởng của Hạ Hoàn Nguyệt. Lần này Hạ Hoàn Nguyệt bị thương không nhẹ, hẳn tuyệt đối không chịu nổi truy kích của võ lâm, cho nên Hạ Hoán Vân phải rời khỏi trấn Lâm Nhân.

Trước khi rời đi, Lãnh Cầm hỏi Hạ Hoán Vân khi nào có thể trở về. Hạ Hoán Vân chỉ nói một câu: “Nếu như muốn ắt dật thì sẽ trở về.” Nụ cười khi đó của hắn cực kì nhạt, nhạt đến nỗi khiến Lãnh Cầm cảm thấy hắn không còn là Hạ lão bản mà nàng vẫn quen nữa.

Hạ lão bản giúp đỡ nàng rất nhiều kia, rốt cuộc vẫn rời đi.

Khi Hạ lão bản đi rồi, Lãnh Cầm một mực điều dưỡng thân thể của Sư Hồi Tuyết - trải qua trận chiến ba năm trước, thân thể Sư Hồi Tuyết vốn không lớn bằng lúc trước, lần này chiến đấu lại bị thương không nhẹ. Lãnh Cầm vô cùng đau lòng, cũng rất tức giận, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng trắng xanh của Sư Hồi Tuyết, nàng dù tức giận thế nào cũng không thể nói ra.

Rốt cuộc mọi việc đều tốt, hai người vẫn tốt đẹp, việc này đã đủ khiến nàng cảm thấy hạnh phúc.

Mà nàng chăm sóc Sư Hồi Tuyết một tháng, cuối cùng đã dưỡng thương rất tốt cho Sư Hồi Tuyết. Hai người bàn bạc lựa chọn một ngày rời khỏi trấn Lâm Nhân, đi gặp gia gia của Sư Hồi Tuyết, cũng là chủ nhân của Tháp Dạ Ẩn. Lãnh Cầm có chút lo lắng, nhưng Sư Hồi Tuyết không hề lo lắng chút nào. Hắn nói với Lãnh Cầm rằng gia gia của hắn là người mặt lạnh tim nóng, đối với ai cũng là bộ dáng nghiêm túc, kì thực rất mềm lòng. Hôn sự của bọn họ tất nhiên không có vấn đề gì.

Mỗi khi Sư Hồi Tuyết nói như vậy, Lãnh Cầm sẽ trừng mắt nhìn hắn, nhảy xa khỏi hắn nói: “Ta khi nào nói qua là ta lo lắng việc hôn sự của chúng ta hả?”

Sư Hồi Tuyết nhìn nàng nói, nhưng là nhìn hai má ửng đỏ của nàng, bất giác nở nụ cười.

Tất cả đã qua, ngày qua ngày có vẻ đặc biệt yên lặng, giống như tất cả trở nên hài lòng, ngoại trừ thời tiết. Một tháng sau ngày đó, trấn Lâm Nhân nổi lên cơn mưa, mưa phùn mênh mông khiến cả thị trấn bao trong đám sương mù. Lãnh Cầm đứng trong đại sảnh, nhìn qua ô cửa sổ nhìn người đi đường đi lại, có người chạy trong mưa, có người có dù che, còn có người chạy qua khách điếm, rõ ràng là trốn mưa.

Ngày hôm nay bình yên, chính là như vậy.

Lãnh Cầm nhớ lại sáng nay Sư Hồi Tuyết tỉnh dậy đã sống chết muốn vào phòng bếp thay nàng nấu cháo, bất giác cong khóe môi. Lúc này nàng không kìm được nghĩ rằng trấn Lâm thật sự là một nơi tốt, có sông có núi có người.

Có cảm giác nào đó không nói nên lời khiến người ta cảm thấy thể xác và tinh thần yên tĩnh.

Cũng vào lúc này, bên ngoài đường cái có một chiếc dù trắng từ từ đi tới, dưới ô dù có hai người sóng vai đi tới, có chút thông thả, nhưng có thể nhìn thấy sự kiên định trong đó.

Người dưới ô là Nhậm Lăng và Tô Tịnh. Hai người bọn họ từ khi người trong võ lâm đuổi theo Hạ Hoàn Nguyệt tới khách điếm Lâm Nhân đã lặng lẽ rời đi. Hiện giờ đã trở lại. Lãnh Cầm nhìn hai người, trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên hiểu rõ lời của Hạ Hoán Vân trước kia.

“Nếu như có lòng muốn ở ẩn, sẽ trở về.”

Mặc kệ là đi xa tới đâu, cuối cùng vẫn sẽ trở về.

Hạ Hoán Vân cũng thế, nàng cũng thế, Sư Hồi Tuyết cũng thế, Nhậm Lăng và Tô Tịnh cũng thế, bất luận trên đường xảy ra chuyện gì, trải qua chuyện gì, cũng sẽ trở về. Bởi vì nơi này có thứ gì đó không thể vứt bỏ, lúc nào cũng kéo bọn họ trở lại.

Lãnh Cầm cười tươi, nàng từ từ đến gần hai người, nhin không được lớn tiếng gọi: “Các người trở về thật đúng ngày, qua vài ngày nữa là ngày thành thân của ta và Tiểu An, rượu mừng không thể thiếu các người.”

Phía xa xa, nàng thấy hai người quay về phía nàng tươi cười, khuôn mặt như thi như họa.

Như núi xa.

Đưa hai người về phòng, nhìn bọn họ dặt tay nhau vào phòng nghỉ ngơi, Lãnh Cầm cũng đoán được bọn họ muốn làm chuyện gì, nhanh chóng rời đi, đến phòng Sư Hồi Tuyết.

Sư Hồi Tuyết đang xem thư, nhìn thấy Lãnh Cầm bước vào, liền đặt thư trong tay xuống, không kinh ngạc cũng không thừa lời, hần cười nói: “Vừa rồi ta đứng ở cửa sổ nhìn thấy Mặc huynh và Tô cô nương trở lại.”

“Đúng vậy, bọn họ cực kì hạnh phúc.” Lãnh Cầm gật đầu trả lời.

Sư Hồi Tuyết đứng dậy, đến bên cạnh Lãnh Cầm, đang muốn mở miệng lại nghe Lãnh Cầm nói: “A Tú đi rồi.”

Sư Hồi Tuyết ngừng động tác, cúi đầu nhìn Lãnh Cầm.

Lãnh Cầm thở dài, nhanh chóng khôi phục nụ cười, nói: “Có vẻ A Tú có con đường tự huynh ấy phải đi, huynh ấy không giống như ta, một lòng muốn tử thủ ở trấn Lâm Nhân, cho nên huynh ấy rời đi...Kỳ thật có lẽ thích hợp hơn với huynh ấy.”

Sư Hồi Tuyết cười cười, khẽ đáp: “Không cần giải thích, ta biết.”

Lãnh Cầm nói xong lời này, cũng không biết nói gì thêm, chỉ đứng tại chỗ nhìn Sư Hồi Tuyết, Sư Hồi Tuyết nhin không được bật cười. hần giờ hai tay ôm lấy Lãnh Cầm, khẽ nói vào tai nàng: “Nàng nghe thấy tiếng phòng bên cạnh không?”

“Tiếng gì?” Lãnh Cầm cũng không có nội lực, phòng bên cạnh có tiếng gì nàng hoàn toàn không biết. Nàng chỉ biết, phòng bên cạnh...Hình như là phòng của Nhậm Lăng và Tô Tịnh.

Trong chớp mắt, Lãnh Cầm đại khái đã đoán được kia là tiếng gì rồi.

Nhìn mặt Lãnh Cầm từ từ đỏ lên, Sư Hồi Tuyết bật cười, nhìn chăm chăm trêu chọc nàng. Nhưng sau khi nhìn một lúc, Sư Hồi Tuyết chỉ cảm thấy Lãnh Cầm đáng yêu mà thôi.

Trong lòng Lãnh Cầm có chút không cam lòng, rõ ràng trước nay người bị trêu đùa vẫn là Sư Hồi Tuyết, sao lúc này lại biến thành nàng rồi?

Ôm ấp thái độ không thể bị trêu đùa, Lãnh Cầm nhanh chóng động thủ, một tay đẩy Sư Hồi Tuyết, ấn tới bên giường.

Sư Hồi Tuyết không nói, cười nhạt nhìn nàng, vẻ mặt có chút mỉa mai hoặc như có như không.

Đôi tay không an phận của Lãnh Cầm đột nhiên ngừng lại, nàng lẳng lặng nhìn ánh mắt Sư Hồi Tuyết, cười nói: “Ta sẽ chiếm lấy ngươi, còn không cầu xin ta?”

“Đại vương tha mạng.” Sư Hồi Tuyết rất phối hợp dịu dàng gọi một tiếng.

Lãnh Cầm làm bộ chống má nói: “Hôm nay gặp mỹ nam như vậy đương nhiên sẽ không buông tha cho ngươi, không bằng ngươi tới trại của ta, làm áp trại phu nhân của ta, thế nào?”

Sư Hồi Tuyết khẽ cong môi, hai tay ôm lấy thân thể Lãnh Cầm, khẽ nói: “Cầu còn không được.” hần nói xong câu này lập tức hôn lên môi Lãnh Cầm, đôi môi mềm mại, mang theo mùi thuốc nhân nhạt khiến Lãnh Cầm hăm sâu trong đó không thể thoát ra, cũng không muốn thoát ra.

Ngoài cửa sổ còn đang mưa triền miên, người trong phòng, cũng triền miên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-si-noc-nha-nguoi-co-luu-manh>